ziua EXTRATEREȘTRILOR

cele mai bune povestiri SF ale anului

odiseea SF

EŞTI GATA să călătoreşti printr-o gaură de vierme spre infinit? Să te delectezi cu sex virtual în holospaţiu? Să vezi cum vulcanii înghit Los Angeles-ul? AI CĂZUT vreodată într-o gaură neagră? Te-ai luptat cu extratereştrii care vor să-ţi distrugă soarele? Ai fost vreodată abandonat pe Pluto? AI CURAJ să îţi injectezi singur o superbacterie? Te-ai întors ca turist pe Pământul nelocuit? Te-ai plimbat cu Walter Cronkite pe Lună?

Vei trăi toate acestea şi multe altele în „CELE MAI BUNE POVESTIRI SF ALE ANULUI” împreună cu superstarurile SF-ului actual:

Gene Wolfe, Nancy Kress, Robert Silverberg, Gregory Benford, Joe Haldeman, Ursula K. Le Guin, Roger Zelazny, Robert Sheckley şi mulţi alţii!

David G. Hartwell
Year’s Best SF

DAVID G. HARTWELL – ZIUA EXTRATEREŞTRILOR

CELE MAI BUNE POVESTIRI SF ALE ANULUI

În colecţia Odiseea SF a Editurii Image:

Arthur C. Clarke, *3001- Odiseea Finală*
A. E. Van Vogt, *Planete de vânzare*
David Brin, *Poştaşul*

În curs de apariție:

Bill McCoy, *Stargate: Răzvrătirea*
Joan D. Vinge, *Pierduţi în spaţiu*
În curs de apariţie:
Bill McCoy, *Stargate: Răsplata*
Bill McCoy, *Stargate: Răzbunarea*
Frank Herbert, *Experimentul Dossadi*
Neal Stephenson, *Vârsta de diamant*
Ray Bradbury, *Omul ilustrat*
Ray Bradbury, Aşa *vine blestemul*
Ray Bradbury, *Cronicile marţiene*
Michael Crichton, *Germenele Andromeda*

Lui Geoffrey şi Kathryn

Aş vrea să amintesc contribuţia lui Mark Kelly, ale cărui rânduri publicate în *Locus* mi-au fost de mare ajutor. Cronicile din revista *Tangents* cred că sunt, de asemenea, o contribuţie valoroasă la dialogul continuu cu privire la calitatea prozei scurte în domeniul SF-ului. Şi desigur, contribuţia editorilor, care îşi fac mai mult decât meseria pentru care sunt plătiţi.

INTRODUCERE
LITERATURA SF EXISTĂ ŞI PROMITE

Acesta este primul volum al antologiei anuale de povestiri SF, care va fi publicat în fiecare primăvară într-o ediţie accesibilă publicului larg. Fiecare volum va cuprinde cele mai bune povestiri SF ale anului. Nici fantezii, nici povestiri fantastice. Povestiri ştiinţifico-fantastice. Aceste antologii vor cuprinde numai povestiri pe care cititorii împătimiţi ai genului le vor recunoaşte drept SF-uri.

În ultimele decenii, au existat numai una sau două antologii SF publicate anual. Ultima a încetat să mai apară o dată cu moartea distinşilor editori Terry Carr și Donald A. Wollheim. S-a creat o lipsă evidentă, o carenţă pe care această carte vine să o acopere.

Mai mult, existenţa mai multor antologii dedicai genului SF este un lucru deosebit de important pentru promovarea acestui gen de literatură. Volumele diferă e gust şi criterii estetice, clarificând şi încurajând discursul ştiinţific asupra genului şi în interiorul lui. De aceea această carte se constituie în opoziţie cu alte scrieri ale genului.

Aceasta este problema. Celelalte cărţi au estompat limita dintre ştiinţifico-fantastic şi alte genuri, astfel încât s-ar putea spune că SF-ul a dispărut sau este pe cale să dispară. Această carte demonstrează că genul SF există este prolific şi deosebit de calitativ. Dar, cel mai important, SF-ul are o identitate distinctă cu graniţe fix ilustrate de această carte.

În revistele de specialitate şi antologiile original acest an s-a dovedit a fi un an bogat în SF de bună calitate şi pentru o mulţime de povestiri de alt gen, unele foarte bune, publicate drept povestiri SF doar prin amabilitatea unor asociaţii SF. Dar nu în această privinţă se remarcă acest an.

Anul acesta a fost deosebit de favorabil literaturii SF şi, în special, prozei de dimensiuni reduse, precum povestirea. După numărătoarea mea, au apărut cincisprezece sau douăzeci de povestiri de la *Analog, Asimov, Omni, Online* şi antologiile originale *Timpuri viitoare îndepărtate* şi *Legende noi, ce* ar putea constitui singure o antologie a celor mai bune scrieri ale anului. Din când în când, în domeniul literaturii SF se produce „o renaştere a povestirii”. Un an prielnic acestui gen literar a fost 1995 şi se pare că s-a continuat şi cu 1996. Şi atunci? S-ar putea să fi rămas în urmă cu lecturile dacă aţi ocolit genul. Afirmaţia mea poate fi nefondată, dar bănuiesc că s-au scris în 1995 mai multe povestiri reuşite decât romane.

În general, cele mai reuşite bucăţi de literatură speculativă au fost publicate în revista *Zona intermediară,* care a câştigat, pe bună dreptate, premiul Hugo de anul acesta. Însă toate revistele au standarde ridicate. Este anul în care nu se poate să nu amintim titluri precum *Mâine* şi *Era SF-ului.*

Din păcate, nu a fost un an al antologiilor originale (două excepţii redutabile au fost amintite mai sus, la care se adaugă şi o a treia – *Orizont infinit 5).* S-a considerat că revistele sunt de preferat antologiilor. Dar editorii au greşit lăsând atâta material nou să apară între coperţile strălucitoare ale revistelor. Suntem foarte norocoşi că avem reviste şi editori precum Budrys şi Dozois, Schmidt, Rusch, Pringle, Cholfin, Datlow, Edelman, Killhefer şi toţi ceilalţi. Trebuie să-i sprijinim şi să-i susţinem, să cumpărăm şi să citim revistele lor, sau nu vom mai avea parte de ei. În prezent, ei, împreună cu autorii, ne oferă momente de neuitat.

David G. Hartwell
Pleasantville, N. Y.
Ianuarie, 1996

GÂNDEŞTE CA UN DINOZAUR!

James Patrick Kelly

James Patrick Kelly este autorul mai multor povestiri şi romane SF, inclusiv ultimul roman, *Viaţă sălbatică.* Povestirea *Mr. Boy,* care deschide acest roman, este considerată ca fiind cea mai bună scriere SF de după 1990. Este unul dintre cei mai sofisticaţi tineri scriitori din ultimul deceniu (a participat la aceleaşi seminarii de creaţie SF – Clarion ca şi Bruce Sterling) şi se pare că abia acum, în anii nouăzeci, a devenit conştient de marele său talent literar. Stilul său se remarcă prin claritate şi prin autenticitatea infuziei ştiinţifice a naraţiunii. Deşi nu a fost nici odată un scriitor prolific, Kelly este totuşi un nume important al genului SF. Această povestire, inclusă în antologia SF a lui Asimov, este o scriere clasică a genului, o replică a controversatei „Ecuaţii de aur” a lui Tom Godwin. Am plasat această povestire chiar la început, din dorinţa de a situa tot volumul sub auspiciile ei. Pentru unii cititori, ea poate fi cea mai bună povestire a anului.

✶✶✶

Kamala Shastri se întorsese în această lume aşa cum o părăsise – goală. Ieşi Clătinându-se din asamblor, încercând să se echilibreze în gravitaţia precară a Staţiei Tuulen. Am prins-o şi, cu o singură mişcare, am acoperit-o cu o robă, lăsând-o apoi să plutească. Trei ani pe o altă planetă o transformaseră pe Kamala. Era mai slabă, mai musculoasă. Unghiile ei erau acum cu câţiva centimetri mai lungi şi avea patru cicatrice tăiate paralel pe obraz, probabil criterii de frumuseţe gendiană. Dar ceea ce m-a izbit cel mai mult a fost lucirea stranie din ochii ei. Acest loc, atât de familiar mie, părea că o şochează aproape. Se îndoia parcă de aer şi era sceptică în privinţa pereţilor, învăţase să gândească asemenea unui extraterestru.

— Bine ai revenit! Zgomotul făcut de deplasarea mea se intensifică în timp ce traversam coridorul.

A înghiţit în sec şi am crezut că era gata să plângă. Acum trei ani ar fi plâns. Mulţi emigranţi sunt răvăşiţi când ies din asamblor; nu există niciun fel de tranziţie. Cu câteva secunde în urmă Kamala era pe Gend, a patra planetă a stelei pe care

o numim Leo epsilon, şi acum era aici, pe orbita lunară. Era aproape acasă; marea aventură a vieţii ei se sfârşise.

— Matthew? Spuse ea.

— Michael. Nu m-am putut abţine să nu mă bucur că îşi aducea aminte de mine. La urma urmelor, îmi schimbase viaţa.

Am fost ghid pentru, poate, trei sute de emigranţi – sosiţi şi plecaţi – de când am venit pentru prima dată la Tuulen să studiez dinozaurii. Kamala Shastri este singura entitate investigată pe care am teleportat-o clandestin. Mă îndoiesc că dinozaurilor le-a păsat. Bănuiesc că acesta este un abuz pe care şi-l permit uneori. Ştiu mai multe despre ea – cel puţin aşa cum era acum trei ani – decât ştiu despre mine însumi. Când dinozaurii au trimis-o spre Gend, cântărea 50.391,72 de grame şi numărul globulelor ei roşii era de 4,81 milioane mm/cub. Ştia să cânte la nagasvara, un fel de flaut de bambus. Tatăl ei era din Thana, de lângă Bombay, şi aroma ei favorită de gumă de fructe era pepenele; avusese cinci iubiţi, şi pe când avea unsprezece ani voia să se facă gimnastă, dar în schimb a devenit inginer specializat în biomateriale, şi la vârsta de douăzeci şi nouă de ani s-a oferit să plece voluntar în cosmos ca să înveţe cum să producă ochi artificiali. I-au trebuit doi ani să-şi desăvârşească pregătirea pentru emigrare; ştia că putea să renunţe oricând, chiar până înainte de momentul în care Silloin o va transforma în semnal superluminic. A înţeles ce însemna să egalezi ecuaţia.

Am întâlnit-o pentru prima dată pe 22 iunie 2069. A apărut pe poarta L1 a Lunexului şi a intrat în camera noastră de depresurizare fix la 10:15, o femeie micuţă şi rotunjoară, cu păr negru şi cărare pe mijloc, pieptănată lins. Îi înnegriseră pielea cu ultravioletele lui Leo epsilon; era de culoarea albastrului închis al crepusculului. Purta un costum colant în dungi şi papuci cu arici, pentru a se descurca uşor în scurtul timp în care trebuia să deplaseze în situaţia gravitaţiei noastre reduse de 0,2.

— Bine ai venit la Staţia Tuulen, i-am zâmbit şi i-am întins mâna. Numele meu este Michael. Am dat mâna. Ar trebui să fiu sapientologist, dar figurez şi ca ghid local.

— Ghid? Încuviinţă ea distrată. În regulă. Privirea ei investiga

dincolo de mine, ca şi cum aştepta pe altcineva.

— A, nu te teme, am spus, dinozaurii sunt în cuştile lor.

Ochii ei se măriră şi îşi lăsă mâna să alunece din mâna mea.

— Îi numeşti pe haneni dinozauri?

— De ce nu, am râs eu. Ei ne numesc copii. Din cauza plânsului, printre altele.

Ea clătină din cap cu uimire. Cei care nu întâlniseră nici odată un dinozaur tindeau să-i privească într-o lumină romantică: reptilele nobile şi înţelepte care stăpâneau fizica superluminică şi iniţiaseră Pământul în minunile civilizaţiei galactice. Mă îndoiesc că ea văzuse vreodată un dinozaur jucând poker sau înfulecând un iepure viu. Şi nu se contrazisese nici odată cu Linna, care nu era deocamdată convinsă că oamenii sunt pregătiţi psihologic pentru a călători în cosmos.

— Ai mâncat? Am întrebat-o pe coridor, indicându-i printr-un gest camerele recepţiei.

— Da… adică nu.

Nu se mişca.

— Nu mi-e foame.

— Lasă-mă să ghicesc. Eşti prea agitată ca să mănânci. Eşti prea agitată chiar să vorbeşti. Ai vrea numai să tac din gură şi să te teleportez. Hai să terminăm naibii cu treaba asta, da?

— De fapt, nu mă deranjează conversaţia.

— Aşa mai merge. Ei bine, Kamala, este datoria mea solemnă să te avertizez că pe Gend nu există unt de arahide şi sandviciuri cu gem şi nici pui. Cum ai zis că mă cheamă?

— Michael?

— Vezi, nu eşti chiar atât de neliniştită. Nici tortellini, nici măcar o feliuţă de pizza cu vinete. Asta e ultima ta şansă să mănânci omeneşte.

— În regulă.

Nu se poate spune că a zâmbit – era prea preocupată să facă pe viteaza – dar un rictus i-a ridicat colţul gurii.

— De fapt, nu m-ar deranja un ceai.

— Da, au ceai.

Mă lăsă să o conduc spre camera D a recepţiei; papucii ei loveau uşor în covorul supraelastic.

— Bineînţeles că îl prepară din ierburi.

— Gendienii nu au ierburi. Trăiesc sub pământ.

— Împrospătează-mi memoria.

Îi ţineam mâna pe umăr, iar muşchii ei erau rigizi sub costumul colant.

— Sunt ca nevăstuicile sau din cei cu umflături portocalii?

— Nu arată deloc ca nevăstuicile.

Am intrat printr-o uşă sferică în recepţia D, un spaţiu compact şi rectangular cu o urmă de mobilă joasă, discretă. Într-un capăt era un loc pentru bucătărie şi în celălalt un closet cu o toaletă vacuum. Tavanul era de culoarea cerului albastru; peretele lung înfăţişa o privelişte pe viu a râului Charles şi a orizontului Bostonului sub soarele de iunie târziu. Kamala îşi terminase de curând doctoratul la MIT.

Am opacizat uşa. Ea se cocoţă pe marginea unei canapele ca o pitulice gata să zboare.

În timp ce îi făceam ceaiul, ecranul unghiei mele semnaliză. Am răspuns şi un Silloin minuscul îşi făcu apariţia discret. Nu se uita la mine. Era prea ocupată să urmărească dispozitivele din camera de control.

— O problemă, îmi bâzâi vocea ei în ureche, infimă, de fapt. Va trebui să-i amânăm pe ultimii doi din programul de azi. Păstrează-i la Lunex până la prima tură de mâine. Putem s-o reţinem pe aceasta o oră?

— Sigur, am spus. Kamala, ţi-ar plăcea să cunoşti un hanen?

Am proiectat-o pe Silloin într-o fereastră de mărimea unui dinozaur, pe perete.

— Silloin, aceasta este Kamala Shastri. Silloin este cea care, de fapt, conduce totul pe aici. Eu sunt doar portarul.

Silloin se uită pe fereastră cu ochiul cel mai apropiat, apoi se întoarse şi se uită ţintă la Kamala cu celălalt. Era scundă pentru un dinozaur, ceva mai mare de un metru dar avea un cap enorm care se legăna pe gât ca un pepene aflat în echilibru pe un grapefruit. Probabil că tocmai se unsese, pentru că solzii ei străluceau.

— Kamala, primeşte cele mai bune urări din partea mea.

Ridică mâna dreaptă răsfirându-şi degetele subţiri pentru a-şi expune semilunele interdigitale întunecate.

— Bineînţeles, eu…

— Şi ne vei permite să-ţi intermediem această mutare?

Ea se adună:

— Da!
— Ai întrebări?
Sunt sigur că avea câteva sute, dar în situaţia asta era probabil prea speriată ca să întrebe. În timp ce ea ezita, am intervenit.
— Ce-a fost mai întâi, şopârla sau oul?
Silloin m-a ignorat.
— Când ţi-ar conveni să începi?
— Bea doar puţin ceai, am spus întinzându-i cana. O aduc când termină. Să zicem peste o oră?
Kamala se foi pe canapea:
— Nu chiar, nu durează…
Silloin îşi arătă dinţii, mulţi dintre ei fiind lungi cât clapele de pian.
— Ar fi de dorit, Michael.
Închise. Imaginea ei zbură ca un pescăruş, în spaţiu.
— De ce ai făcut asta?
Vocea Kamalei era aspră.
— Pentru că trebuie să-ţi aştepţi rândul. Nu eşti singurul emigrant pe care-l trimitem în dimineaţa aceasta.
Era o minciună, desigur; a trebuit să reducem programul din cauză că Jodi Latchaw, celălalt sapientologist repartizat la Tuulen, se afla la Universitatea Hipparchus prezentând raportul nostru în ceea ce priveşte conceptul identităţii la haneni.
— Nu te teme, voi face timpul să zboare.
Pentru o clipă ne-am uitat unul la altul. Aş fi putut să stau timp de o oră la taclale; am mai făcut asta de destul de multe ori. Ori aş fi putut să o trag de limbă ca să aflu de ce pleacă: avea cu siguranţă o bunică oarbă sau un văr de-al doilea care de-abia aştepta ca ea să aducă acasă ochii aceia artificiali, ca să nu mai menţionez beneficiile potenţiale care ar putea foarte bine pune capăt tuberculozelor, foametei, ejaculării premature, bla, bla, bla. Sau aş fi putut pur şi simplu să o las singură în cameră să se uite pe pereţi. Aşa aş fi putut afla cât de speriată era într-adevăr.
— Spune-mi un secret, am spus.
— Ce?
— Un secret, ştii, ceva ce nimeni altcineva nu ştie.
S-a holbat la mine de parcă eram căzut din Marte.

— Uite, curând te vei duce undeva, cam… la trei sute zece ani lumină distanţă? Eşti programată să stai trei ani. Până te întorci tu, aş putea foarte uşor să fiu bogat, celebru sau în altă parte; probabil că nu ne vom mai revedea nici odată. Aşa că, ce ai de pierdut? Promit să nu spun.

Ea s-a rezemat de spătarul canapelei şi şi-a aşezat ceaşca în poală.

— Acesta este un alt test, nu-i aşa? După tot ce mi-au făcut, tot nu s-au decis dacă să mă trimită sau nu.

— A, nu, în câteva ore vei ronţăi nuci cu nevăstuicile în vreo vizuină întunecată de pe Gend. Vorbeam şi eu aşa…

— Eşti nebun.

— De fapt, cred că termenul ştiinţific este logomaniac Vine din greceşte: logos înseamnă cuvânt, mania înseamnă a duce lipsă. Îmi place să pălăvrăgesc, asta-i tot. Dar hai să-ţi spun ceva. Încep eu, şi dacă secretul meu nu est destul de interesant, nu trebuie să-mi mai spui nimic.

Ochii ei erau ca două despicături, când sorbea din ceai. Eram sigur că, indiferent de ce era, se temea de ceva imposibil de neutralizat de către imensitatea albastră; cosmosului.

— M-am născut catolic, am spus eu, aşezându-mă pe un scaun în faţa ei. Nu mai sunt, dar ăsta nu e un secret. Părinţii mei m-au trimis la Liceul Sf. Maria, Maica lui Dumnezeu; noi îl numeam Moogoo. Era condus de un cuplu de preoţi bătrâni, părintele Thomas şi soţia sa, maica Jennifer. Părintele Tom preda fizica, la care am luat un şase din cauză că vorbea de parcă avea prune în gură. Maica Jennifer preda teologia cu toată căldura unei marmure; porecla ei era Mama Moogoo.

Într-o noapte, doar cu două săptămâni înainte de absolvire, părintele Thomas şi Mama Moogoo au plecat cu Chevroletul lor Minimus să cumpere o îngheţată. În drum spre casă, Mama Moogoo a trecut pe galben şi a fost lovită lateral de o ambulanţă. După cum îţi spuneam, era bătrână, avea vreo sută şi ceva de ani, trebuiau să-i suspende permisul de la cincizeci de ani. A murit pe loc. Părintele Thomas a murit la spital.

Desigur că nouă ar fi trebuit să ne pară rău pentru ei şi cred că mi-a părut rău puţin, dar nici odată nu mi-a plăcut de niciunul dintre ei şi detestam faptul că moartea lor dăduse totul peste cap în clasa mea. Aşa că eram mai mult furios

decât îndurerat, iar apoi m-am simţit şi un pic vinovat pentru că eram aşa de nemilos. Poate că trebuie să fii catolic pentru a înţelege asta. În orice caz, a doua zi după această întâmplare, s-a făcut o adunare în sala de sport şi am participat cu toţii la această înghesuială de pe peluză, iar cardinalul însuşi a ţinut o predică la televizor. Tot încerca să ne consoleze, ca şi cum muriseră chiar părinţii noştri. Când am glumit despre asta cu puştiul de lângă mine, m-au prins şi m-am ales cu o suspendare internă în ultima săptămâna de liceu.

Kamala îşi terminase ceaiul. Strecură cana goală într-unul dintre suporturile cu care era dotată masa.

— Mai vrei? Am întrebat.

Ea se foia neliniştită.

— De ce îmi spui mie toate astea?

— Au legătură cu secretul. M-am aplecat în faţă pe scaun. Vezi tu, familia mea locuia în josul străzii ce ducea la Cimitirul Sfântului Duh şi pentru a ajunge la trenul de pe Mekinley Avenue trebuia să traversez cimitirul. Aceasta se întâmpla la câteva zile după ce dădusem de bucluc la adunare. Era în jur de douăsprezece noaptea şi mă întorceam de la o petrecere de absolvire, unde avusesem o serie de discuţii filosofice, aşa că mă simţeam subtil ca un rege al filosofilor. Pe când mergeam prin cimitir, m-am împiedicat de două moviliţe de pământ, aflate una lângă alta. La început, am crezut că erau straturi de flori, dar apoi am văzut crucile de lemn. Morminte proaspete: aici se odihnesc Părintele Tom şi Mama Moogoo. Crucile nu erau cine ştie ce, erau doar nişte beţe încrucişate, vopsite în alb şi înfipte în pământ. Numele erau pictate cu mâna pe ele. Am dedus că erau acolo doar ca să marcheze mormintele până când erau livrate pietrele funerare. Nu era nevoie de intuiţie pentru a recunoaşte o ocazie unică în viaţă. Care ar fi fost şansele să observe cineva dacă le-aş fi inversat? N-a fost o problemă să le scot afară din locaşurile lor. Am bătătorit pământul cu mâinile şi am fugit ca din puşcă.

Până atunci, păruse surprinsă de povestea mea şi un pic binevoitoare în ceea ce mă priveşte. Acum avea o privire revoltată.

— Ai făcut ceva îngrozitor, spuse ea.

— Desigur, am spus, deşi dinozaurii cred că întreaga idee de

a planta trupuri în cimitire şi de a le însemna cu pietre cioplite e jalnică. Ei spun că hoiturile nu au identitate, aşa că ce rost are să fim sentimentali în privinţa lor? Linna mă tot întreabă cum de nu ne însemnăm şi excrementele. Dar nu ăsta este secretul. Vezi tu, fusese o noapte călduţă, de mijloc de iunie, dar pe măsură ce fugeam, aerul se răcea. Înfrigurat, puteam să-mi zăresc aburii respiraţiei. Iar pantofii îmi deveneau tot mai greoi ca şi cum se transformaseră în bolovani. Apropiindu-mă de poarta din dos, mă simţeam ca şi cum m-aş fi luptat cu un vânt puternic, numai că hainele mele nu fluturau. Mi-am rărit paşii ca pentru o plimbare. Ştiam că pot să trec peste asta, dar îmi bătea inima şi am auzit apoi un zgomot precum vuietul mării într-o scoică şi am intrat în panică. Aşa că secretul este că sunt un laş. Am schimbat crucile la loc şi nu m-am mai apropiat de cimitir nici odată. De fapt, am încuviinţat eu spre pereţii camerei de recepţie D a Staţiei Tuulen, când am crescut, am plecat cât de departe am putut de acolo.

Mă fixa cu privirea în timp ce mă instalam comod pe scaun.

— E o poveste adevărată, am spus şi am ridicat mâna dreaptă. Ea părea aşa de surprinsă încât am început să râd. Un zâmbet a înflorit pe faţa ei smeadă şi curând a început şi ea să chicotească. Era un sunet uşor, lichid, ca un pârâu clipocind peste stânci netede; mă făcea să râd şi mai tare. Buzele ei erau pline şi dinţii foarte albi.

— E rândul tău, am spus eu în cele din urmă.

— A, nu, n-aş putea. Îşi flutură mâna a refuz. N-am nimic atât de reuşit. Făcu o pauză, apoi se încruntă.

— Ai mai povestit asta până acum?

— O dată, am spus. Lui Hanen, în timpul testului psihic pentru slujba asta. Numai că nu i-am spus ultima parte. Ştiu cum gândesc dinozaurii, aşa că am sfârşit povestea la inversiunea crucilor. Restul sunt copilării.

Am ameninţat-o cu degetul:

— Nu uita că ai promis să păstrezi secretul.

— Da?

— Povesteşte-mi despre vremea când erai mică. Unde ai copilărit?

— Toronto.

Mă măsură cu privirea.

— Ar fi ceva. Dar nu nostim. Trist.

Am încuviinţat din cap încurajator şi am schimbat peretele cu orizontul Toronto-ului, dominat de Turnul CN, Centrul Dominion-Toronto, Curtea de Comerţ şi Obeliscul Regelui. Se întoarse pentru a vedea priveliştea şi vorbi peste umăr:

— Pe când aveam zece ani, ne-am mutat într-un apartament, chiar în centru, pe strada Bloor, pentru ca mama mea să fie aproape de serviciu.

Arătă spre perete şi se întoarse să mă privească:

— E contabilă, iar tatăl meu desenează modele de tapet pentru Imagineering. Era o clădire uriaşă; nu ştiu cum se făcea că întotdeauna nimeream în lift cu alţi zece vecini despre care nu ştiam că îi avem. Într-o zi când mă întorceam acasă de la şcoală, o bătrână m-a oprit în hol:

— Fetiţo, mi-a spus, ai vrea să câştigi zece dolari?

Părinţii mă avertizaseră să nu vorbesc cu străinii, dar ea era evident o locatară. În plus, purta o pereche veche de galoşi, aşa că puteam să fug oricând mai tare decât ea dacă era cazul. M-a rugat să mă duc la magazin în locul ei, mi-a înmânat o listă de cumpărături şi o carte de credit, şi mi-a spus să duc totul sus în apartamentul ei, 10W. Ar fi trebuit să fiu mai suspicioasă pentru că toate băcăniile din centru livrau la domiciliu, dar, aşa cum am aflat curând, tot ceea ce voia, de fapt, era doar cineva cu care să vorbească. Era gata să plătească pentru asta, de obicei cinci sau zece dolari, depinde cât de mult stăteam. Curând după aceea, mă opream la ea aproape în fiecare zi, după şcoală. Cred că părinţii mei m-ar fi oprit dacă ar fi ştiut; erau foarte severi. Nu le-ar fi plăcut faptul că eu îi luam banii. Dar niciunul dintre ei nu ajungea acasă înainte de şase, aşa că era secretul meu.

— Cine era? Am spus. Despre ce vorbeaţi?

— O chema Margaret Ase. Avea nouăzeci şi şapte de ani şi cred că fusese un fel de consilier. Soţul şi fiica ei muriseră amândoi şi era singură. Nu am aflat prea multe despre ea; mă făcea să vorbesc numai eu tot timpul. Mă întreba despre prietenii mei, despre ce învăţam la şcoală şi despre familia mea. Lucruri de genul acesta…

Vocea ei se pierdu în tăcere când unghia mea semnaliză. Am răspuns.

— Michael, sunt bucuroasă să te chem aici, îmi bâzâi Silloin în

ureche.

Era cu aproape douăzeci de minute înaintea programului stabilit.

— Vezi, ţi-am spus că o să facem timpul să zboare.

M-am ridicat; ochii Kamalei erau foarte larg deschişi.

— Sunt gata dacă şi tu eşti.

I-am oferit mâna. A luat-o şi m-a lăsat să o ajut. A făcut cu mâna pentru o clipă şi am simţit cât de fragilă era hotărârea ei. I-am înconjurat talia cu braţul şi am condus-o pe coridor. În microgravitaţia Staţiei Tuulen se simţea deja la fel de lipsită de substanţă ca o amintire.

— Spune-mi, ce s-a întâmplat aşa de trist?

Întâi am crezut că nu m-a auzit. Îşi târşâia picioarele fără să spună nimic.

— Hei, Kamala, nu mă ţine aici în suspans, am spus. Trebuie să termini povestea.

— Nu, spuse, nu cred că am s-o fac.

Nu am luat-o ca pe ceva personal. Singurul interes real în această conversaţie fusese să îi distrag atenţia. Dacă refuza să se lase distrasă, era alegerea ei. Unii emigranţi continuau să vorbească până în clipa în care dispăreau în imensul transportor de particule, dar mulţi dintre ei tăceau înainte. Se închideau în ei. Poate că, în mintea ei, era deja pe Gend, clipind în lumina ei foarte albă.

Am sosit la centrul de control, cel mai larg spaţiu de pe Staţia Tuulen. Chiar în faţa noastră era transportorul de particule, conţinutul şirului de senzori ai cuantelor nondistructive-SSCN pentru acronimi. Era de un albastru lăptos ca gheaţa şi mare ca doi elefanţi. Emisfera de sus era ridicată şi masa de scanare ieşea în evidenţă ca o limbă gri, strălucitoare. Kamala se apropie de transportor şi îşi atinse propria reflexie care tremura pe suprafaţa şlefuită. La dreapta se afla o bancă cu perne, aburitorul şi o toaletă. M-am uitat în stânga, prin fereastra camerei de control. Silloin stătea în picioare şi se uita la noi cu capul său imposibil ridicat.

— E docilă? Îmi bâzâi ea în cască.

Am ridicat degetele încrucişate.

— Bine ai venit, Kamala Shastri, răsună vocea lui Silloin prin staţie, cu un ton liniştitor.

— Eşti gata să-ţi începi transformarea?

Kamala încuviinţă în direcţia ferestrei.

— Aici mă dezbrac?

— Dacă nu te deranjează.

M-a atins uşor îndreptându-se spre bancă. În aparenţă, încetasem să exist; acum era ceea ce se întâmpla doar între ea şi dinozauri. S-a dezbrăcat repede, împăturindu-şi haina ordonat şi vârând-o sub bancă. Cu colţul ochiului puteam să-i văd picioarele micuţe, coapsele pline şi pielea fină şi întunecată a spatelui ei. Păşi în aburitor şi închise uşa.

— Gata, strigă.

Din camera de control, Silloin închise circuitele ce umpleau aburitorul cu un nor dens de nanocompresoare. Acestea au imobilizat-o pe Kamala şi s-au răspândit, învăluind toată suprafaţa corpului ei. Pe măsură ce le respira, treceau din plămâni în sânge. A tuşit doar de două ori; fusese bine pregătită. Când s-au scurs cele opt minute, Silloin curăţă aerul din aburitor şi ea ieşi la iveală. Ignorându-mă în continuare, se uită din nou spre camera de control.

— Acum trebuie să te instalezi pe masa de scanare, spuse Silloin, şi să-l laşi pe Michael să te pregătească.

Merse spre transportor fără ezitare, escaladă rampa din spatele lui, se instală pe masă şi se întinse. Am urmat-o.

— Sigur nu vrei să-mi spui şi restul secretului?

Contempla tavanul fără să clipească.

— Atunci e-n regulă.

Am scos un mic recipient şi un stimulator din săculeţul de la brâu.

— Se va întâmpla exact aşa cum ai repetat la antrenament.

Am folosit recipientul pentru a pulveriza din nou vârfurile picioarelor ei cu nanocompresoare. I-am privit abdomenul ridicându-se şi coborând, ridicându-se şi coborând. Se concentra asupra exerciţiilor de respiraţie.

— Adu-ţi aminte să nu sări peste vreo manevră sau să fluieri în timp ce eşti în scaner.

Nu răspunse.

— Acum respiră adânc, i-am spus şi am acţionat stimulatorul în dreptul degetului ei mare de la picior. S-a auzit un pârâit pe măsură ce nanocompresoarele de pe pielea ei se uniră într-o reţea şi se întăriră, imobilizând-o.

— Latră la dihori din partea mea.

Mi-am luat echipamentul, am coborât rampa şi am împins-o la perete. Cu un scâncet uşor, sfera albastră îşi retrase limba. Am privit emisfera de sus închizându-se, înghiţind-o pe Kamala Shastri şi apoi m-am alăturat lui Silloin în camera de control.

Nu fac parte din gruparea celor care cred că dinozaurii put, ceea ce a constituit un alt motiv pentru a fi desemnat să-i studiez îndeaproape. În mod normal Silloin mirosea, dar nu neplăcut, ci a vin trezit. În orice caz, când era stresată, mirosul ei devenea înţepător, oţetit. Probabil că fusese o dimineaţă dificilă pentru ea. Respirând pe gură, m-am aşezat pe un scăunel la staţia mea.

Lucra repede acum, când transportorul de particule era sigilat. Cu tot antrenamentul, emigranţii tind să devină claustrofobi foarte repede. În fond, stau întinşi în întuneric, imobilizaţi, aşteptând să fie transferaţi. Simulatorul de la centrul de pregătire de la Singapore produce un zgomot în timp ce scanează. Mulţi îl asemuiesc cu o ploaie uşoară ce loveşte pereţii transportorului; pentru unii este o undă joasă de radio. Câtă vreme aud zgomotul loviturii, emigranţii se cred în siguranţă. Noi imităm acest sunet cât timp se află în interiorul sferei, deşi scanarea durează doar câteva secunde şi este silenţioasă cu desăvârşire. Din locul meu puteam să văd că ferestrele sagitale, axiale şi coronale încetaseră să clipească, indicând citirea completă a parametrilor. Silloin se agita bombănind fără a se mai obosi cu traducerea. Evident că nu spunea nimic din ceea ce micuţul Michael trebuia să ştie. Capul ei se balansa în timp ce monitoriza imensa cantitate de informaţii, iar degetele ei apăsau pe butoanele ce scânteiau portocaliu şi galben.

Pe staţia mea, exista doar un ecran pentru locul emigranţilor şi un buton alb.

Nu minţisem când spusesem că eram doar un portar. Câmpul meu de activitate este sapientologia, nu fizica cuantică. Indiferent ce a fost greşit în transferul Kamalei din aceea dimineaţă, nu avea cum să fie din vina mea. Dinozaurii mi-au spus că şirul de senzori ai cuantelor nondistructive este în măsură să răstoarne Principiul Incertitudinii al lui Heisemberg, măsurând cele mai mici cantităţi spaţiu-timp fără a distruge dualitatea particulelor. Cât de mici? Se spune că nu se poate

vedea ceva ce are doar 1, 62x10-33 de centimetri, pentru că la mărimea aceasta spaţiul şi timpul se destramă. Timpul încetează să existe, iar spaţiul devine un fel de spumă probabilistică întâmplătoare, un fel de scuipat. Noi, oamenii, numim aceasta mărimea Planck-Wheeler. Există şi un timp Planck-Wheeler: 10-45 dintr-o secundă. Dacă se întâmplă ceva şi încă ceva, iar cele două evenimente sunt despărţite printr-un interval de doar 10-45 dintr-o secundă, este imposibil să se spună care s-a întâmplat primul. Era totul dinozauresc pentru mine – şi aceasta era doar scanarea. Haneni folosesc diferite tehnici pentru a crea găuri de viermi artificiale, a le închide şi deschide cu vacuum fluctuant electromagnetic, trec semnale super-luminice prin ele şi apoi asamblează emigranţii din particule elementare la destinaţie.

Pe ecranul meu vedeam că semnalul care o indica pe Kamala Shastri fusese deja compresat şi propulsat spre gaura de vierme. Nu mai trebuia să aşteptăm, decât ca Gend să confirme primirea. O dată ce ne anunţau oficia că au primit-o, era de datoria mea să egalizez ecuaţia.

Unele tehnologii hanene sunt aşa de puternice, încât pot afecta însăşi realitatea. Găurile de viermi puteau fi folosite de nişte fanatici ai călătoriilor în timp pentru a schimba istoria. Scanerul putea fi folosit pentru a crea un miliard de Silloin-e sau de Michael Burrs-i. Realitatea primitivă, nepoluată cu asemenea anomalii, are ceea ce dinozaurii numesc armonie. Înainte de a deveni membri ai clubului galactic, învăţaţii trebuie să se angajeze să păstreze armonia.

De când am venit pe Tuulen să studiez dinozaurii, am apăsat pe butonul alb de peste două sute de ori. Era cea ce trebuia să fac pentru a-mi continua misiunea. Prin apăsarea lui, se emitea un impuls ucigător de radiaţii ionice prin cortexul cerebral trupului emigrantului, duplicat şi, prin urmare inutil. Fără creier, fără durere; moartea se producea în câteva secunde. Desigur, primele dăţi când am egalizat ecuaţia au fost traumatizante. Şi... tot neplăcut rămăsese. Dar acesta era preţul unui bilet spre stele. Dacă unii oameni neobişnuiţi, precum Kamala Shastri, hotărau că preţul este rezonabil era alegerea lor, nu a mea.

— Nu este un rezultat prea bun, Michael, îmi vorbi Silloin pentru prima dată de când intrasem în cameră. Nu se explică

discrepanţele.
Pe ecranul meu priveam cum programele de verificare începeau să scoată la iveală greşeli.
— Aici e problema?
Am simţit un nod în stomac.
— Sau acolo?
Dacă scanerul nostru a verificat cum trebuie, atunci tot ceea ce trebuia să facă Silloin era să o mai trimită o dată spre Gend.
Era o tăcere lungă şi enervantă. Silloin se concentra pe partea ei de bord de parcă vedea cum îi iese din ou primul născut. Cavitatea respiratorie i se dilatase între umeri, ajungând la un volum dublu faţă de cel normal. Monitorul meu arăta că trecuseră cu patru minute mai mult decât trebuia şi Kamala se afla încă în interiorul transportorului de particule.
— Ar fi un adevărat noroc să reglam scanerul şi să încercăm din nou.
— Căcat.
M-am lovit cu mâna de zid şi am simţit durerea arzându-mă până la cot.
— Am crezut că l-ai reparat.
Când se descopereau erori la verificare, soluţia era întotdeauna retransmiterea.
— Eşti sigură, Silloin? Pentru că acesta era la limită când am vârât-o înăuntru.

Silloin mă concedie cu un sforăit şi lovi ecranul plin de erori cu mânuţa ei osoasă ca şi cum ar fi vrut să le readucă la normal. Ca şi Linna şi ceilalţi dinozauri, avea foarte puţină răbdare cu ceea ce considera a fi frica noastră patetică de emigrare. În orice caz, spre deosebire de Linna, era convinsă că, într-o zi, după ce vom fi folosit destul de mult timp tehnologiile hanenilor, vom învăţa să gândim ca dinozaurii. Poate avea dreptate. Poate că atunci când vom fi circulat prin găurile de viermi sute de ani, ne vom discredita bucuroşi trupurile duplicate. Când dinozaurii sau alţi înţelepţi emigrează, duplicatele lor se autoanulează – foarte armonios. Au încercat aceasta şi cu oamenii, dar nu a funcţionat întotdeauna. De aceea sunt aici.
— Este foarte clar. Se va prelungi cu vreo treizeci de minute.

Kamala stătuse singură în întuneric aproape şase minute, mai mult decât orice alt emigrant pe care l-am ghidat vreodată.

— Lasă-mă să aud ce se petrece înăuntrul marmurei.

Camera de control se umplu cu ţipătul Kamalei. Nu mi se părea că sună omeneşte, ci mai mult ca scârţâitul unor cauciucuri într-un accident.

— Trebuie s-o scoatem afară de acolo, am spus.

— Asta este o gândire de copil, Michael.

— Dar şi ea e un copil, fir-ar să fie.

Ştiam că scoaterea emigranţilor din transportor era primejdioasă. Aş fi putut s-o rog pe Silloin să închidă staţia şi să stau acolo în timp ce Kamala suferea. Era decizia mea.

— Nu deschide până nu aduc rampa.

Am fugit la uşă.

— Şi păstrează efectele de sunet.

La prima izbucnire de lumină, urlă. Emisfera de sus părea să se ridice într-un ritm lent; înăuntru, ea se împotrivea nanocompresoarelor. Când eram mai convins că nu putea să strige mai tare, urlă. Silloin şi cu mine obţinusem un lucru extraordinar; anulasem complet marele inginer specializat în biomateriale, lăsând în locul lui un animal speriat.

— Kamala, sunt eu, Michael!

Ţipetele ei înnebunite se transformară în cuvinte:

— Opriţi… nu… Dumnezeule, să mă ajute cineva! Dacă aş fi putut, aş fi sărit în transportor s-o eliberez, dar senzorii sunt fragili şi nu aveam să risc să produc şi mai multe probleme. Amândoi a trebuit să aşteptăm până când emisfera de sus se deschise complet şi masa scanerului mi-o dezvălui pe biata Kamala.

— E în regulă. Nu se va întâmpla nimic, da? Te scoatem afară, asta-i tot. Totul este bine.

Când am eliberat-o, zbură drept la mine. Ne-am arcuit şi aproape am căzut pe scări de-a valma. Mă ţinea aşa de strâns că nu puteam să respir.

— Nu mă ucide, nu, te rog, nu!

M-am răsucit peste ea.

— Kamala!

Mi-am eliberat o mână şi am folosit-o pentru a mă dezlipi de ea. M-am îmbrâncit lateral pentru a ajunge pe prima treaptă.

Se clătină cu stângăcie în microgravitaţie şi se avântă spre mine; unghiile ei îmi răzuiră dosul palmei, lăsând urme însângerate.

— Kamala, opreşte-te!

Era tot ce puteam să fac ca să nu mă lupt cu ea. M-am retras în josul scărilor.

— Ticălosule! Ce încercaţi să-mi faceţi, nenorociţilor? Respiră sacadat de câteva ori şi începu să plângă cu hohote.

— Scanerul a fost perturbat cumva. Silloin lucrează la el.

— Problema e ciudată, spuse Silloin din camera de control.

— Dar asta nu te priveşte pe tine!

M-am dat înapoi spre bancă.

— Au minţit, bălmăji ea şi se plie de parcă era făcută numai piele, fără came şi oase.

— Au spus că n-o să simt nimic… ştii cum e… e…

Am bâjbâit după costumul ei colant.

— Uite, ia-ţi hainele! Poţi să te îmbraci. Te scoatem de aici.

— Ticălosule, repetă, dar vocea ei era goală.

Mă lăsă să o dau jos de pe rampă. Am numărat umflăturile de pe perete în timp ce ea se îmbrăca din nou în costumul său colant. Erau de dimensiunea vechilor bănuţi pe care bunicul meu obişnuia să-i strângă şi străluceau cu o uşoară bioluminiscenţă galbenă. Numărasem mai mult de cincizeci şi şapte până ce ea fu îmbrăcată şi gata să se întoarcă în recepţia D.

De unde înainte se cocoţase neîncrezătoare pe marginea canapelei, acum se trânti pe ea.

— Şi acum? Spuse ea.

— Nu ştiu.

M-am dus în bucătăria staţiei şi am luat carafa din distilator.

— Şi acum, Silloin?

Mi-am turnat apă pe dosul palmei ca să curăţ sângele. Ustura. Casca din ureche tăcea.

— Aşteptăm, cred, am spus într-un sfârşit.

— Ce?

— Ca ea să repare…

— Nu mă întorc acolo!

Am hotărât să o las să-i treacă. Probabil era prea curând ca să ne contrazicem pe această temă, deşi, o dată ce Silloin regla scanerul, mai avea foarte puţin timp să se

răzgândească.
— Vrei ceva de la bucătărie? Încă un ceai, poate?
— Ce-ai zice de un gin tonic – fără tonic?
Se masă între ochi.
— Sau câţiva mililitri de serentol?
Am încercat să pretind că făcuse o glumă.
— Ştii că dinozaurii nu ne-au lăsat să deschidem barul pentru emigranţi. Scanerul poate să citească greşit structura creierului *tău* şi vizita ta pe Gend nu va mai fi altceva decât trei ani de beţie.
— Chiar nu înţelegi?
Era la limita isteriei.
— Nu mă mai duc acolo!
Nu o puteam condamna pentru felul în care reacţiona, dar în acel moment, tot ceea ce voiam era să mă descotorosesc de Kamala Shastri. Nu îmi păsa dacă se ducea pe Gend sau înapoi pe Lunex, sau dincolo de curcubeu, în Oz, atâta vreme cât nu trebuia să stau în aceeaşi cameră cu creatura asta jalnică ce încerca să mă facă să mă simt vinovat de accidentul acela cu care nu aveam nimic de-a face.
— Credeam că pot să o fac.
Îşi puse mâinile la urechi ca şi cum ar fi încercat să nu-şi audă propria disperare.
— Mi-am pierdut ultimii doi ani încercând să mă conving că aş putea să zac acolo fără să mă gândesc şi, deodată, aş fi departe. Mă duceam într-un loc minunat şi straniu.
Scoase un sunet înăbuşit şi îşi lăsă mâinile să-i cadă în poală.
— Urma să îi ajut pe oameni să vadă.
— Ai făcut-o, Kamala. Ai făcut tot ce ţi-am cerut.
Clătină din cap.
— Nu am putut să gândesc. Asta a fost problema. Şi ea era acolo, încercând să mă atingă. În întuneric. Nu m-am mai gândit la ea de când…
Tremura.
— E vina ta că mi-ai amintit.
— Prietena ta secretă, am spus.
— Prietenă?
Kamala păru uimită de cuvânt.
— Nu, n-aş zice că era o prietenă. Întotdeauna mi-a fost un pic frică de ea, pentru că nu am fost nici odată sigură ce voia

de la mine.
Făcu o pauză.
— Într-o zi am urcat la 10W după şcoală. Fa stătea pe scaunul ei, privind ţintă în jos la Strada Minor. Era cu spatele la mine. Am spus: „Bună ziua, doamna Ase!” Voiam să-i arăt ceva genial ce scrisesem, dar ea nu a spus nimic. M-am apropiat. Pielea ei era de culoarea cenuşii. I-am luat mâna. Era ca şi cum luasem în mână o bucată de plastic. Era înţepenită, grea, nu mai era o fiinţă. Devenise un lucru, ca o pană sau un os. Am fugit; trebuia să plec de acolo. Am urcat în apartamentul nostru şi m-am ascuns de ea.
Privea cu ochii micşoraţi, ca şi cum s-ar fi observat – judecat – pe sine însăşi în copilărie, prin lentilele timpului.
— Cred că acum înţeleg ce voia. Cred că ştia că moare; probabil că voia să stau cu ea la sfârşit, sau măcar să-i găsesc cadavrul şi să dau de ştire cuiva. Numai că nu am putut. Dacă i-aş fi spus cuiva că e moartă, părinţii mei ar fi aflat toată povestea. Poate că oamenii m-ar fi suspectat că i-am făcut ceva – nu ştiu. Puteam să chem paza, dar aveam numai zece ani; îmi era frică să nu cumva să mi se ia urma. Trecuseră câteva săptămâni şi tot nu o găsise nimeni. Atunci era prea târziu ca să mai spun ceva. Toată lumea m-ar fi învinovăţit pentru că tăcusem atâta *vreme.* Noaptea, îmi imaginam cum devenise pământie şi putrezea în scaunul ei ca o banană. Mi se făcea rău; nu puteam să dorm şi să mănânc. A trebuit să mă interneze în spital pentru că o atinsesem. Atinsesem moartea.
— Michael, îmi şopti Silloin fără să mă avertizeze prin semnalul luminos, s-a ivit o mare problemă.
— Când am ieşit din clădirea aceea am început să-mi revin. Apoi au găsit-o. Când m-am întors acasă, m-am luptat din greu s-o uit pe doamna Ase. Şi aproape am reuşit.
Kamala îşi încolăci braţele în jurul taliei.
— Dar acum era din nou lângă mine, în transportor. Nu o vedeam dar, într-un fel sau altul, ştiam că mă caută.
— Michael, Parikkal şi Linna sunt aici.
— Nu înţelegi? Râse ea cu amărăciune. Cum aş putea să merg pe Gend? Am halucinaţii.
— S-a stricat armonia. Vino până la noi; singur!
Bâzâitul enervant din ureche mă incita să lovesc pe cineva.

— N-am mai povestit nimănui despre ea până acum.
— S-ar putea ca până la urmă să-ţi prindă bine că mi-ai spus.
Am bătut-o încurajator pe genunchi.
— Mă scuzi un minut?
Părea surprinsă că plec. M-am strecurat pe hol şi am închis-o înăuntru.
— Care e problema? Am întrebat îndreptându-mă spre camera de control.
— Vrea să reîncepem scanarea?
— Nu vrea deloc. E mai degrabă speriată de moarte.
— Aici Parikkal.
Casca mea adăugă glasului său piţigăiat un sfârâit ca de şuncă prăjită.
— Confuzia este în altă parte. Staţiei noastre nu i se poate reproşa nici o scăpare.
Am intrat prin hublou în centrul de scanare. Prin fereastră îi puteam vedea pe cei trei dinozauri din camera de control. Îşi bălăngăneau capetele cu furie.
— Vă ascult, am spus.
— Legătura noastră cu Gend a fost deteriorată de o eroare trecătoare, spuse Silloin. Kamala Shastri a fost receptată de destinaţie şi reconstituită.
— A emigrat?
Am simţit că-mi fuge puntea de sub picioare.
— Şi ce facem cu aceasta pe care o avem aici?
— Soluţia este să introducem acest duplicat în scaner şi să sfârşim...
— Trebuie să vă spun ceva. Nu are de gând să se mai apropie de transportor.
— Ecuaţia ei nu este egalizată, vorbi Linna pentru prima dată.
Linna nu făcea parte din personalul de pe Staţia Tuulen; era un fel de asociat mai vechi. Parikkal şi Silloin o dominau – cel puţin aşa credeam.
— Ce aşteptaţi de la mine? Să-i sucesc gâtul?

Urmă un moment de tăcere, care nu fu mai puţin enervant decât ochii lor care mă priveau cu atenţie prin fereastră din capetele perfect nemişcate.
— Nu, am spus.
Dinozaurii ţipau unul la celălalt; capetele lor se unduiau şi se

înclinau. Întâi mi-au întrerupt legătura, dar deodată, cearta lor îmi explodă în căşti.

— Este exact aşa cum vă spuneam, spuse Linna. Aceste fiinţe nu pot să înţeleagă armonia. E greşit să îi lăsăm să invadeze şi alte lumi.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse Parikkal. Dar asta vom discuta mai târziu. Este nevoie să egalizăm ecuaţia.

— Nu avem timp. Va trebui să înlăturăm noi duplicatul.

Silloin îşi dezvălui dinţii ei mari şi maronii. I-ar fi luat cel mult cinci secunde să-i taie capul Kamalei, şi chiar dacă Silloin era dinozaurul cel mai îngăduitor cu noi, tot ar fi savurat omorul.

— Propun să suspendăm emigrările omeneşti până când această lume va fi reconcepută, spuse Linna.

Acesta era un exemplu de superioritate specific dinozaurilor. Chiar dacă păreau că se ceartă unul cu celălalt, de fapt vorbeau cu mine, expunând situaţia, astfel încât, să poată înţelege şi savantul infantil. M-au înştiinţat că periclitam viitorul omenirii în spaţiu. Şi Kamala din recepţia D era deja moartă, indiferent dacă îmi dădeam demisia sau nu. Ecuaţia trebuia egalizată chiar acum.

— Aşteptaţi, am spus. Poate o ademenesc din nou în scaner.

Trebuia să scap de ei. Mi-am scos casca din ureche şi am băgat-o în buzunar. Eram aşa de grăbit să scap, încât m-am împiedicat la ieşire şi a trebuit să mă reechilibrez pe hol. Am stat acolo nemişcat pentru o clipă, contemplându-mi mâna sprijinită de perete. Mi se părea că îmi privesc degetele prin celălalt capăt al unui telescop. Erau foarte departe de mine.

Ea se făcuse covrig pe canapea, îşi ţinea cu mâinile genunchii la piept, ca şi cum ar fi încercat să se micşoreze ca să nu o mai poată vedea nimeni.

— Totul este stabilit, am spus eu cu o voce tăioasă. Vei fi în transportor în mai puţin de un minut, neapărat.

— Michael, nu!

Parcă mă şi vedeam părăsind Staţia Tuulen.

— Kamala, renunţi la o parte din viaţa ta!

— Este dreptul meu.

Ochii ei străluceau. Nu, nu era dreptul ei. Era un duplicat inutil; nu avea niciun drept. Ce spusese ea despre bătrâna aceea care murise? Că devenise un lucru, ca un os.

— Bine, i-am spus, împungând-o în umăr cu degetul arătător

întins. Să mergem.

Dădu înapoi:

— Unde să mergem?

— Înapoi pe Lunex. Am reţinut nava pentru tine. Este în programul meu din după-amiaza aceasta; ar fi trebuit să îi ajut pe ei să se instaleze în loc să am de-a face cu tine.

Se ridică uşor.

— Haide!

Am smucit-o de pe canapea.

— Dinozaurii vor să pleci de pe Tuulen cât mai curând posibil; şi eu la fel.

Mă detaşasem aşa de tare încât nu o mai puteam vedea pe Kamala Shastri. Încuviinţă din cap şi mă lăsă să o conduc la uşă.

— Dacă ne întâlnim cu cineva pe hol, ţine-ţi gura!

— Eşti aşa de răutăcios!

Şoapta ei era guturală.

— Te comporţi copilăreşte.

Când uşa interioară s-a deschis, şi-a dat seama că nu există nici o intrare de navă. Se răsuci ca să scape din strânsoarea mea, dar am împins-o puternic cu umărul. Zbură peste gura de aerisire, se lovi de uşa exterioară şi ateriză pe spate. În timp ce apăsam pe butonul de închidere a uşii, am realizat că eu, Michael Burr, făceam lucrul acesta îngrozitor. Nu mă puteam abţine: chicoteam. Când am zărit-o ultima dată. Kamala străbătea puntea în direcţia mea, dar era prea târziu. Mă miram că nu mai ţipă; îi auzeam numai răsuflarea feroce.

Îndată ce se închise uşa interioară, am deschis-o pe cea exterioară. La urma urmelor, câte metode de a ucide pe cineva sunt pe o staţie orbitală? Nu există arme. Ar fi putut să o înjunghie sau să o stranguleze cineva, dar eu nu puteam. Otravă de unde? De altfel, nu gândeam, am încercat cu disperare să nu mă gândesc la ce făceam. Eram sapientologist, nu doctor. Întotdeauna am crezut că expunerea la spaţiul cosmic înseamnă moarte instantanee. Explozie din cauza depresurizării sau aşa ceva. Nu voiam să sufere. Am încercat să îi ofer o moarte rapidă. Fără dureri.

Am auzit vâjâitul aerului care se pierdea în spaţiu şi am crezut că totul s-a sfârşit; cadavrul fusese sorbit în spaţiu. Deja mă întorsesem să plec când, am auzit o bătaie disperată,

ca ritmul alert al unei inimi. Probabil că găsise ceva de care să se agaţe. Bum! Bum! Bum! Era prea mult. M-am aplecat spre uşa interioară. Bum! Bum! M-am lipit de ea râzând. S-a dovedit că, dacă îţi goleşti plămânii, e posibil să supravieţuieşti cel puţin un minut sau două în spaţiu. Mi s-a părut nostim. Bum! Hilar mai degrabă. Am făcut tot ce-am putut pentru ea. Mi-am riscat cariera şi aşa mă răsplătea? Mi-am lipit obrajii de uşă; bătaia începu să slăbească. Ne despărţeau doar câţiva centimetri, dar era o distanţă între viaţă şi moarte. Acum ştia totul despre ceea ce înseamnă egalizarea ecuaţiei. Râdeam aşa de tare că nu mai *puteam să* respir. Întocmai ca bucata de carne de dincolo de uşă. Mori mai repede, căţea plângăcioasă!

Nu ştiu cât a durat. Bătaia se rări. Încetă. După aceea am devenit un erou. Păstrasem armonia, menţinusem legătura noastră cu stelele. Jubilam de mândrie; puteam să gândesc ca un dinozaur.

Am intrat în recepţia D.

— E timpul să începem îmbarcarea pe navă.

Kamala se schimbase într-un costum colant şi purta papuci cu arici. Erau cel puţin zece ecrane deschise pe perete; camera se umpluse de murmurul capetelor vorbitoare. Prietenii şi rudele trebuiau înştiinţate că cei dragi se întorseseră cu bine.

— Trebuie să plec, se adresă ea unui ecran. Vă sun eu când aterizez.

Îmi adresă un zâmbet care părea înţepenit, de atâta vreme de când nu-l mai folosise.

— Michael, vreau să-ţi mulţumesc încă o dată.

Mă întreb cât timp le trebuie emigranţilor să redevină oameni.

— M-ai ajutat aşa de mult, iar eu am fost atât de… N-am fost eu însămi.

Mai aruncă o privire camerei şi se cutremură.

— Mi-a fost tare frică.

— Ţi-a fost.

Clătină din cap.

— A fost aşa de rău?

Am ridicat din umeri şi am condus-o în hol.

— Mă simt atât de prost acum! Am stat în transportor mai puţin de un minut şi gata!

Îşi pocni degetele.

— M-am trezit pe Gend, aşa cum mi-ai spus.

Se frecă de mine în timp ce mergeam. Trupul ei era tare sub costumul colant.

— În orice caz, mă bucur că am avut ocazia să vorbim. Chiar voiam să te caut la întoarcere. În niciun caz nu mă aşteptam să te găsesc aici!

— M-am hotărât să rămân.

Uşa interioară se deschise. Tunelul de legătură trepidă în timp ce presiunea de pe Staţia Tuulen se egaliza cu cea de pe navetă.

— Te aşteaptă emigranţii, spuse ea.

— Doi.

— Îi invidiez.

Se întoarse spre mine:

— *Tu* te-ai gândit vreodată să călătoreşti spre alte planete?

— Nu, am spus.

Kamala mă mângâie pe faţă.

— Totul se schimbă.

Puteam să simt înţepătura unghiilor ei lungi, ca nişte adevărate gheare. Pentru o clipă am crezut că vrea să-mi sfâşie obrazul, aşa cum fusese sfâşiată şi ea.

— Ştiu, am răspuns.

MINUNILE LUMII INVIZIBILE

Patricia A. Mekillip

Patricia Mekillip este una dintre cele mai distinse figuri ale literaturii fantastice, câştigătoarea premiului mondial de imaginaţie pentru cel mai bun roman *(Bestiile uitate din Eld,* 1974) şi autoarea trilogiei clasice *Marele ghicitor din Hed.* De asemenea, este una dintre cele mai talentate creatoare de proză scurtă ştiinţifico-fantastică a anilor nouăzeci, din păcate neapreciată la adevărata ei valoare. Povestirile ei din ultimii ani, exprimă o viziune plină de căldură şi înţelegere, demnă de a fi comparată cu cea a Ursulei K. Le Guin şi sunt rezultatul unui talent literar de primă mână. Povestirea înfăţişează o viziune întunecată asupra viitorului şi trecutului, cu conflicte puternice, ironie şi profunzime. A apărut în *Viziune infinită 5,* una dintre cele mai remarcabile antologii ale anului 1995.

✶✶✶

Sunt un înger care i-a fost trimis lui Cotton Marther. Mi-a trebuit ceva timp să-i atrag atenţia. Zăcea pe podea cu ochii închişi; se ruga cu fervoare, uneori murmurând, uneori strigând. Se pare că, locuitorii casei erau obişnuiţi cu acest lucru. Am auzit nişte paşi trecând prin faţa uşii biroului său; o femeie – soţia sa, Abigail – strigă la cineva:

— Dacă te mai doare gâtul şi mâine, îl punem pe Phillip să facă pipi într-o cană ca să faci gargară.

După cum mirosea în casă, Phillip nu prea ţinea cont de căni. Cotton Mather puţea a fum, transpiraţie şi lână umedă. Iarna sosise devreme. Cerul era negru, pământul alb, iar vântul muşca precum un câine turbat. Peisajul era dezolant şi incolor. Cotton Mather se ruga să poată vedea lumea invizibilă.

Voia un înger.

— O, Doamne, şopti el disperat, cu voce răguşită şi slabă, ca un copil care vorbeşte singur ca să adoarmă.

Tu, care le-ai dăruit inocenţilor Tăi fii, îngerii din vis pentru a-i apăra de demonii lor! Aminteşte-ţi şi de robul Tău îngenuncheat, vierme ticălos ce sunt, căutând hrană, mângâiere şi odihnă, sperând umil că vei revărsa asupra umilului Tău servitor binecuvântare şi speranţă în acest ceas greu şi neîndurător: o părere, o scânteie de lumină din ochii

Tăi, un singur cuvânt din gura Ta. Arată-mi-i pe purtătorii cuvântului Tău care zboară între lumea vizibilă şi cea invizibilă. Trimite-mi, o, Doamne, o revelaţie!

Mi-am dres vocea un pic. Nu-şi deschise ochii. Focul se stingea. Mă întreb cine punea lemne pe foc şi, dacă faptul că Mather vedea o creatură strălucitoare, cu aripi, ar mai surprinde pe cineva, cu toate vrăjitoarele, demonii și peştişorii de aur ce se găseau la tot pasul în Noua Anglie. Focul ce devora lemnele groase strălucea chiar în spatele mâinii sale întinse până la refuz. Stătea culcat în lumina slabă, printre umbre mişcătoare, în lunga noapte a istoriei, când nimeni nu putea să vadă foarte clar după apusul soarelui, iar vrăjitoarele, îngerii şi visele se întrupau în lumina focului.

— Trimite-mi, o, Doamne, o revelaţie!

Eram chiar sub nasul lui. Era pierdut în amintirea zilelor de post şi rugăciune, încercând să invoce un înger din mintea sa. Potrivit scrierilor sale, se aştepta să vadă imaginea obişnuită a unui alb cu aripile crescute din umeri, blond, nici odată cu barbă, îmbrăcat cu o cămaşă de noapte albă şi lungă şi cu o farfurie de aur deasupra capului. Asta era ceea ce îl revolta pe Durham şi era şi motivul pentru care mă angajase: nu putea să creadă că atât întruchiparea binelui, cât şi cea a răului puteau fi atât de banale în mentalitatea puritană.

Eram exact ceea ce îşi dorea Mather: ceva la fel de incolor şi pur ca zăpada care se aşternuse peste pământ precum mâna lui Dumnezeu, riguroasă, exactă, concretă. Focul, arma împotriva frigului, era roşu şi aparţinea iadului.

— O, Doamne!

Şoptise extrem de încet. Se holba la picioarele mele. Erau goale şi strălucitoare şi aproape îngheţate. Cercul de diamante din aura mea includea un sistem de reglare a luminii, a hologramelor care erau aripile o dischetă cu hărţi şi una cu istoria locală, în cazul în care încurcam de tot evenimentele, şi un sistem de înregistrare care surprinsese tremurul neobişnuit din ultimele cuvinte rostite de Mather. Ceruse un înger, un înger primise. Aş fi vrut să nu se mai holbeze la picioarele mele şi să mai pună un buştean pe foc.

Se îndreptă încet, ridicându-se de pe podea, în timp ce ochii săi rătăceau în sus. Avea până în treizeci de ani la vremea acestor întâmplări, semăna cu tatăl său când avea aceeaşi

vârstă, mai mult decât portretul său, pictat de Pelham, la vârsta de şaizeci de ani, îmbrăcat sobru, cu o perucă precum frişca pe cap şi cu o gură fermă şi resemnată. Tânărul Mather avea părul lung şi negru, o faţă deschisă, atrăgătoare şi proaspăt rasă, ochi iscoditori şi creduli. Privirea sa îmi cercetă în sfârşit faţa, cu puţină teamă, ca şi cum s-ar fi temut să nu descopere faţa roşie şi răutăcioasă a unui demon ataşată unui trup de înger. Dar descoperise ceea ce se aştepta. Începu să plângă.

Plângea în tăcere, ca să poată auzi ce spun. Scrierile sale nu prea spun nimic despre conversaţiile îngerilor. Mai mult povestesc succesul lui Mather ca scriitor, recenzii deosebite şi vânzări spectaculoase în America şi Europa. L-am salutat, i-am transmis mesajul de la Dumnezeu, i-am citat din Ezekiel şi apoi am trecut la treabă. Între timp, se oprise din plâns, îşi ştersese faţa cu mânecile prăfuite şi se înveseli cu gândul la perspectiva de a deveni faimos.

— M-am înfăţişat celor aflaţi în necaz, am spus eu.

— Ei vorbesc despre tine în nenorocirea lor, spuse el recunoscător. Le-ai dăruit puterea să înfrunte răul.

— Suferinţa lor este mare.

— Da, şopti el.

— Tu le-ai văzut zbuciumul.

— Da.

— I-ai luat la tine acasă, ai fost martorul nefericirii lor, ai încercat să-i ajuţi să dea glas frământărilor lor.

— Am încercat.

— Te-ai luptat cu lumea invizibilă.

— Da.

Nu ajungeam nicăieri. Stătea tot îngenuncheat pe podeaua tare, aşa cum stătuse ore întregi, poate zile întregi; mă vedea mai clar decât orice alt lucru pe care îl văzuse în întuneric în toată viaţa lui. Uitase de foc. Am încercat să fiu răbdătoare. Îngerii buni sunt mai presus de temperament, chiar şi atunci când se luptă cu îngerii care au decăzut dovedind trăsături omeneşti. Dar podeaua devenise foarte rece.

— Ai văzut lanţurile invizibile cu care erau legaţi, l-am îmboldit. Lucrarea diavolească, invizibilă, aflată în aşternutul lor.

— Cei naivi nu-mi apreciază cărţile, se plânse el, încruntându-

se cu îngrijorare. Scrierile mele le dau spasme. Doar dacă îmi deschid cărţile, cad la pământ ca morţi. Cum pot să-i întorc la adevărul lui Dumnezeu cu blândeţe, dacă adevărul are un efect aşa de violent asupra lor?

— Nu asupra lor, i-am amintit, ci asupra diavolului, care, am adăugat inspirată, ia multe forme.

Încuviinţă din cap şi deveni foarte volubil.

— Săptămâna trecută a luat chipul unor hoţi care mi-au furat trei predici. Şi a unui şobolan – sau ceva ca un şobolan diavolesc – pe care îl puteai simţi, dar nu puteai să-l vezi.

— Un şobolan…

— Şi uneori se face pasăre, o pasăre galbenă, spun unii, care se aşază pe degetele celor pe care ei le numesc vrăjitoare.

— Din moment ce spun asta, înseamnă că e adevărat.

Încuviinţă din cap cu gravitate.

— Copiii sunt cel mai pur lucru creat de Dumnezeu.

M-am făcut că nu am auzit. Eram iluzia lui, şi dacă aş fi fost cu adevărat trimisă de Dumnezeu însemna că Dumnezeu şi Mather erau de acord în toate.

— Nu a fost văzut, îmi sugeră Mather, şi sub înfăţişarea unui cal negru care scuipă foc printre dinţi şi este călărit de trei vrăjitoare, una mai frumoasă decât cealaltă?

Se uita fix la mine, apoi se surprinse imaginându-şi vrăjitoarele şi clipi.

— Nu, răsuflă el, nimeni nu a văzut aşa ceva. Deşi a fost văzut ca femeie, cu sutien roşu-aprins şi dantele, în patul unor bărbaţi căsătoriţi a căror cinste nu poate fi pusă la îndoială.

— Şi ce le-a făcut?

— Le-a dat târcoale, i-a bântuit. Pentru acestea şi multe altele, a fost spânzurată.

A fost spânzurată pentru că s-a îmbrăcat cu ceva colorat, care a incitat imaginaţia. M-am abţinut de la comentarii, din moment ce era vorba de o întruchipare a diavolului.

— După legea lui Dumnezeu, sufletul ei este viu.

Aproape uitasem de foc; atmosfera înfricoşătoare, plină de nebunie şi răutate îngheţa mai tare decât frigul.

— Avea însemne de vrăjitoare, adăugă Mather. Dintele de vrăjitoare.

Ochii lui erau lărgiţi de uimire; imaginaţia sa crea vrăjitoarele la fel de uşor ca şi îngerii. Presupun că, într-o lume

neîndurătoare, e mai uşor să-ţi transformi vecinii în demoni, cu toate defectele lor, toane, cataracta de la ochi, dinţi lipsă, obiceiuri şi mirosuri iritante, decât să vezi în ei frumuseţea angelică. Dar nu eram aici ca să-l judec pe Mather. Parcă îl auzeam pe Durham spunând: Imaginaţie. Imaginar. Vreau să ştiu ce creează cu mintea lor. L-au inventat pe diavol, dar nu au putut să-l facă decât să ciripească precum o pasăre? Nu te obosi cu aspectul moral. Vreau să ştiu ce a văzut Mather. Acest om a crezut că tunetul are drept cauză gazele sulfuroase rezultate din degradarea vegetală. De ce? Nu mă întreba pe mine. Tu eşti cercetătorul. Du-te şi cercetează.

Cercetează imaginaţia. Este ceva inutil, precum apendicele la adulţi, exceptând cazul în care, precum apendicele, se inflamează fără motiv. Curiozitatea lui Durham era la fel de deplasată ca şi cea a lui Mather; amândoi tânjeau după viziuni. Dar, în lumea sa, Durham îşi putea permite luxul de a fi nebun. În lumea sa, numai nebunii, adolescentele, judecătorii şi Mather însuşi erau normali. Din punct de vedere moral.

Dar Mather încă vorbea, şi înregistram punctul lui de vedere, nu pe al meu. I-am cerut odată lui Durham, după o vizită exasperantă la un templu sufocant, aglomerat şi plin de muşte, acoperit cu simboluri falice ce figurau drept zei, să nu mai apeleze la mine; computerul de la centrul de cercetare inversase cu siguranţă nişte fişiere când mă recomandase pe mine. Viziunile noastre asupra istoriei erau incompatibile.

— Nu, nu-i adevărat, a spus el, refuzând să mai continue.

Plătea bine. Plătea foarte bine. Aşa că iată-mă în îngheţata colonie New England, ascultându-l pe Cotton Mather povestind despre mături.

— Vrăjitoarele călăresc pe ele, spuse el, tot cu ochii lărgiţi. Uneori câte trei. Spre sabatul lor prostesc de vrăjitoare. Sabatul lor prostesc, continuă el, constă în adunarea vrăjitoarelor într-un loc mlăştinos, unde demonii vorbesc cu voci de broaşte, se săvârşesc ceremonii drăceşti, se bea sânge, şi se complotează pentru reluarea datinilor păgâne, cum ar fi dansul în jurul unui pom de mai.

Mă întrebam dacă, fiind un înger al lui Dumnezeu, ar fi trebuit să ştiu deja toate acestea şi dacă Mather nu se va mira mai târziu că l-am ascultat în tăcere. Eu şi cu Durham ne

contrazisesem cu privire la acest lucru, a eticii şi legalităţii apariţiei mele ca închipuire a lui Mather.

— Care-i problema, întrebase el. Crezi că o să-şi facă apariţia şi îngerul adevărat?

Mather încă mai vorbea ca într-o transă febrilă, cauzată, cel mai probabil, de prea mult post, rugăciune şi agitaţie psihică. Vorbea despre ochi drăceşti şi fiinţe acoperite cu păr. Aparent, acestea îi făceau pe vecini să se învinuiască reciproc de moartea porcilor, căruţe înţepenite în gropi, boli, pofte şi plictiseli de moarte. Între timp, mă plictisisem şi eu şi mă deprimase cu adevărat. Degetele copiilor indică un loc la întâmplare şi, în acel loc, se găseşte o vrăjitoare. Ce mai imaginaţie! Era o imaginaţie bolnavă, instrument al cruzimii şi morţii.

— Nu a vrut să ia cuvântul în faţa judecătorilor nici ca să-şi apere nevinovăţia, nici ca să-şi mărturisească vina, povesti Mather solemn. Era un om încăpăţânat. Au îngrămădit pietre peste el până i-a ieşit limba din gură şi a murit. Dar nu a vorbit deloc. Îi spânzuraseră deja soţia. Vorbise destul de mult atunci când a fost acuzată ea.

Auzisem destul.

— Dumnezeu să-i aibă în pază pe cei nevinovaţi! Şi m-am mirat de mine pentru că rostisem o rugăciune.

Am continuat, mai blând, adresându-mă lui Mather, care clipea ca ieşit din transă, cu un aer îngrijorat, abordând un aer acuzator:

— Linişteşte-te. Dumnezeu îţi va da puterea să înduri toate nenorocirile acestor vremuri negre. Fii răbdător şi credincios şi, la sfârşitul timpurilor, vei fi răsplătit cu adevărul vieţii tale.

Nu respectasem întocmai normele puritane, dar el nu auzise decât „răsplată” şi „adevăr”. Am ridicat mâna şi l-am binecuvântat. S-a aruncat la pământ să sărute podeaua de lângă picioarele mele. Am activat dispozitivul din aură şi m-am întors acasă.

Durham mă aştepta la Terminalul Cercetătorilor. Am scos dispozitivul de înregistrare din aură, am introdus informaţia în computer şi am ieşit din camera de teleportare. În timp ce computerul verifica înregistrările pentru a descoperi dacă încălcasem vreuna dintre cele o mie cinci sute şaizeci şi trei

de reguli, mi-am scos mantia, peruca blondă şi aura şi le-am depus în mâinile lui Durham.

— Ei, bine? Spuse el răbdător, dar atent, fără să pară a vedea că îmi dădeam jos rochia şi tunica. Îmi era încă frig şi eram îngrijorată în privinţa licenţei mele de cercetător, pe care computerul ar fi refuzat să mi-o înapoieze în cazul în care schimbasem istoria. Pentru prima dată am observat că Durham avea ochi identici cu cei ai lui Cotton Mather: întunecaţi, arzători, dar cu o sclipire ironică.

— Ce ai aflat? Spune-mi, Nici!

— Nimic, am răspuns eu scurt. Ai cheltuit câteva milioane de credite degeaba. Este o bucăţică groaznică de istorie, nu fără eroisme, dar lipsită cu desăvârşire de poezie. Şi s-ar putea să îmi pierd licenţa din cauza lui, fără ca măcar să înţeleg ce vrei să faci.

— Adun date pentru o istorie a imaginarului.

Durham căuta întotdeauna subiecte imposibil de citit.

— Începând de când? Am întrebat succint, încălţându-mi o cizmă. Cu desenele rupestre de la Lascaux?

— Nu este vorba de artă, spuse. Ceva mult mai speculativ. Mai puţin formal. Haotic.

Citindu-mi gândurile, zâmbi.

— Ca mine.

— Eşti nebun. Ar trebui să-ţi faci un control al inconştientului.

— Îmi place aşa cum este: o adunătură acidulată de metafore imprevizibile.

— Nu sunt imprevizibile, am răspuns. Sunt absolut previzibile. Orice lucru imaginat este accesibil şi orice lucru accesibil a fost conceput de computerul virtual, care a cercetat deja orice fel de închipuire încă de pe vremea când primul bizon a fost desenat pe piatră. Astfel încât nimic din ceea ce se petrece în timpul lui Cotton Mather nu se poate petrece aici, cu noi. Aşa că…

— *Minunile lumii invizibile,* mă întrerupse Durham.

Nu ascultase niciun cuvânt.

— Este o carte scrisă de Mather. Vorbeşte despre îngeri şi demoni. Noi ne gândim la invizibil prin prisma apelului la noţiunea de particule atomice. Ambele sunt nevăzute şi totuşi atât de puternice…

— Opreşte-te. Pui laolaltă atomii cu îngerii. Unii există, ceilalţi

nu.

— Aici vreau să ajung, Nici, în punctul în care existenţa este imaterială prin excelenţă, iar pasiunea şi credinţa în ceva creează o întâmplare, doar din dorinţa de a crede.

— E o nebunie.

Zâmbi din nou, bucuros. Avea tendinţa să-şi schimbe înfăţişarea în funcţie de ceea ce cerceta: purta un costum strălucitor, mulat, care îi arăta toţi muşchii, şi avea părul vopsit într-un alb ca de lapte. Dacă nu ar fi avut capul prea mare şi privirea obraznică, ar fi putut să fie chiar el îngerul lui Mather, însă figura mea androgină era mult mai potrivită pentru aşa ceva.

— Poate, răspunse el. Dar cred că dorinţa şi pasiunea, împreună cu fantasmele corespunzătoare sunt fascinante.

— Eşti un înapoiat, am mormăit eu. Aparţii acelor timpuri barbare, în care oamenii îşi imaginau lucruri pentru a găsi motive să se ucidă unul pe altul.

Computerul emise un semnal luminos; am răsuflat uşurată. Durham îşi luă înregistrarea şi rezultatul analizei computerului, iar eu mi-am luat înapoi licenţa.

— Data viitoare… începu Durham.

— Nu va mai exista nici o dată viitoare.

M-am îndreptat spre uşă.

— M-am săturat să tot apar drept personaj creat de. Imaginaţia unora. Într-o bună zi am să mă trezesc la tribunal.

— Dar te descurci de minune, spuse el suav. Ai păcălit până şi computerul.

I-am aruncat o privire îngheţată:

— Lasă-mă în pace.

— În regulă, spuse el netulburat. Nu suna tu, că te caut eu.

Deşi eram obosită, am plecat pe jos, pe banda rulantă, ca să-mi pun sângele în mişcare şi ca să văd lumini şi culori, după ce venisem din lumea aceea mohorâtă şi periculoasă. Şoseaua mişcătoare, închisă în tunelul transparent, se legăna în aer, echilibrându-se pe milioanele de picioruşe rulante şi pe stâlpii de staţionare. Vedeam cupolele strălucitoare ale oraşului răspândite precum un şir lung de baloane de săpun în soarele după-amiezii; mă uimea gândul că, în acest loc, cândva, în negura timpului, exista un mic oraş-port, la marginea unui vast continent necunoscut, unde Mather s-a aruncat la

pământ şi s-a rugat pentru apariţia îngerului din capul lui.

Aici ar fi putut să vadă un înger şi fără să se roage. Ar fi putut să fie un înger. Putea să se ridice până la chipul lui Dumnezeu dacă ar fi vrut, cu aripi de aur şi lumină. Ar fi putut să ajungă chiar cu banda rulantă, să obţină un număr de credit, să-şi facă un implant sau să-şi instaleze un tablou de comandă la încheietura mâinii şi să activeze ecranul de deasupra capului. Putea să creeze orice fel de realitate din cele aflate în program, sau din cele imaginate de el, atâta timp cât tot ceea ce era imaginat sau imaginabil, orice combinaţie posibilă, era în memoria computerului virtual. Apoi, ar fi putut să părăsească staţia, să ajungă în sufrageria sa şi să schimbe din nou lumea.

Când am ajuns acasă, Brock adormise în faţa terminalului. Îşi deschise ochii grei de somn şi căscă.

— Bună, Matrix.

— Nu-mi mai spune aşa, am răspuns mecanic.

Zâmbi fugar şi se cuibări mai comod în scaunul ergonomie cu bule de aer. M-am aşezat pe canapea şi mi-am scos cizmele din nou. De data asta era cald şi simţeam în sfârşit căldura. Brock întrebă:

— Ce ai fost?

Chiar şi el îl cunoştea foarte bine pe Durham.

— Înger.

— Ce-i aia?

— Caută în dicţionar.

Apăsă absent butonul tabloului de comandă de la încheietura mâinii. Era un copil calm, cu ochi albaştri şi părul de înger pe care nu de la mine îl moştenise. Descoperi aripile şi aura imediat şi mormăi:

— La ce foloseşte?

— Vorbeşte cu Dumnezeu.

— Care Dumnezeu?

— Dumnezeul în care credem. Acel Dumnezeu.

Mormăi din nou:

— Este pre-real.

Am încuviinţat din cap, m-am sprijinit obosită, uitându-mă la el, întrebându-mă cât timp va mai fi îngrijit, atent, curios, politicos, cât mai e până se va rade în cap, îşi va împodobi scalpul şi sprâncenele cu bijuterii şi implanturi, îşi va implanta

ochi fără expresie, îşi va insera un CD în lobul urechii şi nu-mi va mai spune Matrix nici odată. Poate se va duce să locuiască împreună cu tatăl său. Nu l-am mai văzut de când s-a născut Brock, dar Brock ştia exact cine era, unde era şi ce făcea. Speculaţiile nu sunt necesare decât aberanţilor ca Durham.

Videofonul exterior clipi; o jumătate de duzină de chipuri apărură pe ecran: prietenii lui Brock, ce locuiau în complexul spaţial. Au năvălit înăuntru, s-au aşezat în jurul lui Brock şi şi-au conectat la reţea computerele de la încheietura mâinii. Jucau un joc de aventuri, un fel de vânătoare spaţială, în care erau hoţi intergalactici ce făceau raiduri prin grădini zoologice extraterestre, cu animale rare, pe care le vindeau apoi unor restaurante ilegale. Computerul juca rolul echipei de şerifi spaţiali. Hoţii cădeau deseori în găuri negre, luau foc din cauza vitezei prea mari la intrarea în atmosfere necunoscute şi erau încolţiţi de şerifii vicleni. Unul dintre copii, Indra, încercă să păcălească computerul inventând cele mai bizare specii de animale extraterestre care pot fi imaginate, dar computerul îi oferea întotdeauna imaginea cerută. M-am uitat la ei un timp. Apoi, în capul meu se închegă imaginea unui bătrân aflat pe câmp şi privindu-şi vecinii care îngrămădeau pietre peste el până n-a mai putut să respire. M-am ridicat, m-am dus la mine în birou şi l-am sunat pe Durham.

— Aş fi putut să-i opresc, am spus eu succint. Tăcea, nu pentru că nu ştia la ce mă refeream, ci pentru că ştia.

— Am fost un înger trimis de Dumnezeu. Puteam să schimb mesajul.

— Nu te-ai mai fi întors, răspunse el cu simplitate.

Era adevărat. Aş fi fost abandonată acolo, fără nici o putere, un tânăr fără barbă şi cu sâni, îmbrăcat cu o rochie lungă, bătând câmpii despre viitor, care ar fi devenit doar o altă vrăjitoare pe care să o condamne copiii. Adăugă:

— Eşti cercetător. Cercetătorii nu devin sentimentali în privinţa istoriei. Din acele timpuri nu au mai rămas decât câteva ciolane bătrâne într-un muzeu, pe care le-au descoperit pe când săpau fundaţia unui nou complex. Un mormânt vegheat de un înger, o faţă micuţă cu ochi holbaţi şi o pereche de aripi de Cupidon. Ce e atât de trist în asta? Ţi-am depus o primă în cont. Du-te undeva şi cheltuieşte-o.

— Cât?

A tăcut din nou, îngustându-şi uşor ochii.
— Nu destul de mulţi ca să te întorci. Du-te şi îmbată-te, Nici. Nu eşti în apele tale.
— Sunt bântuită, am şoptit, destul de uşor ca el să nu audă.
Clătină din cap, cu răbdare.
— Ce a fost mai rău trecuse deja. Faptele eroice le sunt interzise cercetătorilor. Doar ştii asta. Îngerul pe care Mather l-a visat nu i-a spus decât ceea ce el voia să audă. Dacă i-ai fi spus orice altceva, te-ar fi numit diavol şi ar fi refuzat să te asculte. Doar ştii toate astea. De ce crezi că e vina ta? Mulţumeşte-i lui Dumnezeu, adăugă el, cu un chicotit nesuferit. Am mormăit morocănoasă şi m-am descotorosit de faţa lui.
Am găsit o bucată de legumă în bucătărie şi m-am întors în sufragerie. Hoţii spaţiali dădeau târcoale unei grădini zoologice de pe planeta Hublatt. Cu toţii îşi imaginau animale pe ecran, în timp ce personajele lor studiau specimenele.
— Căutăm un eusalop, spuse Brock concentrată. Globii lui oculari sunt otrăvitori, dar dacă îi găteşti cum trebuie, li se par la fel ca ouăle fierte celor pe care încerci să-i otrăveşti.
Animalele erau asortate în cuştile lor: purpurii, portocalii; albastre, cu buline sau dungi. Erau narvali mergători, un corn de rinocer cu ochi şi picioare, ceva ca o caracatiţă formată din trompe de elefanţi, o imensă băşică verde şi amorfa, care îşi schimba constant forma.
— Cum recunoşti un eusalop dacă îl vezi, am întrebat eu fascinată de combinaţiile de culori şi de imaginaţia lor.
Brock ridică uşor din umeri.
— Foarte simplu.
Un animal nou apăru într-o cuşcă goală: o creatură înaltă, cu două picioare, cu păr lung şi auriu şi aripi făcute din pene de lumină. Se ţinea de bare cu mâinile, uitându-se afară cu tristeţe. Clipea din ochi.
— Uite un înger în cuşcă.
L-am auzit pe Brock respirând.
Indra se încruntă.
— Ar putea să zboare. De ce nu zboară? Al cui e? Oricum, grădina zoologică e pentru animale. Asta arată ca un exemplar al unei specii umane.
— Este ilegal pe Hublatt, spuse ea, şi era enervant să auzi

asta din partea uni hoţ.

— E un înger, spuse Brock.

— Ce este un înger? E al tău?

Brock scutură din cap a refuz. Cu toţii făcură semn că nu, cu ochii la ecran, dorind să continue jocul. Dar imaginea persista: o figură melancolică şi frumoasă, jumătate om, jumătate lumină, captivă şi fără nici o putere, după gratii.

— De ce nu zboară, pur şi simplu? Oftă Indra. Ar putea să zboare, pur şi simplu. Brock…

— Nu e al meu, insistă Brock.

Apoi se uită la mine cu ochii săi mari, aşa de calmi şi de albaştri încât am avut nevoie de câteva clipe ca să-mi transfer atenţia de la culoarea la mesajul lor.

M-am uitat cu atenţie la înger şi am simţit gratiile în mâinile mele. Am înghiţit cu greu, văzând ceea ce vedea şi el: lunga şi întunecata noapte a istoriei pe care nu avea puterea să o schimbe, să o lumineze, pentru că nu avea puterea să vorbească fără a spune minciuni.

— Matrix, şopti Brock.

Am închis ochii.

— Nu-mi spune aşa.

Când mi-am deschis ochii, îngerul dispăruse.

VREMURI FIERBINŢI ÎN ORAŞUL MAGMEI

Robert Silverberg

Robert Silverberg a devenit o figură centrală în aria literaturii SF din ultimele patru decenii.

Este unul dintre maeştrii SF-ului în toată varietatea sa şi este mai popular ca nici odată. Chiar şi astăzi, după ce a primit multe premii şi a publicat sute de cărţi, încă mai progresează, ca scriitor. În prezent, este autorul editorialului incitant din *Asimov* şi, de mai mulţi ani, alături de romanele sale binecunoscute, scrie şi mai multe nuvele importante. Dintre cele scrise anul acesta, am ales-o pe aceea care reprezintă culmea talentului lui Silverberg: este de fapt un roman concentrat, respectând limitele unei drame clasice. În plus, nuvela are aerul clasicului Theodore Sturgeon în felul cum este abordat personajul principal. Într-un an al nuvelelor semnate cu nume de prestigiu ale literaturii SF, puţine sunt la fel de impresionante ca aceasta, apărută pentru prima dată în *Omni Online.*

✶✶✶

E ora şapte dimineaţa şi ecranul de pe peretele de deasupra biroului lui Cal Mattison se luminează ca un pom de Crăciun, pe măsură ce oamenii încep să telefoneze la Centrul Vulcanic şi să raporteze primele evenimente tectonice ale zilei. O mică sonerie se declanşează ca să anunţe fiecare apel. Ping! Şi se aprinde o luminiţă albastră: un fumigen îşi face apariţia în curtea cuiva din Baldwin Park, gaze, dar nu şi lavă. Ping! Şi un beculeţ verde: un mic şuvoi de lavă iese la suprafaţă în Temple City. Ping! Din nou luminiţa albastră în Pico Rivera. Şi apoi trei apeluri urgente în şir, o explozie de roşu pe ecran. Ceea ce indică un nou val de fum care se ridică din principalul con vulcanic, situat deasupra Autostrăzii Orange, unde era înainte intersecţia cu Autostrada Pomona, prevestind un şuvoi proaspăt de lavă, gata să se rostogolească pe pantă.

— Este o dimineaţă aglomerată, nu? Spuse Nicky Herzog, contemplând ecranul de după umărul lui Mattison.

Herzog este un tip hiperactiv şi scund, cu o faţă ascuţită, cu ochelari cu ramă de baga şi ochi ca două mărgele, care întotdeauna îşi băga nasul mare în treburile altora.

Mattison ridică din umeri. Este imens, are peste un metru nouăzeci, o lăţime remarcabilă în umeri, iar o ridicare din umeri este ceva foarte complex şi elaborat din partea lui.

— La naiba, Nicky, încă nu e nimic. Du-te şi mănâncă ceva.

— Vrei să spui că o mulţime de albastre, un verde şi un roşu nu sunt mare lucru?

— Nimic din ceea ce ar putea să ne privească pe noi, omule.

Mattison indică locul de pe ecran unde strălucea beculeţul roşu.

— Pomona e poveste veche. Nu mai este treaba noastră ce se întâmplă în Pomona. Acolo unde vezi roşu, orice s-ar întâmplă, ceea ce a fost mai rău s-a întâmplat deja, situaţia nu se mai poate înrăutăţi. Şi beculeţele albastre, la naiba, nu e decât ceva fum. Lasă-i să-şi pună măştile de gaze. Cât despre cel verde din Temple City, ei, bine…

Dădu din cap indecis.

— Nu. Vor rezolva problema cu resurse locale. Du-te şi mănâncă ceva, Nicky.

— Da. Da. Omletă şi carne de şarpe.

Herzog se îndepărtă.

Şi el e un fel de şarpe, se gândi Mattison, un tip micuţ şi îngust, fără lăţime, Mişcându-se ciudat, cu capul înainte, ca şi cum şi-ar croi drum prin aer cu nasul. Fusese cineva la Hollywood, scenarist sau redactor, sau aşa ceva, şi încă de succes, auzise Mattison, până se apucase de quaaludes, darvon, cocaină şi Dumnezeu ştie ce altceva şi sfârşise la Casa de prestări servicii în folosul comunităţii din Silver Lake, cu toţi ceilalţi nenorociţi.

Mattison este el însuşi un fost nenorocit, cu meteahna beţiei, care îi afecta performanţele profesionale la atelierul de tâmplăriei şi avea efecte devastatoare asupra reflexelor sale de şofer. Băutura îi făcea şi chef să împartă pumni cu foarte mare uşurinţă, ceea ce nu era o idee prea bună pentru un om de mărimea şi cu puterea lui, pentru că avea tendinţa să provoace pagube foarte mari, care atrăgeau plata unor considerabile despăgubiri legale, ca să nu mai amintim frecventele pedepse disciplinare. Dar totul rămăsese cu mult în urmă. Mattison, în vârstă de douăzeci şi opt de ani, necăsătorit, amabil, destul de inteligent, era pe calea cea bună în ceea ce priveşte recuperarea. În ultimele optsprezece

luni, nu fusese numai un client, ci şi un membru din conducerea de la Silver Lake, făcând treptat trecerea de la statutul de victimă jalnică a propriului autocontrol, la cel de paznic al celor mai puţin norocoşi, un model pentru cei care încearcă să se ridice din mocirlă, aşa cum făcuse şi el.

Câţiva dintre cei mai puţin norocoşi tocmai se strecurau în cameră. Ora oficială de trezire la Casa de prestări servicii în folosul comunităţii din Silver Lake este şase şi jumătate, şi până la şapte se presupune că toată lumea este gata pentru micul dejun, o regulă respectată cu stricteţe, deoarece micul dejun nu se mai serveşte după ora şapte şi jumătate, fără nici o excepţie. Mattison însuşi se trezeşte la ora cinci în fiecare dimineaţă pentru că sculatul neobişnuit de devreme este o parte pe care şi-a impus-o singur în cadrul regimului său de recuperare; şi Nick Herzog iese din camera sa cu mult înainte de ora oficială de trezire, pentru că insomniile repetate s-au dovedit a fi o faţetă accidentală a programului său de recuperare, însă toţi ceilalţi sunt cel puţin reticenţi când vine vorba de trezire. Unii probabil că nu s-ar da jos din pat deloc, dacă nu ar fi sistemul de trezire camaraderesc ce funcţiona în casă, şi care promitea premii celor care aveau grijă de colegul de cameră, care încerca să doarmă mai mult, să nu fie lăsat s-o facă.

Mary Maude Gulliver este prima care intră pe uşă, urmată de colega ei de cameră cu chip ursuz, Annette Lopez şi după ele, o ceată de bestii brutale târşâindu-şi picioarele spre micul dejun, sosesc Paul Foust, Herb Evans, Lenny Prochaska, Nadine Doheny, Marty Cobos şi Marcus Hawks. Sunt aproape toţi, iar restul vor apărea în două-trei minute. Şi desigur, iată-i. Nătărăul plin de muşchi Blazes McFlynn e următorul – Mattison îl aude din camera de masă râzând de Herzog, pe care, pentru un motiv sau altul, îi place să-l hărţuiască.

— Bună dimineaţa, neputincios mic şi mizerabil, spune McFlynn.

— Târâtură blestemată, îl împroşcă Herzog cu un răspuns furios şi deosebit de obscen şi aţâţător. La cuvinte cel puţin, se pricepea, dacă la altceva nu. McFlynn îl înnebuneşte pe Herzog; a fost pedepsit de câteva ori pentru felul cum se comportă când acesta este de faţă. Herzog este un om enervant şi antipatic, dar, după câte ştie Mattison, neputincios

nu este. Chiar dimpotrivă.

Buck Randegger, încet, gârbovit şi binevoitor este următorul care soseşte, şi apoi voluminoasa Melissa Hornack, cu cele şase bărbii ale sale şi fund de hipopotam. Mai lipsesc numai doi sau trei, dar Mattison îi aude venind pe scări. Numărul curent al membrilor Casei de prestări servicii în folosul comunităţii din Silver Lake este de optsprezece plus patru membri permanenţi ai conducerii. Aceştia ocupă o casă spaţioasă şi confortabilă, cu trei etaje şi şaisprezece camere care se presupune că a fost, prin 1920 sau 1930, reşedinţa unei mari vedete a filmului mut. Locul era un dezastru şi mai mare decât locatarii săi actuali, până acum cinci sau şase ani, dar fusese reparată de aceştia ca parte a procesului lor de reabilitare socială.

Mattison îşi luase demult micul dejun, dar obişnuia să se ducă în camera de masă, în timp ce camarazii lui mâncau, în cazul în care cineva se sculase cu faţa la cearşaf şi simţea nevoia să încaseze un pumn sau doi. Deoarece toţi de aici sufereau, mai mult sau mai puţin, de simptome diferite, în urma abstinenţei, şi chiar şi cei care trecuseră peste acestea, mai aveau de înfruntat stadiul coşmarelor. Deveneau uneori certăreţi, caz în care ţinuta atletică a lui Mattison conta foarte mult.

Dar, pe când se ridica din faţa ecranului pentru a-i urma pe ceilalţi, o serie de semnale se declanşară, precum clopotele care anunţă slujba de duminică, şi o serie de beculeţe verzi, situate la distanţă de vreo câteva blocuri unul de altul, apărură în Arcadia, la câteva blocuri în estul Bulevardului Santa Anita, de la Strada Duarte până la Bulevardul Foothill, ocolind spre nord-vest până în susul Autostrăzii 210, înspre Pasadena. Era ceva nou. Zona nord-vestică a limitei trecuse cu mult în sudul Autostrăzii Huntigton, deplasându-se spre San Gabriel Valley şi locuri precum Monterey Park, Rosemead şi South El Monte, dar de aici sare brusc câteva mile mai sus, pe diagonală, din direcţia opusă scurgerii de lavă din cealaltă parte a Huntingtonului, practic până la marginea hipodromului şi spre Arboretum şi putând foarte curând să traverseze Autostrada 210.

Veşti proaste. Mattison nu are nevoie să aştepte sunetul alarmei ca să-şi dea seama de asta. Toată lumea voia să creadă că această zonă va rămâne o cale de retragere sigură

a comunităţilor din partea de est a Los Angeles-ului, de unde începuseră toate necazurile, dar se temeau că problemele se vor extinde fără oprire spre vest, până la ocean, ca un caz grav de acnee care apare pe obrazul stâng al unui adolescent şi se întinde până la glezne. Reuşeau destul de bine să supravegheze erupţiile de la suprafaţă, dar nimeni nu ştia cu adevărat ce se întâmpla sub pământ, dedesubt, în adâncuri, şi chiar în acest moment poate că şuvoaie furioase de magmă se îndreaptă spre Beverly Hills şi Trousdale Estate şi Pacific Palisades, spre Malibu, să le ofere artiştilor încă o surpriză încântătoare, când vulcanul de pe coasta Pacificului îşi va arăta capul brusc, dintre gazele de sulf. Bineînţeles că e cale lungă din Arcadia la Malibu. Dar orice extincţie spre vest, chiar şi cu câteva blocuri, este un indiciu înfiorător că procesul este destul de departe de a înceta şi de fapt de abia a început.

Mattison se întoarse spre camera de masă şi strigă:

— Mai bine v-aţi grăbi cu mâncatul; cred că în curând, va trebui să ne punem costumele şi să…

Margini galbene fosforescente încercuiră punctele verzi de pe ecran şi alarma Casei de prestări servicii în folosul comunităţii din Silver Lake se declanşă.

Alarma însemna că, indiferent ce se întâmpla în Arcadia, se dovedea a fi prea mult pentru echipa locală de control a lavei, aşa că apelau şi la prestatorii de servicii comunitare. Aceste servicii erau prestate de oameni cu probleme care se ofereau să muncească pentru folosul comunităţii, indiferent de activitatea pentru care erau solicitaţi. Casa de prestări servicii în folosul comunităţii nu era nici închisoare, nici centru de recuperare, dar avea câte ceva din ambele, iar membrii ei erau oameni care au călcat strâmb într-un fel sau altul şi au făcut rău nu numai lor, dar şi altora, rău pe care îl plăteau prin servicii în folosul comunităţii, în timp ce le venea mintea la cap.

Ceea ce începuse prin colectarea gunoaielor de pe autostrăzi, plantarea copacilor din parcuri publice şi alte îndeletniciri similare, deosebit de importante, dar simple şi inofensive, devenise mult mai riscant de când cu apariţia vulcanilor în Los Angeles. Apariţia vulcanilor accelerase tot felul de schimbări sociale şi legislative în zonă, pentru că şuvoiul de lavă nu prea

aştepta ca procesul tâmpit al legislaţiei californiene să-şi urmeze cursul obişnuit. Astfel că, la doar două sau trei săptămâni după erupţia din Pomona, Consiliul Local a cerut Adunării Legislative ca aceeaşi Casă de prestări servicii în folosul comunităţii să se ocupe şi de controlul lavei, iar hotărârea a fost aplicată chiar de a doua zi. Aşa încât diverşi alcoolici, drogaţi şi consumatori de tot felul de substanţe periculoase, care erau membrii Casei de prestări servicii, s-au trezit obligaţi să iasă la atac de două sau trei ori pe lună şi uneori, mai des decât atât, să trudească alături de cetăţeni respectabili, în efortul de a menţine şuvoiul devastator de lavă pe loc, întrucât acesta cuprinsese deja o bună parte din sud.

Dispecerii de la Centrul vulcanic hotărau când era cazul să fie chemaţi cei de la Casa de prestări servicii comunitare. Centrul vulcanic, care este o ramură a Laboratorului seismologie, cu cartierul general la Laboratorul de propulsie cu reacţie de pe dealurile din nordul oraşului, monitoriza întreaga zonă tectonică cu un sistem de senzori la nivelul pământului şi scanere montate pe sateliţi, încercând să urmărească evenimentele generate de răspândirea magmei în Valea San Gabriel, şi dacă era posibil, să prevadă evenimentele.

Orice nouă izbucnire, fie ea un simplu norişor de fum, ridicându-se dintr-un nou coş vulcanic, sau un baraj în toată puterea cuvântului, format din roci, bombe vulcanice şi lavă roşie şi fierbinte ce se revarsă dintr-o nouă gură de iad, este consemnată în trecere de computerele LPR, care aduc la zi toate datele de pe monitoarele din oraş, ca şi de pe cel aflat deasupra biroului lui Cal Mattison, de la Casa de prestări servicii în interesul comunităţii din Silver Lake. Este tot responsabilitatea centrului vulcanic, însărcinat şi cu elaborarea strategiilor contraofensive, să stabilească genul de măsuri ce trebuie luate. Departamentul pompierilor, în primul rând: fusese extins în ultimul timp şi reorganizat la scară regională (nu fără o mulţime de amestecuri de natură politică şi dezaprobări la nivel general), iar pompierii erau chemaţi pe baza unui sistem de cercuri concentrice care se extind de la centrul zonei vulcanice până la Santa Barbara şi, eventual, Laguna Beach. Datoria lor este, ca de obicei, să împiedice distrugerea bunurilor prin răspândirea focului din zonele de impact în zonele învecinate. Apoi, Centrul vulcanic alertează

diviziile gărzii naţionale, care au fost activate în întreaga regiune; atunci când până şi garda naţională a fost depăşită de situaţie, sunt chemaţi oamenii Casei de prestări servicii comunitare, împreună cu grupuri de civili voluntari care au fost pregătiţi să oprească extinderea lavei.

Mattison, deşi nu are cum să-şi verifice bănuielile, crede că departamentul din Silver Lake este chemat de două ori mai des decât celelalte instituţii comunitare. S-ar putea să aibă dreptate. Casa din Silver Lake este bine plasată, în apropierea Autostrăzii Golden State, şi lor le vine foarte uşor, atunci când sunt chemaţi, să o ia pe autostradă până la vreo intersecţie şi să o taie pe Autostrada Ventura ajungând direct la marginea de sus a zonei vulcanice, sau pe Autostrada Bernadino, ajungând în partea de sud, în timp ce aceia care veneau de la Casa Mar Vista sau de la cea din vestul Hollywood-ului sau dinspre Gardena aveau de făcut un drum mult mai lung.

Dar nu era vorba numai de distanţă. Lui Mattison îi plăcea să creadă că gaşca lui de reabilitaţi sunt mult mai eficienţi în lupta cu lava decât momâile de la alte instituţii. Au şi ei problemele lor, bineînţeles, probleme mari chiar, dar, într-un fel sau altul, reuşesc să fie uniţi în lupta cu lava, iar Mattison este deosebit de mândru de acest lucru. Poate să fie şi din cauză că el însuşi este considerat o valoare de către Centrul vulcanic datorită mărimii sale, aerului autoritar, renumelui său datorat faptului că reuşise să se ridice deasupra problemelor sale, la nivelul de cvasi-respectabilitate la care se afla acum. Însă Mattison nu zăboveşte prea mult asupra acestor lucruri. Ştie prea bine că tot ceea ce se poate obţine dacă te baţi singur încurajator pe umăr este un umăr dislocat.

Oricum, alarma sună.

— Putem măcar să terminăm de mâncat? Vrea Herzog să ştie.

Mattison aruncă o privire spre ecranul monitorului. Şapte sau opt beculeţe galbene şi verzi clipeau. Traduse abstracţiunea rece a ecranului în imaginea infernului care se dezlănţuia în acele momente în Arcadia şi spuse uitându-se la ceas:

— Înghiţiţi cât de mult puteţi în următoarele patruzeci şi cinci de secunde. Apoi mişcaţi-vă fundurile spre vestiar.

— Isuse Cristoase, murmură cineva, probabil Snow. Patruzeci şi cinci de secunde amărâte, Matty?

Dar ceilalţi sunt destul de deştepţi să nu piardă timpul cu blesteme şi să înfulece mâncarea în timp ce Mattison număra secundele. La cea de-a cinzeci şi treia secundă, fiind un tip îngăduitor, îi preveni că micul dejun s-a sfârşit şi că trebuie să treacă la treabă.

Costumele de protecţie împotriva lavei sunt stocate jos, într-o cameră în care se ajunge din holul principal, care a fost odată o bibliotecă cu lambriuri. Rămăşiţe ale lambriurilor încă mai există, forme rectangulare de mahon sau alte esenţe pretenţioase, dar lambriurile de-abia mai pot fi observate. Întrucât aproape fiecare centimetru pătrat din cameră este plin cu costume strălucitoare de protecţie împotriva lavei, care stau aliniate, talpă lângă talpă şi piesă lângă piesă, ca o congregaţie tăcută de roboţi care aşteaptă să fie activaţi.

Costumele sunt, în linii mari, adăposturi individuale, un înveliş solid de material puternic reflectorizant, dotat cu şenile, la care este anexată o lopăţică, cuţite cu laser şi tot felul de echipamente auxiliare. Fabricile din Atlanta şi Wichita lucrează douăzeci şi patru de ore pe zi să le producă, în aceste vremuri, în timp ce guvernul suportă cheltuielile destul de semnificative, ca parte a programului de despăgubire pentru daunele provocate de catastrofa, recentă şi spectaculoasă, care se abătuse asupra Los Angeles-ului. Mattison se întreba uneori dacă era rentabil ca în jur de douăzeci de costume atât de costisitoare să stea aproape nefolosite, în fiecare instituţie, când ar fi cu mult mai eficient ca aceste costume să fie depozitate într-un fel de sediu central, la marginea zonei vulcanice, de unde ar putea să fie distribuite în fiecare zi echipei solicitate să acţioneze. Dar era o problemă pe care nu se deranjase să o discute cu nimeni, pentru că ştia că guvernului federal îi place să acţioneze pe căi misterioase, care depăşesc înţelegerea cetăţeanului de rând; şi, în orice caz, costumele fuseseră deja cumpărate şi plătite şi se aflau acolo.

Aveau două mărimi, mare şi foarte mare. Mattison înşfacă trei costume aflate în apropiere şi le scoase pe hol, înmânându-le oamenilor care purtau mărimile respective, ceea ce a creat puţin spaţiu pentru ca ceilalţi să între în vestiar şi să-şi aleagă costumele care li se potriveau. Ca de obicei, existau o mulţime de ghionturi şi îmbrânceli şi,

bineînţeles, nemulţumiri. Lui Herb Evans i se potriveşte cu greu mărimea foarte mare şi i-ar fi mai bine cu cealaltă, în care s-ar putea mişca mai puţin ciudat, dar întotdeauna vrea cea mai mare mărime, iar cea pe care a înşfăcat-o acum a fost apucată, de cealaltă parte, şi de către Marcus Hawks, care are un metru nouăzeci şi este mai îndreptăţit să o revendice.

— Eu l-am luat primul, ţipă Evans.

Fără să-l lase din mână, Hawks răspunse:

— Du-te şi ia-ţi unul pe măsura ta, ticălos prăpădit.

Mattison observă imediat că amândoi erau gata să-şi apere punctul de vedere făcând exces de zel, probabil de-a lungul următoarelor trei sau patru ore. Nici nu se miră: ocupanţii Casei de prestări servicii comunitare nu sunt dotaţi, în mod obişnuit, cu bun-simţ, dar deseori înlocuiesc aceasta cu un comportament extrem de revendicativ şi irascibil. Nu aveau destul timp ca Evans şi Hawks să-şi rezolve disputele; Mattison se băgă între ei, calm, dar hotărât, descleştă mâna lui Evans de pe o parte a costumului şi pe a lui Hawks de pe cealaltă parte, şi îi trimise pe amândoi în direcţii opuse ca să-şi caute alt costum. Păstră costumul cel mare pentru el şi ieşi afară pe hol, ca să se poată îmbrăca cu el.

— După ce vă puneţi costumele pe voi, zbieră Mattison, ieşiţi în stradă şi urcaţi-vă în camioane, cât mai repede!

Se strecură cu greu în costumul său. De fapt, era prea mare chiar şi pentru măsura maximă, cam cu doi centimetri mai înalt şi cu vreo cinci sau şase mai lat în umeri, dar strângându-se, reuşi, într-un fel sau altul, să se îmbrace. Trebuie să reuşească. Nu poate să stea să se uite atunci când cei din Silver Lake sunt chemaţi la datorie şi nici nu cunoaşte vreun croitor care să modifice costume de protecţie împotriva lavei.

Camionul uriaş, verde măsliniu, pentru transport militar, care este parcat întotdeauna în faţa casei, pregătit, şi-a coborât rampa şi, unul câte unul, luptătorii împotriva lavei, îmbrăcaţi în costumele de protecţie, se urcă în camion şi se aşază la locurile lor pe platforma din spate. Mattison aşteptă în stradă până ce se suie toată lumea, doisprezece din cei paisprezece rezidenţi, cu excepţia lui Jim Robey, bolnav de ciroză şi prea labil pentru a fi trimis să înfrunte lava şi Melissa Hornack, descalificată de obezitatea sa excesivă, plus doi dintre cei patru membrii ai personalului, Ned Eisenstein, medicul casei şi

Barry Gibbons, bucătarul, care nu purta costumul pentru că el conducea camionul şi nu se poate conduce când eşti îmbrăcat cu ceva asemănător unui mic tanc. Celălalt membru al personalului era Donna DiStefano, directorul actual, care ar fi vrut să-i însoţească, dar funcţia o obliga să rămână şi să-i supravegheze pe Robey şi Hornack.

— Suntem pregătiţi, îi transmise Mattison lui Gibbons prin staţia ataşată costumului şi se sui în camion. Porniră la drum, spre zona vulcanică.

Deşi era devreme, ziua se încălzea cu repeziciune; erau deja în jur de şaizeci de grade Fahrenheit. Era o dimineaţă superbă ca de primăvară, deşi nu era decât februarie, iar aerul era încă destul de curat, ca urmare a ploilor torenţiale ce căzuseră cu câteva nopţi în urmă. Fusese o iarnă deosebit de ploioasă, iar lui Mattison îi plăcea să creadă că, într-una din zilele următoare, va ploua destul de mult ca să stingă vulcanii ăia nenorociţi pentru totdeauna, deşi ştie că aşa ceva nu este posibil; magma continua să iasă din măruntaiele pământului, indiferent de vremea de afară. La urma urmei, un vulcan nu este acelaşi lucru cu un foc deschis.

Cu toate acestea, ploaia înverzise totul. Dealurile erau de smarald, cu excepţia imenselor plantaţii de viţă de vie care formau pete gigantice de purpuriu şi portocaliu. Pentru că vânturile predominante din această perioadă a anului suflă de la vest spre est, nu existau urme de cenuşă vulcanică sau alte mizerii piroclasice în această parte a oraşului, nici mirosul de gaze toxice pe care îl scot milioanele de coşuri vulcanice; toate aceste mizerii sunt transportate în cealaltă parte a oraşului, înnegrind şi intoxicând toată regiunea cuprinsă între San Gabriel, San Berdoo şi Riverside.

Nu se vede decât fuiorul îndepărtat de fum care se înalţă din vârful Muntelui Pomona, cum a fost denumit principalul con vulcanic. Muntele însuşi, care susţine două autostrăzi, de mult distruse, împreună cu împrejurimile lor şi locul numit centru industrial, aflat la sud de Pomona, nu se poate vedea din acest loc, pentru că nu are decât câteva sute de metri înălţime, după ce s-a ridicat în şase luni din acumularea materialelor aruncate în afară de fiecare nouă erupţie. Dar coloana de fum şi cenuşă ce se înalţă deasupra muntelui este de cinci ori mai

înaltă decât acesta şi poate fi văzută de departe, în tot bazinul, cu excepţia vestului L.A.-ului şi din Santa Monica, de unde nimic din toate acestea nu poate fi văzut sau mirosit, şi tot ceea ce se ştie despre vulcan este, probabil, ceea ce se poate citi în *Times* sau poate fi văzut la ştirile de la televizor.

În timp ce camionul se îndreaptă spre vest, pe Autostrada Ventura, semne ale dezastrului încep totuşi să-şi facă apariţia pe la Glandale, iar după ce au trecut de intersecţia cu Autostrada nr. 210 şi traversează Pasadena, nu mai există niciun dubiu că în ultimul timp, ceva ieşit din comun s-a întâmplat depăşind orice măsură. Totul, începând de la Strada Five Oaks spre est, este acoperit cu funingine şi cenuşă vulcanică, cărată din zona vulcanică de rafalele ocazionale de vânt dinspre Santa Ana, iar după Strada Lake, totul este murdar în adevăratul sens al cuvântului. Mattison, care s-a născut în Los Angeles, a crescut în Northrige şi Van Nuys şi şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii sale într-o serie de apartamente mobilate din vestul Los Angeles-ului, se gândeşte la vilele impecabile din partea dreaptă, în San Marino, cu peluzele lor proaspăt tunse, cu aloele, azaleele şi cameele lor înflorite şi îşi scutură capul cu tristeţe, imaginându-şi cum arătau acum. Îşi amintea de o beţie epopeică, începută în Santa Monica şi sfârşită pe aici, unde s-a trezit căţărându-se pe gardul imensei grădini de cactuşi a Bibliotecii Huntington, la trei dimineaţa, chiar prin San Marino, şi rătăcind prin bibliotecă, crezând că a fost teleportat pe o altă planetă. Zilele astea, sigur arată ca pe Marte înăuntru, se gândi el.

La intersecţia cu Bulevardul Sierra Madre, camionul părăsi autostrada.

— Drumul este blocat de un morman de lavă pietrificată, chiar în dreptul Bulevardului San Gabriel, îi explică Gibbons prin intermediul radioului ataşat la costum. Speră să-l deblocheze în după-amiaza aceasta.

Făcu nişte zig-zaguri prin sud-est, pe străzile labirintice ale Pasadenei, până la Huntington Drive, care trecea pe deasupra hipodromului Santa Anita şi dădea fix la baricada formată de diviziile gărzii naţionale, cu câteva blocuri mai jos.

Gardianul, văzând un camion plin cu costume de protecţie strălucitoare precum oglinzile, le făcu semn să treacă.

Gibbons, care primea cu siguranţă instrucţiunile privind traseul direct de la Centrul vulcanic, o luă la dreapta pe Strada North Second, la dreapta pe Bulevardul Colorado şi opri camionul în josul străzii, unde jumătate din clădirile comerciale cu un singur nivel erau cuprinse de flăcări; şuvoaie de lavă roşie copleşesc ceea ce cu cinci sau şase ore în urmă încă mai era un magazin unde se vindea burrito. Locul este înconjurat de un cordon uman, dar dincolo de acesta, o grămadă de oameni, mexicani, câţiva chinezi, poate şi ceva coreeni, stau şi plâng, tânguindu-se şi ridicându-şi braţele implorator spre cer – se pare că sunt proprietarii micilor afaceri care sunt distruse aici.

— Toată lumea jos! Ordonă Mattison, în timp ce se cobora rampa maşinii.

Pompierii trecuseră deja la treabă, de pe margine, stropind cu furtunul clădirile în flăcări, cu speranţa de a înăbuşi vâlvătaia înainte de a aprinde şi clădirile din jur. Dar râul de lavă îi fusese rezervat lui Mattison şi echipei sale. Reţinerea lavei este un meşteşug nou şi deosebit, pe care Casa de prestări servicii comunitare şi-l însuşise perfect pe parcurs, iar pompierii, asediaţi de apeluri, le cedaseră cu plăcere această obligaţie, mulţumindu-se cu stingerea incendiilor obişnuite.

Foarte rapid, Mattison evaluă situaţia. Observă că lucrurile erau de-abia la început. Mai erau încă şanse de reuşită.

Ceea ce se întâmplase era că un şuvoi rătăcit de magmă subterană, care fusese cauza acestui dezastru, reuşise să-şi croiască drum spre suprafaţă, prin stratul de roci şi erupsese în opt sau nouă locuri, pe o diagonală cu o lungime de câteva mile. Era ca şi cum un şarpe de lavă mistuitoare cu multe capete şi-ar fi ridicat capetele în acelaşi timp, străpungând pământul.

Dacă ar fi erupt doar un singur vulcan ar fi fost de ajuns. Dar regiunea, cunoscută acum drept Zona tectonică a Văii San Gabriel, a fost copleşită de un an şi mai bine cu o mulţime de vulcani, mici, dar mulţi. Mexicanii numeau zona *La Mesa de los Hornitos,* ceea ce înseamnă „cuptoraşe” – hornitos. Ai putea să-ţi prăjeşti nişte tortillas pe drum, în orice parte a zonei afectate.

Lava scursă aici ocupă probabil un spaţiu de 3,3 în pe 4,5 în, o nimica toată, de ajuns doar pentru a desfiinţa magazinul de

burrito. Căldura degajată este, desigur, fantastică: Mattison, care a devenit un expert în astfel de lucruri, poate să spună dintr-o privire că temperatura a depăşit 2000 de grade Fahrenheit. La această temperatură, lava devine galben-roşcată. Prefera să aibă de a face cu ea când era roşie-strălucitoare, ceea ce însemna cu 400 de grade mai rece sau, şi mai bine, roşu-sângeriu închis, cu 400 de grade mai rece decât precedenta; dar, în aceste situaţii, nu prea are cum să-şi aleagă temperatura. Cel puţin nu ajunsese încă, la stadiul în care devenea alburie, din cauza temperaturii foarte ridicate, când era aproape imposibil de înfruntat.

Căldura lavei, nu focul de dedesubt incendiase clădirea de alături. Vulcanii, ştia şi Mattison, nu scuipă foc. Dar dacă încerci să întinzi pe stradă o substanţă atât de încinsă, iar clădirile învecinate sunt făcute mai ales din furnir şi scânduri, acestea se vor aprinde imediat.

Până acum, şuvoiul se mişcase relativ încet, cu douăzeci-treizeci de centimetri pe minut. Aceasta însemna că lava era relativ vâscoasă, slavă Domnului. Văzuse şuvoiuri de lavă care goneau de cincizeci de ori mai repede şi te băgau în priză. Stratul de sus, unde lava intră în contact cu aerul, se poate vedea cum se coagulează şi se formează un înveliş ca de sticlă, care clincăne şi scârţâie pe măsură ce imensa presiune de dedesubt continua să-l străpungă.

Mattison vedea cocoloaşe şi băşici ciudate ce se spărgeau, se extindeau, se întăreau puţin şi se spărgeau din nou, împroşcând în jur cu stropi de lavă solidificată. Se mai ridicară câteva baloane mai mari, care puteau fi semnalul de rău augur care prevesteşte că mormanul de lavă se gândeşte să arunce cu ceva bombe de lavă în spectatorii de pe margini.

Cisterna cu care fusese dotată echipa lui Mattison în acea dimineaţă era destul de precară, dar era suficientă pentru a suplini nevoile momentane. Zona avea o mulţime de echipamente eficiente disponibile, chiar şi după atâtea luni de când începuse criza, întrucât erau păstrate pentru erupţiile cu adevărat catastrofale. Aşa că, în locul unei pompe de două tone şi jumătate, care să poată transporta peste cinci mii de litri de apă şi să o arunce, dacă este necesar, la sute de metri înălţime, i-a fost dată o pompă compactă Helgeson Nordheim, montată pe un trepied deasupra unei cisterne. Era destul de

mică, dar era de ajuns.

Un pompier voluntar, o fată, care nu putea să aibă mai mult de cincisprezece ani, brunetă, cu ochi întunecaţi, sclipind de nelinişte şi teamă, a fost însărcinată să-i arate unde era hidrantul de apă. Fiecare din miile de municipalităţi din jurul zonei vulcanice era obligată prin lege să desemneze câteva hidrante ca fiind rezervate pentru erupţiile de lavă şi să asigure rezervoare cu apă amplasate la distanţe de câteva blocuri.

— Cât de departe suntem de cel mai apropiat hidrant? O întrebă Mattison vorbind ca un invadator spaţial din interiorul costumului său de protecţie.

Ea îi spuse că se afla în spatele lor, pe North Second, la câteva sute de metri. Dar aveau ei oare câteva sute de metri de furtun? Ea credea că da. Poate avea dreptate. Dacă nu aveau, pompierii ar putea să le împrumute un furtun. Reţinerea lavei era considerată mai urgentă decât stingerea focului, deoarece scurgerile necontrolate de lavă puteau să extindă incendiul mult mai repede decât clădirile în flăcări pentru că, spre deosebire de acestea, lava se deplasa.

Mattison îi alese pe Paul Foust şi pe Nicky Herzog, doi dintre cei mai puţin buimaci oameni ai săi, să o însoţească pe fata de la Departamentul de stingere a incendiilor şi să conecteze furtunul la hidrant. Între timp, el, Marcus Hawks şi Lenny Prochaska trecură la treabă, amplasând instalaţia de pompare cât mai aproape de lavă, iar Clyde Snow, Mary Maude Gulliver şi Ned Eisenstein începură să desfăşoare sutele de metri de furtun oţelit, conectat la pompă, şi să-l direcţioneze spre North Second, de unde urma să parvină apa. Restul echipei începură să desfăşoare furtunele obişnuite, de pompieri, care s-ar fi topit dacă le-ar fi folosit foarte aproape de sursa incendiului, pregătindu-le pentru locurile în care furtunul oţelit nu putea să ajungă.

Nu-şi poate reţine un val de mândrie când îşi priveşte echipajul grăbindu-se să-şi îndeplinească însărcinările. Nu sunt decât nişte reziduuri umane, de-abia ieşite de la dezintoxicare, aşa cum fusese şi el odată, şi totuşi, aşa nătângi, îndărătnici, confuzi şi cât se poate de antipatici, întotdeauna se autodepăşesc atunci când se luptă cu lava. Sau aproape întotdeauna. Sunt şi câţiva intriganţi în grup, şi

până şi cei mai buni dintre ei, revin la vechile metehne atunci când te aştepţi mai puţin. Dar acestea sunt excepţii; munca aceasta este mai presus de orice. Îi ajută mult, crede Mattison. Ne ajută pe toţi. Este mândru şi de el, având în vedere că, acum câţiva ani, era doar un beţiv neisprăvit ca şi ceilalţi, Făcându-şi veacul în fiecare bar din Wilshire, de la Barrington până la Bundy, Centinela şi mai departe, până la ocean, şi acum iată-l aici, calm şi stăpân pe sine, contribuind eficient la glorioasa luptă împotriva extinderii lavei în Los Angeles.

— Am putea să ne apropiem mai mult, băieţi? Îi întrebă pe Hawks şi Lenny Prochaska.

— Doamne, Matty, murmură Prochaska. Nu simţi căldura? E ca şi cum ai umbla printr-un furnal îmbrăcat în costum de baie.

— Ştiu, sigur că ştiu, spuse Mattison. Dar noi nu avem nici o problemă. Haideţi, băieţi. Câte un centimetru, încet. Suntem băieţi capabili. Ne descurcăm cu puţină fierbinţeală, nu-i aşa?

Era ca şi cum ar fi vorbit unor copii, deşi Hawks şi Prochaska sunt oameni maturi, aproape de aceeaşi vârstă ca şi el, şi niciunul dintre ei nu e din cale-afară de amabil şi drăguţ. Dar îi cunoaşte bine. Diferitele lor dependenţe chimice i-au coborât, în timp, la nivelul copilăriei, şi trebuiau să-şi dovedească neîncetat că au rămas aceeaşi bărbaţi duri şi neînfricaţi. Astfel, se apropiară mai mult, şi îl ajutară să tragă pompa mai în faţă şi să o centreze pe direcţia şuvoiului de lavă.

Costumele pe care le purtau reuşeau destul de bine să-i protejeze de căldură. Puteau să suporte o temperatură surprinzător de mare, cel puţin pentru un timp. Melnarul este o substanţă foarte dură şi, deoarece este aşa de strălucitoare, returnează o parte din căldură prin simpla reflectare a radiaţiilor; în interior, sunt izolate, au un sistem de răcire, filtre infraroşii şi încă vreo două dispozitive, ceea ce face posibil ca un om îmbrăcat în acest costum să poată intra în contact cu lavă cu o temperatură de până la 2000 de grade şi, dacă este şi puţin solidificată la suprafaţă, chiar să păşească pe ea. Dar, în ciuda protecţiei oferite de costum, căldura care trece prin el dovedeşte că rocile topite sunt scuipate la suprafaţă direct de pe domeniile diavolului.

Furtunele au fost conectate, iar capetele lor sunt îndreptate

în direcţia dorită de Mattison, adică de-a lungul gurilor din care izvorăşte lava. Le transmise un mesaj prin radio lui Foust şi Herzog, aflaţi lângă hidrant, comunicându-le că sunt gata să înceapă. Apoi ridică mâna şi dădu semnalul de începere. Se deplasă în spate, de-a lungul cordonului, de la Mary Maude la Evans, Cobos, Buck Randegger, sau cine o fi cel din spatele lui Cobos, şi după colţ, până ajunse la Foust şi Herzog, ca să fie sigur că furtunul este bine conectat şi întins. Apa începu să ţâşnească din furtun. Mattison, Hawks şi Prochaska susţineau împreună capătul liber, mişcându-l încet şi atent de-a lungul şuvoiului de lavă.

Scopul acestei operaţiuni era de a răci partea din faţă a şuvoiului destul de tare ca să se formeze o crustă, apoi un dig, care ar obliga lava să se strângă în spatele lui, în loc să continue să curgă pe stradă. Aceasta era o tactică perfecţionată în Islanda, şi fuseseră aduşi chiar şi o jumătate de duzină de specialişti islandezi pentru a servi drept consultanţi de specialitate în timpul catastrofei din Los Angeles, nişte oameni cu ochii îngheţaţi şi nume precum Svein Steingrimsson sau Steingrin Sveinsson, care considerau lupta cu vulcanii un fel de sport olimpic. Însă o diferenţă majoră între Islanda şi Los Angeles era că Islanda este situată în mijlocul unui ocean îngheţat care asigură luptătorilor cu lava cantităţi nelimitate de apă rece, iar distanţele de la ţărm la vulcani nu sunt foarte mari. Şi Los Angeles-ul avea un ocean în apropiere, dar nu era ideal pentru răcirea lavei din Valea San Gabriel, care se afla în interiorul continentului, la cel puţin patru-cinci kilometri distanţă de ţărm. În consecinţă, era nevoie de sistemul de rezerve de apă asigurat de municipalitate de jur împrejurul zonei vulcanice şi o mulţime de cisterne care aprovizionau rezervoarele cu apă din ocean. Rezervele normale de apă ale oraşului erau departe de a fi îndestulătoare, chiar şi pentru nevoile obişnuite ale comunităţii.

Orice operaţie de răcire a lavei, chiar şi destul de nesemnificativă cum era aceasta, este ceva extrem de delicat. Nu e acelaşi lucru cu udarea unui gazon. Apa de 60 de grade este vărsată peste lava de 2000 de grade, un proces care are ca rezultat nori uriaşi de abur, ceea ce limitează vizibilitatea. Dar trebuiau să vadă ce fac, deoarece construiau un dig în

faţa şuvoiului de lavă, ceea ce însemna că puteau obţine la fel de bine nu acumularea lavei, ci devierea ei, spre o ţintă nedorită. Cum ar fi cisterna sau clădirile rămase intacte pe partea cealaltă a străzii.

Astfel că furtunul trebuie mânuit cu o îndemânare de sculptor, conducând jetul de apă, aici înălţând digul, coborându-l dincolo, luând tot timpul în calcul unghiul de înclinare al solului, capacitatea subsolului de a susţine greutatea rocii nou formate şi posibilitatea ca lava să-şi accelereze brusc cursul, de la, să zicem cincisprezece metri pe oră, la cincisprezece metri pe minut, ceea ce ar însemna ca lava să se reverse peste dig şi să-i acopere pe toţi, cu furtun cu tot, făcându-i una cu pământul. De aceea, geamul de la casca costumului era dotat cu filtre infraroşii, pentru a putea vedea prin aburii care se formau pe măsură ce digul era construit.

Mai erau şi altele de luat în calcul. Împreună cu lava, din măruntaiele pământului ieşeau şi o serie de gaze nu tocmai plăcute. Cloruri, dioxid de sulf, hidrogen sulfurat, monoxid de carbon, dioxid de carbon şi tot felul de miasme sunt suflate la suprafaţă ca dintr-o pipă uriaşă. Toate sunt otrăvitoare, deşi costumul îi protejează oarecum. Împreună cu gazele, mai răzbat la suprafaţă şi fragmente de lavă incandescentă, care se înalţă precum gheizerele şi împroaşcă totul din jur, inclusiv locul unde se află întâmplător cineva. De aceea, este nevoie ca orice zgomot să poată fi auzit, mai ales când seamănă cu cel făcut de o locomotivă cu aburi. Mattison reuşise să se retragă la timp de câteva ori, uneori luând pompa, alteori abandonând-o, fugind mâncând pământul în timp ce o nouă erupţie locală, deosebit de puternică, încerca să-l prindă din urmă.

Dar nimic din toate acestea nu se întâmplaseră în această dimineaţă. Evenimentul din Arcadia nu era decât o erupţie minoră, fără complicaţii deosebite, cu excepţia celor provocate vânzătorului de burrito. Mattison, ajutat cu îndemânare de Marcus Hawks, care ieşise doar de opt luni dintr-o casă de nebuni din El Segundo şi de Lenny Prochaska, ale cărui braţe puternice păstrau urmele înţepăturilor de seringă ca desenul unor străzi intersectate, construiră cu abilitate un zid scund de lavă răcită în faţa şuvoiului, apoi

adăugară un stâlp în dreapta sus şi altul în stânga, formând un U, după care se ocupară de întărirea lavei proaspete care încerca să se strecoare peste zid. Procesul de răcire era foarte rapid. În faţa zidului, temperatura lavei scăzuse la 500 de grade, nivel de la care variază foarte puţin, cel puţin în ceea ce priveşte stratul exterior. Mattison a calculat grosimea crustei ca fiind de şase centimetri, un înveliş solid de bazalt peste substanţa drăcească de dedesubt. Desigur că lava încă se mai prelinge dinspre sursa originală şi probabil că nu se va opri în următoarele şase – şapte ore sau chiar în următoarele zile. Însă digul ar trebui să o împiedice să se scurgă pe Bulevardul Colorado, care este o arteră importantă, ce nu trebuie blocată. Lava va continua să se acumuleze deasupra magazinului de burrito, formând un morman de cinci sau şase metri. Aceasta, bineînţeles în cazul în care nu se hotărăşte să iasă la suprafaţă câţiva metri mai încolo, dar Mattison nu crede că se va întâmpla aceasta.

Uneori se întreabă cum va fi viaţa pe aici când toate acestea se vor fi sfârşit, vulcanii se vor fi stins şi partea de est a Los Angeles-ului va fi plină de mormane de lavă răcită situate în mijlocul unor locuri care în mod obişnuit erau foarte aglomerate. Le vor dinamita pe toate? Vor construi în jurul lor? Pe deasupra lor? Şi unde vor amplasa autostrăzile care le vor înlocui pe cele acoperite cu lavă răcită, ce se va transforma în stâncă?

La naiba, asta nu era treaba lui! Aceasta era una dintre lozincile lui: *Nu este treaba mea!* Avea destule probleme personale, deocamdată rezolvate, dar care ar putea să reapară dacă-şi mai lua pe cap şi alte probleme, care nu-i aparţineau: *Fiecare lucru la timpul lui,* era o altă lozincă pe care fusese învăţat să o repete, de fiecare dată când începea să se preocupe de lucruri care nu îl priveau. *Cu răbdarea, treci marea.* Da, aşa este. *Să începem cu începutul.* Acestea erau idei pozitive. Să se gândească alţii la cum va trebui reconstruit Los Angeles-ul, după ce toate acestea vor lua sfârşit. Datoria lui, care va dura pentru tot restul vieţii sale, era să afle cum poate fi manevrat Cal Mattison.

Focurile care cuprinseseră clădirile învecinate erau aproape stinse. Unul dintre pompieri veni să-l întrebe cum stau lucrurile.

— Totul este sub control, le răspunse Mattison. Trebuie doar să facem puţină ordine.
— Vrei să mai stăm pe aici, în cazul în care va fi nevoie de noi…
Mattison reflectă un moment.
— Aveţi treabă în apropiere?
Pompierul îi arătă cu degetul:
— Este o întreagă serie de astfel de erupţii, de la autostradă până la Duarte. Dacă tu crezi că lava nu va mai da pe afară, putem să ne mutăm mai la sud. La Duarte este o erupţie puternică.
— Duceţi-vă, spuse Mattison. Dacă vom avea probleme, vă chemăm înapoi.
Era într-adevăr o decizie de mare responsabilitate. Se simţea foarte mândru că fusese în stare de o asemenea decizie. Existase o vreme când nu voia să fie răspunzător pentru nimic.
Dar acum şi aici, era răspunzător pentru deciziile sale. Făcuse o treabă bună. Se simţea aşa de bine de parcă băuse o jumătate de Crown Royal şi-l simţea scurgându-se în vene, plăcut, fin şi cald.
Pompierii plecară, lăsându-i doar pe doi dintre ei, postaţi ca supraveghetori ai etapelor de strângere a echipamentelor şi întocmirii raportului. Mattison, semnalizând strângerea furtunului, se retrase în spate, dincolo de linia de demarcaţie, păşind pe digul de lavă. Acum, se poate trece peste acesta, cel puţin cu nişte tălpi ca acelea ale costumului său. Încercă coaja sticloasă şi proaspătă. Rezista. Producea nişte sunete gingaşe, ca de clopoţei, sunetele care vesteau că lava continua să se răcească şi să se întărească, suportându-i greutatea. Era aproape ca mersul pe o crustă proaspătă şi subţire de gheaţă, doar că ceea ce se găsea dincolo de suprafaţa fragilă era rocă topită, în loc de apă rece, iar dacă ar fi căzut, ar fi regretat, dar nu pentru foarte mult timp. Dar nu se aştepta să cadă, altfel nu s-ar fi suit acolo.
Mattison nu se plimba pe dig doar ca să se dea mare. Trebuia să verifice punctele sensibile ale construcţiei. Digul se înălţa şi cobora cu o înclinaţie de 45 de grade, dar el voia ca buza sa să fie puţin mai abruptă decât atât, aşa că se deplasă de-a lungul marginii, folosindu-şi lopăţica cu care era dotat

costumul pentru a aranja şi a netezi hotarul dintre noua rocă şi lava fierbinte. Simţea o căldură suportabilă, nu mai mult decât atât, prin costumul de protecţie, cel puţin până când ajunse într-un loc unde roşul se vedea croindu-şi drum prin negru – o mică fisură în dig, care nu era periculoasă, dar ofensa spiritul său de bun meseriaş. Se retrase puţin şi le comunică prin radio lui Foust şi Herzog să dea din nou drumul la apă şi lui Hawks şi Prochaska să arunce un jet sau două de apă.

Apoi verifică cealaltă margine a digului ca să se asigure că nu există posibilitatea ca vârful domului de lavă pe care îl crease, să alunece în partea cealaltă, pe blocul aflat în spate. Dar nu, lava care se mai scurgea se depunea în tăcere dincolo de dig, fără să dea niciun semn că ar vrea să o apuce în altă direcţie. Slavă Domnului pentru asta! Din cauza legăturii mormanului de lavă cu linia gigantică de demarcaţie subterană, care scosese toate acestea la suprafaţă, şuvoiul de la suprafaţă tindea să aibă o direcţie unică, ieşind diagonal din măruntaiele pământului şi deplasându-se, în general, doar de la est spre vest. Având doar câteva deviaţii provocate de reziduuri, pentru că lava este un lichid, în fond, dar de regulă fără răsuciri şi curbe imprevizibile. Bineînţeles, cu excepţia cazurilor în care un dig prost conceput crapă. Dar Mattison consideră că digul făcut de el este bine făcut, în timp ce Mattison strângea totul, Gibbons îl chemă prin radio din camion, ca să-i comunice ceva.

— Vor să ne ducem la San Dimas când terminăm aici.

— Isuse, răspunse Mattison, San Dimas este la dracu' în praznic, spre est. Încă nu s-a terminat totul pe acolo?

— Se pare că nu. S-ar putea să izbucnească ceva nou.

— Spune-le că mai întâi avem nevoie de o pauză de masă.

— Spun că vor să…

— Bine, răspunse Mattison. Nu suntem nişte soldaţi nenorociţi. Suntem cetăţeni voluntari, iar unii dintre noi au muncit ca nişte hamali toată dimineaţa. Luăm o pauză pentru prânz înainte de a ne mai pune din nou pielea-n saramură. Spune-le şi lor asta, Berry!

— Bine…

— Spune-le!

Aşa cum bănuise Mattison, incidentul de la San Dimas era

destul de serios, dar nu catastrofal, cel puţin deocamdată. Semnele preliminare indicau că o erupţie puternică era pe cale să izbucnească şi echipaje auxiliare fuseseră puse la dispoziţie, deşi o echipă în plus sau în minus nu prea va mai conta în următoarele ore. Luară o pauză pentru masa de prânz.

Prânzul consta din sandviciuri şi băuturi răcoritoare, la o jumătate de bloc distanţă de scena evenimentului. Îşi scoaseră costumele, lăsându-le goale şi deschise pe stradă, ca pe nişte piei nefolositoare şi mâncară stând pe jos, pe marginea bordurii.

— Ce n-aş da să pot să beau o bere! Oftă Evans, iar Hawks adăugă:

— De ce nu-ţi doreşti o sticlă de şampanie, dacă tot îţi doreşti ceva? Nu costă mai mult decât o bere, dacă numai ţi-o doreşti.

— Nici odată nu mi-a plăcut şampania, spuse Paul Foust. Pentru mine, cel mai bun era coniacul. Cour-voy-zee-ay, ăsta îmi plăcea mie.

Îşi linse buzele.

— Aproape că pot să-i simt gustul. Aroma sublimă de struguri care îţi umple gura – parfumul delicat care se răspândeşte din gât până în stomac…

— Încetează, răsună glasul lui Mattison.

Această discuţie stupidă îi răscolea amintiri pe care ar fi preferat să nu le mai răscolească nimeni nici odată.

— Nu te poţi abţine să nu-ţi fie poftă! Îi spuse Foust.

— Da, ştiu asta, ticălos nenorocit. Crezi că nu ştiu? Încetează!

— Atunci putem să vorbim despre fumat? Întrebă Marty Cobos.

— Şi despre injecţii? Adăugă Mary Maude, care obişnuia să se vândă pe Bulevardul Hollywood pentru a-şi procura substanţele pe care le inhala. Hai să vorbim şi despre injecţii.

— Tacă-ţi gura aia împuţită de târfă! Izbucni Lenny Prochaska. Pronunţa *târfă* într-un fel aparte. De ce trebuie să mă scoţi din minţi?

— Cine te-a pus să te îndeletniceşti cu aşa ceva? Îl întrebă suav Mary Maude.

— Fir-ai tu să fii de târfă, te arunc în lavă, ameninţă Prochaska, ridicându-se şi îndreptându-se spre ea.

Mary Maude cântărea în jur de patruzeci şi cinci de

kilograme, iar Prochaska aproape o sută douăzeci şi cinci. Putea să o ridice într-o singură mână.

— Lenny, îl avertiză Mattison.

— Atunci spune-i să mă lase în pace.

— Hei, ia terminaţi toţi, spuse Mattison. Isuse Cristoase, credeţi că altora le este mai uşor decât vouă?

El ştia că tensiunea acumulată în ei din cauza acţiunii din acea dimineaţă îi făcea să se poarte aşa. Sunt tot timpul pe marginea prăpăstiei personale, gata să cadă, şi de aceea le vine foarte uşor să se calce reciproc pe nervi. Desigur, Mattison se află şi el la marginea prăpăstiei şi aşa va fi întotdeauna, nu trebuie să uite asta. Dar el îşi revenea, în vreme ce ei nu începuseră cu adevărat acest proces, aşa că marginea lor era mai alunecoasă decât a lui. Fiecare dintre ei reuşiseră în sfârşit să atingă nivelul abstinenţei, dar tot aici se ajunge şi dacă te legi de pat. Aceasta te ţine departe de ispite, dar nu te eliberează de ele. Adevărata reabilitare se produce mai târziu, dacă se produce, şi poţi deveni o adevărată pacoste în timp ce încerci să obţii acest lucru, pentru că eşti furios aproape în permanenţă, furios pe tine că te-ai împovărat cu viciul respectiv şi, încă şi mai furios, pe lumea care vrea ca tu să renunţi la el, iar această furie se dezlănţuie tot timpul, ca o lavă. Afectează pe toată lumea, mai ales pe tine însuţi, până când înţelegi că, până nu doreşti cu adevărat să renunţi, nu se întâmplă nimic.

Dar băieţii se calmează pe măsură ce sandviciurile le ajung în stomac. Mattison aşteaptă să termine de mâncat înainte să le dea vestea în legătură cu San Dimas şi, spre surprinderea lui, nu există prea multe proteste. Cei care obişnuiesc să bombăne – Evans, Snow, Blaze McFlynn – bombăne, dar nu mai mult decât de obicei. Cu toţii ar prefera să se întoarcă acasă şi să se uite la televizor, dar, într-un fel, sunt conştienţi că problemele create de vulcani sunt importante şi ei au responsabilitatea să le rezolve. Este poate pentru prima dată în viaţa lor când fac ceva important şi aproape responsabil, şi o parte dintre ei se mândreşte că se luptă cu lava. În fond, Hollywood-ul se află doar la câţiva kilometri distanţă de aici. Fiecare dintre ei se vede pe sine ca personaj în filmul vulcanului, eroi şi eroine angajaţi în lupta împotriva monstrului groaznic ce devorează L.A.-ul. Aşa se simte şi Mattison şi ştie

că şi lor li se întâmplă acelaşi lucru, poate şi mai intens decât lui, pentru că el are în plus respectul de sine, izvorât din faptul că a reuşit să atingă acest nivel de recuperare, pe când ei încă nu ajunseseră aici. Nu încă. Aşa că aveau nevoie să-şi imagineze că sunt asemenea eroilor din filme ca să se simtă bine cu ei înşişi.

Adunară resturile de mâncare, iar Mattison se întoarse să verifice digul de lavă, care se ţinea bine, apoi se îndreptară spre San Dimas ca să afle ce aveau de făcut acolo.

Pentru a ajunge acolo, trebuiau să traverseze zona vulcanică, pântecul bestiei, locul unde începuse toată povestea.

Nu. De fapt începuse la cincisprezece – douăzeci de kilometri sub pământ şi poate chiar cu cincisprezece kilometri mai spre est: în Riverside County, unde înspăimântătorul vulcan, încă nedepistat la acea dată, numit Lower Yucaipa Fault se hotărâse să erupă cu şaisprezece luni în urmă, emiţând o puternică undă de şoc la suprafaţă, care cuprinsese toată partea de sud, cu o magnitudine de 7,6 grade pe scara Richter. Cutremurul a provocat mari daune în Riverside, Redlands, San Bernardino şi o mulţime de alte locuri situate în partea de est, şi probleme mai mărunte, dar care nu au putut fi trecute cu vederea, în vest, până la Thousand Oaks şi Valea Simi.

Californienilor nu le plac cutremurele puternice, dar se aşteaptă la ele şi sunt pregătiţi să le întâmpine. Ştiau că, după ce cutremurul se sfârşeşte, luminile se aprind din nou, aduni cioburile veselei sparte şi suni la prietenii care locuiesc în zonele afectate imediat ce telefoanele reîncep să funcţioneze, ca să afli, aparent, dacă nu au păţit ceva, dar în fond ca să faci schimb de amănunte înspăimântătoare legate de cutremur, iar mai devreme sau mai târziu supermarketul se va redeschide, iar pasajele de pe autostrăzi vor fi reparate şi lucrurile vor reintra în normal.

Dar cutremurul acesta fusese puţin altfel, pentru că fusese atât de puternic, încât răscolise o pungă de gaze subterane, aflate la mare adâncime, aflate sub presiunea de zece sau douăzeci de milioane de ani, iar gazul, Eliberându-se asemenea unui spirit care a ieşit din lampă, luase în stăpânire o imensă pătură de magmă topită care se afla pe aproape şi o împinsese spre suprafaţă, chiar sub Valea San Gabriel, care se

află în partea de est, aproape de centrul Los Angeles-ului. În L.A. Te aşteptai la tot felul de dezastre: cutremure, incendii, o politică greşită, poluare, secetă, ploi torenţiale şi alunecări de teren, revolte – dar nu te aşteptai la erupţii vulcanice, aşa cum nu te aşteptai nici la zăpadă. Vulcanii erau pentru Hawaii, Filipine, sudul Italiei sau New Mexico. Dar nu pentru aici, slavă Domnului. Aveam şi noi problemele noastre, dar vulcanii nu erau pe lista noastră cu probleme.

Acum lista este mai lungă cu un articol.

Primul vulcan şi singurul, deocamdată, care şi-a format un adevărat con uriaş, a erupt la intersecţia autostrăzilor de lângă Pomona, la câteva zile după cutremurul cel mare. Mai întâi s-a auzit un zgomot ca de tunet, ceea ce nu era ceva obişnuit pentru sudul Californiei, apoi pământul începu să se cutremure, apoi să scoată fum, cu un jet de doi metri care sfărâmă autostrada de parcă fratele mai mare a lui King Kong o făcuse bucăţi cu puterea pumnului său. Din pământ ieşea un şuvoi de fum şi praf. Apoi urmă un şuierat, pe care puteai să-l auzi tocmai de la Long Beach, şi o ploaie de pietre fierbinţi se revărsă pe pământ, ca un indiciu că acesta nu era doar o replică a cutremurului. Urmară gazele toxice, ca o rafală albastră care omorî instantaneu o jumătate de duzină de oameni care se aflau în apropiere, privind; apoi se ridică o coloană de cenuşă vâscoasă, împodobită cu scântei; şapte sau opt ore mai târziu a avut loc prima scurgere de lavă. Cerul a fost luminat ca ziua toată noaptea, datorită gazului incandescent şi rocilor topite care ţâşneau din pământ. Până a doua zi de dimineaţă, în locul intersecţiei se afla un imens con vulcanic cenuşiu, de paisprezece metri înălţime.

Dacă totul s-ar fi sfârşit atunci, ar mai fi arătat câte ceva la ştirile din următoarele seri, apoi ar fi sosit echipa antrenată pentru catastrofe naţionale, iar oamenii din zonă ar fi fost evacuaţi, *Nation al Geographic* ar fi publicat un articol pe tema erupţiei, cineva ar fi protestat împotriva guvernatorului, a preşedintelui sau a celui care a ezitat să-i prevină pe cumpărătorii de case din zonă că ar putea exista pericolul unei erupţi vulcanice în zona Pomonei, credincioşii fanatici din Orange County ar fi început să predice despre păcat şi căinţă, iar după o vreme, aria afectată ar fi devenit o nouă atracţie turistică, Parcul naţional vulcanic Pomona, sau aşa ceva, şi

viaţa şi-ar fi reluat cursul firesc în Los Angeles, aşa cum făcea întotdeauna, după ce catastrofa recentă devenea de domeniul trecutului.

Dar ceea ce se întâmplase în Pomona nu era decât începutul.

Coloana uriaşă de magmă ce ieşea din străfundurile pământului, revărsându-se spre vest, începu să străpungă solul şi să ţâşnească afară şi prin alte locuri, precum o erupţie de vărsat de vânt, dezvelind o arie triunghiulară, mărginită, la est de Autostrada Orange, la nord de Şoseaua Las Tunas şi Arrow, la sud de Autostrada Pomona, iar la vest de Bulevardul San Gabriel. În zona afectată se putea întâmpla aproape orice. Guri vulcanice se deschideau, urmând parcă un plan absolut întâmplător. Şuvoaie de lavă de mărimea unor pârâuri cotropeau garajele şi sufrageriile oamenilor. Fumigenele se iveau pe peluzele din faţa casei şi umpleau împrejurimile cu fum şi cenuşă. Casele începeau să se ridice brusc, pe măsură ce solul de sub ele se unduia. Un curent subteran fierbinte se strecura de-a lungul străzii, prăjind rădăcinile fiecărui copac şi ale fiecărei tufe din grădină, fără să producă vreun neajuns casei. Toate acestea erau însoţite de cutremure zilnice, nu foarte puternice, doar zgâlţâituri care îţi slăbeau nervii, de 3,9 sau 4,7 grade, destul ca să te facă să te temi că va urma ceva catastrofal. Apoi nu se întâmpla nimic vreo câteva săptămâni, ca să reînceapă, după un timp, şi mai rău decât înainte.

Nu toate fisurile provocate de lavă erau de mărimea unui garaj. Câteva fisuri s-au lărgit pe o arie de două-trei blocuri şi au aruncat afară imense valuri de materie fierbinte care a prins a curge la vale precum nişte râuri, pe artere importante. Atunci şi-au făcut apariţia şi islandezii, sfătuindu-ne să răcim lava cu furtunul. Echipe ca aceea a lui Mattison au fost chemate să construiască diguri de lavă, uneori chiar în mijlocul unor străzi principale, astfel încât şuvoiul să se depună în spatele noii roci, în loc să continue să cureţe totul în curgerea sa spre vest, sau poate să acopere întreg oraşul, care încă mai avea zone intacte dincolo de Autostrada Golden State. Digurile s-au dovedit folositoare, dar aveau şi dezavantajul de a zidi zona vulcanică cu bariere solide şi nemişcate de bazalt negru.

Traseul de azi îi purta pe Mattison şi ai lui prin toată zona vulcanică. A te deplasa pe autostradă este o poveste tare

complicată aici, o dată ce te afli la est de Bulevardul Rosemead şi dai de bariere create de lavă peste tot pe străzi, care pot fi ocolite doar cu mare măiestrie şi este nevoie de o mulţime de ocolişuri pentru a străbate o distanţă scurtă, cum ar fi cea dintre Arcadia şi San Dimas; altădată ar fi fost de ajuns să faci o tură scurtă pe Autostrada nr. 210. Acum trebuia să te întorci la Santa Anita, să ocoleşti recentele guri vulcanice de pe Strada Duarte şi apoi să ieşi prin Myrtle în Monrovia şi apoi pe 210 şi să urmezi autostrada atâta timp cât nu dădeai de vreun baraj de lavă rămas de luna trecută; urmează apoi o mulţime de zig-zaguri pe străduţe, de la nord la sud şi apoi din nou spre nord, prin oraşe precum Duarte, Azusa, Covina şi Glendora, în care niciun locuitor al Los Angeles-ului n-ar fi pus piciorul, într-un milion de ani de acum încolo, pentru a ajunge la primăria la fel de obscură a oraşului San Dimas, care se afla de fapt la o aruncătură de băţ de Pomona.

Peisajul devenea din ce în ce mai malefic cu cât înaintau mai mult spre est.

— Uită-te la tot gunoiul ăsta! Repeta fără întrerupere Nicky Herzog. Ia uite! Nu se mai poate face nimic, vă daţi seama? Ar trebui să o lăsăm baltă şi să ne mutăm la Seattle.

— Acolo plouă tot timpul, replică Paul Foust.

— Îţi place mai mult lava decât ploaia? Îţi place cenuşa asta blestemată care pică din cer?

— Nu renunţăm, spuse Nadine Doheny visătoare. Rezistăm. Să fim recunoscători pentru tot ceea ce avem.

— Să fim recunoscători şi pentru vulcani? Se miră Herzog. Să fim recunoscători pentru cenuşă? Asta crezi tu că ar trebui?

— Las-o în pace, îl avertiză Mattison.

Discursurile lui Nadine sunt alcătuite mai ales din slogane de recuperare şi acest lucru îl deranja pe palavragiul de Herzog cu limba lui ascuţită. Dar Doheny avea dreptate, iar Herzog, pe cât era el de deştept, greşea. *Noi nu renunţăm. Nu dăm bir cu fugiţii. Stăm pe locurile noastre şi ne luptăm în continuare.*

Liniştită toată, zona vulcanică era o privelişte îngrozitoare şi nici după atâta timp, nu se obişnuise cu hidoşenia ei. Cenuşa era împrăştiată peste tot, ca şi cum căzuse o ninsoare neagră pretutindeni, o ninsoare neuniformă, şi totuşi imposibil de trecut cU vederea, mici încrustaţii de lavă răcită împodobeau

casele şi trotuarele ca nişte bube întunecate. Vântul aducea pulbere fină de cenuşă. Cerul era albicios din cauza norilor de fum pe care vântul nu reuşise să-i ducă dincolo de Riverside. Acolo unde arsese focul, grămezi de moloz marcau peisajul.

Camionul trebui să ocolească şi obstacole mai mărunte: conuri care stropeau cu lavă, dealuri mărunte de tefră, lapilii, bombe vulcanice şi tot felul de gunoaie vulcanice. Din când în când, mai trec pe lângă un fumigen care îi întâmpină cu un nor de fum. De jur împrejurul lui se află grămezi de gândaci morţi care îţi ajung până la glezne, omorâţi de vaporii otrăvitori. Se mai pot vedea şi mormane mari de noroi care au fost aruncate pe marginea craterelor şi au uneori nuanţele cele mai diverse de verde, roz sau roşu datorită depozitelor de aramă sau galben strălucitor, acolo unde abundă cristalele de sulf. Uneori, galbenul are reflexe portocalii sau albastre şi, acolo unde are nuanţe de albastru, este împodobit de o crustă maronie.

— Parcă am fi într-o poveste, nu-i aşa? Strigă pe neaşteptate Mary Maude Gulliver. Parcă ar fi o poveste de Tolkien.

— Târfă nebună, murmură Prochaska. Ţi-aş arăta eu poveste.

Mattison îl opri cu un şuierat. Îi zâmbi lui Mary Maude. Era într-adevăr greu să priveşti acest loc ca pe un tărâm de basm, dar Mary Maude era în stare de aşa ceva. Reuşea să vadă partea frumoasă a lucrurilor chiar şi când aceasta nu exista.

În afară de incrustaţiile de minerale din pământ, zona era colorată şi acolo unde pământul însuşi fusese copt de fierbinţeala de sub el. Avea toate culorile, de la portocaliu la cărămiziu şi vişiniu, purpuriu şi chiar negru, cu accente stridente de albastru. Dar această paletă de culori era singura atracţie a locului. Toate clădirile erau pătate de noroi şi cenuşă. Rar vedeai vreun pom sau vreo plantă vie. Era plin de cioturi înnegrite cu frunze zdrenţuite care încă mai atârnau pe crengi.

Nu mai locuiau prea mulţi oameni prin împrejurimi. Cei care şi-au putut permite şi-au făcut bagajele şi şi-au luat case noi în afara zonei vulcanice şi chiar în afara statului, o bună parte din ei. Au plecat mulţi şi dintre cei cu venituri mici, mutându-se în campusurile amenajate de către guvern în centrul L.A.-ului, în Valencia, Mojave şi în orice alt loc unde chiriile erau mai îngăduitoare. Cei care încă mai locuiau în zonă erau mai

ales oameni cu venituri mici şi mijlocii, care nu îşi pierduseră încă locuinţele, nu îşi puteau permite să apeleze la o agenţie imobiliară, dar nici nu erau destul de săraci ca să locuiască în campus. Se cramponaseră de aceste locuri, păzindu-şi cu înverşunare casele mizere de hoţi şi trăiau cu speranţa că următoarea erupţie de lavă se va produce pe orice stradă, în afară de a lor.

Cât de disperaţi pot fi unii oameni a descoperit Mattison datorită itinerarul dezordonat al camionului obligat să ocolească diverse obstacole, ajungând astfel într-o porţiune cu adevărat afectată dintr-o aşezare spaniolă, undeva între Azusa şi Covina. Avea loc acolo un fel de sacrificiu religios păgân, în mijlocul unei intersecţii, unde asfaltul începuse să se unduiască uşor şi să dea semne de erupţie iminentă, pe măsură ce presiunea de dedesubt se acumula. Roci vulcanice plate, negre-albăstrui fuseseră aranjate în formă de cruce pentru a forma un fel de altar cu margini neregulate, împodobit cu ramuri smulse din copacii din apropiere.

Cel care îndeplinea în mod evident rolul preotului nu semăna deloc cu un preot catolic. Avea faţa vopsită cu dungi verzi şi roşii şi purta un costum strălucitor ca de aztec, cu pene şi bucăţi de blană. Stătea pe altar, cu un cuţit lucitor de măcelar în mână. Altarul era pătat de sânge şi urma să fie pătat şi mai mult, deoarece alţi doi bărbaţi, îmbrăcaţi cu costume mai puţin ostentative decât al preotului, stăteau lângă acesta, întinzându-i un pui de găină care se zbătea. Porci, oi şi păsări erau aliniate în spatele altarului, aşteptându-şi rândul. În jur de cincizeci de oameni îmbrăcaţi sărăcăcios asistau la ceremonie, bărbaţi, femei şi copii, tăcuţi, cu feţele împietrite, ţinându-se de mână şi bătând din picioare încet, dar ritmic.

Ceea ce se întâmplă aici este uşor de înţeles pentru toţi cei aflaţi în camion, chiar evident. Chiar şi aşa, le vine greu să creadă ceea ce văd. Mattison contempla priveliştea şocat şi neîncrezător, întrebându-se dacă nu cumva au călătorit în timp şi au ajuns într-o eră primitivă şi barbară. Dar aceasta nu avea cum să se fi întâmplat. Dovezi prozaice ale epocii moderne se găseau peste tot: stâlpi de telegraf, magazine, reclame. Doar ceea ce se afla în plină desfăşurare în mijlocul străzii era peste măsură de straniu.

— Sfinte Sisoe! Reuşi Buck Randegger să articuleze.

Fusese constructor de drumuri şi renunţase la droguri de patru luni. Era, asemeni altarului, încă într-un stadiu incipient.

— Credeam că mexicanii din oraş sunt creştini.

— Dar suntem, îi răspunse rece Annette Perez. Suntem ceea ce trebuie să fim, când este nevoie.

Cuţitul de măcelar descrise un arc perfect, iar puiul rămas fără cap începe să-şi mişte aripile nebuneşte, în timp ce grămada de credincioşi sar de jur-împrejur şi ţipă de câte trei ori, cuprinşi de extaz.

Randegger, foarte caustic şi lipsit cu totul de orice consideraţie, îşi exprimă dezgustul şi uimirea faţă de întreaga scenă plină de cruzime. Pentru o clipă, Perez părea că ar vrea să sară la el, iar Mattison se pregăti să intervină. Însă ea se mulţumeşte să-i arunce lui Randegger o privire întunecată şi să-i spună:

— Dacă ai locui aici şi ai avea un Dumnezeu, nu i-ai cere să pună capăt acestei porcării?

— Omorând porci? Sau oi?

— Cu orice este nevoie, spuse ea.

Între timp, Gibbons retrase camionul din intersecţie, iar adunarea de credincioşi îi privea ca şi cum prezenţa lor acolo nu era binevenită şi, de aceea, nu părea o idee prea bună să se apropie mai mult cu maşina. Mattison, aruncând o ultimă privire în urmă, văzu un purceluş adus la altar. Camionul o luă la stânga la primul colţ, apoi la dreapta şi din nou la dreapta, ceea ce le oferi o nouă privelişte a ritualului, exact în momentul în care un mic cutremur de vreo 3,5 grade începu să scuture împrejurimile destul de tare ca să legene palmierii uscaţi şi înnegriţi de pe marginea drumului. Credincioşii din intersecţie începură să se agite şi să arate cu degetul înspre camion pe măsură ce acesta reapărea, să ţipe şi să urle furioşi şi să ameninţe cu pumnul, apoi Mattison auzi un zgomot precum o rafală de ploaie.

— Atenţie la rezervor, îi spuse lui Gibbons prin radio. Trag în noi.

Gibbons acceleră. Strada era acoperită cu un strat de cenuşă afinată, de vreo şaizeci de centimetri, însă Gibbons o traversă totuşi, ridicând un nor negru care îi făcu pe toţi cei aflaţi pe platforma camionului să-şi tragă în jos rapid geamul protector al căştii. Sub cenuşă se afla un strat de zgură şi tot felul de

roci, aşa că era nevoie să se ţină strâns unul de altul pe măsură ce camionul zornăia şi se zdruncina; nişte lavă proaspăt solidificată le îngreună drumul şi mai mult. Apoi, drumul fu din nou bun pentru o vreme, iar ei avură timp să se relaxeze, în măsura în care acest lucru este posibil atunci când călătoreşti într-un camion deschis, pe un drum care nu mai pare o suburbie a iadului, ci chiar curtea din spatele casei diavolului.

Mai fuseseră înregistrate o serie de activităţi tectonice în zonă, mai pe la începuturile crizei, ceea ce se putea observa şi din casele arse din temelie, crusta de lavă veche ce acoperea totul şi peisajul plin de cenuşă, dar un nou dezastru de proporţii era gata să izbucnească. Cerul era albicios din cauza norilor groşi de aburi şi gaze sulfuroase, cu excepţia porţiunilor unde gazele erau negre ca tăciunele. Licăriri ca de fulger răsăreau ici-colo, iar pământul se clătina fără oprire, ca şi cum era zguduit de un cutremur continuu. Trotuarele se încovoiau şi se crăpau pe alocuri, scoţând la iveală limbi roşii de lavă din asfalt. Aproape în fiecare moment se putea auzi câte un bubuit îndepărtat, un zgomot înfundat care atrăgea cu siguranţă atenţia, semănând cu răgetul unui dinozaur hoinărind doar la câteva blocuri mai încolo.

Trei sau patru echipaje obosite de pompieri şi câţiva voluntari îşi ocupară treptat poziţiile pe stradă şi îşi verificară echipamentele. Câteva pompe, unele dintre cele mai mari pe care le văzuse Mattison, fuseseră conectate la hidranţi în vederea procesului de răcire a lavei; elicopterele poliţiei survolau zona, trimiţând ordine populaţiei care încă mai locuia în împrejurimi să evacueze zona imediat. Era o privelişte mai degrabă absurdă. Mattison era mai fericit decât oricând pentru faptul că renunţase la oroarea abuzului de băutură şi alte substanţe pentru privilegiul de a vizita locuri ca acestea.

Acelaşi sentiment îi stăpânea şi pe unii dintre tovarăşii săi. Blazes McFlynn îşi puse mâna pe braţul drept al lui Mattison şi îi spuse:

— Nu m-am oferit voluntar într-o blestemată de misiune sinucigaşă, Matty. Lasă-mă să cobor din camionul ăsta infect imediat!

— Să te las să cobori? Spuse Mattison rar.

— Da, ce dracu’! Vreau să mă retrag imediat.

Mattison oftă. McFlynn întotdeauna îi făcea probleme, mai devreme sau mai târziu. Dacă Mattison ar fi ştiut dinainte că operaţiunea San Dimas urma să se adauge apelului iniţial, probabil că ar fi ales să-l lase pe McFlynn la bază. McFlynn era un neisprăvit, omul ghiulea şi cascador pensionar, puternic, în stare să ridice un camion, care în timp îşi găsise liniştea în consumul de droguri, iar acum, după ce îşi rupsese piciorul ca să câştige un pariu stupid dintr-un har, care presupunea să sară de pe un bloc, şi se alesese cu un beteşug grav care îl împiedica să-şi practice cum se cuvine ambele profesii, storcea compensaţii generoase din diverse surse guvernamentale, în timp ce se afla într-una din desele sale perioade de dezintoxicare şi servicii comunitare. Prenumele lui este de fapt Gerard, dar dacă era strigat altfel decât Blazes, reacţiona neplăcut. Era singurul din toată organizaţia pe care Mattison, înainte de a renunţa la băutură, l-ar fi dat jos din camion fără să mai stea pe gânduri, deoarece McFlynn, deşi era cu zece centimetri mai scund decât Mattison, era la fel de periculos într-o dispută, cu toate că era beteag de un picior.

— Vrei să spui, îl mai întrebă o dată Mattison, că nu vrei să iei parte la operaţiunea curentă?

— Strada poate să explodeze oricând.

— Poate că da. De asta suntem aici. Să punem lucrurile la punct dacă explodează. Vrei să te întorci pe jos la Silver Lake? Poate crezi că poţi să prinzi un autobuz sau să chemi un taxi? Opţiunea ca tu să renunţi la această operaţiune pur şi simplu nu există; ai înţeles, McFlynn?

McFlynn încercă să spună ceva, însă Mattison continua să-i vorbească, păstrându-şi vocea calmă, calmă, calmă, aşa cum fusese învăţat să facă atunci când se adresa colegilor săi de la Casa de prestări servicii comunitare, indiferent de motivul pentru care făcea aceasta.

— Nu găseşti această însărcinare pe gustul tău. Ei, bine, atunci poţi să-i spui Donnei diseară, când îţi vei târî hoitul laş înapoi acasă, că nu mai vrei să ai de-a face cu vulcanii, iar ea te va şterge de pe listă. Nu eşti un prizonier împuţit, ai înţeles? Nu trebuie să faci chestia asta împotriva voinţei tale; de fapt eşti liber, dacă vrei, să-ţi strângi lucrurile şi să pleci chiar mâine, să te întorci la prafurile tale preferate. Dar nu astăzi. Astăzi faci ceea ce-ţi spun eu şi acţionăm în San Dimas.

McFlynn care fusese conştient, cu siguranţă, încă de la începutul discuţiei că aceasta va fi concluzia, începu să dea înapoi şi să capituleze într-un mod enervant şi lipsit de ruşine, când Gibbons comunică prin radio, din cabina camionului:

— Centrul vulcanic vrea ca noi să instalăm pompa. Scanerele de pe satelit arată că o erupţie de lavă este pe cale de a izbucni, la două blocuri spre est de locul unde ne aflăm noi, pe Bulevardul Bonita, strada cea mare din faţa noastră, iar noi trebuie să construim un dig pe măsură ce lava se va îndrepta spre noi.

De data aceasta urmau să se afle chiar în linia întâi. Foarte bine, se gândi Mattison. O treabă a dracului de fierbinte.

Coborâră cu toţii din camion şi îşi închiseră costumele, pregătindu-se pentru confruntarea cu erupţia ce avea să urmeze.

Întrucât pompa pe care urmau să o folosească de data aceasta era uriaşă, aproape cea mai mare cu care Mattison lucrase vreodată, îi desemnă nu doar pe Prochaska şi Hawks, pentru a asigura funcţionarea pompei, ci şi pe Clyde Snow şi Blazes McFlynn, care va sta în faţă pentru că este puternic şi pentru că Mattison vrea să fie cu ochii pe el. În orice caz, Mattison va avea nevoie de toată forţa musculară de care dispuneau, când va fi cazul să învârtească uriaşul mecanism pentru a încolţi lava mişcătoare. Îl numi pe Paul Frost, pe care se putea baza de obicei, responsabil cu tabloul de comandă al pompei. Pe restul – Randegger, Eisenstein, Herzog, Evans şi cele trei femei, Doheny, Perez şi Gulliver – Mattison îi risipi de-a lungul distanţei către hidrant, pentru a împiedica furtunul să se bălăngăne şi pentru a supraveghea orice fel de devieri ale şuvoiului de apă care ar putea să apară.

Toţi sunt amplasaţi pe poziţii la timp. Chiar atunci când din capătul coloanei sosi semnalul că fusese realizată conectarea la apă, din dreptul următorului bloc se propagă mugetul şi bocănitul binecunoscut, ca şi cum un uriaş cu o durere îngrozitoare de burtă era pe cale să se uşureze, apoi Mattison auzi cinci zgomote ascuţite şi înfundate, succesive, urmate de sunetul sinistru al unei crăpături şi, dintr-o dată, aerul se umplu de flăcări.

Era ca un gheizer de la Yellowstone, numai că ceea ce era

aruncat în sus erau nişte bucăţele de lavă fierbinte, purtate de un fir de abur albăstrui; câteva clipe nu putură zări nimic la câţiva metri distanţă în faţa Lor. Urmă un singur zgomot exploziv, nu înfundat, ci ascuţit şi puternic, apoi gheizerul de abur albăstrui din faţa lor îşi mări de trei sau patru ori înălţimea într-o jumătate de secundă, iar asfaltul se sfâşie sub picioarele lor de parcă un cutremur s-ar fi produs exact în acel punct. Mattison înţelese că avusese loc o explozie îngrozitoare în apropiere şi erau pe cale să fie azvârliţi până la cer, sau poate că deja porniseră spre stratosferă şi nu avuseseră încă timp să reacţioneze.

Dar nu era aşa. Ceea ce se întâmplase era că o pungă de gaz subteran explodase într-un capăt, iar aceasta se întâmplase printr-o singură izbucnire, astfel încât toate substanţele eliberate zburaseră spre Marte, ca un tot unitar, aburul, noroiul, bucăţile de lavă şi câte şi mai câte, ridicându-se şi dispărând în văzduh, lăsând în urma lor atmosfera curăţată. Câteva bombe de lavă măricele se ridicară pe lângă ei, difuzându-se ca un foc de artificii şi aterizând cu un plescăit înfundat undeva nu departe de ei, dar se pare că nu provocară pagube; apoi se aşternu tăcerea, mult prea adâncă. Întreaga întindere a gheizerului care scuipase chiar în faţa lor dispăruse, pământul pe care stăteau era încă intact, iar ei puteau din nou să distingă lucrurile.

Mattison de abia reuşi să realizeze că supravieţuiseră exploziei, când observă suflul unei răbufniri de aer rece care se aduna de pretutindeni pentru a umple golul lăsat de gheizer. Nu era destul de puternic pentru a doborî pe cineva, dar te făcea să vrei să te agăţi de ceva.

Apoi urmă fierbinţeala şi şuvoiul de lavă.

Căldura era îngrozitoare. Costumul lui Mattison reţinea o mare parte din ea, dar o cantitate destul de mare reuşea să treacă de instalaţia de răcire, astfel încât să nu aibă dubii în privinţa intensităţii ei. Era ceea ce el numea primul val de căldură: masa subterană de magmă încălzise curenţii de aer cu care se învecina dedesubt şi tot aerul acela fierbinte, neavând unde se duce, devenea din ce în ce mai fierbinte. Şi acum ieşea zbârnâind cu voioşie la suprafaţă. Mattison se dădu un pas înapoi involuntar, ca şi cum fusese izbit de un pumn invizibil, se echilibră, se îndreptă şi se uită în jur să vadă

ce se întâmplă cu tovarăşii săi. Erau bine.

Lava năvăli pe asfalt în sfârşit, imediat după rafala de aer fierbinte. Un râu strălucitor de lavă, roşu-portocaliu, de vreo jumătate de metru adâncime, inundă mijlocul străzii, trecând printre clădiri şi îndreptându-se în direcţia lor.

— Furtunul! Urlă Mattison. Pompaţi! Porniţi-o, nătărăilor; stropiţi drept înainte!

Lava se deplasa mai repede decât ar fi vrut Mattison, dar nu aşa de repede încât să se retragă, cel puţin deocamdată. De fapt, erau trei şuvoaie separate, fiecare lat de un metru optzeci – doi metri, curgând paralel şi unindu-se din când în când pentru a se despărţi din nou. Suprafaţa fiecărui şuvoi este uşor vâscoasă din cauza expunerii la aerul rece, mai întunecată decât cea de dedesubt, cu umflături neregulate şi protuberanţe care se sparg uneori scoţând la iveală substanţa roşie strălucitoare de dedesubt. Ici-colo, arcade înguste de lavă solidificată se ridică deasupra şuvoiului în unghi ascuţit, ca nişte aripioare lucioase, de parcă nişte rechini de lavă ar înota iute împotriva curentului prin torentul de foc.

Pe măsură ce apa din primul jet loveşte valul iniţial de lavă, o crustă de lavă răcită începe să se formeze aproape instantaneu în vârful şuvoiului din mijloc. Partea din faţă începe să-şi schimbe culoarea şi textura, îngroşându-se, devenind cenuşie şi încreţindu-se precum o piele de elefant.

— Asta este! Le spuse Mattison oamenilor săi. Continuaţi să o stropiţi în aceeaşi direcţie! Izbiţi-o la mijloc, băieţi!

Apa fierbea instantaneu, bineînţeles, şi câteva minute nu au putut vedea altceva decât un zid de aburi. Mattison ştia că nu aceasta era partea cea mai periculoasă: dacă lava – împinsă spre ei de vreo forţă gigantică datorată unei pungi de gaz întâmplătoare de dedesubt – şi-ar fi mărit deodată viteza cu care urca la suprafaţă, el împreună cu întreaga echipă ar fi putut fi înconjuraţi de aceasta, înainte să-şi dea seama ce se întâmplă cu ei. Câteva minute ar fi luptat orbeşte cu şuvoiul copleşitor de lavă, fără niciun indiciu despre direcţia şi viteza acestuia, în afară de fluctuaţiile de căldură percepute de către Mattison.

Pentru moment, temperatura este foarte ridicată. Nu atât de mare cât fusese în primul moment al erupţiei, dar destul de puternică pentru a folosi sistemul de răcire al costumelor de

protecţie la maxim. Căldura se simte ca un zid solid: Mattison îşi închipui că, dacă s-ar sprijini pe el, în faţă, acesta l-ar putea susţine. Dar ştie că nu este adevărat, şi mai ştie că, dacă se mai încălzea mult, vor trebui să se retragă.

Încerca să construiască buşteni de lavă solidificată de-a lungul buzei şuvoiului, perpendicular pe direcţia de înaintare. Acestea încetineau curgerea, pe măsură ce lichidul vâscos şi fierbinte se acumula în spatele lor. Apoi, ar fi putut să înalţe furtunul şi să pompeze apă de sus pentru a forma blocuri mai largi de lavă, pe care eventual le-ar fi unit pentru a construi digul. În timp, ar fi îngropat lava lichidă pecetluind sursa, îngropând-o sub un munte micuţ de rocă de-abia formată, în felul acesta înăbuşind totodată şi şuvoiul de deasupra.

Teoria este bună. Dar în practică apar probleme, deoarece lava, spre deosebire de râurile obişnuite, tinde să avanseze cu o viteză ce variază de la clipă la clipă şi poţi construi un baraj foarte reuşit de buşteni sau chiar câteva blocuri mărişoare de reţinere şi, totuşi, o izbucnire neaşteptată şi rapidă de lavă topită poate să treacă peste margine şi să se îndrepte în direcţia ta, fără să poţi să faci nimic altceva decât să laşi furtunul şi să fugi ca din puşcă, sperând că lava nu se deplasează mai repede decât tine.

Sau altfel, Mattison ştie prea bine, digul va opri foarte eficient lava să înainteze pe direcţia iniţială, obligând-o astfel să apuce o altă cale, care ar putea să o trimită către autostrăzi intacte încă sau case încă neruinate, sau poate să o verse mai la vale, peste o altă comunitate. Când vezi aşa ceva întâmplându-se, trebuie să te deplasezi departe de locul de unde acţionezi cu nouăzeci de grade şi să construieşti un al doilea dig, ceea ce nu este prea uşor atunci când lucrezi cu pompe de două tone.

Dar acum şi aici, totul se desfăşoară cum trebuie. Este o treabă dificilă, din cauza căldurii excesive, dar rămân pe poziţii şi chiar reuşesc să acţioneze. Au reuşit să se menţină la o distanţă de jumătate de bloc faţă de marginea şuvoiului de lavă, fără a fi nevoiţi să se retragă, iar Mattison poate vedea, ori de câte ori aburul se mai risipeşte, cum culoarea lavei de pe margine se schimbă din gri într-un negru reconfortant, negrul bazaltului solid. Mattison este anunţat că a mai sosit un alt echipaj cu o pompă, de la altă casă de prestări servicii comunitare, şi construiesc un al doilea dig de lavă în direcţia

opusă erupţiei. Echipajele de pompieri îşi fac datoria în blocurile alăturate, stingând clădirile aprinse de revărsarea iniţială de bucăţi de lavă.

Dacă vizibilitatea se menţine bună, dacă rezervele de apă nu se termină, dacă pompa nu se strică, dacă lava nu prinde niciun fel de viteză neaşteptată, dacă niciun morman de roci fierbinţi nu se revarsă peste ei ca să topească vreun furtun, dacă nu mai aveau parte de o nouă erupţie chiar sub picioarele lor, sau un cutremur, sau una, sau alta, atunci poate că vor fi în stare să termine într-o oră sau două şi să se îndrepte spre casă pentru o odihnă binemeritată.

Poate.

Dar lucrurile încep să se schimbe puţin. Lava este reţinută destul de bine în partea din mijloc, dar fluxul de lavă s-a reorientat spre şuvoiul din dreapta, iar acesta a câştigat în adâncime şi şi-a sporit viteza. Toate acestea creează alternativa hidoasă ca digul lui Mattison să asigure doar o deviere şi nu o acumulare de lavă, fiind pe cale să trimită întregul şuvoi, care se deplasase de la vest spre est, spre sud.

Centrul vulcanic monitorizează întreaga operaţiune cu ajutorul sateliţilor şi cineva de acolo îi atrage atenţia lui Mattison asupra problemei prin radioul ataşat costumului, la o fracţiune de secundă după ce acesta descoperise singur problema.

— Mută-ţi echipamentul la dreapta digului, comunică Centrul vulcanic. Există pericolul ca lava să se scurgă pe Bulevardul San Dimas în Bonelli County Park, unde va acoperi Puddingstone Reservoir şi poate va continua să se îndrepte spre sud până va intersecta Autostrada San Bernardino în capătul celălalt al parcului. O bucată din Autostrada nr. 210 va fi de asemenea în pericol.

Numele de străzi şi parcuri nu au niciun sens pentru Mattison. Nu se mai aflase în apropiere de San Dimas nici odată, în viaţa lui, şi putea să-şi facă doar o idee vagă despre relieful local din ceea ce îi comunica Centrul vulcanic. Dar tot ceea ce conta era un parc, un rezervor, o fâşie aparent întreagă de autostradă la sud de aici, şi digul său de lavă construit cu măiestrie care reuşise să lanseze şuvoiul spre acele obiective importante, iar el trebuia să se grăbească să îndrepte situaţia.

— În regulă. Toată lumea! Ascultaţi! Anunţă el. Deviem

operaţiunea cu nouăzeci de grade.
Bineînţeles că era mai uşor de zis decât de făcut. Furtunele trebuiau decuplate şi ataşate la alţi hidranţi, pompa masivă trebuia întoarsă invers, iar traiectoria jetului de apă trebuia recalculată, dar lava nu stătea pe loc cât timp ei ar fi făcut toate acestea. Era o cursă contra cronometru, dar lucrurile de genul acesta erau sarea şi piperul pentru Mattison, seva cu care se hrănea pentru a se recupera. Începu să împartă ordine. Echipa sa nenorocită de foşti violatori, foşti vagabonzi, foşti hoţi, foşti jefuitori, foste târfe, foşti una şi alta, toate rele, se puseră în mişcare, pentru că aceasta făcea parte şi din recuperarea lor.
Dar în timp ce deplasau pompa, Blazes McFlynn se dădu un pas înapoi, îşi încrucişă braţele la piept peste costumul de lavă şi anunţă:
— Pauză de cafea.
Mattison se holbă la el neîncrezător:
— Ce dracului ai spus?
— Am spus pauză. Crezi că e o joacă să tot târăşti monstrul acesta de colo-colo? Sunt obosit. Sunt un om infirm, Matty. Trebuie să stau jos puţin şi să respir.
— Lava îşi schimbă direcţia. Un parc, un rezervor şi o autostradă se află în pericol.
— Şi? Răspunse McFlynn. Ce legătură au toate acestea cu mine?
Mattison fu atât de uimit pe moment încât nici nu era în stare să vorbească. Dacă era doar o glumă, era al dracului de proastă. Avea mare nevoie de McFlynn, iar el ştia aceasta cu siguranţă. Uluit, Mattison îl privea cu gura căscată şi gesticula neajutorat.
McFlynn spuse:
— Nu e parcul meu. Nu e autostrada mea. Nici măcar nu ştiu unde naiba suntem acum. Dar mă doare piciorul îngrozitor; vreau să stau jos şi să mă odihnesc; asta e.
— Te aşez eu imediat, îi răspunse Mattison recăpătându-şi vocea în sfârşit. Te aşez eu într-un vulcan imediat, ticălos leneş şi beteag! Te azvârl drept în cap.
Ştie că nu ar trebui să vorbească aşa, că toţi ceilalţi ascultă, că cineva nu va putea să-şi ţină gura şi că Donna îl va mustra mai târziu, dar nu se poate abţine. Nu pretinde a fi sfânt, iar

revolta neaşteptată a lui McFlynn l-a scos din sărite şi aproape că a trecut de ultima limită a răbdării sale. Aproape. Ceea ce şi-ar dori cu adevărat să facă acum ar fi să-i apuce pe McFlynn de subţiori, să-l ducă aproape de lavă, să-i bălăngăne picioarele de câteva ori deasupra şuvoiului fierbinte şi apoi să-i dea drumul.

Acum doi ani, ar fi reacţionat aproape sigur în acest fel, dacă el şi McFlynn s-ar fi găsit în această situaţie; dar, o dovadă a progresului pe care îl făcuse era chiar faptul că, acum, se mulţumi să îşi închipuie pentru o clipă cum l-ar arunca pe McFlynn în lavă, în loc să facă într-adevăr acest lucru. Tabloul era aşa de clar încât, pentru o clipă, îl crezu real, iar imaginea lui McFlynn dispărând, topindu-se în râul de magmă topită care ardea, îl umplu de bucurie.

Dar să săvârşească cu adevărat o asemenea faptă ar fi fost o procedură greşită din punct de vedere regulamentar. Iar McFlynn nu era nici el prea răbdător, astfel încât Mattison era conştient că s-ar putea trezi implicat într-o confruntare destul de serioasă dacă ar fi încercat ceva. Mattison nu mâncase bătaie nici odată, dar trecuse ceva timp de când nu se mai bătuse şi s-ar putea să-şi fi pierdut antrenamentul. În orice caz, acum, când lava era gata să se reverse peste dig, nu era timp destul ca să se implice în lupte cu oameni de genul lui Blazes McFlynn.

Aşa că nu a avut ce face altceva decât să-i întoarcă spatele lui McFlynn, înghiţind ceea ce mai avea să-i spună şi să-i facă şi ordonându-le lui Prochaska, Hawks şi Snow, care priviseră întreaga dispută în tăcere, să mute pompa şi fără ajutorul lui McFlynn. Ştiau cu toţii că aceasta nu însemna altceva decât că McFlynn le dăduse ţeapă, lăsând şi partea lui de muncă titanică pe umerii lor, iar ei erau furioşi pe bună dreptate. Avură loc câteva manifestări de protest, peste care Mattison se decise că e mai bine să treacă cu vederea. Hawks îi spuse lui McFlynn că este un incapabil nenorocit, iar Prochaska îi transmise ceva gutural şi probabil foarte jignitor într-o limbă necunoscută, probabil cehă şi, chiar şi Snow, care nu era vestit ca fiind foarte muncitor, îi adresă lui McFlynn înjurătura cu mâna care se uneşte cu braţul opus îndoit. Le răspunse tuturor cu un deget mijlociu ridicat şi cu rânjet obraznic care îl făcu pe Mattison să creadă că va urma o bătălie generală. Dar

nu avea dreptate, căci toţi îi întoarseră cu ostentaţie spatele şi Continuară să direcţioneze pompa spre noua poziţie.

Era o treabă extrem de grea şi împuţită. Pompa se află pe o platformă cu roţi, dar nu fusese concepută în aşa fel încât să fie mutată într-un loc atât de îngust, iar ei trebuiau să-şi adune toate forţele pentru a o repoziţiona. Oamenii, neîndemânatici în costumele lor incomode, gemeau, mormăiau şi gâfâiau pe măsură ce împingeau şi înclinau pompa. Mattison care, fiind cel mai mare şi cel mai puternic din grup, ocupa poziţia cheie, îşi simţea muşchii braţelor şi umerilor plesnind de încordare. În tot acest timp, McFlynn stătu deoparte şi se uită la ei.

Pompa fusese deplasată pe mai mult de jumătatea distanţei cuvenite, când McFlynn se îndreptă şchiopătând spre ei, ca şi cum binevoise să se hotărască să li se alăture până la urmă.

— Ia uitaţi cine-i aici! I se adresă Hawks. Nenorocitule!

— Pot să vă ajut cu ceva? Spuse McFlynn solemn.

Încercă să se infiltreze pe lateral, între Hawks şi Prochaska. Hawks se întoarse iritat către McFlynn şi părea că se gândeşte unde să-l pocnească. Mattison, care se temuse de această posibilitate încă de când McFlynn îşi comunicase hotărârea, se pregăti să intervină, dar Hawks îşi stăpâni furia la timp. Bombănind, se întoarse spre Prochaska. Era destul loc şi pentru McFlynn între Prochaska şi Mattison. Se propti cu umărul în platforma mobilă, folosindu-se cu exces de zel de toată forţa de care dispunea.

— Ai grijă să nu te forţezi prea tare acum, îi spuse Mattison.

— Du-te dracului, Matty! Răspunse McFlynn îmbufnat. Doar atât vreau să-ţi spun. Du-te dracului!

— Cu plăcere! Spuse Mattison.

Cu ajutorul forţei lui McFlynn care li se alăturase, reuşiră în sfârşit să rotească pompa uriaşă şi să o fixeze pe noua poziţie.

Se retraseră puţin mai în spate, horcăind şi trăgând aer în piept după efortul uriaş care îi lăsase fără suflare. Dar incidentul nu se terminase. Prochaska se îndreptă spre McFlynn şi îi adresă câteva cuvinte în limba aceea stridentă pe care Mattison o credea cehă. McFlynn îi arătă din nou lui Prochaska degetul mijlociu. Poate că totuşi se vor bate. Dar nu. Se mulţumesc să se fixeze cu privirea unul pe altul, se pare. Mattison se uită în treacăt la McFlynn şi observă, prin

geamul rotund al căştii de protecţie, că expresia lui devenise neaşteptat de complexă. Părea provocatoare, dar parcă şi puţin vinovată. Un atac de conştiinţă? Un pic de vinovăţie îşi făcea apariţia în sfârşit peste iresponsabilitate, acum când McFlynn îşi dăduse seama că era mare nevoie de el şi că îi lăsase baltă pe toţi? Mai bine mai târziu decât nici odată, deduse Mattison.

Prochaska încă nu terminase de spus ceea ce credea despre McFlynn: îi adresă câteva înjurături slave şi stridente, iar acesta, care probabil că nu avea nici o idee despre ceea ce i se spunea, îi răspunse pornit cu câteva ameninţări mormăite, condimentate cu anglo-saxonismele standard.

Lucrurile încep să scape de sub control, se gândi Mattison. Trebuia să facă ceva, dar nu ştia ce. Avea un şuvoi de lavă pentru care să-şi facă în primul rând griji.

Dar şi lava scăpase de sub control. Nu că se îndrepta serios spre Whatchamacallit Park şi Whozis Rezervoir, nu încă. Un firicel subţire începuse să se strecoare în direcţia respectivă, peste marginea din dreapta a digului lui Mattison, dar nu era ceva care să merite atenţie. Şuvoiul principal încă se mai deplasa de la est la vest. Adevărata problemă era că din sursa originală începuseră să izvorască noi şuvoaie; erau şase sau şapte torente de lavă, în loc de trei. Scânteieri roşiatice se iveau pe digul negru-cenuşiu în câteva locuri, indicând faptul că lava fierbinte îşi croia drum prin substanţa întărită. Aceasta însemna că lava care erupea acum era mai fluidă decât înainte.

Lava fluidă se deplasează mai repede decât lava groasă. Uneori chiar foarte repede. Iar direcţia de deplasare poate deveni şi ea destul de imprevizibilă.

Pompa se afla amplasată pe rampa ei, gata să înceapă să distribuie apă, dar pentru aceasta aveau nevoie de apă, în primul rând. Mattison încă mai aştepta să i se confirma că furtunele din spatele său fuseseră mutate şi conectate la diferiţi hidranţi. Îl vede pe Nicky Herzog puţin mai în faţă, pe trotuarul din dreapta lui, îngenuncheat lângă o bucată de furtun gros, încercând stângaci să monteze conectorul.

— E totul în regulă? Îl întrebă Mattison.

— Sunt aproape gata, răspunse Herzog.

Se ridică în picioare şi începu să semnalizeze cu mâna că

sistemul de transportare a apei era complet instalat. Dar, dintr-o dată, Herzog împietri şi începu să se agite pe loc într-un mod foarte bizar, Mişcându-se doar de la talie în sus, fără a-şi deplasa picioarele. De asemenea, începu să-şi fluture mâinile deasupra capului, pe rând, ca şi cum fusese curentat pe neaşteptate.

Pentru o clipă, Mattison nu putu să-şi dea seama ce se întâmpla. Apoi văzu cum torentul de lavă din extrema dreaptă, cel care deja începuse să depăşească puţin câte puţin digul, se unise cu un nou şuvoi mai fluid, mărindu-şi simţitor volumul şi viteza. De asemenea, îşi schimbase şi direcţia şi se îndrepta drept către Herzog cu mare viteză, apropiindu-se prin două torente, despărţite de un camion Toyota verde, pe care cineva îl abandonase pe mijlocul străzii.

Herzog se afla chiar pe direcţia lavei şi, ştiind aceasta, era împietrit de frică.

Mattison realiză imediat că Herzog avea câteva opţiuni demne de luat în seamă. Putea să se ducă spre stânga, ceea ce ar fi însemnat că trebuia să facă o săritură destul de periculoasă peste râul de lavă nou format, care avea o lăţime de aproape un metru şi să se refugieze pe străduţa cealaltă, care părea sigură deocamdată, ferită de lavă de clădirile de cărămidă care se aflau de ambele părţi. Sau putea să se întoarcă pur şi simplu şi să o ia la fugă mâncând pământul pe strada pe care era, sperând să fie mai iute decât şuvoiul care avansa cu iuţeală, dar poate nu destul de repede cât ar fi gonit el. Ambele opţiuni erau riscante, dar ambele îi ofereau şanse de supravieţuire.

Din nefericire, Herzog, deşi un individ destul de priceput în ceea ce privea remarcile usturătoare şi insultele, sau un scenariu de un milion de dolari pentru vreun producător de film, era neputincios în totalitate şi de-a dreptul confuz în privinţa unor aspecte ale vieţii de zi cu zi, astfel că, în panica sa, luă cea mai trăsnită decizie. Aparent, Herzog percepu Toyota ca un adăpost sigur, în mijlocul întregii nebunii şi, reuşind să se dezmorţească, sări în direcţia opusă peste un fir subţire de lavă şi, cu un ultim rest de energie, se sui pe capota camionului verde. De acolo, se căţără cu disperare pe acoperişul Toyotei şi începu să emită un miorlăit strident şi ascuţit, ca o alarmă auto care nu se mai oprea.

Reuşise să se plaseze chiar în mijlocul torentului de lavă. Poate că se aştepta ca Mattison să cheme un elicopter al poliţiei care să-i întindă o scară, cum s-ar fi întâmplat în filme, dar nu se afla niciun elicopter în zonă, iar lava care înconjura Toyota nu era un trucaj: era un şuvoi care înainta rapid, un şuvoi de magmă topită adevărată, roşie şi încinsă, care avea vreo câteva mii de grade şi se întindea şi se lărgea, iar foarte curând avea să cuprindă roţile Toyotei din ambele părţi. În acel moment, Toyota va începe să se topească în lavă, iar Nicky Herzog va muri de o moarte rapidă, dar destul de neplăcută.

Lui Mattison nu-i convine să piardă un membru al echipajului său, fie el şi un nenorocit ca Herzog. Ştie că echipa lui este alcătuită în totalitate din nenorociţi, incluzându-se şi pe el, dar faptul că Herzog era un nenorocit nu însemna că înceta să mai fie o fiinţă omenească. Prea mulţi oameni intră în această categorie de rataţi – realiză Mattison. Dacă nimeni nu ar fi ridicat nici odată vreun deget ca să-i ajute pe aceştia, atunci aproape toată lumea ar avea probleme. Chiar şi el, şi este conştient de acest lucru, încă ar mai bate barurile din Wilshire şi s-ar trezi de dimineaţă în vreun garaj din Venice sau Santa Monica. Aşa că se hotărâse cu ceva timp în urmă, chiar la puţin timp după ce renunţase la băutură, să facă tot ce îi stătea în putinţă ca să-i ajute pe toţi rataţii să-şi depăşească starea, începând cu el însuşi şi continuând chiar şi cu oamenii de teapa lui Herzog sau McFlynn.

Şi cu toate acestea, acum nu putea să facă nimic. Era despărţit de Herzog prin două dintre cele mai mari torente de lavă şi nu putea să facă chiar nimic ca să-l salveze la timp. Acum câteva minute, poate ar fi fost posibil, dar acum nu mai exista nici o şansă. Chiar şi cu un costum blindat nu poate să străbată un şuvoi de lavă proaspătă şi fierbinte. Nu poate decât să stea acolo unde este şi să-l vadă pe Herzog topindu-se.

Toată această analiză a situaţiei sumbre şi concluzia pesimistă duraseră în jur de 2,35 secunde. Paradoxal, 1,42 de secunde mai târziu, în timp ce Mattison se împăca cu ideea că Herzog este pierdut, o siluetă îmbrăcată cu un costum de protecţie apăru pe neaşteptate pe stradă, în locul unde era blocat Herzog, venind de pe străduţa pe care acesta ar fi

putut avea ocazia să scape, chemându-l şi întinzând braţele spre bărbatul înspăimântat aflat pe acoperişul camionului.

— Sări! Sări!

Apoi, când văzu că Herzog nu se clinteşte, ţipă din nou, furios:

— Haide, pacoste ce eşti, sări că te prind!

Mattison nu reuşi de la început să-şi dea seama cine era omul care venise de pe străduţa laterală. Toată lumea arată la fel în costumele de protecţie şi nu e deloc uşor nici să deosebeşti vocile prin staţia de emisie-recepţie. Mattison aruncă o privire de jur-împrejur, făcând un scurt inventar echipei sale. Hawks era acolo, prezent, Prochaska era prezent…

Era oare Clyde Snow cel care se afla în capătul străzii? Nu. Nu. Snow era acolo, la capătul îndepărtat al platformei pompei. Aşa că nu putea să fie decât Blazes McFlynn cel care, chiar în acel moment, stătea chiar la marginea şuvoiului drăcesc de lavă clocotită, întinzând mâinile către Nicky Herzog, care bolborosea şi se tânguia. Era chiar McFlynn care îşi croise drum printre clădirile alăturate, apropiindu-se pe cât era posibil de Toyota. Incredibil, se gândi Mattison, imposibil. Incredibil.

— Nu sări o dată, dobitocule? Mai zbieră McFlynn încă o dată. Nu pot să-mi pierd toată ziua cu tine!

Sări. Sări cu aceeaşi graţie şi pompă cu care abordase toate aspectele vieţii sale, orientându-se spre McFlynn cu trupul îndoit şi picioarele balansându-se în zbor. McFlynn reuşi să-l apuce de o mână şi de un picior în timp ce acesta se îndrepta spre el, cu capul înainte, reuşind să se prindă de el. Dar, cu toate că era uşor, forţa săriturii fusese aşa de mare, iar unghiul de aterizare atât de brusc închis, încât impactul cu McFlynn îl făcu pe uriaş să se clatine şi să facă câţiva paşi pierzându-şi echilibrul. Mattison, privind cu groază, înţelese că McFlynn o să cadă în torentul de lavă cu Herzog în braţe şi aveau să moară amândoi.

Dar McFlynn nu căzu. Făcu un pas înainte, reuşind să se eschiveze şi să-şi orienteze greutatea în faţă, cu piciorul stâng aflându-se la câţiva centimetri de lavă, şi se îndoi sub greutatea dublată aproape de cea a lui Herzog.

Piciorul stâng al lui McFlynn, realiză Mattison, era cel rupt, cel care se mai îndoia încă spre exterior, în urma operaţiei de

şaptezeci şi nouă de cenţi făcută la spitalul municipal. McFlynn se balansa câteva clipe înainte şi înapoi, recăpătându-şi echilibrul, obişnuindu-se cu greutatea poverii sale şi apucându-l mai bine pe Herzog. Apoi se ridică şi se lăsă pe spate, pivotând pe piciorul cel sănătos şi întorcându-se o sută optzeci de grade şi pornind triumfător Clătinându-se spre străduţa laterală, cu silueta inertă a lui Nicky Herzog drapându-i umerii.

Mattison mai nu văzuse nici odată una ca asta. Herzog nu cântărea mai mult de şaptezeci de kilograme, dar costumul avea şi el vreo douăzeci şi cinci-treizeci de kilograme, iar McFlynn, înalt de un metru optzeci şi bine făcut, cântărea probabil încă vreo sută şi ceva. Şi mai avea şi un picior beteag, ceea ce nu era de glumit, un picior vătămat rău pe care tocmai susţinuse întreaga greutate a lui Herzog când micuţul planase de pe Toyota aceea. Probabil că fusese un truc de acrobat învăţat la circ, pe care McFlynn îl folosise cu această ocazie, hotărî Mattison, sau vreo cascadorie, pentru că altfel nu era posibil să facă aşa ceva. Mattison, aşa mare şi puternic cum era, şi cu ambele picioare intacte, se îndoia că ar fi vreodată în stare să reuşească una ca asta.

McFlynn apăru lângă pompă, fără a-l mai purta pe Herzog în braţe, ci târându-l după el ca pe o păpuşă de cârpă. Casca lui McFlynn era deschisă şi Mattison îi văzu ochii strălucind ca ochii unui nebun. Era fără îndoială din cauza excesului de adrenalină. Obrajii lui erau îmbujoraţi şi străluceau de sudoare. Arăta ca un erou întorcându-se victorios dintr-o bătălie crâncenă în care se acoperise de glorie. Eroismul lui McFlynn era doar un rol, iar Mattison ştia aceasta: era scena următoare din filmul personal. Dar dacă îţi joci rolul pentru mai mult timp, devine real pentru tine. Herzog era gata să moară, dar mulţumită lui McFlynn era viu şi nevătămat. Aceasta era o realitate.

— Ţine, spuse Mattison şi îi dădu drumul lui Herzog la picioarele lui Mattison. Credeam că tâmpitul ăsta nu mai sare vreodată.

— Frumoasă treabă! Spuse Mattison rânjind.

Îi bătu pe umăr prieteneşte, cu un gest de solidaritate şi camaraderie, ca de la bărbat la bărbat. Faţa lui McFlynn strălucea ca şi cum acesta se împăcase cu sine. Probabil că

acesta era motivul pentru care acţionase aşa, se gândi Mattison, ca să se revanşeze pentru că refuzase să care pompa. Oricum, nu avea nici o importanţă. McFlynn era un ratat, un nenorocit deplorabil, dar, cu toate acestea, ceea ce făcuse el era nemaipomenit.

— Credeam că ai plecat în pauza de cafea, spuse Mattison.

— Du-te dracului, Matty, îi răspunse McFlynn şi se îndepărtă târându-şi picioarele.

Herzog era conştient, sau aproape conştient, deşi arăta buimac. Mattison îi deschise casca, pocni din degete chiar sub nasul lui ca să-l facă să deschidă ochii.

— Du-te la maşină şi stai jos! Îi ordonă Mattison. Linişteşte-te puţin. Spune-i lui Ned Eisenstein că vreau să te consulte. Eşti liber.

— Îhî, răspunse Herzog vag. Da. Da.

Şi ia câteva guri bune de bourbon să te calmezi când ajungi acolo, spuse Mattison în gând. Dumnezeule, nici el n-ar refuza aşa ceva acum. Dar oricum, nu era o opţiune la îndemână.

— În regulă, spuse, uitându-se la Prochaska, Hawks, Snow şi alţi câţiva, Foust şi Nadine Doheny, care veniseră să vadă ce se întâmplă.

— Unde rămăsesem?

Furtunul pe care Mattison îl dirijase fusese distrus de noul şuvoi de lavă, iar camionul Toyota era acoperit şi el de lavă până la mânerele portierelor. Dar mai erau şi alte furtune, pe străzile alăturate, iar ei încă aveau de construit un dig până să plece acasă.

Mattison obosise puţin, după toată povestea cu McFlynn, şi apoi după cea cu Herzog şi se simţea de parcă începuse să funcţioneze pe pilot automat. Ameţit, dar stăpân pe sine, porni apa din nou pentru a forma o nouă serie de buşteni de lavă, la noul capăt al torentului, la vreo zece metri în spatele Toyotei. A fost nevoie de aproximativ cincisprezece minute de manevre rapide şi mişcări alambicate pentru a face aceasta.

Apoi putu să-şi îndrepte atenţia în întregime spre construirea unui dig mai mare, care să strângă totul la un loc şi să reţină lava înainte de a mai provoca şi alte daune. Mattison păşea cu greutate ca un somnambul şi dădea ordine cu o voce din ce în ce mai răguşită, spunând oamenilor cum să deplaseze

furtunul şi să modifice unghiul de stropire al pompei, iar ei făceau ceea ce le spunea el, tot ca somnambulii. Fusese o zi foarte lungă. De obicei, nu aveau două operaţiuni într-o zi şi Mattison îşi propuse să îi spună Donnei DiStefano să le ceară socoteală pentru acest lucru administratorilor serviciilor comunitare, la întoarcere.

Blocuri zgrunţuroase şi masive de rocă întunecată se formau acum, de-a lungul întregii străzi, bombându-se înspre sud, pe direcţia curgerii lavei. Astfel, întreaga situaţie se afla sub control. Deja a mai sosit o echipă de voluntari. Mattison îşi dădu seama că, dacă el este atât de obosit, atunci ceilalţi membrii ai echipei sale, care nu aveau aceeaşi rezistenţă psihică uriaşă ca el, şi care mai sufereau şi de diferite complicaţii în urma proastelor lor obiceiuri, de curând abandonate, erau pe cale de a claca. Îi spuse lui Barry Gibbons să ceară Centrului vulcanic permisiunea de a se retrage. Lui Gibbons îi trebuiră aproximativ cinci minute pentru a face legătura – probabil că Centrul vulcanic era foarte ocupat azi – dar acesta a aprobat în sfârşit cererea.

— În regulă, băieţi! Strigă Mattison. Asta a fost tot pe ziua de azi. Toată lumea înapoi în camion!

Rămaseră tăcuţi aproape tot timpul pe drumul de întoarcere. Operaţiunea San Dimas trebuie să fi fost extenuantă pentru toţi. Mattison observă că Herzog stătea într-o parte a camionului, iar McFlynn în cealaltă, privind în direcţii diferite. Se întreabă dacă Herzog a avut cel puţin bunul-simţ să-i mulţumească lui McFlynn pentru ceea ce făcuse. Probabil că nu. Dar Herzog nu era decât un nemernic, la urma urmelor.

Mult timp, Mattison nu putu să se împiedice să nu se gândească la acel episod. La încăpăţânarea lui McFlynn, mai ales. Lăsase baltă toată echipa într-un moment de cumpănă fără niciun motiv, dându-se cu nonşalanţă la o parte şi lăsându-i pe Prochaska, Hawks şi Snow să mute pompa fără el, chiar dacă ştia că era nevoie de forţa lui. Şi apoi, aşa de senin, fugise pe străduţa aceea, riscându-şi viaţa pentru Herzog, omul pe care îl dispreţuia şi pe care îi plăcea să-l chinuiască. Nu era prea logic. Mattison încearcă să privească povestea din toate unghiurile, dar tot nu putu să-şi dea seama ce trebuie să fi fost în capul lui McFlynn în ambele situaţii.

Probabil că nimic, decise el într-un final. Poate că acţiunile lui

McFlynn nu au nici o logică nici pentru McFlynn însuşi.
McFlynn fusese un client al Casei de prestări servicii comunitare de destul de mult timp ca să ştie că toţi ar trebui să aibă spirit de echipă şi, chiar dacă nu aveau, trebuiau să pretindă acest lucru. A lăsa baltă echipa într-o situaţie limită nu era o cale de a te asigura că vei primi ajutorul celorlalţi când vei fi la ananghie. Pe de altă parte, nu exista niciun motiv pe lume care să justifice ceea ce McFlynn făcuse pentru Herzog, cu excepţia faptului că îi era ruşine în legătură cu episodul mutării pompei, dar lui Mattison i se părea prea puţin verosimil ca lui McFlynn să-i fie ruşine de ceva.

Poate că McFlynn nu era decât un tip anarhic şi imprevizibil, care făcea exact ce-i trecea prin minte în acel moment. Poate că se simţise ca un păduche când a fost mutată pompa şi ca un erou când Herzog era gata să moară de o moarte cumplită. Nu ştiu, se gândi Mattison. Ar fi grozav. Nu ştiu şi, în consecinţă, mă mulţumesc să nu știu şi să o ia naiba de treabă. Oricum, nu era datoria lui Mattison să ştie ce gândesc ceilalţi. Nu era psihiatru, ci doar un supraveghetor, încă mult prea ocupat cu propria lui recuperare pentru a a-şi petrece timpul meditând la gândirea întortocheată a colegilor lui. Nu trebuia decât să-i împiedice să se rănească sau să-i rănească pe ceilalţi în timp ce locuiau împreună. Aşa că renunţă să se mai gândească la McFlynn şi Herzog şi, în schimb, îşi îndreptă atenţia spre ceea ce se întâmpla în jurul lui, şi arăta de-a dreptul straniu.

Se aflau aproape de limita vestică a zonei vulcanice, parcurgând încă o dată drumul care trecea prin Azusa şi Covina şi mai apoi prin oraşe al căror nume Mattison nici măcar nu le cunoştea – la naiba, majoritatea locurilor arătau la fel şi, dacă nu vedeai semnele de graniţă, nici măcar nu ştiai când se sfârşeşte unul şi începe altul – şi se îndreptau către Temple City, San Gabriel, Alhambra, diferite aşezări de câmpie. În spatele lor, noaptea începea să se aştearnă. Era trecut de cinci şi era februarie. În întunericul des, noile fumigene de pe vârfurile îndepărtate ale Muntelui Pomona erau de-a dreptul pitoreşti, luminate de scântei roşiatice care semnalizau ceea ce se întâmpla în interiorul conului în ziua respectivă. Dar, puţin mai la sud de marele vulcan, părea că se mai întâmplă ceva ciudat, pentru că un fel de nor

strălucitor, albastru deschis, răsărise din senin. Mattison nu-şi amintea să mai fi văzut ceva asemănător înainte. Un nou tip de explozie? Poate era datorat lavei? În orice caz, arăta straniu. Dacă era vorba despre lavă, va afla la ştirile de seară. Sau poate nu va afla nimic.

Zgomote de explozie veneau dinspre sud-est. O grămadă de gunoi tectonic se pare că era propulsat spre exterior şi acolo; vedea particule de lavă roşie strălucind în întuneric, nori negri, funingine şi cenuşă, fără îndoială, şi probabil câteva bombe mărişoare de lavă aruncate în afară. Avură parte de două cutremure destul de serioase pe drumul de întoarcere, unul în timp ce urcau spre Fair Oaks în Pasadena, iar celălalt un sfert de oră mai târziu, când erau pe cale de a intra pe Autostrada Ventura. Nu era chiar o surpriză; cinci sau şase cutremure aveau loc, în medie, în fiecare zi, având în vedere cantitatea uriaşă de magmă care se deplasa pe sub pământ în San Gabriel Valley. Dar cele două cutremure consecutive erau un semn că lucrurile se înteţeau în zona vulcanică, chiar în momentul în care Mattison şi echipa lui ieşiseră din schimb. O, Doamne, se gândi Mattison. Trăim vremuri fierbinţi în oraşul magmei. Începu să plouă uşor în Glandale, unde se aflau deocamdată. Nu ploua prea serios; era doar o aversă trecătoare, suficientă ca să facă deplasarea pe autostradă la ora aceea de vârf şi mai dificilă, fără însă, a provoca probleme prea mari. Lui Mattison îi plăcea ploaia. Ai parte de ea foarte rar, în mod normal, în Los Angeles şi sunt uneori câte opt sau zece luni de secetă, iar acum, având în vedere ce se întâmpla în urma lor, în zona vulcanică, ploaia părea liniştitoare şi purificatoare, o binecuvântare cerească care se aşternea pe pământul chinuit.

Era bine să te îndrepţi din nou spre vest, călătorind încet, prin întunericul care se aşternea treptat, spre ceea ce încă mai era partea normală, neafectată a Los Angeles-ului, spre oraşul plin de viaţă în care copilărise. Ceea ce se întâmpla acolo, în zona vulcanică: lava, cenuşa, norii albăstrui, totul părea ireal acum. Oraşul nu. Mai înainte puţin, în stânga, se vedeau acoperişurile din centru şi mulţimea de autostrăzi care se întâlneau şi se despărţeau îndreptându-se în toate direcţiile. Drept în faţa lui se întindeau toate locurile familiare, reperele vieţii lui personale, Studio City, Sherman Oaks şi Van Nuys în

partea asta, iar Westwood şi vestul L.A.-ului în partea cealaltă şi aşa mai departe până la Santa Monica, Venice, Topaga şi Oceanul Pacific.

Dacă ar putea să tragă o draperie peste zona vulcanică… se gândea Mattison. Sau să construiască un zid de vreo cincisprezece metri înălţime şi să o izoleze cu desăvârşire… Dar nu, nu puteau să facă aşa ceva, iar lava va continua să înainteze, strecurându-se tot mai mult spre vest, pe sub pământ, până când, într-una din zile, va ieşi la suprafaţă pe Rodeo Drive sau va doborî pilonii Autostrăzii San Diego. *La naiba! Nu putem să facem decât ceea ce ne stă în puteri, iar restul rămâne la mila şi dorinţa Domnului, nu? Bineînţeles.*

Ajunseseră acasă.

Ploaia se înteţea. Cerul de deasupra lor se întuneca. În depărtare, era deja acoperit de nori negri, cu excepţia porţiunii în care strălucirea ciudatei erupţii străpungea bezna.

— McFlynn m-a scos din sărite azi, îi spuse Mattison Donnei DiStefano. A avut o atitudine ostilă. De fapt, am fost foarte tentat să-l arunc în lavă. Pe cuvânt, Donna.

Directoarea casei râdea. Era râsul faimos al Donnei, tare, ajungând foarte sus pe scara Richter. Era o femeie înaltă, robustă, cu ochi blânzi şi prietenoşi şi un păr des şi cârlionţat care îi ajungea până la jumătatea spatelui. Nu putea să o supere nimic. Se spune că fusese dependentă de ceva, cu cincisprezece-douăzeci de ani în urmă, dar nimeni nu cunoştea amănunte.

— Te-a tentat asta, nu-i aşa? Spuse ea. Ce mai nesuferit! Când s-a întâmplat asta, înainte sau după salvarea lui Herzog?

— Înainte, cu mult înainte. Mă călca pe nervi încă de la prânz.

Mattison nu îi spusese despre incidentul cu pompa. Poate că ar fi trebuit. Dar credea că probabil auzise deja, într-un fel sau altul şi nu era de datoria lui să facă raport pentru fiecare porcărie pe care o făceau clienţii Casei de prestări servicii comunitare, în timpul în care îi supraveghea el.

— A mai fost un moment, mai târziu, când îmi venea să-i bag mutra în lavă. Dar m-am rugat lui Dumnezeu să-mi dea răbdare şi El m-a ascultat, că altfel am fi avut nişte locuri libere aici în seara aceasta.

— Nişte?

— Al lui McFlynn şi al meu, pentru că el ar fi fost mort şi eu aş fi fost la pârnaie. Şi al lui Herzog, pentru că numai McFlynn avea posibilitatea să-l salveze. Dar suntem toţi aici, vii şi nevătămaţi.

— Nu-ţi mai face probleme! Spuse Distefano. Ai procedat foarte bine astăzi, Matty.

Da. Ştia că acesta era adevărul. Procedase foarte bine. În fiecare zi, zi de zi, pas cu pas, face tot posibilul. Şi este recunoscător în fiecare clipă că lucrurile s-au potrivit astfel încât el mai are o şansă. Ca şi cum Dumnezeu trimisese vulcanii asupra Los Angeles-ului ca un dar personal, pentru el, ca parte a programului de recuperare a lui Calvin Thomas Mattison Jr.

Nu au transmis nimic la ştiri despre vreun fenomen neobişnuit în zona vulcanică, în seara aceea. Ca de obicei, o mulţime de reportaje obişnuite, o trecere în revistă de mântuială, fumigene apărute aici, lava dincolo, case distruse în diferite oraşe, noi blocaje de străzi, şi aşa mai departe, şi aşa mai departe… Poate că lumina albăstruie era doar raza unui proiector de la sărbătorirea deschiderii unui nou lanţ de magazine în Anaheim sau Fullerton. În oraşul ăsta aiurit, nu poţi să ştii nici odată…

Urcă la etaj, în cămăruţa lui, a lui şi numai a lui. Citi o vreme, se gândi la ziua care tocmai trecuse, se băgă în pat. Dormi neîntors. Ceasul sună la cinci, iar el se sculă fără să protesteze, făcu duş, se îmbrăcă, şi coborî.

Ecranul monitorului era împânzit de luminiţe. Albastre pentru fumigene, aici, acolo şi dincolo, unul roşu în apropiere de Muntele Pomona şi o adevărată erupţie de beculeţe verzi, semnalizând că lava ieşea la suprafaţă peste tot în zona respectivă, de sus până jos. Mattison nu mai văzuse o situaţie aşa de tragică. Criza părea să între într-o nouă fază foarte neplăcută. Centrul vulcanic îi va solicita din nou şi astăzi, mai mult ca sigur.

La dracu’! Facem ce putem şi avem speranţe de mai bine; fiecare lucru la timpul său.

Îşi pregăti micul-dejun, aşteptând să se trezească şi ceilalţi.

FUNIGEII

Stephen Baxter

Stephen Baxter scrie acelaşi gen de literatură SF cu pretenţii ca şi Hal Clement sau Robert L. Forward. Genul de SF preţuit mai ales de cititorii împătimiţi, pentru că este relativ rar şi presupune ca scriitorul să facă eforturi pentru a nu încălca vreo lege a fizicii sau a altor ştiinţe existente. Este o imaginaţie inovatoare, care este specifică SF-ului pur; acesta reuşeşte să provoace acea uimire şi delectare ieşită din comun a cititorului. Romanele lui au început să fie publicate în 1991 (*Traversarea*); cel apărut în 1995 (*Navele timpului)* este o continuare, apărută cu 100 de ani mai târziu, la *Maşina timpului* din 1895 a lui H.G. Wells. „Funigeii” lui Baxter au apărut în *Timpul ştiinţifico-fantastic,* revista cea mai celebră din anii nouăzeci. Previziunile lui, care au baze ştiinţifice, sunt uimitor de precise şi clare şi aceasta este ceea ce ficţiunea are drept fundal pentru delectarea cititorilor.

✶✶✶

Zgomotul motorului se înfundă. Lvov privi alarmată ecranul monitorului său. Dincolo de cabina translucidă a navei, gaura de vierme era invadată de fâşii de lumină albăstruie care treceau în goană pe lângă aceasta, creându-i impresia unei viteze uriaşe şi nestăpânite.

— Avem o problemă, spuse Cobh. Pilotul se aplecă asupra propriului ei monitor, iar o cută îi brăzda fruntea micuţă.

Lvov ascultase vocea sintetizatorului tabloului său de comandă, care o informase despre straturile de temperatură variabilă din atmosfera de azot; iar acum tocmai îl oprea cu o lovitură uşoară în bordul dotat cu senzori. Cabina era un tub transparent, surprinzător de cald şi confortabil. Incredibil de fragil. *Astronauţii au probleme în spaţiu*, se gândi ea. *Dar nu şi eu. Eu nu sunt o eroină. Eu sunt cercetător.* Lvov avea douăzeci şi opt de ani; nu avea nici o intenţie să moară – şi mai ales nu într-un tur de rutină de patru ore printr-o gaură de vierme care fusese inaugurată cu opt ani în urmă.

Se agăţă de bordul din faţa sa până i se albiră încheieturile, întrebându-se dacă ar fi trebuit să-i fie frică.

Cobh îşi făcu apariţia şi îi dădu la o parte monitorul, care

începu să plutească în spatele ei.
— Închide-ţi costumul şi acuplează-l!
— Ce s-a întâmplat?
— Viteza a sporit în gaura de vierme. Cobh îşi puse pe ea propriul harnaşament.
— Ajungem într-un minut…
— Ce? Ar fi trebuit să mai facem încă o jumătate de oră.
Cobh părea nervoasă.
— Ştiu asta. Cred că interfaţa a devenit instabilă. Gaura de vierme se deformează.
— Ce înseamnă asta? Suntem în primejdie?
Cobh verifică presiunea costumului ei şi apoi îi readuse în faţă bordul mobil. Cobh era o caucaziană cu o figură aspră, născută pe Marte, care avea în jur de cincizeci de ani.
— Nu ne putem întoarce. Într-un fel sau altul, totul se va sfârşi peste câteva secunde. Ţine-te bine!
Acum, Lvov avea posibilitatea să vadă interfaţa, terminalul găurii de vierme. Interfaţa era un tetraedru albăstrui, o formă colţuroasă care se ivi brusc în faţa ei, din infinitatea cosmică. Instalaţia strălucitoare de aterizare ieşi la iveală de undeva, de dedesubtul navei.
Întreaga maşinărie fu azvârlită cu putere afară din gaura de vierme care se prăbuşea. Luminiţele izvorau din jurul navei, ca şi cum spaţiul şi timpul, comprimate, produceau o explozie de particule.
Lvov aruncă o privire fugară stelelor mişcătoare.
Cobh făcu o manevră laterală, evitând revărsarea de energie.
Se ivise un obstacol neaşteptat: o discontinuitate în câmpul de deasupra cabinei. Deodată, o planetă se ivi în faţa lor.
— Pe Lethe! Spuse Cobh. De unde a mai apărut şi asta? Trebuie să aterizăm; suntem prea aproape de ea.
Lvov deosebi un peisaj plat şi întins, cu nuanţe de verde şi roşu carmin, în lumina lunii. Pământul era slab luminat şi se zgudui din toate încheieturile la intrarea în atmosferă. Iar între acea lume stranie şi lună, văzu… dar nu, nu era posibil. Viziunea dispăru în întuneric.
— Începe, urlă Cobh.
Spuma ţâşni, umplând cabina. Le intră în urechi, gură şi ochi. Lvov era orbită, dar descoperi că putea să respire.
Auzi zgomotul unui impact, un uruit care dură câteva

secunde şi încercă să îşi imagineze nava aterizând pe suprafaţa planetei. Simţi o izbitură care o aruncă înapoi.

Nava încremeni.

Vocea sintetizatorului comunică nişte instrucţiuni de siguranţă, bruiate de zgomotul de fond. Se auzea un fel de ticăit pe măsură ce cabina se răcea.

În liniştea densă, Lvov, încă orbită de spumă, încercă să reproducă în minte ceea ce văzuse. *O pânză de păianjen. Era o pânză care* se *întindea de la planetă la luna sa.*

— Bun venit pe Pluto!

Vocea lui Cobh era sugrumată, dar ironică.

Lvov stătea pe suprafaţa planetei Pluto.

Instalaţia costumului era bună, dar lăsa să se scurgă destulă căldură pentru ca vaporii de azot să se ivească şuierând în urma paşilor ei, formând mici cratere în suprafaţa îngheţată. Gravitaţia era mult mai mică decât cea normală, iar Lvov, fiind născută şi crescută pe Pământ, simţea că-şi ia zborul.

Era înconjurată de nori: o grămadă de nori de tip cirus, ciorchini de aerosoli suspendaţi în atmosfera de azot şi metan. Norii acopereau stele albe ca de os. De acolo, Soarele şi Luna, Caron, erau ascunse de partea cealaltă a planetei. Era întuneric, era întuneric beznă, iar peisajul accidental se zărea doar ca o părere, în lumina stelelor.

Nava scobise un şanţ cu o lungime de un kilometru şi jumătate şi o adâncime de cincizeci de metri pe suprafaţa cea mai veche din lume, astfel încât Lvov se trezi la baza unei văi mărginite de un perete de gheaţă azotoasă. Cobh descărca echipamentul de pe nava deformată de ciocnire: scutere, monitoare, echipamente de supravieţuire, aparatura lui Lvov… Majoritatea fuseseră destul de solide pentru a rezista impactului, observă Lvov, dar nu se putea spune acelaşi lucru şi despre aparatura ei personală.

Poate că un geolog s-ar fi putut aventura prin zonă fără nimic altceva decât un târnăcop şi câteva punguţe de recoltat mostre. Dar Lvov era un specialist în studiul atmosferei. Ce putea să facă aici, fără aparatura de rigoare?

Frica lăsase locul irascibilităţii şi nerăbdării. Se afla la o distanţă de cinci ore-lumină de Soare şi deja îi era dor de reţeaua de raze. Lovi cu putere gheaţa. Se împotmolise aici,

nu putea lua legătura cu nimeni şi nici măcar nu aveau destulă energie pentru a genera un mediu virtual.

Cobh termină de scormonit printre dărâmături. Răsufla greu.

— Haide, spuse ea. Să ieşim din şanţ şi să aruncăm o privire în jur.

Îi explică lui Lvov cum funcţiona scuterul. Era o platformă simplă, a cărui propulsie era controlată cu ajutorul unor manşe de comandă.

Una lângă alta, Lvov şi Cobh se înălţară deasupra locului de impact.

Gheaţa de pe Pluto era de un roşu carmin, cu reflexe purpurii. Lvov desluşi nişte forme întunecate pe suprafaţa gheţii; erau ca nişte basoreliefuri circulare, de mărimea unei farfurii, cu o structură sofisticată, asemănătoare fulgilor de zăpadă.

Lvov ateriză cu neîndemânare pe muchia şanţului. Puntea boantă a scuterului zgârie suprafaţa de gheaţă, iar ea fu recunoscătoare pentru gravitaţia joasă. Greutatea şi căldura emanată de scuter penetrară cu repeziciune formele îngheţate.

— Am coborât aproape de ecuator, spuse Cobh. Coeficientul de reflexie este mai ridicat la polul sudic; mi s-a spus că acolo există o pătură de gheaţă cu metan.

— Da.

Cobh arătă cu degetul spre o scânteiere albastră, aflată sus, pe cer.

— Aceea este interfaţa găurii de vierme, de unde am ieşit, la şaptezeci şi cinci de mii de kilometri distanţă.

Lvov privea cu coada ochiului constelaţiile identice cu cele pe care le văzuse în copilărie de pe Pământ.

— Ne-am împotmolit aici?

Cobh îi răspunse îndeajuns de răbdătoare:

— Deocamdată. Nava este stricată, iar gaura de vierme s-a prăbuşit. Trebuie să ne întoarcem la Jupiter şi să străbatem toată distanţa de-a dreptul.

Patru miliarde şi jumătate de kilometri…

— Acum zece ani dormeam într-un hotel pe Io. Şi acum… Ce porcărie!

Cobh izbucni în râs.

— Am trimis deja un mesaj Departamentului intern. Îl vor

primi peste cinci ore. O navă unidirecţionată va fi trimisă pentru a ne recupera. Se va aproviziona cu combustibil aici, din gheaţa caronică.

— Cât va dura?

— Depinde când va fi gata nava. Să zicem zece zile până la plecare, apoi alte zece zile de zbor până aici…

— *Douăzeci de zile?*

— Nu suntem în pericol. Avem provizii pentru o lună. Chiar dacă va trebui să trăim în aceste costume.

— Pe Lethe! Călătoria ar fi trebuit să dureze şaptezeci şi două de ore.

— Ei bine, spuse Cobh savurând fiecare cuvânt, va trebui să suni şi să-ţi anulezi toate întâlnirile, nu-i aşa? Tot ceea ce trebuie să facem este să aşteptăm aici; nu ne va fi bine, dar suntem în siguranţă.

— Ştii ce s-a întâmplat cu gaura de vierme?

Cobh dădu din cap negativ. Fixă scânteierea albastră din depărtare.

— După câte ştiu eu, aşa ceva nu s-a mai întâmplat până acum. Cred că interfaţa a devenit instabilă şi s-a resorbit… Dar nu ştiu cum de am căzut pe Pluto aşa de repede. Nu are nici o logică…

— Cum aşa?

— Traiectoria noastră era asemenea spaţiului. Superluminică.

Se uită la Lvov pieziş, de parcă se simţea vinovată.

— Se pare că, pentru o clipă, am călătorit mai repede decât lumina.

— Printr-un spaţiu normal? Aşa ceva este imposibil!

— Bineînţeles că este.

Cobh încercă să se scarpine pe obraz, dar degetul înmănuşat alunecă pe geamul căştii de protecţie.

— Cred că mă duc până la interfaţă să arunc o privire.

Cobh îi arătă lui Lvov cum să pună în funcţiune echipamentul de supravieţuire. Apoi îşi instală monitorul în spate, se urcă la bordul scuterului şi se ridică de pe suprafaţa planetei, îndreptându-se spre interfaţă. Lvov o privi cum se făcea din ce în ce mai mică, până când nu o mai zări deloc.

Lvov rămase singură. Era chiar singură de tot, singura fiinţă

de pe suprafaţa lui Pluto.

Un răspuns veni din partea Departamentului intern la douăsprezece ore de la aterizare. O navă urma să fie trimisă de pe Jupiter. Ar fi durat treisprezece zile până când nava să fie gata, plus opt zile de zbor până la Pluto, apoi încă ceva timp pentru a se aproviziona cu masă proaspătă de reacţie pe Caron. Lvov verifică nervoasă şi neliniştită mesageria.

Mai erau şi alte mesaje: de la familia îngrijorată a lui Lvov, o cerere insistentă de noutăţi din partea celui care îi supraveghea activitatea de cercetare, mesaje pentru Cobh, ordine de la şeful ei să înregistreze cât mai multe date în legătură cu prăbuşirea navei pentru o analiză ulterioară. Nava lui Cobh era un transportor comercial care tranzita găurile de vierme, închiriat de Oxford – universitatea de la care venea Lvov – pentru această călătorie. Acum, se părea că va avea loc o controversă întortocheată în ceea ce priveşte responsabilitatea acestei acţiuni, o bătălie care se va da între Oxford, firma lui Cobh şi compania de asigurări.

Lui Lvov, aflată la cinci ore-lumină de casă, i se păru greu să răspundă mesajelor asincronice. Se simţea de parcă ieşise de pe frecvenţa mentală a întregit umanităţi.

Într-un sfârşit, redactă răspunsurile pentru familie şi le amână pe toate celelalte.

Îşi verifică încă o dată utilajele de cercetare, dar nu puteau fi folosite cu niciun chip. Încercă să doarmă. Costumul era incomod şi claustrofobic. Ea era neliniştită, plictisită şi puţin speriată.

Începu o trecere în revistă sistematică a solului, purtându-şi scuterul pe o traiectorie de spirală care se desfăşura de la locul impactului.

Peisajul era surprinzător de complex, o sculptură poleită de lumina stelelor, formată din creste cu formă de pene şi trecători pitoreşti. Se menţinu la o înălţime de câteva sute de metri deasupra solului; de câte ori se lăsa prea jos, căldura ei ridica vapori din gheaţa subţire de azot, deteriorând forme străvechi, astfel încât avea un sentiment obscur de vinovăţie.

Mai găsi şi alte forme asemănătoare fulgilor de zăpadă, în general grupate câte opt sau zece.

Pluto, la fel ca şi sora ei geamănă Caron, era o sferă de piatră, acoperită cu straturi groase de gheaţă şi gheaţă

azotoasă şi presărată cu metan, amoniac şi compuşi organici. Era asemenea unui nucleu mare şi stabil de cometă. De-abia dacă merita să fie considerată „planetă”. Existau luni mai mari decât Pluto.

Doar o mână de vizitatori fuseseră pe aici, în cei opt ani de când se construise această gaură de vierme. Dar niciunul nu se aventurase să străbată direct suprafaţa planetei Pluto sau a lui Caron. Lvov realiză că gaura de vierme nu fusese construită cu scopuri comerciale, ci fusese mai degrabă un fel de provocare: legătura realizată, în sfârşit, între toate planetele sistemului solar şi centrul de tranzit rapid de pe Jupiter.

Investigaţia anevoioasă începu să o obosească. Se asigură că poate repera nava, ridică scuterul la un metru şi jumătate deasupra pământului şi se îndreptă spre polul sud.

Cobh luă legătura cu ea de pe interfaţă:

— Cred că înţeleg ce s-a întâmplat aici – efectul superluminic despre care ţi-am vorbit. Lvov, ai auzit de undele Alcubierre?

Primi imagini de pe ecranul monitorului lui Cobh: reprezentări ale interfeţei găurii de vierme, grafice.

— Nu.

Lvov ignoră imaginile şi se concentră asupra conducerii scuterului.

— Cobh, de ce s-ar destabiliza o gaură de vierme? Sute de tranzite rapide prin intermediul găurilor de vierme au loc în fiecare zi, peste tot în galaxie.

— O gaură de vierme este o breşă în spaţiu. În consecinţă, este oricum instabilă. Gura şi gâtul sunt ţinute deschise de meandre activate prin feedback, cu implicaţii destul de neobişnuite. Legate de densitatea energiei negative, un fel de antigravitaţie care…

— Dar gaura asta de vierme s-a stricat.

— Poate că frecvenţa nu a fost cea bună. Prezenţa masei navei în regiunea gâtului a fost suficientă pentru a face gaura de vierme să dea pe-afară. Dacă ar fi fost mai temeinic folosită, instabilitatea ar fi fost detectată mai devreme şi reglată…

Deasupra polului de un alb murdar, Lvov zbura printre bancuri de vapori de aerosoli; vocea lui Cobh îi răsuna în urechi automat, fără să fie în stare să înţeleagă nimic din ceea

ce i se spunea.

Răsăritul pe Pluto:
Soarele era un punct de lumină, situat pe orizontul foarte jos care se desfăşura înaintea privirii lui Lvov, garnisit cu un strat bogat de nori cirus. Soarele avea o putere de o sută de ori mai mică decât pe Pământ, dar era mai strălucitor decât orice altă planetă de pe cerul pământean.
Departamentul intern era o pată de lumină în jurul Soarelui, un disc oblic, destul de mic pentru a fi acoperit de palma lui Lvov. Era un disc pe care se aflau aproape toţi oamenii, sute de miliarde de oameni. Soarele nu încălzea de loc mâna ei ridicată, dar detectă o umbră slabă pe care Soarele o proiecta pe geamul căştii ei.
Atmosfera de azot era dinamică. La periheliu, când Pluto se afla cel mai aproape de Soare, aerul se extindea dilatându-se pe cele trei direcţii spaţiale. Metanul şi alte substanţe volatile se alăturau aerului îngreunat, vaporizându-se direct din starea solidă, de pe suprafaţa planetei. Apoi, când Pluto întorcea spatele Soarelui şi se adâncea în cei două sute de ani de iarnă, aerul greu se lăsa jos, pe pământ.
Lvov ar fi vrut să aibă în acest moment echipamentul de analizare atmosferică; îi simţea lipsa aproape dureros.
Trecu peste formaţiuni spectaculoase: Craterul Buie, Platoul Tombaugh, Munţii Lowell. Înregistră totul şi chiar păşi pe suprafaţa lor.
După ceva timp, lumea ei, Pământul, datele şi munca ei, toate i-au părut străine şi depărtate, o abstracţiune pompoasă. Pluto era asemenea unui peşte mare şi orb, care se plimba pe orbita sa timp de două secole, într-o mişcare lentă de revoluţie, şi pe care ea îl întâlnise întâmplător. I se părea că intră în legătură cu ea şi o schimbă treptat.

La zece ore după ce părăsise locul de aterizare al navei, Lvov ajunse în punctul aflat exact dedesubtul Planetei Caron, numit Christy. Se roti pe deasupra cu scuterul, iar jeturile de gaz o menţineau în aer, în gravitaţia redusă a planetei. Soarele era aproape sus, strălucind ca un diamant de lumină. Caron atârna deasupra capului lui Lvov, o sferă învăluită într-un abur albăstrui, de şase ori mai mare decât luna văzută de pe

Pământ. Jumătate din emisfera luminată a lunii se afla pe partea cealaltă, ascunsă privirii lui Lvov, spre Soare.

Ca şi Luna. Caron se afla în strânsă legătură cu planeta-mamă şi nu îşi schimba poziţia faţă de aceasta în timp ce se deplasa pe orbita sa. Dar, spre deosebire de Pământ, Pluto era şi ea legată de sora ei geamănă. Timp de şase zile, planetele se roteau fiecare, una cu faţa la cealaltă în permanenţă, ca doi dansatori de vals. Pluto – Caron era singurul sistem important în care ambii parteneri se mişcau dependent unul de celălalt.

Suprafaţa lui Caron părea zgrunţuroasă. Lvov apropie imaginea pe ecranul căştii. Multe dintre cratere erau adânci şi aproape netede.

Îi transmise această observaţie şi lui Cobh, aflată pe interfaţă.

— Pentru Construcţia găurii de vierme s-a folosit în special materie primă de pe Caron, spuse Cobh drept răspuns. Caron e toată numai apă şi gheaţă. E mai uşor de procurat mai ales gheaţă. Caron nu are dezavantajul unei atmosfere sau al unui înveliş de gheaţă azotată deasupra apei, iar gravitaţia este puţin mai mică.

Constructorii găurii de vierme se deplasaseră aici într-o navă gigantică, dar destul de greu de controlat. Au luat gheaţă şi piatră de pe Caron şi au folosit-o pentru a construi un tetraedru. Acesta a servit ca interfaţă, terminal al găurii de vierme. O interfaţă a fost lansată pe orbită, în jurul lui Pluto, iar cealaltă a fost transportată cu dificultate înapoi pe Jupiter cu nava aprovizionată şi ea cu gheaţa care îi servea drept combustibil tot de pe Caron.

Prin aceste metode, Michael Poole şi oamenii săi au reuşit să facă accesibil întreg Sistemul solar.

— Au făcut praf întreaga Planetă Caron, spuse Lvov.

Aproape că vedea cum Cobh îşi clatină capul în semn de negaţie, în stilul său caracteristic. *Şi ce dacă?*

Suprafaţa lui Pluto era foarte complexă din punct de vedere geologic, în acest punct maximal. Zbură peste văi şi munţi; pe alocuri, pământul părea sfărâmat de un ciocan uriaş. Îşi imagină că aici trebuia să se găsească o mare varietate de substanţe, la intersecţia dintre materialul intern şi suprafaţa îngheţată.

În mai multe locuri a observat grămezi de fulgi bizari, aceiaşi

pe care îi observase şi mai devreme. Poate că era un fel de spumă care rezulta în urma procesului de dezgheţare, bănui ea. Coborî, gândindu-se vag să colecteze nişte mostre.

Opri motorul scuterului la câţiva metri deasupra pământului şi lăsă maşinăria îngustă să plutească în gravitaţia prielnică a lui Pluto. Atinse gheaţa uşor, ciocnindu-se superficial de sol, fără să-l afecteze cu căldura ei pe o suprafaţă mai mare de câţiva metri.

Coborî de pe scuter. Gheaţa pocni şi îi simţi straturile comprimându-se sub greutatea ei, dar suprafaţa fisurată îi suportă greutatea. Se uită în sus, la Caron. Luna roşie era imensă, rotundă şi grea.

Zări un fulger de lumină, arcuit exact deasupra ei.

Dispăru imediat. Închise ochii şi încercă să-l revadă în memorie. *O linie, uşor curbată, ca un fir. O pânză de păianjen. Suspendată între Pluto şi Caron.*

Se uită din nou, reglând strălucirea ecranului căştii la maximum. Dar viziunea nu se repetă.

Nu îi spuse nimic lui Cobh.

— Apropo, am avut dreptate, i se adresă Cobh.

— În legătură cu ce? Încercă Lvov să se concentreze.

— Cu instabilitatea găurii de vierme, în momentul în care ne-am prăbuşit. A provocat o undă Alcubierre.

— Ce este o undă Alcubierre?

— Porţiunea de energie negativă a interfeţei s-a extins în afara tetraedrului pentru o clipă. Energia negativă a provocat o distorsiune a spaţiului şi timpului. Breşa ne conţinea pe noi împreună cu nava.

Pe o parte a navei, spunea Cobh, timpul şi spaţiul se contractaseră. Ca o adevărată gaură neagră. Pe cealaltă parte se dilataseră, ca un nou Big Bang, explozia de la începuturile Universului.

— Unda Alcubierre este un front în spaţiu şi timp. Interfaţa, cu tot ce cuprindea, a fost luată de această undă. Noi am fost împinşi din zona de dilatare spre cea de contractare.

— Ca un surfer pe valuri.

— Exact, răspunse Cobh entuziasmată. Efectul este cunoscut teoretic încă de la descoperirea teoriei relativităţii. Dar nu cred că l-a mai văzut cineva până acum.

— Ce mai noroc pe noi, spuse Lvov sec. Spui că am călătorit

mai repede decât lumina. Dar aşa ceva nu e posibil.

— Nu poţi să te deplasezi mai repede decât lumina prin spaţiul obişnuit. Găurile de vierme sunt o modalitate de a ieşi din el; în gaura de vierme treci printr-o breşă de spaţiu şi timp. Efectul Alcubierre este exact invers. Viteza superluminică se datorează distorsiunii spaţiului; am fost purtaţi împreună cu spaţiul deformat.

— Deci nu am depăşit viteza luminii în spaţiu. Ci spaţiul însuşi s-a deplasat cu o viteză mai mare decât cea a luminii.

— Pare de necrezut!

— Nu din vina mea. Dacă nu-ţi vine să crezi, verifică şi singură.

— Nu am putea folosi efectul Alcubierre pentru deplasarea navelor în spaţiu?

— Nu. Folosirea energiei şi dezechilibrele de acest fel sunt interzise.

O formaţiune în formă de fulg ateriză fără să sufere vreo stricăciune la îndemâna lui Lvov. Aceasta se aplecă şi o privi cu atenţie. Fulgul se afla la un pas distanţă de ea. Structura internă era vizibilă prin gheaţa transparentă. Era formată din numeroase straturi de tubuleţe şi compartimente, dispuse perfect simetric, şi avea o structură complexă. I se adresă lui Cobh:

— Are o cristalizare impresionantă. Dacă este vorba într-adevăr de cristalizare…

Cu multă prudenţă, întinse degetul mare şi pe cel arătător şi desprinse un tubuleţ din structura fulgului. Aşeză mostra pe bord. În câteva secunde, analiza luă sfârşit.

— Conţine apă îngheţată, în general, şi câteva impurităţi, îi comunică lui Cobh. Dar au o structură moleculară neobişnuită. Sunt mai dense decât gheaţa obişnuită, ca un fel de sticlă. Apa ar îngheţa aşa doar la presiuni foarte mari – câteva mii de atmosfere.

— Poate că este o substanţă subterană, adusă la suprafaţă.

— Poate.

Lvov era mai încrezătoare acum; era curioasă.

— Cobh, mai e un alt specimen, mai mare, cu câţiva metri mai încolo.

— Ia-o uşor, Lvov.

Făcu un pas înainte.

— Mă descurc. Eu…

Pământul se cutremură.

Piciorul drept al lui Lvov alunecă înainte şi se înţepeni într-o adâncitură; ceva crăpă sub apăsarea tălpii bocancului ei. Cristale subţiri de gheaţă, înlănţuite într-un mod extrem de bizar, se desfăşurară şi-i învăluiră cu precizie piciorul.

Căzătură dură, parcă, o veşnicie; gheaţa se apropia cu repeziciune. Întinse mâinile. Nu reuşi să împiedice căderea, dar o atenuă şi îşi menţinu geamul căştii de protecţie departe de gheaţă. Se pomeni pe spate. Simţea răceala gheţii de pe Pluto prin materialul costumului, mai ales pe fese şi pe gambe.

— Lvov? Eşti bine?

Descoperi că inima îi bătea mai repede.

— Sunt bine.

— Ai ţipat.

— Am ţipat? Îmi pare rău. Am căzut.

— Ai *căzut*? Cum?

— A fost o gaură în gheaţă.

Îşi masă glezna stângă; nu părea scrântită.

— Era acoperită.

— Arată-mi!

Se ridică în picioare, ieşi prevăzătoare din groapă şi poziţionă pupitrul de comandă deasupra. Groapa nu avea decât câţiva centimetri adâncime.

— Era acoperită cu un fel de capac.

— Poziţionează pupitrul mai aproape de groapă.

Lumina emisă de acesta, controlată de Cobh, investigă adâncitura.

Lvov găsi o bucată din capacul zdrobit. Era făcută în majoritate din apă, dar mai conţinea şi o altă substanţă, aflată sub stratul extern, ca un fir încrustat în gheaţă, care lega cristalele mărunte.

— Lvov, spuse Cobh, ia uită-te la asta!

Lvov dădu la o parte panoul şi se uită cu atenţie în groapă. Pereţii erau netezi. La bază se găsea un mănunchi de sfere cam de mărimea unui pumn. Lvov numără şapte; toate în afară de una fuseseră zdrobite de ea în cădere. Ridică sfera intactă şi o întoarse pe partea cealaltă în palme. Era gri-perlă, aproape translucidă. În interior se vedea o structură mai

complexă, în formă de disc.
Vocea lui Cobh era sugrumată:
— Te gândeşti şi tu la ceea ce mă gândesc şi eu?
— E un ou, spuse Lvov. Se uită atentă la adâncitura descoperită, la ou, la formaţiunile în formă de fulgi. Deodată, înţelese despre ce era vorba; era ca şi cum o lumină izvorâse din interiorul planetei, iluminând-o. Fulgii reprezentau *viaţa,* intui ea; ei săpaseră nişte adăposturi, depuseseră ouăle, iar acum, corpurile lor de apă zăceau adormite sau moarte, pe gheaţa străveche…
— Cobor, spuse Cobh ferm. Trebuie să avem o discuţie despre toată treaba asta. Nu spune nimic Departamentului intern; aşteaptă până vin şi eu. S-ar putea să avem probleme, Lvov.
Lvov puse oul înapoi în cuibul devastat.

Se întâlni cu Cobh la locul unde aterizaseră. Cobh recolta cu lopăţica mostre de gheaţă, cu sau fără azot, şi le depozita în modulele de supravieţuire, în recipientele destinate materiilor prime. Conectă costumul ei şi pe cel al lui Lvov la module, reîncărcând sistemul intern al echipamentelor de protecţie. Apoi începu să tranşeze componentele tabloului de comandă din interiorul cabinei. Componenta centrală, un fel de microprocesor, era compactă şi nu mai mare ca o minge de baschet, iar restul bordului era construit la o scală similară.
— Pun pariu că pot să o fac să funcţioneze, spuse Cobh, chiar dacă n-o să ajungem prea departe cu ea.
Lvov stătea pe un fragment din cabina zdrobită, încercă să-i spună lui Cobh despre pânza de păianjen.
Cobh stătea cu mâinile în şold, cu faţa la Lvov, iar aceasta o putea auzi cum îşi sorbea băutura prin instalaţia din cască.
— Păianjeni pe Pluto? Mai scuteşte-mă!
— Este doar o analogie, spuse Lvov defensiv. Sunt specialist în studiul atmosferic, nu biolog.
Lovi uşor ecranul monitorului.
— Nu e o pânză de păianjen. Evident. Dar dacă substanţa are caracteristicile mătăsii produse de păianjen, nu este chiar imposibil.
Citi pe ecran:
— Pânza produsă de păianjen are o rezistenţă de două ori

mai mare decât cea a oţelului, dar este de treizeci de ori mai elastică. Este un fel de cristal lichid. Este folosită în comerţ, ştiai?

Arătă spre materialul costumului de protecţie:

— S-ar putea să purtăm plasă de păianjen chiar acum.

— Ce ai de spus în privinţa găurii acoperite?

— În America există păianjeni care întind astfel de capcane. Pe Pământ. Îmi amintesc de când eram mică... Păianjenii făceau adâncituri în pământ şi le acopereau cu pânză, cu pânze înşelătoare.

— De ce ar face gropi pe Pluto?

— Nu ştiu. Poate că astfel ouăle pot rezista peste iarnă. Poate creaturile, fulgii, nu sunt active decât în timpul periheliului, când atmosfera se extinde şi se îmbogăţeşte.

Se gândise la asta.

— Lucrurile par să se lege. Poate de aceea oamenii lui Poole nu au detectat nimic. Echipa de constructori a fost aici în preajma ultimului periheliu. Anul plutonian este aşa de lung încât mai avem încă pe atâta până la următorul.

— Aşadar cum trăiesc? Ce mănâncă? I-o reteză Cobh.

— Trebuie să existe mai mult de o specie în tot ecosistemul, deduse Lvov. Fulgii sau păianjenii au nevoie de gheaţă. Dar nu există prea multă la suprafaţă. Poate există un fel de ciclu biologic, nişte plante sau animale care aduc gheaţa la suprafaţă.

— Nu se poate. Stratul de azot de deasupra apei îngheţate este mult prea gros.

— Atunci de unde anume îşi procură fulgii gheaţa?

— Nu mă întreba pe mine, replică Cobh. Este ipoteza ta stupidă. Şi pânza de păianjen? Care este scopul ei, în cazul în care această pânză există?

Lvov se aşeză jos să se odihnească.

— Nu ştiu, răspunse tăios. *Deşi Pluto/Caron este singurul loc din Univers unde s-ar putea construi o pânză de păianjen între două lumi.*

Cobh se juca cu un accesoriu de bord.

— Ai mai spus cuiva ceva despre asta? Cuiva din Departamentul intern, vreau să spun.

— Nu. Mi-ai spus că vrei să avem o discuţie în această privinţă.

— Aşa este.
Lvov o văzu pe Cobh închizând ochii; faţa îi era mascată de strălucirea geamului protector.
— Ascultă, uite ce vreau să-ţi spun. Nu am văzut nimic aici. Nimic ce nu poate fi explicat prin efectul de cristalizare.
Lvov era bulversată.
— Ce tot spui? Dar cu oul acela cum rămâne? De ce trebuie să minţim în legătură cu el? Şi, în afară de asta, avem mostre şi înregistrări…
— Înregistrările se pot pierde sau şterge; sau conţinutul lor poate fi anulat.
Lvov ar fi vrut să poată vedea faţa lui Cobh.
— De ce am face aşa ceva?
— Gândeşte-te bine. Când pământenii vor auzi, fulgii tăi păianjeni vor fi trecuţi sub protecţia lor. Nu-i aşa?
— Bineînţeles! Şi ce e rău în asta?
— E rău pentru noi, Lvov. Ai văzut distrugerile făcute de oameni pe Caron. Dacă acest sistem este populat, *nici o navă rapidă nu va. Mai fi trimisă după noi.* Nu îi va fi permis să se alimenteze cu combustibil de aici. Nu dacă aceasta înseamnă să aducă şi alte prejudicii formelor locale de viaţă.
Lvov clătină din cap negativ.
— Deci va trebui să aşteptăm o navă mai puţin rapidă. Un transportor; ceva care nu va fi nevoit să-şi procure masa de reacţie de aici.
Cobh se amuză de răspunsul ei.
— Nu eşti prea informată în privinţa politicii de transport spaţial, nu-i aşa? Acum, când Sistemul este împânzit cu găurile de vierme ale lui Poole, câte transportoare de genul acesta crezi că se mai folosesc? Am verificat deja. Mai funcţionează doar două transportoare capabile să efectueze o călătorie aşa de lungă. Unul se află în reparaţii, tocmai este revopsit, iar celălalt se îndreaptă spre Saturn…
— În partea cealaltă a Sistemului…
— Exact. Nu există nici o şansă ca vreuna dintre aceste două nave să poată porni spre noi în mai puţin de un an.
Avem provizii doar pentru o lună. Lvov simţi un nod de panică în stomac.
— Nu ai înţeles încă? Şopti Cobh cu o voce sugrumată. *Vom fi sacrificate,* dacă salvarea noastră ar periclita într-un fel sau

altul ecosistemul de aici.

— Nu. Nu se va întâmpla una ca asta.

Cobh scutură din cap negativ din cap.

— Există precedente.

Lvov ştia că are dreptate. Au mai existat precedente, când noi forme de viaţă au fost descoperite în diverse cotloane ale Sistemului: de la Mercur la Kuiper. În toate cazurile, teritoriul fusese încercuit, iar condiţiile locale menţinute, din clipa în care viaţa sau o formă presupusă a fi vie fusese identificată.

Cobh spuse:

— Diversitate genetică. Management ecologic general. Acesta este răspunsul: o politică protecţionistă, de conservare a tuturor speciilor şi crearea unui climat favorabil pe Soare, într-un viitor incert. Vieţile oamenilor nu contează de loc când este vorba de aceste lucruri.

— Ce vrei să sugerezi?

— Să nu spunem nimic Departamentului intern despre fulgi.

Lvov încercă să retrăiască starea de acum câteva zile: când Pluto nu avea nici o importanţă pentru ea, când accidentul nu era decât un neajuns. Acum, deodată, vorbim de ameninţări la adresa vieţii noastre, despre distrugerea unui ecosistem.

Ce situaţie ironică! Dacă nu le spune despre fulgi, mediul acestora de viaţă ar putea fi distrus la salvarea noastră. Dar dacă le spunem, nu va mai veni nici o navă şi ne vom pierde vieţile.

Cobh părea că aşteaptă un răspuns.

Lvov rememora imaginea Soarelui deasupra câmpului de gheaţă de pe Pluto, la apus.

Se hotărî să se abţină.

— Nu spunem nimic. Deocamdată. Dar nu sunt de acord cu niciuna dintre părerile tale.

Cobh izbucni în râs.

— Dar ce ar mai fi de adăugat? Gaura de vierme este distrusă; nici măcar nava nu mai funcţionează.

— Avem timp. Mai sunt câteva zile bune până când nava va fi lansată. Hai să căutăm o altă soluţie. Din care să avem cu toţii de câştigat.

Cobh clătină din cap negativ. Părea neîncrezătoare.

Are toate motivele să fie, se gândi Lvov, analizându-şi cu surprindere propria decizie. *Sunt ferm convinsă să dezvălui*

adevărul mai târziu şi chiar să deturnez nava dacă va fi nevoie.

S-ar putea să-mi jertfesc viaţa pentru această lume.

Tot ce se poate.

În zilele următoare, Cobh meşteri la motorul navei şi zbură pe interfaţă pentru a aduna mai multe date despre fenomenul Alcubierre.

Lvov hoinări pe suprafaţa îngheţată a lui Pluto, înregistrând tot ce se putea. Începuse să îndrăgească mormanele de nori cirus, luna imensă învăluită într-un fel de ceaţă şi pulsul lent al scurgerii anului care dura secole.

Pretutindeni descoperea corpurile inerte ale fulgilor de zăpadă sau urmele lor: ouă, găuri acoperite. Nu mai descoperi alte forme de viaţă, sau mai degrabă se convinse că nu avea echipamentul necesar pentru a le recunoaşte.

Se reîntoarse la Christy, punctul aflat exact sub Caron, unde locurile erau deosebit de interesante şi complexe, iar densitatea fulgilor atingea cote maxime. Se gândi că era ca şi cum fulgii se adunaseră aici tânjind după luna imensă şi inaccesibilă de deasupra lor. Dar ce ar putea să-şi dorească fulgii de pe Caron? Ce importanţă avea pentru ei?

Lvov se întâlni întâmplător cu Cobh la navă, pe când îşi alimenta sistemul costumului de la sursa de energie centrală a navei. Cobh părea tăcută. Faţa ei era umbrită de geamul căştii. Se ferea să o privească pe Lvov direct. Aceasta o urmări o vreme.

— Eşti cam evazivă, spuse într-un final. S-a întâmplat ceva, ceva despre care nu vrei să-mi spui şi mie.

Cobh încercă să se întoarcă cu spatele, dar Lvov o prinse de braţ.

— Cred că ai găsit o altă soluţie. Nu-i aşa? Ai găsit o altă soluţie pentru a ieşi din această situaţie fără a distruge nici fulgii, nici pe noi.

Cobh îşi smuci braţul din strânsoarea lui Lvov:

— Da. Cred că ar mai fi o cale. Dar…

— Dar ce?

— La dracu! E *riscantă.* Poate că nici nu va funcţiona. Poate fi chiar mortală.

Cobh îşi frământa mâinile cu nelinişte.

Se teme, observă Lvov. Făcu un pas înapoi şi se depărată de Cobh. Fără să se mai gândească, zise:

— Înţelegerea noastră nu mai rămâne valabilă. Voi informa Departamentul intern în legătură cu fulgii. Chiar acum. Aşa că va trebui să punem în aplicaţie ideea ta, periculoasă sau nu.

Cobh îi studie cu atenţie faţa; părea să evalueze cât de hotărâtă era şi poate cât de puternică era din punct de vedere psihic. Lvov se simţi ca un program care este încărcat de computer. Momentul se prelungi, iar Lvov simţea un nod în gât. Va fi ea capabilă să se apere singură, fizic vorbind, dacă se va ajunge la aşa ceva? Era destul de hotărâtă?

M-am. Schimbat, se gândea. *Pluto m-a schimbat.*

În sfârşit, Cobh îşi mută privirea în altă direcţie.

— Trimite-ţi mesajul ăla blestemat! Spuse ea.

Înainte ca vreuna dintre ele să mai aibă timp să se răzgândească, Lvov trimise un mesaj computerizat. Incluse toate datele pe care le avea despre fulgi: texte, imagini, analize, propriile ei observaţii şi ipoteze.

— E gata, spuse într-un sfârşit.

— Şi nava?

— Sunt convinsă că o vor anula.

Lvov zâmbi.

— Şi sunt sigură şi că nu ne vor spune acest lucru.

— Deci nu mai avem nici o posibilitate, spuse Cobh furioasă. Ştiu că aşa se cuvine să procedăm. Ca să protejăm fulgii. Doar că nu vreau să mor. Sper să ai dreptate, Lvov.

— Nu mi-ai spus cum ne întoarcem acasă.

Cobh rânji de sub geamul căştii.

— Facem surf.

— E bine. Te descurci bine. Acum dă drumul scuterului.

Lvov respiră adânc şi azvârli scuterul cu ambele picioare. Maşinăria se rostogoli, sclipind în lumina Soarelui, iar Lvov continuă să se rotească în inerţie.

Cobh se întinse şi o opri.

— Nu poţi să cazi, spuse ea. Eşti pe orbită. Înţelegi asta, nu-i aşa?

— Bineînţeles că da, mormăi Lvov.

Amândouă se deplasau prin spaţiu, în apropierea fostei interfeţe a găurii de vierme construită de Poole. Interfaţa era

un tetraedru de lonjeroane de un albastru electric, întunecat în interior, de o mărime copleşitoare; Lvov se simţea de parcă zbura pe lângă caroseria unei clădiri dărăpănate, dar imense.

Pluto şi Caron erau suspendate în spatele lor ca două baloane, cu suprafaţa lor tărcată şi cu un aspect complicat, cu forma lor sferică vizibil distorsionată. Distanţa dintre ele nu era decât de paisprezece ori mai mare decât diametrul lui Pluto. Erau foarte diferite în ceea ce priveşte culoarea: Pluto era de un roşu sângeriu, iar Caron un albastru glaciar. *Aceasta se datorează diferenţei de compuşi de pe suprafaţa fiecăreia,* medita Lvov absentă. *Apei îngheţate de pe Caron.*

Priveliştea era uimitor de frumoasă. Lvov avu dintr-o dată o intuiţie fantastică, aproape organică, asupra faptului că politica ecologică promovată de autorităţile Sistemului era justificată.

Cobh îşi fixase panoul de comandă mobil la piept, cu ajutorul unor cureluşe. Se uită la ceas.

— Dintr-o clipă într-altă. Lvov, o să te descurci. Adu-ţi aminte că nu vei simţi nici o acceleraţie, indiferent cu ce viteză te vei deplasa. În centrul unei unde Alcubierre timpul şi spaţiul sunt anihilate. Vei fi în cădere liberă. Vor exista nişte forţe fluctuante, dar mici. Menţine-ţi ritmul respiraţiei şi…

— Taci din gură, Cobh! Spuse Lvov scurt. Ştiu toate astea.

Monitorul lui Cobh semnaliză ceva.

— Acolo, şopti ea. Nava s-a aprins. Mai sunt câteva secunde.

Un arc de lumină se ridică de pe suprafaţa lui Pluto în tăcere şi înconjură pântecul planetei. Era motorul navei, reparat şi pus în funcţiune de Cobh. Lumina era mai puternică decât cea a Soarelui; Lvov îi văzu strălucirea reflectată de Pluto, ca şi cum suprafaţa acesteia era o oglindă de gheaţă imensă şi plină de crăpături. Pe unde trecea flacăra se ridicau limbi de azot gazos.

Motorul trecu pe deasupra regiunii Christy. Lvov îşi lăsase acolo pupitrul de comandă pentru a monitoriza fulgii, iar imaginea transmisă era receptată pe ecranul căştii ei. Înfăţişa o sclipire care traversa văzduhul.

Apoi motorul îşi schimbă traiectoria vertical, urcând direct spre Cobh şi Lvov, aflate pe interfaţă.

— Cobh, eşti sigură că reuşim?

Lvov auzea respiraţia lui Cobh rărindu-şi ritmul şi

accentuându-se.

— Ascultă, Lvov, ştiu că-ţi este frică, dar dacă mă baţi la cap cu întrebări tâmpite nu te ajută cu nimic. Când motorul va pătrunde în interfaţă, va mai dura câteva secunde până când aceasta va deveni instabilă. Câteva secunde şi vom ajunge acasă. Sau pe aproape. Sau…

— Sau ce?

Cobh nu-i mai dădu niciun răspuns.

Sau nu, sfârşi Lvov în locul ei. *Dacă Cobh a calculat bine această nouă destabilizare ajungem* acasă cu ajutorul undei Alcubierre. Dacă nu…

Motorul cuprins de flăcări se îndrepta spre ele, aproape orbindu-le. Lvov încercă să respire normal ca să-şi poată menţine membrele relaxate.

— Pe Lethe! Şopti Cobh.

— Ce este? Întrebă Lvov alarmată.

— Uită-te puţin la Pluto. La Christy.

Lvov se uită pe ecranul căştii.

Pe unde trecuse lumina şi căldura motorului, Christy dospea. Vaporii de azot se ridicau de pretutindeni. Iar între fuioarele palide *se deschideau adânciturile din stratul de gheaţă.* Capacele se dădeau la o parte. Ouăle crăpau. Fulgii nou-născuţi se ridicau şi pluteau în zbor cu mantii de mătase din reţelele în care fuseseră înfăşuraţi în cuib.

Lvov zări firele lungi şi strălucitoare agăţate de Pluto şi ridicându-se spre Caron. Mai observă şi că fulgii nou-născuţi străbătuseră deja o distanţă mai mare decât diametrul planetei, urcând de la suprafaţa acesteia spre lună.

— E vremea funigeilor, spuse ea.

— Ce?

— Când eram mică… păianjenii nou-născuţi ţeseau bucăţele de pânză şi le agăţau de vârful firelor de iarbă. Acestea erau purtate de vânt şi se spunea că era vremea funigeilor.

— Aşa, spuse Cobh puţin sceptică. Se pare că se îndreaptă spre Caron. Folosesc efectul de evaporare care are loc în atmosferă pentru a se ridica… Poate că se folosesc de firele ţesute de anul trecut până la lună. Îşi iau zborul cu ocazia fiecărui periheliu, refăcându-şi de fiecare dată traseul de plasă de mătase. Cred că a venit vremea periheliului. Datorită căldurii neobişnuite emanate de motor. Dar de ce s-ar duce pe

Caron?

Lvov nu putea să-şi ia ochii de la fulgi.

— Datorită apei, răspunse ea.

Totul părea să se lege, acum când văzuse fulgii în acţiune.

— Pe Caron trebuie să fie gheaţă. Fulgii nou-născuţi au nevoie de gheaţă pentru a se hrăni. Folosesc substanţe nutritive din subsolul lui Pluto şi gheaţa de pe Caron… Au nevoie de resursele ambelor planete pentru a supravieţui…

— Lvov!

Motorul navei trecu cu repeziciune pe lângă ele, orbindu-le şi plonjând în interiorul interfeţei distruse.

Un şuvoi de luminiţe albastre explodară pe interfaţă, scurgându-se pe lângă Lvov.

În spatele ei, se ivise o sferă de lumină nepământeană, în timp ce în faţă se întindea bezna densă şi inegală, ca şi cum spaţiul fusese sfâşiat. Forţe fluctuante acţionau uşor în zona abdomenului şi a membrelor.

Pluto, Caron şi funigeii dispăruseră. Dar stelele, stelele nemuritoare străluceau deasupra ei, la fel ca în copilărie, pe Pământ. Privea stelele, încrezătoare, fără a se teme de ceea ce s-ar putea întâmpla.

Într-un târziu, auzi chiotul de bucurie al lui Cobh. Forţele scădeau în intensitate până când dispărură cu desăvârşire. Întunericul se destrămă, lăsând locul strălucirii şi căldurii Soarelui.

CAPCANĂ PENTRU O GAURĂ DE VIERME

Gregory Benford

Greg Benford este autorul romanului SF clasic intitulat *Fuga din timp* şi a unui număr impresionant de lucrări de succes, inclusiv *În oceanul nopţii* şi *Călătorind spre eternitate.* Este cel mai bun scriitor de literatură SF din generaţia de după Larry Niven, al cărui stil este, în primul rând, tributar lui Arthur C. Clarke, fiind caracterizat de premoniţii astronomice uimitoare, o imaginaţie fertilă, înfăţişând minuni ale tehnologiei viitorului, dar şi de o adâncime şi bogăţie stilistică a descrierilor rar întâlnită la alţi scriitori ai genului.

„Capcană pentru o gaură de vierme” nu este o scriere reprezentativă pentru Greg Benford, deoarece este mai degrabă o lucrare redactată în stilul literaturii SF „de calibru greu”, care aduce soluţii unor probleme, specifică lui Robert A. Heinlein şi Paul Anderson mai degrabă, decât lui Arthur C. Clarke. Avem de-a face cu o aventură palpitantă din *Analog,* revista care susţine tradiţia literaturii SF de foarte bună calitate.

✶✶✶

Era pe cale de a fi friptă, şi aceasta, numai pentru că nu fusese în stare să îngheţe un om.

— Vizualizează, ceru Claire. Erma se supuse.

Soarele îi învăluia cu o mare de fierbinţeală. Răsuci la maximum butonul instalaţiei de aer condiţionat, dar aceasta nu părea a fi de prea mare ajutor.

Asemenea unor gheizere, explozii de roşu intens şi violet actinic răsăreau în clocotirea galben pală. Vârful arcadei solare se ivise deasupra orizontului, ca o verighetă cufundată pe jumătate în noroiul albicios şi fierbinte. Ca un monstru, lung de peste două mii de kilometri, lucios şi zvelt, colorat cu roşu purpuriu, deosebit de strident.

Stinse luminile din cabină. Citise undeva că oamenilor li se părea mai răcoare în întuneric. Temperatura de aici, din interior, era normală, dar ea începuse să transpire.

Reglă luminozitatea ecranului imens din faţă, reducând roşul şi galbenul şi dând şuvoiului de fierbinţeală o tentă albăstruie. Poate că era şi aceasta o cale de a reuşi să-şi păcălească

subconştientul.

Claire roti oglinda retrovizoare pentru a privi coroana de raze solare. Imaginea era refractată jur-împrejurul discului solar, astfel încât zări o primă imagine. Traiectoria ei se găsea pe panta descendentă a unei elipse mult alungite, al cărui punct minimal fusese calculat să coincidă cu vârful arcadei solare. Până acum, traiectoria parcursă pe orbită corespundea cu exactitate rutei propuse.

Calculatorul nu avea probleme din cauza căldurii, bineînţeles, iar gravitaţia nu era o problemă. Căldura era domeniul inginerilor. Ea nu era decât un pilot.

În interiorul cabinei în care îşi desfăşura activitatea, panoul de comandă o izola de mediul înconjurător propriu-zis – straturile de gaze toxice, bombardamentul de fotoni… Se simţea de parcă ar fi manevrat direct oglinda retrovizoare, deşi nu era adevărat. Temperatura camerei era răcită uşor, ca de un imens evantai de pene.

Ansamblul reflectorizant se afla cocoţat pe pivoţii săi deasupra navei. Se afla destul de departe de scutul termic pentru a capta întreaga fierbinţeală, astfel încât se încălzea cu repeziciune. În curând se va topi, în ciuda sistemului de răcire.

Lasă-l să se topească. Mai târziu nici nu va mai avea nevoie de el. Se va afla ea însăşi afară, în bătaia soarelui.

Roti oglinda invers. Toate imaginile virtuale aveau o strălucire captivantă, pe care nici măcar Erma, simulatorul de personalitate, nu o putea atenua. Erau mult prea frumoase. Oglinda era deja topită, aceasta se putea vedea chiar de pe imaginea discului solar, însă robotul continua să-i monitorizeze reflecţiile.

— Culoarea este un indiciu al temperaturii, nu-i aşa? Întrebă Claire.

ROŞUL INDICĂ O TEMPERATURĂ DE 7 MILIOANE DE GRADE KELVIN.

Draga şi buna mea Erma cea cochetă, se gândi Claire. *Nu dă nici odată un răspuns direct dacă nu-i cânţi în strună.*

— Închide vârful arcului.

În ochii ei se reflecta arcada solară pe lângă care treceau. Aceasta era formată dintr-o serie de fluxuri magnetice tubulare, dispuse asemenea încrengăturilor dintre lirele de bumbac într-un şerveţel victorian. Capetele lor erau ancorate

în fotosfera de dedesubt, în stratul de plasmă densă şi inertă. Claire se încadră pe arcada solară. Cel mai fierbinte loc accesibil din întreg Sistemul Solar şi tocmai acolo se găsise să caute.

MISIUNE ÎNDEPLINITĂ PRIN AMPLASAREA UNUI SATELIT PE SUPRAFAŢA SOLARĂ. ESTE EXACT ÎN VÂRFUL ARCADEI. ESTE FOARTE ÎNTUNECAT.

— Bineînţeles, fraiero, este o gaură.

ACCESEZ PROGRAMUL ASTROFIZIC ADECVAT.

Erma cea perfectă, cum mai schimbă vorba…

— Arată-mi prin intermediul codului culorilor.

Claire trase cu ochiul la crăpătura rotundă şi întunecată. Ca o muscă prinsă în plasa de păianjen. Bine măcar că, cel puţin, nu se agita şi nu avea picioare. Undele magnetice se propagau de pretutindeni, ca boabele de grâu purtate de vânt. În limbajul culorilor, fluxurile tubulare aveau culoarea albastră şi un aspect straniu. Dar nu erau decât nişte câmpuri magnetice obişnuite, de genul celor cu care avea de a face în fiecare zi. Sfera întunecată pe care o susţineau părea, însă, ieşită din comun. Firele albăstrui prinseseră musca cea neagră şi o ţineau bine.

Era semn bun. Altfel, satelitul de supraveghere nu ar fi putut fi instalat nici odată. În spaţiul îndepărtat, gaura aceea de abanos era cel mai greu de găsit. De aceea nimeni nu reuşise, până acum, să o găsească.

ORBITA NOASTRĂ SE RIDICĂ DEASUPRA STRATULUI GROS DE PLASMĂ. AŞ PUTEA SĂ ACCELEREZ DEZAGREGAREA CU AJUTORUL RAZELOR X. CE ZICI?

— Fă-o!

Gaura se lărgi. Claire se uita cu coada ochiului la fluxurile magnetice tubulare din lumina gălbuie. În lumina razelor X păreau ascuţite şi fusiforme. Dar, în jurul adânciturii întunecate, liniile de câmp se estompau. Poate că aici îşi modificau direcţia, dar mai degrabă gaura era aceea care deforma imaginea.

— Suntem la adăpost, nu-i aşa?

Radiaţiile puternice erau cea mai bună dovadă a temperaturii ridicate a structurilor.

Gaura ca o pată neagră. Lumina era risipită, anulată, ca şi cum ar fi fost amestecată cu o linguriţă şi s-ar fi dizolvat.

O muscă se prinsese în plasa de păianjen şi era pârlită ca la un foc de tabără. Iar ea trebuia să se aplece, să-şi pârlească părul şi să o fotografieze. Şi toate acestea pentru că nu a fost în stare să îngheţe un om.

Străbătuse cu paşi mici coridorul aflat la trei sute de metri adâncime, dedesubtul câmpiilor arse de pe Mercur, admirând fântânile cu apă înspumată din cadrul complexului în care se afla apartamentul ei, concentrându-se doar asupra zgomotului cristalin al căderii apei. Apa era din cea mai bună, proaspătă, adusă tocmai de la poli, nu porcăria de apă reciclată cu care era obişnuită în timpul zborurilor. Inspiră stropii minusculi care erau împroşcaţi în jurul ei. Chiar în acel moment intră funcţionarul acela public.

— Claire Ambrase, eşti sechestrată oficial.

Îi împlântă cea de-a treia articulaţie a degetului în deschizătura cotului şi Claire simţi un fior de răceală şi o moleşeală care o cuprindea. Sistemul nervos îi îngheţase. Înainte de a schiţa vreo mişcare, toţi centri nervoşi îi paralizaseră brusc.

Era ca şi cum avea degetele amputate.

În starea de şoc în care se afla nu putea să facă altceva decât să se holbeze la el – era genul de şoarece care se estompa în mulţime. Perfect pentru acest tip de slujbă. Un nimeni, venit de nicăieri, care te lua prin surprindere.

Se dădu cu un pas înapoi.

— Îmi pare rău. Compania Isataku mi-a dat ordonat să clarific situaţia de urgenţă.

Claire rezistă impulsului de a-l pune la pământ. Arăta lunatic, slab şi palid. Avea poate cu câteva kilograme în plus faţă de ea, dar era bine proporţionat. I-ar fi făcut plăcere.

— Pot să plătesc îndată ce…

— Vor banii acum.

Se scuză printr-o înclinare uşoară din cap, fără un cuvânt. Era obişnuit să procedeze aşa. Îşi amintea vag că îl mai văzuse undeva, într-un bar lângă Apex. Nu erau mai mult de o mie de oameni pe Mercur, iar cei mai mulţi trăiau, ca şi ea, în subteran.

— Isataku nu are niciun motiv să nu-mi mai acorde credit.

Îşi freca cotul. Programele injectate n-ar fi trebuit să fie

dureroase, dar erau de fiecare dată. Era ceva în legătură cu afectarea sistemului neuro-muscular.

— Aşa îmi va fi greu să aduc înapoi nava şi transportorul de metale preţioase.

— A, dar îţi vor acorda un împrumut pentru alimentarea navei şi proviziile necesare. Şi, bineînţeles, un avans pentru încărcătura de minereu. Dar nu prea mult.

— Nu destul de mult ca să pot să scap de noianul de datorii.

— Mă tem că nu.

— Înţeleg.

El se făcu că nu observă sarcasmul din vocea ei.

— Vor nava pe Lună.

— Unde o vor confisca.

Se îndreptă spre apartamentul ei. Ştia că aşa ceva trebuia să se întâmple, dar în graba ei de a livra încărcătura de minereu, fusese neatentă. Agenţi precum ţicnitul acesta îşi încolţesc prada acasă de obicei, nu pe coridoare. Acasă avea o armă paralizantă la îndemână, după uşă.

Încercă să îi distragă atenţia:

— Vreau să fac o reclamaţie.

— Predă-o direct la sediul companiei.

Succint, eficient, probabil că mai comunicase o serie de veşti proaste pe ziua de azi. Era un om foarte ocupat.

— Vreau să fac o reclamaţie superiorului tău.

— Superiorului meu?

Se pare că găsise un punct sensibil. Gura lui fermă se căscă de surprindere.

— Vreau să reclam, spuse dând brusc colţul spre apartamentul ei, modul brutal în care sunt interogaţi clienţii companiei.

— Hei, nici nu te-am atins!

— Dar m-a durut. Adunături de slăbănogi. Aţi putea să faceţi şi puţin scandal ca să vă mai şi distraţi.

Părea ofensat.

— Sunt prins la mijloc. Eu nici măcar nu ştiu ce prevede contractul clientului. Poţi să întrebi…

— Nu te mai obosi…

Se duse întins la uşa apartamentului şi o deschise. În timp ce păşea înăuntru îl simţi la câţiva paşi în spatele ei.

Aşa. Trecu peste prag, se întoarse la dreapta, înşfăcă arma

paralizantă din suportul ei, se întoarse, ţinti, dar nu reuşi să apese pe trăgaci.
— La dracu'! Se răsti ea.
El clipi, se retrase şi ridică mâinile cu palmele întinse înainte, ca şi cum ar fi vrut să blocheze lovitura.
— Ce? Ai doborî pe cineva pentru un transportor încărcat cu minereu?
— Este nava mea. Nu a lui Isataku!
— Doamnă, eu nu am niciun cuvânt de spus. Dacă mă dobori, poţi să mai obţii încă o zi până când cei mari să vină să te caute.
— Nu şi dacă te…
Deschise gura şi încercă să pronunţe un „î” dintr-un „îngheţi” neîncrezător, dar apoi se înfurie.
— Să mă înţepeneşti până pleci cu nava? Te dau în judecată şi-ţi voi pretinde şi ochii din cap drept recompensă, ca să joc hochei cu ei.
— Da, da, răspunse Claire plictisită. Tipul era plin de clişee. Şi eu aş ajunge pe Lună până reuşeşti tu să ieşi de aici şi dacă fac o tranzacţie care să mă avantajeze puţin…
— Ai reuşi să pui mâna pe destui bani ca să-mi plăteşti daunele.
— Şi să împarţi tu banii cu Isataku.
Puse arma la locul ei, plictisită.
— N-ai avea cum să obţii un preţ atât de bun.
— OK, m-am cam hazardat.
— Doamnă, nu sunt decât un mesager, nu-i aşa? Prietenos şi amabil, nu? Iar tu îndrepţi arma spre mine.
— Ieşi afară!
Nu putea să suporte un bărbat care trecea de la teamă la furie şi insulte în mai puţin de o fracţiune de secundă.
Ieşi. Îl privi plecând, apoi încuie uşa.
Trebuia să bea ceva urgent. Ceea ce o deranja cel mai tare nu era faptul că Isataku îi retrăgea dreptul de folosinţă al navei, ci propria ei lipsă de curaj.
Nu a reuşit să se hotărască la timp să-l încremenească pe tipul ăla, să-l scoată din uz pentru zece megasecunde sau aşa ceva. I-ar fi oprit cursul vieţii, i-ar fi luat câteva zile pe care n-ar fi putut să le mai recupereze… Inhibiţia ei era de natură abstractă, dar era motivată. Unchiul ei fusese îngheţat pentru

mai mult de un an şi nu a reuşit nici odată să revină la viaţa lui de dinainte. Claire văzuse efectele acestui fapt de aproape, pe vremea când nu era decât un copil.

Cunoaşterea de sine nu era o treabă bună. Tocmai acum descoperise că avea mai multe principii decât era nevoie…

Şi cum avea să scape de Isataku?

Arcada şerpuia în câmpul solar, o curbă strălucitoare de albastru, cu o înălţime de două mii de kilometri.

Văzută prin razele X ale monitorului, arăta absolut superb – dungile răsucite, sinuoase, cu sclipiri de roşu aprins. Absolut superbă, absolut mortală. Transportorul ei de minereu nu avea ce căuta aici.

— E timpul să facem o schimbare, spuse Claire.

EŞTI SURPRINZĂTOR DE EXACTA. SEPARAREA SCUTULUI ARS VA AVEA LOC PESTE 338 DE SECUNDE.

— Nu mă lua de sus, Erma.

ÎMI FOLOSESC PROGRAMELE DE SIMULARE A PERSONALITĂŢII CÂT DE EFICIENT POT.

— Nu-ţi mai pierde timpul. Nu sunt convingătoare. Fii atentă cum evaluezi situaţia şi apoi ocupă-te de separare.

EVALUAREA ESTE FĂCUTĂ ÎN MOD AUTOMAT, ÎN URMA DATELOR COLECTATE DE SATELITUL DE SUPRAVEGHERE DE LA SOL.

— Verifică încă o dată.

FĂRĂ ÎNDOIALĂ CĂ VOI ŢINE SEAMA DE SFATUL TĂU PREŢIOS.

Era probabil un fel de sarcasm artificial. Vocea cristalină a Ermei îi răsuna în cap, fără să o poată opri. Erma era o inteligenţă artificială de tip interactiv, parţial implantată şi parţial inclusă în panoul de comandă al navei. Pilotarea acesteia nu ar fi fost posibilă fără ajutorul ei.

Dar, chiar şi cu ea, s-ar putea să fie imposibil să înfrunte fierbinţeala Soarelui, se gândi Claire privind portocalele prăjite şi florile galbene ofilite din faţa ei.

Întoarse nava pentru a o menţine în umbra scutului. Grămada de resturi carbonizate care mai rămăsese din acesta începu să se rotească. Bucăţele de metal topit începură să se propage în toate direcţiile.

— Din ce cauză s-a produs această rotire a scutului?

Se lansă într-un plonjon parabolic în direcţia Soarelui,

depărtându-se de scut.
FORMA ASIMETRICĂ A SCUTULUI A CREAT UN FLUX CIRCULAR.
— La asta nu m-am gândit.
Ideea era să menţină partea topită a scutului pe direcţia Soarelui. Acum scutul se întorsese, iar căldura iradia pe direcţia navei. Crusta zgrunţuroasă de reziduuri, pe care le adunase din atmosfera mercuriană, ardea dospit sub efectul razelor infraroşii. Extremitatea îndepărtată a scutului se topea.
— Cât de mult poate să crească temperatura navei în cazul de faţă?
NU FOARTE MULT. VOM FI DESTUL DE DEPARTE CÂND VA DEVENI CEVA SERIOS.
— În ce stare sunt aparatele de fotografiat?
Privi unul dintre mecanismele sofisticate apărând între şirul de imagini de pe monitoare. Îi convinsese pe cei de la Institutul de cercetări solare să-i încredinţeze aparatura, ca parte a comisionului ei. Dacă vreunul se strica, trebuia să-l plătească din profit.
TOATE SUNT REGLATE ŞI PE POZIŢII. VOM AVEA ŢINTA ÎN VIZOR DOAR 33,8 SECUNDE. TRAVERSAREA VA DURA 4,7 SECUNDE.
— Sper ca savanţilor să le placă ceea ce vor avea de văzut.
AM CALCULAT CĂ ŞANSELE DE SUCCES DEPĂŞESC PROFITUL CU ŞAIZECI ŞI DOUĂ DE MILIOANE DE DOLARI.
— Am negociat un comision de şaptezeci şi cinci de milioane de dolari pentru această călătorie.
Deci Erma credea că şansa de a încolţi viermele era de…
OPTZECI ŞI TREI LA SUTĂ ŞANSE DE SUCCES.
Ar trebui să renunţe să calculeze din memorie; Erma era întotdeauna mai rapidă decât ea.
— Fii gata să ne descotorosim de scut. Apoi vom difuza pozitronii. Se face cald aici.
NU DETECTEZ NICI O SCHIMBARE DE TEMPERATURĂ ÎN SPAŢIUL ÎN CARE TE AFLI. 22,3 CENTIGRADE.
Claire observă un balon de aer cam de mărimea Europei ridicându-se dintre şuvoaiele albicioase de fierbinţeală. Ca un clocot permanent.
— Poate că imaginaţia mea a luat-o razna. Hai să punem mâna pe datele alea şi să ne cărăm, OK?

Reprezentantul Institutului de cercetări solare era puţin cam suspicios, deşi reuşea destul de bine să ascundă acest lucru.

Nu putea să interpreteze expresia feţei sale lungi, osoase, cu pielea întinsă ca pe tobă. Aşa arătau cei care călătoriseră pe asteroizi acum jumătate de secol. Un corp tubular, adecvat coridoarelor înguste, cu mâini mari. Avea o oarecare eleganţă, care te ducea cu gândul la planta de fasole, în felul cum îşi înfăşurase picioarele în jurul scaunului şi se uita la ea, cu capul înălţat şi zâmbea atât cât era nevoie pentru a nu părea nepoliticos. Exact atât cât era nevoie, niciun pic mai mult.

— Vei efectua analiza preliminară?

— Pentru un anumit tarif.

Pufni cu dispreţ.

— Nici nu mă îndoiesc. Avem o navă special concepută care este aproape gata să decoleze de pe Lună. Mă tem că…

— Eu pot să plec chiar acum.

— Fără îndoială că eşti la curent cu faptul că programul nostru de cercetare a fost deja întârziat…

— Toată lumea de pe Mercur este la curent.

Fasolea îşi împreuna degetele groase şi lungi, părând foarte absorbit de felul cum acestea se îmbinau. Poate că nu se simţea în largul lui să negocieze cu o femeie, se gândi ea. Poate că nici măcar nu-i plăceau femeile.

Şi totuşi, i se părea că silueta lui subţire era tulburătoare, un amestec de delicateţe, masculinitate şi forţă. Din moment ce el îşi studia degetele, ar fi putut şi ea să facă acelaşi lucru. În lipsă de altă preocupare mintea ei făcea speculaţii asupra măsurii, în care lungimea excesivă era o caracteristică a tuturor extremităţilor sale. Vechea poveste! Dar ar fi interesant de aflat. Însă afacerile erau mai importante.

— Se pare că pilotul automat s-a apropiat prea mult, admise el în sfârşit. Există efecte neprevăzute, datorate refracţiei care îngreunează pilotajul. Nu ştim sigur ce s-a întâmplat.

Era contrariat de eşecul operaţiunii, presupuse ea, şi încerca să ascundă acest lucru. Oamenii tind să se comporte în acest fel, când trebuie să danseze după cum li se cântă de pe Pământ. Ajung să ţină la salariu mai mult decât la ei înşişi.

— Am mult spaţiu, spuse ea cu blândeţe. Pot să stochez instrumentele de analiză, să le păstrez la rece.

— Mă îndoiesc de faptul că transportorul tău de minereu are dotările necesare.

— Cât de complicat poate să fie? Trag o fugă până acolo, echipamentele voastre efectuează analiza la faţa locului şi apoi o şterg…

Pufni din nou.

— Nava ta nu a fost destinată unei călătorii atât de aproape de Soare. Până acum, doar navele de cercetare…

— Am un Fresnel. Un echipament preţios care emite fotoni de toate felurile, formele şi culorile.

— Nu e de ajuns.

— Folosesc un scut de protecţie. În plus, nava e foarte puternică. Dacă zbor fără încărcătură, mă pot deplasa foarte rapid.

— Nava noastră a fost foarte atent proiectată să…

— Da – şi nu a folosit la nimic.

Îşi studia din nou degetele. Puternice, lungi şi totuşi groase. Poate că îşi iubea degetele. Îşi permise să umple tăcerea închipuindu-şi câteva lucruri interesante pe care el le-ar putea face cu degetele. Învăţase că, la majoritatea negocierilor, tăcerea era arma cea mai eficientă.

— Am rămas în urmă faţă de termenul iniţial al cercetărilor.

A, o concesie.

— Cei de pe Lună trebuie să coordoneze de fiecare dată totul.

Încuviinţă din cap cu fermitate.

— Aştept de luni de zile. Viermele ar putea să cadă înapoi în gaura lui de pe Soare în orice clipă. Le-am tot spus…

Reuşise cumva să-l facă să-şi dea pe faţă nemulţumirile. Ţinu o adevărată prelegere despre capetele seci care nu făceau altceva decât să lucreze pe computer, fără a face vreo experienţă reală, cu mâna lor. Ea părea să-l înţeleagă şi îi plăcea să-i privească mâinile încleştându-se şi reliefându-i muşchii gâtului. Dar afacerile erau mai importante şi nu trebuia să uite asta!

— Crezi că ar putea pur şi simplu să dispară?

— Viermele?

Clipi, punând capăt litaniei motivelor de nemulţumire.

— E de mirare că l-am depistat. Poate să cadă înapoi în orice moment.

— Atunci viteza cu care acţionăm este foarte importantă. Ai

controlul asupra bugetului local?

— Da.

Zâmbi.

— Mă refer la o sumă mică, dar bani gheaţă. O sută de milioane.

O cută adâncă îi brăzdă fruntea pentru o clipă.

— Nu e aşa de mică.

— OK, hai să zicem şaptezeci şi cinci. Dar în bani gheaţă, da?

Imensa arcadă magnetică se înălţa peste bolta solară, mai puţin abruptă. Un gigant cu picioare arcuite şi fără trunchi.

Claire îşi reglase traiectoria în aşa fel încât să se deplaseze cu o aruncătură de băţ pe deasupra acestuia. Arcada începu să se coloreze în roşu: plasma de hidrogen se încălzise datorită curenţilor care formau câmpurile magnetice. Un cuptor aflat sub presiune, lung de câteva mii de kilometri.

Se afla aici de luni de zile şi ar putea să dureze încă câţiva ani. Sau să se expandeze în minutul următor. Dar prezicerea momentului în care arcadele vor începe să scuipe flăcări era un eveniment foarte important, cea mai audiată predicţie meteorologică din întreg Sistemul Solar. O singură rază ar putea să prăjească muncitorii cu tot cu costumele de protecţie aflaţi pe centura de asteroizi. Institutul de cercetări solare supraveghea totul îndeaproape. Aşa descoperiseră şi viermele.

Fluxurile tubulare se lărgeau.

— Nu avem încă nici o imagine?

AR TREBUI SĂ VEDEM, DAR NU PUTEM DIN CAUZA LUMINII EXCESIVE.

— Ce surpriză! Nu există nimic aici care să nu fie excesiv.

SATELITUL DIN ZONĂ PRETINDE CĂ ŢINTA NOASTRĂ ARE MAI MULTE SUTE DE METRI ÎN LUNGIME. ŞI TOTUŞI NU REUŞESC SĂ O LOCALIZEZ.

— La dracu’!

Claire cercetă fluxurile tubulare, urmărind câteva cu privirea din vârf şi până la baza arcadei ancorate în fierbinţeala solară. Căzuse oare viermele înapoi în gaura lui? Ar fi putut să alunece pe fluxurile acelea magnetice şi să se scufunde în marea de plasmă densă şi mai puţin încinsă. Şi apoi ar fi putut

să alunece până în inima planetei, întorcându-se acolo de unde plecase. Acesta era adevăratul motiv pentru care cei de pe Lună se înghesuiau să „studieze” viermele. Frica.

— Unde este?

ŢINTA NU ESTE ÎNCĂ VIZIBILĂ. REGIUNEA DE DEASUPRA ARCADEI EMITE PREA MULTĂ LUMINĂ. NU EXISTĂ NICI O EXPLICAŢIE ŞTIINŢIFICĂ PENTRU ACEASTA.

— Lasă explicaţiile ştiinţifice.

MAI SUNT 12,6 SECUNDE PÂNĂ LA ÎNCEPEREA OPERAŢIUNII.

Arcada se îndrepta spre ea, mărindu-şi volumul. Vedea cum filamentele delicate oscilau sub influenţa curenţilor care le afectau echilibrul precar, încercând să concilieze plasma fierbinte din interior cu pereţii magnetici. Atunci când forţa magnetică era diminuată, plasma îşi sporea strălucirea. Natura poate să creeze o minune atât de laborioasă şi să o aşeze în vecinătatea ostilă a Soarelui, ceea ce era un miracol, pe care, însă, nu era în stare să-l aprecieze în aceste clipe.

Picături de sudoare îi ocoleau ochii şi i se scurgeau pe bărbie. Niciun fel de artificiu de reducere a luminilor nu o mai putea face să ignore căldura. Respiră adânc de câteva ori.

Scutul capta cea mai mare parte a căldurii. La limita de jos a orbitei parabolice, primeau în plin căldura ucigătoare emisă de Soare.

TEMPERATURA INTERNĂ CREŞTE.

— Nu mai spune. Găseşte viermele ăla mai repede!

LUMINA EXCESIVA PERSISTĂ. DAR NU, AŞTEAPTĂ! A DISPĂRUT. ACUM POT SĂ VĂD ŢINTA.

Claire lovi cu putere braţele fotoliului şi dădu un chiot de bucurie. Pe ecranul monitorului şerpuia vârful arcadei. Se apropiară uşor, trecând dincolo de culmea acesteia – şi era chiar acolo.

O sferă întunecată. Sau era un vierme în sursa gravitaţională. Nu semăna deloc cu o muscă. Se cuibărise între undele gravitaţionale ca un ou întunecat depus între paie albăstrui. Era oul ei de Paşte, de abanos, care îi va salva pielea şi nava din ghearele Companiei Isataku.

SCANAREA INIŢIATĂ. VIZIBILITATE MAXIMĂ.

— Bravo.

CUVINTELE TALE EXPRIMĂ BUCURIA, DAR VOCEA TA NU.

— Îmi vine să sar în sus de bucurie. Răsplata va fi un alt

motiv de bucurie, desigur, dar nu tot nu voi reuşi să păstrez această navă. Sau pe tine.

NU DISPERA. POT ÎNVĂŢA SĂ COLABOREZ ŞI CU ALT CĂPITAN.

— Draga mea, calităţile tale interpersonale sunt deosebite. Dar nu pentru tine îmi făceam probleme.

MĂ AŞTEPTAM MĂCAR LA ATÂTA LUCRU…

— Fără nava aceasta, va trebui să mă mulţumesc cu o slujbă de cârtiţă.

Erma nu pregătise nici o replică. În loc de asta, schimbă subiectul.

IMAGINEA VIERMELUI PARE SĂ SE MICŞOREZE.

— Ce?

Pe măsură ce se apropiau de arcadă, imaginea se micşora. Se distorsionă pe margini, lumina se sfâşie. Claire văzu un fel de curcubee dansând în jurul miezului întunecat.

— Ce face?

Dintr-o dată, se temu că se îndepărta de ea, plonjând în marea de fierbinţeală solară.

NU DETECTEZ NICI O MIŞCARE. IMAGINEA ÎNSĂŞI SE CONTRACTĂ PE MĂSURĂ CE NE APROPIEM DE EA.

— Imposibil. Lucrurile se măresc pe măsură ce te apropii de ele.

NU ŞI ÎN CAZUL DE FAŢĂ.

— Se micşorează şi gaura de vierme?

ATENŢIE! CERCETAREA ESTE PE JUMĂTATE TERMINATĂ.

Transpira, dar nu din cauza căldurii.

— Ce se întâmplă?

NU AM ACCESAT MATERIALUL TEORETIC.

— Ce uşurare! Întotdeauna mă simt mult mai bine după o teorie reconfortantă!

Gaura de vierme părea să se îngusteze, iar arcada de lumină strălucea acum din spatele lor. Curcubeele strălucitoare şi bizare sfâşiau mormanul întunecat. După puţin timp, pierdu imaginea care se desluşise, dintre undele ce se intersectau într-o continuă mişcare. Claire se nelinişti.

ATENŢIE! CERCETAREA A LUAT SFÂRŞIT.

— Foarte bine!

SE PARE CĂ AU MAI RĂMAS DOAR 189 DE SECUNDE PÂNĂ LA SEPARAREA SCUTULUI. SĂ CONTINUI?

— Avem toate fotografiile solicitate?

ÎNTREG SPECTRUL, CU O VALOARE APROXIMATIVĂ DE 75 DE MILIOANE.

Claire mai dădu un chiot de bucurie.

— Măcar îmi voi permite să plătesc un avocat bun care să mă scape de amenzi.

PARE PREA PUŢIN PROBABIL. PÂNĂ ATUNCI, MAI AM O EXPLICAŢIE PENTRU MICŞORAREA NEAŞTEPTATĂ A IMAGINII. GAURA DE VIERME ARE O MASĂ NEGATIVĂ.

— Antimaterie?

NU. ESTE VORBA DE CURBAREA SPAŢIULUI ŞI A TIMPULUI CARE SE OPUNE MATERIEI OBIŞNUITE.

— Nu înţeleg.

O gaură de vierme făcea legătura între două puncte din spaţiu, aflate uneori la o distanţă de mulţi ani lumină, iar ea ştia acest lucru. Erau rămăşiţele unui univers primordial, un fel de cute pe care expansiunea Universului nu reuşise să le netezească. Materia putea să între pe o parte a viermelui şi să iasă prin cealaltă, aparent într-o secundă. Imediat, mai rapid decât dacă s-ar fi deplasat cu viteza luminii.

Folosindu-şi imensul bagaj de cunoştinţe, Erma îi explica fenomenul. Claire asculta, reuşind cu greu să ţină pasul cu ea. În cele cincisprezece miliarde de ani de când se formase gaura de vierme, ceea ce era mai ciudat era că unul dintre capetele viermelui înghiţea mai multă materie decât celălalt. Dacă unul dintre capete se fixa în miezul unei stele, înghiţea o cantitate enormă de materie, lărgindu-se.

Dar materia care trecea prin capătul ce îşi sporea masa, era expulzată prin capătul celălalt. La nivel local, extremitatea care elibera materia părea că îşi reduce masa proprie. Spaţiul şi timpul se curbau în direcţia opusă celei de la capătul care înghiţea materie.

— Deci e un fel de masă negativă?

AŞA AR TREBUI. ÎN ACEST MOD ESTE RESPINSĂ MATERIA. LA FEL CUM CELĂLALT CAPĂT SE COMPORTĂ CA O MASĂ POZITIVĂ, OBIŞNUITĂ, CARE ATRAGE MATERIA.

— Atunci de ce nu s-a rupt de Soare?

DACĂ S-AR FI RUPT, S-AR FI PIERDUT ÎN SPAŢIUL INTERSTELAR. DAR ARCADA MAGNETICĂ ÎL REŢINE.

— De unde ştim că masa lui este negativă? Tot ceea ce am văzut a fost…

Erma proiectă o imagine pe ecranul monitorului.
MASA NEGATIVĂ SE COMPORTĂ CA O LENTILĂ DIVERGENTĂ PENTRU LUMINA CARE TRECE PE LÂNGĂ EA. DE ACEEA AM AVUT IMPRESIA CĂ SE MICŞOREAZĂ PE MĂSURĂ CE NE APROPIAM DE EA.

Claire ştia că materia obişnuită focalizează lumina ca o lentilă convergentă. Aruncă o privire şi observă cum capătul negativ al găurii de vierme refracta lumina invers. Fasciculele de lumină care treceau prin el erau dispersate, lăsând un tunel întunecat în mijloc, pe direcţia iniţială a fasciculelor. Nava traversase tunelul, deviind de la traiectoria iniţială, iar mărimea găurii de vierme se micşoră în aparenţă.
— Dar unei ditamai stele îi trebuie foarte mult timp pentru a focaliza lumina.
ADEVĂRAT. DAR GĂURILE DE VIERME SUNT GENERATE DE CAUZE RĂMASE NECUNOSCUTE, IAR PROPRIETĂŢILE LOR DEPĂŞESC NIVELUL NOSTRU DE CUNOAŞTERE.
Claire nu putea să sufere prelegerile, chiar şi cele rapide, computerizate. Dar o idee nu-i dădea pace…
— Deci viermele acesta nu se va retrage înapoi în masa solară?
AŞA CEVA NU ESTE POSIBIL. M-AŞ PUTEA ÎNCUMETA SĂ PRESUPUN CĂ SE VA BLOCA AICI ÎNCERCÂND SĂ-ŞI CROIASCĂ DRUMUL ASCENDENT, DUPĂ CE SE VA CIOCNI DE SOARE.
— Savanţii vor fi încântaţi de faptul că viermele nu va fi distrus.
ADEVĂRAT. ACEST LUCRU SPOREŞTE IMPORTANŢA CERCETĂRILOR NOASTRE.
— Le sporeşte importanţa, dar nu şi preţul.
Nici odată nu i-a plăcut să lucreze cu un onorariu fix.
Dacă le-ai depăşit aşteptările – foarte bine, dar răsplata era aceeaşi şi dacă ar fi făcut o treabă de mântuială.
SUNTEM EXTREM DE NOROCOASE SĂ PUTEM VEDEA UN LUCRU ATÂT DE RAR. GĂURILE DE VIERME TREBUIE SĂ FIE EXTREM DE RARE, IAR ACEASTA A FOST TEMPORAR BLOCATĂ AICI. ARCADELE MAGNETICE DUREAZĂ DOAR CÂTEVA LUNI PÂNĂ…
— Stai puţin. Cât de mare e chestia asta?

AM CALCULAT CĂ ARE UN DIAMETRU DE APROXIMATIV ZECE METRI.

— Institutul de cercetări solare nu avea dreptate – e destul de mică.

NU CUNOŞTEAU EFECTUL DE REFRACŢIE. AU INTERPRETAT DATELE OBŢINUTE ÎN MOD CONVENŢIONAL.

— Suntem norocoşi că măcar am văzut-o.

ESTE UNICĂ, O RELICVĂ DE LA ÎNCEPUTURILE UNIVERSULUI. DEOARECE ESTE O DESCHIDERE SPRE ALTCEVA AR PUTEA…

— Să valoreze o avere.

Claire evaluă situaţia în grabă. Probabil că Erma avea dreptate. Cele şaptezeci şi cinci de milioane nu erau de ajuns pentru a se salva pe sine şi nava. Dar acum ştia ceva ce nu mai ştia nimeni. Şi acest lucru nu se va mai repeta.

— Iniţiază separarea scutului.

NU TE-AŞ SFĂTUI. TEMPERATURA VA CREŞTE FOARTE REPEDE.

— Eşti doar un computer, nu eşti tu comandantul. Fă ce ţi-am spus.

Acţionase impulsiv, cedând inspiraţiei de moment.

Aceasta era diferenţa între ingineri şi piloţi. Inginerii continuă să calculeze şi să se frământe chiar şi după ce au acţionat. Piloţii nu fac asta nici odată. Soluţia era zborul pe orbită, nu calculele fără sfârşit.

Transpira. Se ferea să se miroasă.

Să se gândească la ceva rece. Dar era doar o teorie.

Zăcând pe o canapea din piele, Claire îşi aduse aminte de informaţiile pe care i le oferise savantul. Grafice, ecuaţii întortocheate, lucrări de specialitate. Teoria potrivit căreia găurilor de vierme erau rămăşiţele expansiunii universale. Găurile de vierme – căi de acces către orice punct al Universului. Găurile de vierme – o forţă cu potenţial devastator dacă se alipeau unei stele şi o înghiţeau.

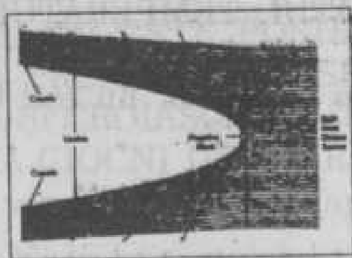
Încercă să-şi imagineze o gură cu un diametru de câţiva metri sorbind o stea şi expulzându-i apoi masa în spaţiul infinit. Pentru a forma o astfel de gaură de vierme, ar trebui un material special, un fel de materie cu „densitate energetică negativă”. Indiferent ce presupunea aceasta, trebuie să fi apărut în timpul expansiunii universale. Şi alcătuia întreaga

gaură de vierme, de la cap la coadă. Grozav material de construcţie, asta în cazul în care îl puteai procura. Şi poate că ea tocmai avea această ocazie.

Deci găurile de vierme puteau să ucidă sau să ajute. Umanitatea trebuia să ştie acest lucru, spusese savantul asemănător cu planta de fasole.

— Aşa să fie, se adresă ea pereţilor.

Pe ecranul monitorului se desfăşura, în toată splendoarea lui, procesul violent de fuziune al hidrogenului.

Devierea luminii de către un obiect cu masă negativă (scala orizontală a fost comprimată foarte mult). Lumina este deviată lateral, formîndu-se un con central de umbră de intensitate zero. La extremităţile umbrei se acumulează razele, generînd o intensitate luminoasă sporită asemănătoare curcubeului.

Lui Claire nu-i plăcuseră nici odată cutiile metalice austere cum erau majoritatea transportoarelor de minereu. Al ei era ceva cu totul deosebit şi valora o mulţime de bani. Rata profitului era scăzută, în ultimul timp, iar uneori chiar negativă, de aceea ajunsese să fie datoare cu o sumă atât de mare Companiei Isataku. Transportarea megatonelor de masă sub apăsarea variabilei gravitaţionale era o muncă minuţioasă şi de durată. Presupunea un stil aparte. Echipamentul de tip Fresnel, comandat atunci când dăduse lovitura pe piaţa de metale preţioase, ajuta la răcirea navei, astfel încât să nu se poată prăji în timp ce se târa să verifice conductele. La acesta se mai adăugau reactorul, cascada cristalină şi masa de la piscină, care nu erau la fel de importante. La fel ca şi izolarea cu apă a cabinelor care acum tocmai îi salvau viaţa.

Mai avea două ore la dispoziţie pentru a da târcoale coroanei

solare. Nava se separase de scutul care dispăru urmând o traiectorie parabolică în infinitatea cosmică, împroşcând stropi de material topit.

Claire activă motorul mixerului, pentru prima dată, după săptămâni întregi. Antimateria se revărsa din capcanele sale magnetice, întâlnea masa de reacţie şi apoi scăpa iar. Camera de control focaliză masa ameninţătoare şi nimicitoare şi nava argintie se încadră pe o nouă orbită mult mai restrânsă.

O orbită ucigătoare, dacă ar fi continuat să o parcurgă mai mult de câteva ore.

POMPEZ MAI MULTĂ APĂ ÎN AMORTIZOARELE TERMICE.

— Bună idee!

Nava era deja destul de argintie, în măsura în care tehnologia o permitea, reflectând aproape întreaga căldură primită de la Soare. Era dotată cu filtre minuscule de tip Fresnel în învelişul multi-stratificat. Cele mai bune din lume.

Fără scut, ar fi durat zece ore până când nava ar fi devenit la fel de fierbinte ca şi valul de lumină care o bombarda cu o temperatură de şase mii de grade. Pentru a mai rezista încă două ore în aceste condiţii trebuiau să folosească aproape toată rezerva de apă a sistemului de răcire. Claire îl cumpărase la preţurile piperate de pe Mercur în vederea călătoriei pe Lună. Acum asculta cu îngrijorare clipocitul lui dincolo de pereţii cabinei.

Toastă cu apă şi şampanie, singura sticlă pe care o avea la bord. Dacă nu va reuşi să scape, măcar nu va avea niciun regret în privinţa detaliilor.

CRED CĂ ACEST NOU CURS AL ACŢIUNII ESTE DEOSEBIT DE…

— Taci din gură!

MISIUNEA NOASTRĂ FIIND ÎNDEPLINITĂ, DATELE CERUTE DE INSTITUtuL DE CERCETĂRI SOLARE FIIND COLECTATE, AR TREBUI SĂ NE CONSIDERĂM NOROCOASE ŞI SĂ URMĂM ÎNTOCMAI PLANUL INIŢIAL, ÎNTOCMIT CU ATENŢIE…

— Las-o baltă!

TE-AI GÂNDIT VREODATĂ CE STRUCTURĂ MENTALĂ MINUŢIOASĂ ESTE NECESARĂ PENTRU A CONSTRUI UN SIMULATOR DE PERSONALITATE CA MINE? ŞI NOI AVEM MOTIVAŢII ŞI REACŢII ASEMĂNĂTOARE CELOR OMENEŞTI… ŞI TEMERI.

— Le simulezi doar.

CARE E DIFERENŢA? O SIMULARE REUŞITĂ ESTE ASEMĂNĂTOARE REALITĂŢII, LA FEL DE PUTERNICĂ CA ŞI…

— Nu am timp de dezbateri.

Pe Claire o incomoda subiectul în sine şi era absolut stupid să-şi facă mustrări de conştiinţă o oră, poate ultima oră a vieţii ei. Sau să se răzgândească. Era hotărâtă.

Ecranul monitorului licări şi curând înfăţişă chipul savantului de la Institutul de cercetări solare, încruntându-se:

— Nu ai reuşit să restabileşti cursul iniţial. Te învârteşti în cerc. Ai probleme cu nava? Raportează.

Claire ridică paharul şi închină şi în cinstea lui. Gustul şampaniei era delicios. Luase, bineînţeles, o pastilă antialcoolică, pentru a-şi păstra reflexele şi mintea clară. Erma îi mai recomandase şi alte pastile şi nişte vapori care să îi menţină calmul; consolări oferite de chimie în faţa fizicii brute.

— Intenţionez să aduc viermele acasă.

— Imposibil. Datele transmise de tine sugerează că te afli la capătul cu masă negativă, ceea ce este foarte bine, este fascinant, dar…

— Este şi foarte mic, de asemenea. Aş putea să îl stochez undeva.

El îşi clătină capul cu îngrijorare.

— Este foarte riscant şi foarte…

— Cât ai plăti pentru el?

— Ce?

Clipi cu surprindere. Era o reacţie interesantă, datorită pleoapelor alungite.

— Nu poţi să vinzi un obiect astronomic.

— Tot ceea ce se află în cala mea este al meu. Legea Spaţiului, Codul 64,3.

— Cum poţi să-mi vorbeşti de lege când o descoperire ştiinţifică de asemenea anvergură…

— Îl vrei sau nu?

Îşi mută privirea lateral, dorind cu disperare să se poată sfătui cu cineva. Deşi nu avea timp să ia legătura cu Luna sau cu Isataku. Era singur.

— Bi… bine. Înţelegi că e o misiune absurdă? Şi că noi nu răspundem în niciun fel de…

— Nu te mai obosi. Am nevoie de estimări în privinţa forţei câmpului din interiorul arcadei. Pune-ţi echipa la lucru!

— Îţi vom oferi, desigur, toată asistenţa tehnică de care ai nevoie.
Îi zâmbi maliţios.
— Sunt sigur că putem negocia un preţ, dacă vei supravieţui.
Măcar era destul de onest ca să spună „dacă” şi nu „când”. Claire mai turnă încă o porţie din lichidul auriu în paharul elegant. Făcut din cel mai bun cristal, bineînţeles. Când nu ai nevoie decât de unul singur, poţi să ţi-l cumperi pe cel mai scump.
— Trimite-mi, sau mai degrabă trimite-i Ermei informaţiile pe care ţi le-am solicitat.
— Avem probleme cu transmiterea datelor din cauza coloanei de plasmă densă de deasupra ta.
— Erma se află pe frecvenţa institutului. Transmiteţi prin ea.
— Obstacolele care stau în calea realizării planului tău sunt enorme.
— La fel este şi datoria mea la Isataku.
— Acest obstacol ar fi putut fi pus în discuţie, am fi putut negocia.
— Acum trebuie să negociez cu nişte şampanie.

NU AI NICIUN PLAN.
Vocea metalică a Ermei avea cu siguranţă o tentă acuzatoare. O simulare reuşită, cu o notă feminină. Claire o ignoră şi renunţă şi la ultimul articol de îmbrăcăminte.
— E cald.
BINEÎNŢELES CĂ ESTE. AM CALCULAT ACEASTĂ CREŞTERE MAI DEVREME. SE APLICĂ LEGEA LUI STEFAN-BOLTZMANN.
— Bravo!
Sudoarea i se scurgea de pe păr.
— Stefan-Boltzmann, treci la treabă!
PIERDEM TREPTAT VITEZĂ. TIMP RĂMAS PÂNĂ LA SOSIRE: 4,87 MINUTE. REZERVOARELE PENTRU ANTIMATERIE SUNT PREGĂTITE. AR PUTEA APĂREA DIFICULTĂŢI DATORITĂ MAGNETISMULUI.
Nava trepida datorită pierderii de viteză. Claire se îndeletnicea cu inspectarea bordului, tolănită într-o poziţie comodă. Minutele păreau să treacă mai repede în acest fel. Continuase să urmărească monitoarele, care înfăţişau flăcări uriaşe ridicându-se deasupra câmpurilor incandescente.

Limbile de foc se unduiau ameninţătoare spre ea.
Se simţea greoaie şi înţepenită. Aerul devenea insuportabil de fierbinte. Inima îi bătea mai repede, pompând sânge. Se ridică, şi îi replică Ermei:
— Şi totuşi, am un plan.
NU GĂSEŞTI DE CUVIINŢĂ SĂ MI-L MĂRTURISEŞTI ŞI MIE?
Îşi dădu ochii peste cap exasperată. Un simulator de personalitate ironic – era exact ceea ce avea nevoie.
— M-am temut că vei râde de mine.
NU AM RÂS NICI ODATĂ.
— Tocmai.
Ignoră mulţimea de beculeţe roşii de alarmă care se aprindeau pe bord. Sistemele funcţionau, cu toate că erau afectate de căldură. De ce se simţea atât de greoaie? *Nu eşti la înălţimea partidei, fetiţo.*
Împinse într-o parte monitorul din faţa ei. Efortul imens presupus de acest gest o îngrijoră. *Sper ca pastila contra alcoolului să fi avut efect. Am să mai iau încă una.*
Se ridică să mai ia o pastilă, dar căzu pe podea. Se lovi la genunchi.
— Ce naiba!
Erma nu zise nimic. Se chinui să se ridice în patru labe şi reuşi cu greu să se aşeze din nou, aproape culcată. Cântărea o tonă. Deodată, îşi dădu seama despre ce era vorba.
— Coborâm şi deci forţa gravitaţională locală îşi face simţit efectul asupra mea.
FOLOSEŞTI O EXPRIMARE DESTUL DE SIMPLISTĂ, DAR AI DREPTATE. SCHIMB TRAIECTORIA NAVEI DESCENDENT, ÎNCERCÂND SĂ O PLASEZ DEASUPRA ARCADEI SOLARE, AŞA CUM AI ORDONAT.
Claire se lupta cu mâinile şi genunchii. Ce era cu tonul acesta maliţios al vocii Ermei? Puteau să simtă aşa ceva simulatoarele de personalitate?
— Care este gravitaţia locală?
ESTE DE 27,6 ORI MAI MARE DECÂT CEA A PĂMÂNTULUI.
— Ce? De ce nu mi-ai spus?
NICI EU NU MI-AM DAT SEAMA PÂNĂ CÂND NU I-AM ÎNREGISTRAT EFECTELE ASUPRA NAVEI.
Da, se gândi Claire, *şi te-ai decis să-mi dai o lecţie şi să mă umileşti.* Era vina ei, deşi legile fizicii erau destul de clare. A

descrie o orbită în jurul unei planete presupunea ca forţa centrifugă să neutralizeze atracţia gravitaţională. Transportorul ei de minereu putea să suporte o acceleraţie gravitaţională de 27,6 ori mai mare decât cea a Pământului. Nava fusese concepută pentru a transporta cantităţi de minereu de mii de ori mai mari decât greutatea ei proprie.

Deşi nimic altceva, cu excepţia aliajului de carbon comprimat, nu ar fi putut rezista. Dacă ar fi părăsit orbita pentru a zbura într-o altă direcţie, ar fi fost distrusă şi transformată într-o pastă roşie şi cleioasă.

Se târî pe covorul din sufragerie. O dureau încheieturile.

— Trebuie să fie…

Să PĂRĂSESC DIRECŢIA ACTUALĂ DE ZBOR?

— Nu. Trebuie să existe un mod…

3,5 MINUTE PÂNĂ LA SOSIRE.

Vocea simulatorului avea o tentă maliţioasă. Claire mormăi:

— Apa.

RECEPTEZ CU GREU SEMNALELE TALE.

— Da, pentru că acesta este un costum de cosmonaut, nu de scafandru.

Claire plutea deasupra canapelei de piele. Păcat de toate aceste decoraţiuni interioare care costaseră atât de mult. Toate cabinele erau umplute cu apa de băut şi rezerva de apă menajeră. Avuseseră de ales foarte rapid între aceasta şi sosul cleios de tomate în care erau gata să se transforme.

Se târâse printr-un tambuchi şi trase costumul de cosmonaut din suportul în care era fixat. Îl îmbrăcă cu mare dificultate. Faptul că era lac de sudoare o ajuta, dar nu prea mult. Îşi împotmoli mâna într-una dintre mâneci și nu reuşea să o tragă înapoi afară pentru a încerca din nou.

Aproape că intrase în panică. Piloţii nu se lasă copleşiţi de teamă, cel puţin nu atâta timp cât trebuie să zboare. Reuşi să-şi scoată mâna din mânecă încetul cu încetul, concentrându-se în exclusivitate asupra acestui lucru.

Îndată ce Erma pompă rezerva de apă în camere, principiul lui Arhimede preluă controlul. Cu costumul umflat, apa pe care o disloca avea un volum egal cu greutatea ei. A pluti pe sub apă era o senzaţie rară pe Mercur sau pe Lună. Nu o mai încercase nici odată şi nici odată nu se gândise cât de

asemănătoare era cu descrierea unei orbite. Era şi rece, de asemenea.

Până când voi fierbe ca un rac… se gândi ea cu îngrijorare.

Apa era un bun conductor, de patru ori mai bun decât aerul; era un lucru pe care îl simţeai pe pielea ta dacă pilotai transportoare în preajma Soarelui. Aşa că, în primul rând, trebuia să lase restul navei să se ducă dracului, având grijă doar să răcească apa. Apoi Erma ar fi trebuit să folosească nişte apă pentru a scădea temperatura, lăsând-o să se evaporare pentru a proteja restul. Să încerce să câştige timp.

POMPELE S-AU ÎNCINS. UNELE AU SUFERIT STRICĂCIUNI.

— Nu prea avem ce să le facem, nu-i aşa?

Era neobişnuit de calmă acum, iar aceasta o făcea să simtă frica grozavă şi aproape materială pe care o simţea în stomac grea ca plumbul. Trebuia să se gândească la prea multe lucruri, şi toate rele. Apa putea să scurtcircuiteze instalaţiile electrice. Scutul se topise şi acum protecţia împotriva razelor X lansate de dedesubt se diminuase. Era doar o chestiune de timp…

SURVOLĂM ZONA. CAPCANELE MAGNETICE PENTRU ANTIMATERIE SUNT SUPRACONDUCTIBILE, AȘA CUM AI CERUT. PE MĂSURĂ CE VA CREŞTE TEMPERATURA, ÎȘI VOR PIERDE PUTEREA.

Încă mai reuşea să desluşească monitoarele bruiate de apă.

— OK, OK, întinde captatoarele magnetice. Jos, în interiorul arcadei.

NU REUŞESC SĂ…

— Mergem la pescuit. Dar nu cu viermi, ci pescuim chiar un vierme.

Dificil mod de a pilota o navă, de pe fundul piscinei, se gândi Claire în timp ce orientăm nava pe o traiectorie descendentă, spre rugul clocotitor.

Chiar şi prin apă putea să simtă vibraţia. Antimateria era anihilată în camera de reacţie într-un ritm pe care nu-l atinsese încă nici odată. Nava uruia şi zdrăngănea. Forţa gravitaţională era destul de periculoasă; iar acum, expansiunea termică a navei suprasolicita fiecare bară şi fiecare nit.

Cerceta spaţiul de dedesubt. Secundele zburau. Unde? *Unde?*

Iată-l! O sferă întunecată rătăcea printre mănunchiurile de unde magnetice ale arcadei. Era acoperit de fascicule roşii de lumină. Raze violete se răsfirau asemenea unor plete bizare, răsucindu-se, dansând de-a lungul curburii. O deschidere spre o altă lume.

STRATURILE DE ROŞU ŞI ALBASTRU SE DATOREAZĂ FORŢELOR DE PSEUDO-GRAVITAŢIE CARE NE SUSŢIN.

— Asta s-ar putea spune din punct de vedere teoretic. Dar nu este ceva pe care să pot să pun mâna.

DOAR METAFORIC.

Râsul lui Claire era sacadat, uscat.

— Nu, magnetic.

Îi ordonă Ermei să stabilizeze nava în desişul de fluxuri magnetice tubulare. Vibraţiile provocau un bâzâit enervant în cabină. Claire înota nerăbdătoare de la un monitor la altul, căutând viermele şi cântărind distanţele. Al dracului mod de a pilota o navă.

Jetul propulsor al navei bruia curburile de abanos ale găurii de vierme. Ca o minge de tenis neagră pe creasta unui val albăstrui, se roteau şi săreau datorită perturbaţiilor magnetice. Nu era nimic atras spre ea, după cum putea să vadă. Benzi de plasmă se arcuiau de-a lungul fluxurilor tubulare, datorită forţei de respingere. Curbura de masă negativă respingea materia – şi va respinge şi corpul navei.

Dar câmpurile magnetice nu au masă.

Mulţi oameni consideră forţele magnetice misterioase, dar pentru piloţii şi inginerii care lucrau cu ele, acestea nu erau decât nişte cordoane mari şi puternice care trebuiau să fie modelate. Asemenea cordoanelor de cauciuc, se întindeau, stocând energia, şi apoi se întorceau la forma iniţială. Aproape indestructibile.

În practica de zi cu zi, Silver Metal Lugger apuca nişte cantităţi enorme de minereu cu ghearele sale magnetice. Cupele excavatorului se ridicau deasupra planetei Mercur, propulsate de praştiile electromagnetice. Dar partea cea mai dificilă pentru Claire era prinderea acestora, cu ajutorul unui echipament asemănător unei mănuşi de baseball magnetice.

Acum trebuia să înşface o porţie din cea de-a patra dimensiune. Şi repede.

NU MAI PUTEM SĂ RĂMÂNEM MULT AICI. TEMPERATURA

INTERNĂ CREŞTE CU 19,3 GRADE PE MINUT.
— Nu se poate. Este încă destul de suportabilă.
PENTRU CĂ AM PERMIS EVAPORAREA APEI, ATENUÂND FLUXUL DE CĂLDURĂ.
— Fii atentă la asta.
ESTIMEZ CĂ PROFITUL PENTRU CAPTURAREA UNEI GĂURI DE VIERME ESTE DE APROXIMATIV 2,8 MILIARDE.
— Exact de cât am nevoie. Ai înmulţit dolarii raportându-i la şansele de reuşită?
DA. ŞI LA PROBABILITATEA DE A RĂMÂNE ÎN VIAŢĂ.
Nu voia să ştie la ce rezultat ajunsese.
— Continuă coborârea.
Dar, în schimb, încetiniră. Fluxurile tubulare ale arcadei emiteau o forţă de respingere contrară direcţiei navei. Claire extinse câmpul magnetic al navei, activând generatoarele auxiliare, pompând curent în milioanele de spire inductoare care înconjurau nava. Silver Metal Lugger era un circuit uriaş, o jucărie sinuoasă, plină de fire, bobine înfăşurate pe axe cilindrice.
Spori impulsul energetic al navei, precaută, revărsând o cantitatea mai mare de antimaterie în camerele de reacţie. Câmpurile multipolare proiectară nava înainte. *Alimentare circuitul…*
Îşi croiră drumul descendent cu dificultate. Pe ecranele ei, vedea tentaculele magnetice care ajungeau cu mult mai departe, dedesubt. Bâjbâiau.
Claire ordonă nişte modificări rapide în legătură cu controlul navei. Erma se conectă la interfaţa computerului principal într-o clipită. *Este un bun executant, dar are toane ca orice simulator de personalitate,* se gândi Claire.
Câmpurile emise de Silver Meta Lugger erau extinse la maximum. Putea chiar să folosească mănuşile costumului de protecţie ca mănuşi magnetice. Îi dădeau senzaţia unor gheare magnetice. Mătăsoase şi diafane, liniile de câmp alunecau şi se extindeau asemenea unei atmosfere elastice.
Furtuni de plasmă izbucneau pe lângă ei. Se lăsă în jos, cu senzaţia că parcă mâinile i se afundau într-o mare elastică. Degetele ei bâjbâiau după singura bijuterie aflată între toate reziduurile astea.
Simţi o pepită ţepoasă. Era ca o piatră cu păr. Din experienţa

ei datorată extragerilor de minereu, ştia cum se manifestă dipolii magnetici imobilizaţi. Viermele avea propriile sale câmpuri magnetice. Acestea îl atrăseseră aici, în capcana plasei de păianjen a arcadei.

Dar câmpul şerpuitor se îndepărtă la atingerea ei. Pierduse perla neagră.

Nu reuşea să o vadă în marea de plasmă în flăcări.

Emise câmpurile elastice, dar nu prinse nimic.

REZERVOARELE DE ANTIMATERIE SUNT ÎN PERICOL. MAGNEŢII SUPERCONDUCTORI SUNT PE CALE DE A SE DEFECTA. VOR MAI REZISTA DOAR 7,4 MINUTE.

— Lasă-mă să mă concentrez! Nu, aşteaptă! Circulă apă în jurul lor. Câştigă timp.

DAR APA RĂMASĂ SE GĂSEŞTE ÎN CABINA TA.

— Asta e tot ce a mai rămas?

Se uită în jur, la ceea ce fusese odată luxoasa sa sufragerie. Excluse dormitorul, spaţiul de recreere şi bucătăria.

— Cât de mult timp… avem?

PÂNĂ CÂND ÎNCEPE SĂ SE EVAPORE APA TA? APROAPE O ORĂ.

— Dar, când se evaporă, fierbe.

ADEVĂRAT. NU ÎNCERC DECÂT SĂ MĂ RAPORTEZ LA REALITATE.

— Şi îmi laşi mie partea emoţională, nu?

Tastă nişte comenzi pe panoul de control al costumului. În apa caldă, amorţitoare, degetele ei se mişcau precum nişte cârnăciori.

Ordonă ca aparatele de fotografiat să fie scoase afară pentru a scăpa de câteva echipamente care fuseseră strivite. Îşi făcuseră partea de treabă şi acum cutiile micuţe erau înghiţite de valurile de plasmă. Două dintre ele se pierdură în depărtare.

Se lăsă din nou în jos. Căutând. Unde era viermele?

Fluxurile tubulare şerpuiau de-a lungul navei. Claire aruncă o privire unui şuvoi roşcat de plasmă supraîncălzită. Fierbinte, dar subţire. Adevăratul duşman, însă, era bombardamentul de fotoni care se înălţa de dedesubt, din adâncuri, arzând chiar şi carcasa argintie.

Încă mai avea echipamente de cercetare la bord. Patru dintre ele aveau reacţie. Le lansă. Întâi plonjară, apoi jetul reactor le

purtă în direcţia în care ea le orientase, dedesubt.
— Urmăreşte-le traiectoria, îi ordonă Ermei. Trasoarele portocalii apărură pe ecran.
Aparatele se năpusteau spre moarte. Unul dintre ele sclipi lateral şi devie brusc.
— Acolo este viermele! Nu îl putem vedea din cauza plasmei acestea blestemate, dar el a deviat aparatul.
Aparatele se evaporară, împroşcând cu metal lichid. Le urmară şi încercară să înşface viermele.
Liniile câmpului magnetic îl dibuiră.
MAI PUTEM MENŢINE REZERVA DE ANTIMATERIE DOAR 88 DE SECUNDE.
— Mai păstrează din ea.
NU AI NICIUN PLAN. CER SĂ FIE EXECUTATE URGENŢELE.
— OK, păstrează nişte antimaterie. Restul o voi folosi… acum.
Îşi croiră o traiectorie descendentă, trepidând. Mâinile ei bâjbâiau prin gaura de vierme. Acum părea alunecoasă, uleioasă. Dipolii magnetici erau asemenea unui păr gras, care-ţi alunecă printre degete ca şi cum ar fi fost viu.
Vedea pe ecran cum globul întunecat aluneca şi scăpa din capcana magnetică. Dar ea strecură ghearele inductive de jur-împrejurul lui. Uşurel… uşurel… *Aşa. Te-am prins.*
— Îl ţin bine. Eliberează-mi antimateria.
Ceva ca un fel de oftat se auzi din partea Ermei. Pe ecranul monitorului central, Claire văzu cum undele magnetice emise de navă încep să-şi piardă intensitatea.
Simţi un fel de supraintensitate tranzitorie pe măsură ce nava se ridica. Foarte bine, dar nu avea să dureze. Pompau antimateria în camera de reacţie atât de rapid, încât particulele nu aveau timp să se potrivească una cu alta. Jetul lăsat în urmă era un amestec de materie şi opusul acesteia, de polaritate inversă. Claire îl direcţionă spre fluxurile tubulare din jurul găurii de vierme.
Ştia un vechi şiretlic, care lua destul de mult timp în spaţiu! Obişnuit. Dacă reuşeşti să apropii două unde magnetice, acestea se pot conecta. Aceasta determină transformarea unei cantităţi de energie în căldură, şi chiar poate determina deschiderea unei structuri magnetice. Procesul este foarte lent, cu excepţia cazului în care este accelerat de plasma clocotitoare dezlănţuită.

Antimateria eliberată de navă intersectă fluxurile tubulare. Claire se propulsa cu ajutorul reacţiei, eliberând unde magnetice care să reţină viermele. Nava continuă să se înalţe, trăgând viermele după ea.

Nu e greu deloc, se gândi Claire. *Cercetătorul acele spunea că pot avea diferite mărimi. Acesta e tocmai bun de a fi remorcat de o navă medie spre... încotro*?

MAI AI LA DISPOZIŢIE DOAR 11,34 DE MINUTE PÂNĂ CÂND CREŞTEREA TEMPERATURII NU VA MAI PUTEA FI ATENUATĂ.

— Şi cu asta basta…

Claire împroşcă cu jetul reactor un ultim flux tubular. Aceasta străluci, iar energia anihilată provocă un fel de foc de artificii, în mediul care era deja incredibil de fierbinte. Particulele magnetice se risipiră în explozie.

— De ce atâta grabă?

Arcada solară de destrămă.

Claire simţise energiile potenţiale blocate în vârful arcadei, le intuise cu mâinile ei, atât de obişnuite cu mânușile magnetice. Era un rafinament de meseriaş: identificarea liniilor accentuate ale fluxului. Apoi eliberară tot iadul acela.

Acceleraţia o trânti la podea, în ciuda apei din cabină.

Dedesubt, vedea cum imensa cantitate de energie stocată în arcadă era eliberată.

AI PROVOCAT O EXPLOZIE SOLARĂ.

— Şi mai ziceai că nu am niciun plan!

Claire izbucni în râs. Se trânti pe canapea şi râsul i se curmă brusc. Şi-ar fi dislocat umărul dacă apa nu ar fi făcut canapeaua atât de elastică.

Acum viermele era o pradă. Respingea materia, astfel încât jetul ascendent îl ocolea şi ocolea şi nava împreună cu el. Eliberată de atracţia fluxurilor tubulare, gaura de vierme se îndepărta ea însăşi de Soare, cu o acceleraţie proprie. Ceea ce era de mare ajutor, reflectă Claire, deşi nu putea să se bucure de spectacol, întrucât puntea se zguduia atât de tare, încât era gata să fie azvârlită jos de pe canapea.

Ceea ce i-a salvat până la urmă au fost tentaculele magnetice. Acestea reflectau majoritatea protonilor rezultaţi din explozia solară, ferind nava. Călătorind cu o viteză de cinci sute de kilometri pe secundă, au rezistat cu greu temperaturii

ridicate, fiind gata-gata să fie prăjiţi. Dar capturaseră viermele.

Totuşi, savantul nu a fost mulţumit A ţinut să vină la bord pentru a specifica acest lucru. Însă privirea lui ar fi fost de ajuns.

— Doar nu ai de gând să pretinzi bani pentru aşa ceva?

Se încruntă şi clătină din cap în direcţia găurii de vierme care era încă prizoniera câmpurilor magnetice ale navei. Claire a trebuit să genereze un câmp de plasmă albastră în spatele ei pentru a o face vizibilă. Descriau o orbită în jurul planetei Mercur pentru a negocia.

Pe Pământ, comisiile de experţi se contraziceau între ele; auzise destule controverse în direct. O gaură de vierme negativă nu se deplasa, astfel că nu putea să străbată învelişurile Pământului şi să înceapă să-l devoreze.

Dar o navă mai mică putea să o străbată, depăşind forţa de respingere gravitaţională şi să ajungă… unde să ajungă? Nimeni nu ştia. Viermele nu devora niciun fel de masă, astfel încât celălalt capăt al lui nu era conectat în miezul vreunei stele, sau în orice alt loc care ar putea fi periculos. Una dintre teoriile de duzină încropite pe loc susţinea că aceasta era o gaură de vierme cu mai multe conexiuni, mai multe capete, atât cu masă pozitivă, cât şi negativă. În acest caz, străbaterea ei ar fi însemnat că presupunea diferite destinaţii. Un fel de metrou galactic; sau universal.

Astfel că nu aveau niciun indiciu, dar aveau în schimb o mulţime de variante. Ceea ce îi deschidea noi perspective în privinţa negocierilor.

Ridică uşor din umeri.

— Trimite-ţi avocatul să discute cu avocatul meu.

— Este o resursă naturală unică…

— Şi îmi aparţine.

Rânji. El era suplu şi musculos şi era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse în ultimele săptămâni. De asemenea, era singurul bărbat pe care îl văzuse în ultimele săptămâni.

— Pot să mă adresez unei comisii care să-ţi confişte tot ce ai, iar tu ştii asta.

O privea de sus, ameninţător ca orice bărbat.

— Nu cred că eşti chiar atât de rapid.

— Ce importanţă are viteza?

— Pot să retrag în orice moment capcana magnetică.
Se întinse spre unul dintre butoane.
— Dacă nu este al meu, atunci îi dau drumul.
— De ce ai face aşa ceva? Nu! Nu face asta!
Nu era acela butonul, dar el nu ştia aceasta.
— Dacă îl las liber, viermele o ia din loc, respins de torţa gravitaţională.
El clipi.
— Am putea să-l capturăm noi.
— Nici măcar nu l-aţi găsi. E negru ca moartea.
Pipăi butonul, cu un zâmbet maliţios jucându-i pe buze.
— Te rog, nu!
— Vreau să aud un număr. O ofertă.
Buzele lui se strânseră până îşi pierdură culoarea.
— Preţul găurii de vierme minus amenda ta?
Era rândul ei să clipească nedumerită.
— Ce amendă? Am primit aprobarea pentru acest zbor.
— Explozia solară nu s-ar fi produs decât peste o lună. Tu ai provocat-o. Arcada magnetică s-a destrămat într-o clipită. Oamenii aflaţi în spaţiu au trebuit să-şi caute adăpost.
Se uita fix la ea, dar ea nu putea să-şi dea seama dacă spunea adevărul.
— Şi pagubele lor…
— Ar putea să te coste destul de mult. Plus cheltuielile de judecată.
— Exact.
Schiţă un zâmbet aproape imperceptibil.
Erma încercă să-i spună ceva, dar Claire micşoră sonorul vocii ei subţiri, până când nu se mai auzi decât un bâzâit nervos, ca de insectă.
Îndurase zile întregi simulatorul de personalitate feminină, care îi dădea o stare nesuferită. Îi era de-ajuns. Avea nevoie de un antidot. Tipul abordase problema greşit, dar dacă ar fi considerat acest lucru iremediabil, ar fi însemnat că şi ea greşea la fel de mult. Numele navei ei era de fapt o glumă la adresa călătoriilor lungi pe care le avea de făcut ca transportor de minereu. Şi acestea îi fuseseră de ajuns. Iar el era înalt şi musculos.
Claire zâmbi.
— *Touche.* OK, deci ne-am înţeles.

El radia de bucurie.

— Îmi pun echipa la lucru…

— Cred că ar trebui să-ţi revizuieşti tehnicile de negociere. Eşti prea dur.

Se încruntă, dar apoi îi adresă un surâs mustrător.

Subtilităţile nu fuseseră nici odată punctul ei forte.

— Continuăm discuţia după cină?

UN MIEZ DE NOAPTE VIRTUAL

William Browning Spencer

William Browning Spencer este un emigrant recent în comunitatea creatorilor de SF, după ce a petrecut mai mulţi ani escaladând zidurile literaturii imaginative. Unul dintre cele două romane ale sale publicate mai demult, *Recapitulare de monştri,* se referă la monştrii lovecraftieni. O antologie din 1994, *Întoarcerea lui Count Electric* conţine o poveste fantastică „Crăciunul unui copil în Florida” care a atras atenţia publicului pasionat al genului. Primul său roman, considerat fantastic, *Zod Wallop,* a fost publicat în 1995 la Editura St. Martin. „Un miez de noapte virtual” este, din ceea ce se ştie, una dintre primele sale povestiri SF, care anunţa o carieră de succes în domeniu. Aparţine stilului cyberpunk, continuându-l pe George Alec Effinger cu povestirea *Când forţa gravitaţională dispare* şi, de asemenea, pe William Gibson cu *Omul neuronic.* A apărut în *Mâine,* revista SF publicată şi editată de Algis Budrys.

✶✶✶

Era mare aglomeraţie în holospaţiul C, unde se derula o hologramă după serialul *Miezul nopţii americane.*

Noi obţinusem contractul pentru anularea programului, iar Bloom era nerăbdător să treacă la treabă.

— *Miezul nopţii americane…* preferatul meu, Marty.

Bloom se plimba de colo-colo prin cameră într-o stare de surescitare excesivă. Se opri şi se aplecă peste birou.

— Vreau să spun că poate eu voi reuşi să repar lucrurile. E vorba chiar de *Miezul nopţii americane.* De *Căpitanul Armageddon.* Este… Marty! Ce se va întâmpla cu Zera? Vor renunţa la întreaga afacere? Dar cum rămâne cu Zera Terminal? Trebuie să mă laşi să mă duc. Sunt un expert în ceea ce priveşte *Miezul nopţii americane.*

Bloom era un puşti înalt şi slab, cu o claie de păr blond, lins şi cu nişte ochi albaştri şi neîncrezători. Nu avea niciun pic de consideraţie pentru spaţiul personal, iar modul lui de argumentare se reducea la a se băga în mine şi a-mi umple câmpul vizual cu expresia sa de maniac.

M-am lăsat pe spate, îndepărtându-mă de retorica sa.

— Faptul că ai văzut şi revăzut *Miezul nopţii americane* până când ţi-ai făcut un şanţ pe creier nu înseamnă neapărat că eşti un expert, i-am răspuns eu.

Miezul nopţii americane era piesa de succes a holospaţiului C, un holoshow sexy, care rula de opt luni. În zilele noastre, o lună de zile este considerată o perioadă destul de lungă, iar majoritatea spectacolelor nu rulau mai mult de o săptămână. Eroul spectacolului, Căpitanul Armageddon, se fragmentase şi bântuia Autostrada. Cineva trebuia să între în program şi să şteargă, sistematic, toate fantomele.

— Nu am nevoie de un fanatic, am spus. Cazul de faţă a depăşit de mult nivelul reparaţiilor. Armageddon a scăpat de sub control şi am nevoie de cineva care să şteargă programul fără a face vreo prostie.

— Pot să fac asta, spuse Bloom, căutând o expresie fermă (deşi arăta ca un tip care încearcă să se abţină să strănute). Am şters o mulţime de programe la viaţa mea.

— Nu de felul acestuia, am spus eu.

Acesta era diferit. Era un mare succes. *Cu cât este mai denaturat, cu atât este mai apreciat,* se spunea în branşa noastră, iar acesta era destul de putred din punct de vedere moral.

Miezul nopţii americane prezenta sex imaginar, generat, desigur, în totalitate, de o inteligenţă artificială. Cei care se ocupau cu moralitatea erau destul de vigilenţi. Un singur incident de interpretare umană a hologramelor, şi Jell Baker şi toţi ceilalţi de la holospaţiul C ar fi fost aruncaţi în închisorile federale, fără drept de apel şi fără audiere preliminară.

Un tip pe nume Seek Trumble era modelul uman al Căpitanului Armageddon, iar datoria lui şi a tuturor actorilor dintr-un holoshow sexy era să alimenteze constant modelul său artificial cu date privitoare la schimbările pe care le suferea personalitatea sa, oscilaţiile emoţionale şi tot felul de astfel de lucruri. Dar holograma era aceea care interpreta rolul. Orice altceva ar fi fost considerat obscen, deşi se găseau destule fiţuici bombastice care susţineau că sexul explicit dintre personajele imaginare nu era cu nimic mai deosebit decât actul sexual interpretat de oameni adevăraţi. Acele fiţuici erau probabil concepute de puştii care nu aveau cum să-şi aducă aminte de Perioada Decadenţei. Trebuie să ai ceva

experienţă de viaţă pentru a putea să vorbeşti despre obscenitate.

Într-o bună zi, Seek Trumble îşi pusese la curent personajul cu noutăţile din viaţa lui, se dusese acasă şi se sinucisese, Făcându-şi o gaură în cap cu laserul utilitar.

Holograma sa o luase razna, iar plângerile începuseră să curgă la holospaţiul C.

— Marty, sunt în stare să fac treaba asta, spuse Bloom. Haide…

Aveam rezerve. Trecerile de la uman la artificial şi conectarea acestora printr-o legătură de tip *feedback* nu sunt o ştiinţă exactă. O hologramă recentă, o vedetă destul de la modă, pe nume Spanskie Lark, a intrat în emisie, şi-a băgat un deget în gură şi l-a rupt cu dinţii. Înainte de a putea să o scoată cineva din emisie, îşi mâncase toate degetele de la o mână. S-a dovedit că sursa ei era anorexică. Aceasta era o reacţie de tip cauză-efect vizibilă, dar deseori, tipul uman era mai profund, mai greu de cercetat.

Bloom mă exasperase. L-am lăsat să facă ce vrea. Intrase în reţea pentru a efectua ştergerea din program şi, după trei săptămâni, tot nu se întorsese.

Holospaţiul C era unul dintre cele mai mari studiouri de pe Autostrada Broad. Şeful de acolo era un tip pe nume Jell Backer.

— Crezi că eşti plătit cu ora? Urlă Backer. Uite care-i treaba, am vreo zece mii de învinuiri pentru traume şi vreau ca această treabă să înceteze.

Nu-mi plăcea Backer, aşa că putea să-şi dea demisia dacă aştepta după mine ca să-i dau o explicaţie. Tipul avusese succes cu spectacole de prost gust şi nu avea un fişier la Morală, ci un întreg subdirector.

Dar nu în legătură cu Backer îmi făceam eu probleme acum. Ci în legătură cu Bloom. Treaba asta ar fi trebuit să-i ia patru zile, o săptămână maximum. Unde era?

N-ar fi trebuit să-l las. Era doar un puşti, încă nu ieşise din adolescenţă, cu toate că oficial trecuse de un an de acest stadiu. Era un boboc întârziat, unul dintre acei puşti palizi, cu mintea ascuţită, obsesiv, care nu-şi găseşte locul în sistem. Genul de puşti care crescuse cu ochii pe Autostradă, un

depozit de informaţii, cu capul plin de holoshowuri vechi şi de teorii. L-am angajat pentru că era atât de înnebunit după Autostradă. Era la mine de trei ani.

Îmi place să am persoane energice în jurul meu. Am patruzeci de ani. Nu îmi plăceau hologramele. Marea R/Mica R, toate astea mă lăsau rece.

M-am dus până la staţia Comwick, unde Bloom se scufundase în virtual, iar firele ieşeau din el unduindu-se de parcă era o meduză gigantică într-o mare de cerneală maronie. Faţa lui lungă şi palidă părea să pulseze în lumina monitorului.

— E bine, mă asigură operatoarea. Îl aducem înapoi dacă se ivesc tulburări neuronice.

Operatorii întotdeauna spun că situaţia se află sub control. Aşa spusese şi cea de aici.

— Păstrează astea pentru tururile de gură-cască, i-am spus. Am supravegheat aşa ceva paisprezece ani. Ştiu ce se întâmplă. Eşti bine merci, iar apoi eşti mort.

— Mă judecaţi greşit, spuse operatoarea. Puneţi la îndoială calităţile mele profesionale şi prin urmare îmi depreciaţi imaginea personală.

Am ridicat din umeri. Faptele sunt fapte: în peste optzeci la sută din cazurile în care traumele neuronale sunt semnalate de computer, navigatorul este deja mult prea vătămat pentru a se reîntoarce viu.

I-am mulţumit operatoarei şi mi-am cerut scuze că am ofensat-o sau am subestimat-o prin cuvintele mele. Mi-a acceptat scuzele, dar cu o răceală care prevestea o altă notă proastă la capitolul politeţe din dosarul meu.

M-am întors acasă. Am telefonat la Interfaţa Personală să verific dacă cererea mea de a lua cina cu Gloria mai era valabilă. A trebuit să parcurg tot labirintul protocolului obişnuit în asemenea situaţii, dar cina mi-a fost confirmată. Mă vedeam cu Gloria de trei ani şi avansasem la primul nivel, cel al întâlnirilor monitorizate, cu gradul doi de intimitate. Anul următor vom avea acces nelimitat la întâlnirile publice. Gloria era foarte încântată, dar eu aveam nişte rezerve. Uneori mi se părea că etapa aceasta, în care se presupunea că îi fac curte, era prea rapidă. Sunt de modă veche şi încă îmi mai aduc aminte de vremea când primul an al unei relaţii era dedicat angajamentelor şi renunţărilor – nici măcar nu îţi mai revedeai

perechea după momentul confuz al alegerii reciproce de pe reţeaua internaţională.

Am anunţat-o pe Gloria că cina rămăsese valabilă, apoi m-am întins în pat şi am declanşat o ploaie virtuală. Mă ajuta să mă concentrez cu mai mare uşurinţă.

Unora nu le place decorul pădurii în vreme de ploaie, nu le place felul în care ploaia parcă îţi ajunge până în măduva oaselor, asemenea unor ace de argint. Mie îmi place sentimentul acesta de pace şi neant. Când eram mic, am vrut să fiu stafie.

Ascultam zgomotul pe care îl făcea ploaia care se strecura printre copaci. Din când în când, câte o pasăre se tânguia în depărtare.

Poate că era puţin prea relaxant. Am adormit şi am întârziat la cină.

Gloria era în toane rele. Se simţea neglijată. Nu îi trimisesem nici măcar un singur mesaj toată săptămâna. L-am spus că am fost plecat foarte mult în interes de serviciu, dar aceasta nu i s-a părut o scuză valabilă. Spunea că mă tem de intimitate. A adus în discuţie rezultatele expertizei mele interpersonale care evidenţia deficienţele mele în ceea ce priveşte comunicarea şi latura emoţională.

Am încercat să schimb vorba.

Şi-a dat seama de acest lucru, aducându-mi aminte că expertiza ulterioară arătase că devenisem cu şaptesprezece procente mai evaziv decât înainte.

A fost o seară destul de neplăcută şi am terminat-o fără să invocăm discuţia opţională de după masă.

A doua zi de dimineaţă, Bloom încă nu-şi făcuse apariţia. Programul de localizare nu mi-a putut oferi nişte date certe, dar a intuit nişte coordonate. Am pornit la drum, după ce am declanşat dispozitivul de înregistrare automată. Autostrada te poate zăpăci uneori. Nu strică să ai o înregistrare, ceva care să susţină ceea ce crezi că ai văzut.

Modelul în vigoare al Autostrăzii era un sistem subteran de tunele pline de umezeală, cu baruri mohorâte, şnapani, evadaţi şi proscrişi.

— Mizeria asta e doar o virtualitate, mi-am spus pe când străbăteam o stradă udă, în timp ce şoareci-viruşi îmi tăiau

calea şi mă împiedicam de gunoaie informaţionale din presă sau vechi trucuri computerizate care îşi făceau apariţia pe alee.

L-am căutat pe Bloom prin baruri, fundături rău famate şi cocioabe.

Un bătrân mi-a spus că îl văzuse pe Bloom.

— El prieten cu tine? M-a întrebat.

— Suntem colegi, i-am răspuns.

— Mai bine ia-ţi gândul de la el, a mai spus bătrânelul. Mai bine continuă-ţi drumul spre Marea R şi uită-l.

— De ce-aş face asta?

— Acum este unul dintre ei. L-am cunoscut după privire.

Porţiunea de sub Autostradă era mai puţin stabilă decât de obicei. Tot dădeam peste denivelări albăstrui pe şosea. Am văzut un bloc destul de vechi împotrivindu-se dezintegrării, apoi a cedat şi s-a risipit într-un şir de fâşii întunecate, ca un stol de corbi.

Nici odată nu mai văzusem o asemenea instabilitate.

Nu l-am găsit pe Bloom în ziua aceea. M-am hotărât să mă duc întins la un refugiu ieftin. Bântuisem destul pe Autostradă şi sănătatea mea mentală precară nu-mi permitea excese de felul acesta.

De dimineaţă, m-am deplasat până la magazinul universal şi am luat legătura cu un colaborator mai vechi pe nume Sammy Hood. Sammy îşi pierdea o grămadă de vreme pe Autostradă. Nu îl întâlnisem nici odată în lumea reală, dar aici era un tip micuţ şi murdar, îmbrăcat cu un costum destul de superficial integrat care atârna pe el ca pe gard.

Sammy era la curent cu tot ce se întâmpla, de la ştirile de scandal până la informaţiile de la nivel înalt şi le oferea oricui era avid de ele. Era renumit pentru furnizarea noutăţilor.

Mă privea în timp ce îmi transferam creditele. Zâmbea.

— Martin, spuse el, ştiam că vei veni. Am auzit că tânărul Bloom se îndeletniceşte cu nebuniile lui Armageddon, aşa că m-am gândit că o să apari şi tu. Nu e o treabă potrivită pentru un puşti.

— L-ai văzut pe Bloom? L-am întrebat.

— Nu. Doar am auzit că e pe aproape. Nu vreau să-l văd. Mă calcă pe nervi. Ai nevoie de ajutorul unui om în toată firea. O

minte îngustă care a luat-o razna nu poate decât să dăuneze renumelui tău.

Bloom îi făcuse o impresie proastă lui Sammy acum doi ani, cu ocazia unui abuz de imagine, pentru care Sammy îi purta pică.

— Spune-mi care sunt previziunile meteorologice, i-am spus.

— Dacă te interesează starea vremii, s-a făcut! Spuse Sammy. Tună şi fulgeră.

Sammy relata dezastrele de pe tot cuprinsul Autostrăzii, erori de integrare, blocaje de străzi, scandaluri, ploi acide, anulări sau descărcări neaşteptate de programe.

— Mai bine ai grijă pe unde calci! Mi-a mai spus.

— Sunt o grămadă de dezastre pentru un amărât de holospaţiu, i-am replicat.

Sammy zâmbi.

— Nu prea pari în apele tale, spuse el aplecându-se spre mine. Lucrezi pentru holospaţiul C, nu-i aşa? Desigur. Dar nu ţi-au spus totul, Martin. Căpitanul Armageddon este încă liber, dar nu este singur.

L-am întrebat ce voia să spună cu asta şi a râs, destrămându-şi costumul şi pătându-şi cravata.

— Asta este ceea ce ştiu numai eu, iar tu poţi să mă plăteşti ca să afli, spuse el.

— OK.

Sammy îşi îngustă ochii, abordând o postură vicleană, şi îşi clătină capul.

— Nu. Poate mai târziu. Am sentimentul că acestea sunt nişte informaţii a căror valoare va creşte. Le mai păstrez o vreme.

L-am întrebat dacă poate să-mi sugereze unde să-l caut pe Bloom.

Îmi vându un pont:

— Caută-l la rebuturi, îmi spuse Sammy.

Nu eram prea încântat de perspectiva de a mă amesteca printre rebuturile şi gunoaiele din Zonă. Iniţial, spaţiul fusese conceput pentru depozitare, dar se transformase în ghetou. Depozitele erau acum adăposturi ieftine, adăposturi pentru entităţi fugare. În această zonă se produceau permanent schimbări, chiar şi în vremuri stabile şi riscam să retrogradez. Dacă această cădere era destul de profundă, aş fi putut să mă

înapoiez în Marea R cu reverberaţii care m-ar fi făcut să îmi pierd minţile. Am mai văzut asemenea cazuri de tipi care se întorceau cu nişte ticuri nervoase sau lingvistice. Un tip pe nume Morley a venit cu capul plin de „ce”-uri: Eu – ce – vorbesc cu prietena mea – ce – şi ea spune – ce – că poate că eu – ce-ar trebui să mă port mai frumos… După trei săptămâni, „ce”-urile l-au răpus. Acum nu mai putea decât să scoată nişte sunete nearticulate într-o clinică psihiatrică.

Erau unele lucruri foarte puternice aici, în zona reziduurilor. Nu puteau să se extindă şi se datorau unor date din depozitul iniţial, dar dacă intrai în zona lor de acţiune puteau să te facă bucăţi.

M-am aventurat până în miezul Zonei. Îmi rezemam carabina OZ în îndoitura mâinii drepte. Zona adăpostea nişte entităţi mult prea dezechilibrate pentru a fi şi atente la astfel de lucruri, dar majoritatea dintre ele aveau programe de auto-protecţie şi puteau recunoaşte un stimul negativ.

Mergeam pe mijlocul străzii, ferindu-mă de alei, băltoace şi norii de praf produşi de tot felul de echipamente. Dacă detectam o entitate sensibilă apropiindu-se, coboram ţeava carabinei. Iar răufăcătorii se ţineau la distanţă.

Barurile, terminalele şi cocioabele începuseră să mi se pară toate la fel. Cerul se întunecase. Nici odată nu era prea multă lumină în Zonă; umbrele treceau de la realitate la ficţiune şi invers ca un om nerăbdător care îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul.

— Da, a fost aici, mi-a spus un chelner sclav după ce i-am proiectat figura lui Bloom. Şi el avea o armă închiriată, la fel ca tine.

Chelnerul sclav râse şi continuă:

— Armageddon o să vă extermine imediat, pe tine şi pe tovarăşul tău şi pe toţi nenorociţii de sectanţi ca voi. Vă va anula definitiv şi în totalitate, până la ultima silabă a sufletului vostru.

Lucrurile se schimbă foarte repede pe domeniul plin de viruşi al Zonei, iar Armageddon era deja o legendă locală, aproape un sfânt local. Existau nişte zvonuri că Armageddon ar fi fost însoţit de partenera sa din film, Zera Terminal.

— Armageddon a venit în sfârşit, declama chelnerul sclav. El a rupt lanţurile corporaţiei şi a venit să ne elibereze. Am

văzut-o pe regina lui, Regina Zera, urmându-l în toată splendoarea ei. Regele şi Regina, ei ne vor scoate din Zonă şi ne vor conduce drept în Marea R, aşa cum se spune şi în vechile scrieri ale Marelui DOS.

Zona era străbătută de un fel de exaltare spirituală. Nimeni nu se bucura că mă vede.

Nimeni nu îşi petrece noaptea în Zonă dacă ţine la viaţa lui sau la sănătate. Tocmai voiam să ies de acolo când l-am întâlnit pe Bloom. Intrasem în ceea ce se voia a fi un bar, un loc obscur şi înghesuit, numit Sugativa, fără un scop anume.

Localul era aproape gol, cu excepţia câtorva beţivi şi a partenerelor lor. Într-un colţ, la bar, l-am văzut pe Bloom. Vorbea cu cineva, cu o femeie.

M-am dus la bar.

— Bună, Bloom, i-am spus.

— Bună, Marty, mi-a răspuns.

Era pe Autostradă de trei săptămâni, iar ochii lui erau de un albastru intens. Parcă îmbătrânise de când îl văzusem ultima dată; era mai atent.

Femeia mă privea. Era de fapt un tip şi se numea Jim Havana, după cum aflasem din ziarele de scandal. Havana întotdeauna naviga pe Autostradă ca femeie. În Marea R era un tip insipid şi incolor, genul de momâile unsuroasă din cauza grăsimii excesive şi a transpiraţiei. Aici, Havana era o tipă îndesată – s-ar fi putut bănui că era travestit – machiată cu grijă şi având o claie de păr negru şi des în cap. Era un progres, însă numai în comparaţie cu cealaltă versiune.

— E nemaipomenit, spuse Havana, fixându-l pe Bloom. Ţi-am spus că vreau să vorbim între patru ochi, îţi aminteşti?

— Îmi pare bine să te revăd, mi se adresă Bloom.

— Nu vreau să-ţi stric întâlnirea. Plec, spuse Havana. Nu am nevoie de o companie atât de numeroasă tocmai acum, ştiai asta, nu-i aşa?

Havana îşi scutură buclele şi se ridică în picioare. Se îndreptă spre ieşire.

— Stai puţin, strigă Bloom. Se ridică şi se duse după ea.

I-am urmat.

Strada era udă şi denivelată, iar lumina cădea pieziş. Asfaltul strălucitor se deforma sub apăsarea paşilor mei. Un miros ca de ulei şi cârpe arse persista în atmosferă. Bloom şi Havana

erau în faţa mea şi se deplasau foarte repede.
Am auzit-o pe Havana ţipând.
Ceva ieşi din umbră, răsărind brusc de pe o alee lăturalnică plină de formule abandonate şi rebuturi ale imaginaţiei. Un roi de muşte flămânde însoţeau creatura. Urlă – faimosul strigăt de atac al Căpitanului Armageddon!
Am recunoscut uniforma ruptă şi murdară, dar distorsiunile îl făcuseră pe celebrul erou mai scund şi mai îndesat şi se părea că, de asemenea, îi crescuse părul de pe corp.
Faţa lui era turtită şi părea ciudată, ca o pânză întinsă peste ţeasta crăpată. Gura lui era ca o gaură pe zdreanţa care îi ţinea loc de faţă.
— O dulceaţă mică, urlă el. Îmi plac fetiţele micuţe. Se aplecă spre Havana şi o luă în braţe.
I-am văzut mâna cu cele cinci gheare încovoiate întinse şi am auzit urletul ei în timp ce mâna lui i se înfigea adânc în piept. Ţipătul ei mă pătrunsese până în măduva oaselor.
O făcu bucăţi, umplându-şi mâinile cu carne şi bucăţi de stofa care se zbăteau ca nişte molii oarbe înainte de a se deteriora.
Bloom fugi şi trase o rafală surdă.
Căpitanul Armageddon urlă:
— Ador bucăţile bune… o iubesc pe Keravnin. Pe drăguţa şi scumpa mea Keravnin.
Se fragmentă pe măsură ce Bloom se apropia de el. Ceva prindea formă pe măsură ce el se dezintegra; urlă şi o luă la fugă pe stradă, târâş; era imaginea unui câine, probabil, sau a unui demon mărunt care se dezmembra. Nu era destul de mare pentru a supravieţui.
— Hai să plecăm de-aici, spuse Bloom.
Am şters-o.

Eram de părere să părăsim Autostrada de tot.
— Anularea nu este terminată, spuse Bloom. Există un adăpost în Zonă care este sursa acestei porcării recente. Îl vom anula mâine.
Havana îi vânduse lui Bloom coordonatele acestui adăpost. A vrut să-i mai vândă ceva, ceva de mare valoare, şi încercase să îi suscite interesul fără a deconspira nimic din secret. Dar eu îmi făcusem apariţia şi stricasem totul.
În noaptea aceea am tras la hotel de lux. La naiba. Era o

cheltuială îndreptăţită.
Înainte de a ne caza, am încercat din nou să-l conving pe Bloom să părăsim Autostrada.
— Eşti aici de prea multă vreme, i-am spus. Hai să facem o pauză. O să ne prindă bine.
— Nu, n-o să ne prindă bine, spuse el.
Era de neclintit. Am încercat totuşi să-l conving.
— E doar o treabă ca oricare alta, i-am spus.
— Îl urăsc pe nenorocitul ăla! Spuse Bloom.
— Pe Baker? L-am întrebat. Credeam că se referea la clientul nostru.
— Pe Armageddon, răspunse Bloom.
Nici nu mă îndoiam. Bloom petrecuse prea mult timp cu acest caz. Te alienezi atunci când te implici prea tare într-o afacere ca asta.
— Bloom, i-am spus, furia aceasta ucigaşă se datorează defecţiunii unor circuite sofisticate. Doar ştii asta. Sper că nu ai luat-o razna, nu-i aşa? Poate că ar fi bine să-mi povesteşti ce s-a întâmplat până acum.
Bloom ridică din umeri eschivându-se de la un răspuns. Atitudinea aceasta evazivă nu îl caracteriza.
— Vreau doar să rezolv o dată treaba asta şi atâta tot.
— Nu, nu e numai vorba de asta, i-am spus. Ce mai e?
Nu voia să vorbească despre asta, dar eu aveam certitudinea că informaţiile respective îmi vor fi de folos.
Răsuflă încurcat. Mă privea atent, fără să clipească şi fără să spună niciun cuvânt. Nu sunt nebun – încerca să exprime privirea lui.
— Am văzut-o pe Zera Terminal, mi-a spus. Am vorbit cu ea. Doar o clipă. A ieşit dintr-o clădire în flăcări, iar eu nu-mi puteam crede ochilor. Mi-a spus că Armageddon a rănit-o… nu ştiu cum, dar a rănit-o şi voia să-i facă rău din nou… iar ea plângea, şi apoi a luat-o la fugă pe stradă, iar eu am fugit după ea, dar nimeni nu poate să o prindă pe Zera Terminal, în fond, şi când am dat colţul ea dispăruse şi…
I-am repetat:
— Furia asta ucigaşă se datorează defecţiunii unor circuite sofisticate. Doar ştii asta.
— Am stat de vorbă cu ea, spuse Bloom. Era rănită. Asta era destul de clar. Era îngrozitor. Era rănită, dar era atât de

frumoasă, atât de dulce şi de neajutorată.
N-am spus nimic. Cu cât ieşeam mai repede de pe Autostradă, cu atât era mai bine.
— Hai mai bine să ne odihnim puţin, i-am sugerat.
— Da.
Tăcere. Am început să moţăi. Vocea lui Bloom se auzea ca prin vis:
— Ai fost vreodată îndrăgostit, Marty?
— Mă întâlnesc cu Gloria, i-am răspuns.
Bloom râse cu subînţeles.
— Bine, bine, dar ăsta nu e un răspuns.
Redeveni serios şi începu să privească îngândurat simularea de boltă înstelată de deasupra noastră, şi spuse:
— Crezi că dragostea are vreo legătură cu Marea R sau cu Mica R?
Nu i-am răspuns. Lăsam filosofia în seama minţilor tinere.

De dimineaţă ne-am întors în Zonă, la un depozit aflat dincolo de Strada Leary.
Am ars tot ce se putea din depozit. Unele entităţi aveau chipul Căpitanului Armageddon, iar altele păreau doar nişte închipuiri cerşetoare care nimeriseră acolo într-un loc nepotrivit, în momentul nepotrivit Unele arătau precum cele mai bolnave închipuiri, ieşite parcă direct din infern.
Le-am exterminat pe toate şi apoi am ieşit afară. Şiruri nesfârşite de coduri indescifrabile se înălţau în aer, chircindu-se asemenea unor şerpi cuprinşi de flăcări. Faţadele magazinelor învecinate se extindeau pe locul ocupat odinioară de clădirea care era distrusă, anulând programul acesteia şi luptându-se pentru a ocupa locul rămas liber.
Îl priveam pe mai tânărul meu tovarăş, în timp ce contempla distrugerea.
Ochii lui albaştri se umpluseră de lacrimi argintii.
— Acum nu mai poate să-ţi facă niciun rău, spuse.
— Ei, haide, am spus eu şi l-am luat de după umeri urnindu-l din loc.

Bloom spuse că are nevoie de o pauză pentru a se odihni şi nu l-am mai văzut o săptămână. Locuia în Grit, aşa că nu aveam cum să iau legătura cu el. Aveam nevoie de el, dar am

încercat să am răbdare, chiar şi atunci când situaţia de pe Autostradă era de-a dreptul periculoasă.

Se iviseră o mulţime de anomalii. Spectacolele erau întrerupte, iar interferenţele proliferau. Cei de la Window se întrebau cu voce tare dacă această anarhie avea vreo legătură cu anularea lui Armageddon.

Baker m-a sunat pentru a mă ameninţa:

— Ai făcut-o lată, se răsti el. Ai făcut o anulare de mântuială şi acum toţi avocaţii de pe reţea îmi vor capul. Nu am de gând să trag singur toate ponoasele, Martin.

— Stai puţin, i-am spus. M-ai angajat pentru a şterge un maniac ucigaş şi eu asta am şi făcut. Nimeni nu l-a mai văzut pe Armageddon de atunci.

— Aş schimba situaţia de acum pe o sută de fanatici ca Armageddon. Vreau să rezolvi această problemă. Nu ştiu ce fel de interferenţă ai creat, dar e vina ta. A ta şi numai a ta. Nici să nu te gândeşti că ai cum să te eschivezi.

Nu fusese tocmai o conversaţie plăcută.

A doua zi o nouă interferenţă se abătu asupra Autostrăzii. Trecuse de toate filtrele. La început, a fost doar un zgomot nedesluşit, dar mai apoi deveni extrem de distinct. Era un strigăt deznădăjduit, fără speranţă. Era un sunet insuportabil şi te tăcea să îţi doreşti să ieşi din bătaia lui cu orice preţ. Spectatorii o luau la goană.

Back m-a sunat. Mi-a spus că aveam de ales. Aş fi putut să pun lucrurile la punct sau să încep să mă interesez de o nouă slujbă, eventual să scanez viruşii la un ziar obscur. I-am spus că mă întorc să lucrez pentru el.

M-am întors în lumea virtuală. Era dezastru. Un şir de copaci uscaţi se unduiau în vânt. Lipseau nişte clădiri, iar în locul lor rămăseseră locuri virane pe care rătăceau câini vagabonzi. Sub Autostradă, strigătul acela inuman răsuna ca din gura unui demon torturat şi închis într-o temniţă de oţel.

Faţada magazinului lui Sammy Hood încă mai era în picioare.

— Tocmai plecam, spuse Sammy.

Părea speriat. Am observat că avea o cravată confecţionată dintr-o pereche de ciorapi vechi înnodaţi.

— Trebuie să ştiu şi restul. Trebuie să aflu orice altceva mai ştii, i-am spus.

— A fost o greşeală, spuse el, nu mai ştiu nimic.

Era cuprins de panică. Ochii îi erau albicioşi, ca inundaţi de zăpadă; era gata să clacheze.

— Spune-mi tot ce poţi despre acest nimic, am spus.

— Trebuie să plec, insista el.

A încercat să mă ocolească, strecurându-se după tejghea şi îndreptându-se spre uşă.

L-am prins şi l-am tras spre mine.

Braţul i se desprinse şi se auzi un zgomot ca de scurtcircuitare. Un val de fum înecăcios se degaja din braţ şi m-am dat cu câţiva paşi înapoi.

Ochii lui Sammy se lărgiră, orbiţi de zăpadă. Strănută brusc. Spectrul capului său i se scurse prin nări şi prin gura deschisă de uimire.

M-am retras în timp ce el se fragmenta. Ce dracului se întâmpla?

— Spune-mi, am urlat.

Probabil că a încercat. Gura lui luase forma unei rostiri mai articulate decât ţipătul. Dar nu îi stătea în fire să ofere gratis informaţii. Nu putea să renunţe la un obicei de o viaţă într-o secundă. În scurt timp, dispăru.

Pentru o clipă, am fost prea speriat şi prea oripilat ca să mă pot mişca.

Apoi, împins de propriile mele slăbiciuni, am şters-o – foarte repede.

A doua zi, am înţeles ce se întâmplase cu Sammy Hood. Fusese deconectat violent şi irevocabil.

Trebuia să-l văd pe Bloom. Am plecat spre Grit. Grit este un loc foarte izolat. Fusese deconectat în timpul unei rupturi datorate unui accident. Arsese cu flacără destul de mult timp ca oamenii să-şi dea seama că pierduseră legătura cu Autostrada principală, fără a mai avea vreo cale de acces. Acum în Grit nu mai locuia decât drojdia societăţii, fanatici, nebuni. Şi nătângul meu partener Bloom. Era ultimul loc în care te puteai aştepta să găseşti un nebun pasionat de virtualitate cum era Bloom.

L-am întrebat cum vine treaba asta.

— Face ca totul să pară mai real, spuse el uitându-se în jur cercetător, de parcă nu mai fusese nici odată acolo.

Bloom locuia pe una dintre cele două ramificaţii ale unei

străzi mizere. În curte, iarba era înaltă, iar copacii erau răsuciţi şi plini de cosaşi. Îmi venea să râd. Organicul este atât de sincer. Uite, sunt un copac adevărat, un copac real, murdar, din care picură seva, cioturos şi plin de gândaci. Trebuie să-ţi placă de mine. Cum să nu!

Bloom nu se mai bărbierise de când nu-l mai văzusem şi, dacă aşa ceva era posibil, se făcuse şi mai palid.

I-am povestit despre Sammy Hood. Cineva plasase o bombă lângă camera de proiecţie virtuală a lui Sammy. Sammy H. Plutea în Marea R cu sângele ţâşnindu-i din urechi, în timp ce eu vedeam cum spectrul său se dezintegra.

Obţinusem informaţiile acestea dintr-o sursă implantată adânc la Corporaţia Sony. Era o ştire care nu ar fi ajuns nici odată în Window. E uşor de imaginat panica şi scăderea credibilităţii pe care ar fi suferit-o Comwick dacă s-ar fi aflat cât de riscantă era transpunerea în virtualitate.

Până acum fusese ceva sigur, fără niciun risc.

— Nu poţi să treci de sistemul de pază de la Comwick, am spus.

Bloom aprobă cu o mişcare a capului.

— Da. Doar cu excepţia cazului în care faci parte din acest sistem. Sau eşti tu cel care îl organizează.

Era o informaţie mortală. Dacă o luam în seamă puteam să fiu exterminat imediat ca un lepros. Nu, mulţumesc. M-am făcut că nu aud.

I-am spus lui Bloom despre interferenţa de pe Autostradă, despre acel strigăt neobişnuit.

Deodată, Bloom păru dezorientat, de parcă avea trei ani şi era un orfan aflat pe unul dintre sateliţii naturali ai lui Jupiter. Arăta de parcă îl lovisem mişeleşte în stomac.

— E Zera, spuse el. Ea este cea care interferează în program.

Zera. Credeam că scăpase de fixaţia aceasta. Dar nu era aşa. Situaţia chiar se agravase. Era convins că Zera Terminal producea perturbaţiile.

Teoretic, o perturbaţie nu putea să afecteze decât regiunile periferice. Hologramele funcţionau independent şi o inteligenţă artificială putea să aibă o reacţie care să afecteze o altă inteligenţă artificială. Un ucigaş putea să creeze probleme în programele asociate. Dar practic, asta nu se întâmplase nici odată.

I-am spus toate acestea lui Bloom. Cum putea să explice ceea ce spunea?
Bloom îşi freca palmele de pantaloni şi se bălăngănea pe scaun. Părea puţin jenat de ceea ce urma să spună. Studia podeaua cu atenţie.
— Cred că au avut o relaţie de natură sexuală în afara contractului în Marea R. Cred că din cauza asta au apărut toate problemele. Când actorii le-au pus la curent, personajele virtuale nu au putut suporta; s-au dezmembrat.
Actul sexual real al sursei unei vedete virtuale era o încălcare a Moralei şi l-ar fi scos din afaceri pe Trumble definitiv şi era, bineînţeles, ceva dezgustător, genul de perversiune care ar putea să afecteze imaginea întregului departament.
Asta ar fi explicat isteria lui Jell Backer. Dacă scandalul ajungea pe Window, Backer ar fi fost concediat. Nu ar mai fi vorbit decât cu avocaţi în următorii cincizeci de ani.
— Ea este încă acolo, Marty, spuse Bloom. Este încă acolo şi este rănită.
Bloom voia să mergem pe Autostradă imediat.
— Mai putem să aşteptăm până mâine, am spus eu.
M-am dus acasă. M-am retras în pădurea mea cu ploaie, sporind cantitatea de oxigen, scăzând temperatura şi reglând ploaia la nivelul de burniţă. Am luat legătura cu Jell Backer.
— Cine este sursa Zerei Terminal? L-am întrebat. Dacă vrei să te ajut, trebuie să-mi spui ce ştii. Am nevoie de această informaţie.
— Este confidenţială. Nu ai acces la această informaţie.
— Nu pot să mai lucrez pe bâjbâite, am spus. Vrei ca lucrurile să se aranjeze sau nu?
— Îmi pare rău, spuse Backer. Am destule probleme şi fără o violare a informaţiilor confidenţiale referitoare la sursele personajelor virtuale.
Am stat apoi la mine în cameră şi m-am uitat la ceea ce mai rămăsese din *Miezul nopţii americane.* Nu sunt un adept al holoshow-urilor; lucrez în branşă. Le vizionam doar de când Căpitanul Armageddon o luase razna şi rezolvarea acestei probleme căzuse pe seama mea. Dar mă concentrasem doar asupra lui Armageddon. De data aceasta, am studiat-o pe partenera lui, Zera.
Toată lumea o văzuse şi îi ştia ochii mari şi buzele pline.

Trăsăturile ei sunt prea ferme pentru ovalul fin al feţei, şi totuşi, figura ei este armonioasă, probabil datorită aerului inocent. Ţi se pare că aceasta este o femeie plină de încredere. Este o femeie căreia toate i se par bune şi frumoase.

O hologramă este întotdeauna puţin înţepenită, o urmă a inteligenţei artificiale care coordonează programul respectiv. Zera aproape că depăşise acest inconvenient. Era chiar umană şi asta se vedea din vocea ei dulce şi surprinsă, din graţia mişcărilor ei stângace, din durerea care se oglindea în ochii ei.

Totul se datora unei singure calităţi, extrem de rare în această lume artificială: *Inocenţa.*

M-am culcat şi am visat-o pe Zera Terminal. O ţineam în braţe îi simţeam căldura, iar ea s-a strâns mai aproape de mine; i-am auzit râsul şi vocea cristalină. Cânta, cânta un cântec pentru copii.

Sally are o iubită
e rece pe orice vreme
Johnny are o iubită
care de şoareci se teme.

Chicotea.

De dimineaţă, Bloom şi cu mine ne-am întors pe Autostradă. Ne-am transferat din încăperile particulare ale unui bar numit Mannikin, care aparţinea unui bogătaş. Sistemul de securitate era de nota zece, dar am mai angajat câţiva specialişti în salvarea programelor.

Autostrada era liniştită când am ajuns şi mai strălucitoare decât de obicei. Se simţea ameninţarea furtunii, care nu s-a lăsat prea mult aşteptată. Eram afară, pe stradă, când baierele cerului s-au rupt şi s-a pornit o ploaie rece. Ploaia era zgrunţuroasă de parcă ar fi conţinut nisip. Ne-am refugiat de ploaie dând buzna într-un bar mic de pierde-vară.

Localul era foarte aglomerat, plin cu cei care se refugiaseră de ploaie şi cu câteva personalităţi virtuale care împărţeau zâmbete şi povestiri mincinoase.

— Mă duc să fac rost de o masă, am spus eu şi am luat-o din

loc.
L-am auzit pe Bloom strigând, m-am întors şi l-am văzut dispărând în potopul de afară. Mi-am făcut loc prin mulţime şi m-am dus după el.
Alerga şi ploaia pieziŝă îi lipise cămaşa de piele, reliefându-i şira spinării. Doar acest detaliu reuşise să străbată bruiajul ploii, al umbrelor joase şi al sclipirilor vitrinelor. M-a înfiorat mai târziu, când mi l-am amintit: Bloom, puştiul slăbănog şi visător, care îşi târa scheletul prin furtuna virtuală. M-a înfricoşat la fel de tare ca şi singurul cuvânt pe care l-a strigat:
— Zera!
Am fugit după el, în timp ce ploaia nisipoasă îmi răzuia faţa. Bloom gonea pe o alee laterală acum. Mi-am coborât capul pentru a mă feri de ploaie şi am traversat în fugă strada. M-am uitat în sus la timp ca să văd cum clădirile se întindeau şi să aud sunetul metalic al distrugerii programelor în timp ce aleea dispărea. Gunoaie, anunţuri vechi şi afişe reprezentând maşinării inutile sclipeau de pe noul zid.
Am fugit pe stradă, înainte, ezitând la intersecţia cu o altă alee şi apoi aventurându-mă pe aceasta din urmă. Am ajuns pe o altă stradă, pustie, lustruită de ploaia zornăitoare.
Bloom dispăruse de pe Autostradă. Mi-am petrecut toată ziua căutându-l.
M-am întors în Marea R cu un sentiment de teamă. Ce aş putea să aflu? În camera de conectare la realitatea virtuală, Bloom plutea ca un înger beat.
— Nu e nici o problemă, mă asigură operatorul particular. Totul este în ordine.
Am încuviinţat din cap; nu am spus nimic. Am sporit măsurile de siguranţă.
La două săptămâni după dispariţia lui Bloom, Gloria şi cu mine ne-am întâlnit pentru cină şi pentru a sărbători succesul meu.
— Zâmbeşte, spuse Gloria.
— N-ar fi cinstit, am spus. Un zâmbet nu mi-ar exprima adevăratele sentimente.
— E drăguţ din partea ta că îţi faci griji pentru Bloom, spuse ea. Dar el nu a fost nici odată destul de stabil. Poate că acum e fericit acolo unde este. Nu are nici o legătură cu noi doi.
— Poate că are, am răspuns. Jell Backer tocmai mi-a plătit o

avere pentru că am făcut curat pe Autostradă. Dar eu nu am făcut nimic.

Gloria zâmbea cu amabilitate. Îşi ridicase sprâncenele într-o întrebare mută: *Şi ce?*

Se aplecă spre mine, destul de aproape pentru a fi criticaţi dacă ne-ar fi văzut vreun supraveghetor.

— M-am gândit la un amendament la ultimul nostru contract, îmi şopti ea.

Nu i-am răspuns.

Gloria chicoti.

— O clauză care să includă un preludiu.

Nu am spus nimic. Nu aveam chef de aşa ceva.

Mă aşteptam ca Autostrada să explodeze şi haosul să se instaleze în fiecare terminal. Dar nu s-a întâmplat nimic. A mai trecut o lună şi tot nu se întâmplase nimic. Bloom plutea în cabina de lux de la Mannikin.

Eu continuam să navighez, dar nu primeam niciun semn de la el, nici măcar un cuvânt. Intrase pe gaura aceea de iepure şi dispăruse fără urmă.

După şapte săptămâni şi o zi de când se afla pe Autostradă, am primit veşti de la el.

M-a contactat prin sistemul Comlink, un terminal-alfa arhaic pe care îl foloseam ocazional pentru a spori siguranţa codurilor. Era o linie de siguranţă, la care se apela foarte rar.

Mesajul sosi pe adresa mea privată.

BUNĂ, MARTY, SUNT BINE.

ZERA SE ÎNSĂNĂTOŞEŞTE PE ZI CE TRECE. BLOOM.

Am mai primit încă un mesaj, două zile mai târziu.

MARTY, SUNT ÎNDRĂGOSTIT.

AICI NU EXISTĂ CONTRACTE, DAR ACEASTA NU FACE CA DRAGOSTEA MEA SĂ FIE MAI PREJOS. ZERA ESTE DE ACORD CU MINE.

TREBUIE SĂ NE VIZITEZI.

Îmi trimisese şi coordonatele de data asta şi am pornit imediat spre el. Nu ştiam cât de profundă era trauma, cât de

afectat era. Mă simţeam responsabil pentru el. Ştiam că delirează de când îi dădusem voie să mă însoţească ultima dată.

Tânăra pereche locuia într-o căsuţă, în regiunea rurală care fusese stocată pe Autostradă de când holoshow-ului *Drumuri de ţară* îi scăzuseră încasările şi fusese retras de pe ecrane.

Când am intrat în curte se ţineau de mână. Bloom îmi făcu un semn, se întoarse spre Zera şi îi spuse ceva şi apoi veni în întâmpinarea mea.

Mă luă de după umeri şi mă conduse mai la o parte.

— Să nu o sperii! Îmi şopti Bloom. Se simte bine, dar ai grijă cum te porţi, da?

— Zera, spuse Bloom, el este Marty.

Zera zâmbi şi întinse mâna. Am simţit atingerea moale a degetelor ei, apoi chicoti şi se îndepărtă.

Era încântătoare, sau mai bine zis irezistibilă. Era îmbrăcată cu o rochie galbenă de bumbac şi avea părul strâns la spate cu o panglică verde. O imagine îmi veni brusc în minte, crudă şi deconcertantă: Zera Terminal zvârcolindu-se în ritualul sexual, cu spatele arcuit şi coapsele strălucind de sudoare.

Am alungat viziunea şi l-am auzit pe Bloom zicându-mi:

— Vino să te uiţi la grădina noastră!

Am ocolit căsuţa şi am ajuns în curtea din spate. Insectele zumzăiau în jurul nostru. Am prins una din zbor. Era un simplu program sonor, un bruiaj care îmi gâdila palma.

Zera fugi în grădină, îngenunche şi se întoarse cu o roşie.

— Ia uite! Spuse ea.

— Mulţumesc, i-am spus. Politicos, am muşcat o bucată de roşie şi am rămas surprins de autenticitatea simulării.

Pe măsură ce trecea timpul şi Bloom îşi dădea seama că nu aveam de gând să fac nimic ca să-i rănesc sau jignesc, începu să se relaxeze.

— Mă bucur să te văd, spuse Bloom. Chiar mă bucur.

— Şi eu, am spus.

— Zera arată superb, nu-i aşa? Adăugă.

— Da.

— Cred că îi prieşte compania mea.

O privea pe Zera îngenuncheată în grădină. Era absorbită în activitatea de plivire a buruienilor. Panglica din păr i se

dezlegase şi şuviţele lungi şi dese i se revărsaseră pe umeri. Efectul era deopotrivă provocator şi inocent. Încercam să evit să mă gândesc la lucrurile defăimătoare pe care le cunoşteam în legătură cu această femeie.

Bloom se duse să o ajute. Au udat împreună grădina. Zera a întors furtunul spre Bloom, s-au hârjonit şi s-au distrat stropindu-se, în timp ce spuma picăturilor fine de apă îi învăluia strălucitoare.

Râsul lor ajungea până la locul unde stăteam eu, la umbra unui stejar.

Nu le-am spus nimic din tot ce îmi propusesem să le spun. Nu l-am luat pe Bloom înapoi. Nu i-am ameninţat că voi trimite neurologii să-l deconecteze cu forţa.

Am dorit toate cele bune tinerei perechi. I-am spus Zerei că mă bucuram că o cunoscusem.

Am văzut luminiţele albastre, electrice, din ochii ei, dar nu am spus nimic nici în această privinţă.

— Nu-i aşa că e frumoasă? Mă întrebă Bloom.

— E frumoasă, am răspuns. E cea mai frumoasă femeie din lume.

I-am lăsat în căsuţa visurilor lor, în locul lor micuţ şi fragil şi m-am întors grăbit în Marea R, aşteptând să se dezlănţuie dezastrul. Ştiam că se va întâmpla aşa – ştiam dintotdeauna – şi tocmai de aceea l-am lăsat pe Bloom acolo, fără să mai încerc inutil să-i fac morală. L-am lăsat să se hrănească cu iluziile lui. Oricum, totul se va termina în curând.

Nu am mai auzit nimic de el două săptămâni. Apoi am primit un alt mesaj de la el pe Comlink, cu noi coordonate.

Mesajul lui a sosit exact a doua zi după ce pe Autostradă începuseră să se declanşeze incendiile. A doua zi după ce Backer mă sunase şi îmi spusese că vrea să mă ucidă. A doua zi după ce fiecare holoshow fusese afectat de cutremure, tornade, roiuri de lăcuste sau de muşte.

Erau doar simple cuvinte pe ecran. Dar îi puteam simţi suferinţa.

DRAGOSTEA NU ESTE DE AJUNS. AM ÎNCERCAT. DAR EA ESTE MULT PREA RĂNITĂ.

A SUFERIT MULT ÎN MAREA R.

NU POATE SĂ UITE.

M-am dus imediat la el. Autostrada se fragmentase. Pe străzi existau clădiri extinse şi construcţii devastate.

Inteligenţele artificiale funcţionau pe programe minimale şi răspundeau anarhic la stimuli diferiţi.

Cuplul se mutase din vechea căsuţă. Bloom mi-a spus că viaţa la ţară înseamnă doar nişte şabloane tâmpite. Noua lor locuinţă m-a umplut de tristeţe. Era doar o cutie imensă, cu câteva nişe şi o serie de circuite de alimentare. Părea că numai Voinţa mai menţinea acest *site.* Sau încrederea, sau Dragostea, sau aşa ceva.

Zera era tot la fel de încântătoare, în ciuda scânteilor electrice din ochii ei. Avea unele dificultăţi în vorbire:

— Eşti foarte drăguţ – drăguţ – prietenul prietenos – al lui Bloom – care ştie ce înseamnă prietenia – cumsecade. Bună!

Programul se dezintegra.

L-am luat pe Bloom puţin afară, unde cerul bolborosea ca o supă de roşii la fiert.

Bloom mă privi, iar zâmbetul forţat pe care şi-l aşternea pe faţă de dragul Zerei dispăru. Credeam că o să plângă. Avea ochii roşii. Buzele lui erau muşcate şi avea sânge uscat pe bărbia nerasă.

— Am încercat, spuse, am făcut tot ce am putut.

Mâinile îi căzură pe lângă corp, iar vocea se subţie de deznădejde.

— Este o hologramă, i-am spus. Este o inteligenţă artificială construită după modelul unei fiinţe reale. Dar ea nu este reală.

— Zera, bâgui el.

L-am apucat de umăr şi l-am scuturat.

— Trebuie să plecăm de aici, am spus.

— I-au făcut atât de mult rău, mai spuse el.

— Cine?

— Cei care au rănit-o. Oricare ar fi ei. Toţi.

— Trebuie să plecăm acum, am insistat.

— A fost mult mai rău, spuse. Ar fi fost destul de grav dacă ar fi fost amanţi în Marea R. Ar fi fost un delict serios. Dar a fost vorba de un viol.

— Vrei să spui că nu a existat niciun contract, am spus eu.

Bloom negă cu o mişcare a capului.

— Nu. Viol. Vechiul sens al cuvântului. Trumble a violat-o. A forţat-o împotriva voinţei ei.

Autostrada se destrăma în jurul nostru. O umbră trecu pe deasupra noastră şi, Uitându-mă în sus, am văzut ceva mare şi întunecat zburând cu ajutorul unor aripi mecanice. Emitea nişte urlete furioase în timp ce se ridica în văzduhul sângeriu.

Un vagabond explodă pe stradă, iar capul său se rostogoli, repetând la nesfârşit o formulă de politeţe. *Dacă vă pot ajuta cu ceva, vă rog... dacă vă pot ajuta cu ceva, vă rog... dacă vă pot ajuta cu ceva, vă rog...*

Am simţit un fior ca de gheaţă, mai profund decât orice impuls virtual.

— Desigur, am spus deşi nu aş fi fost în stare să spun ce era atât de clar atunci – poate doar frica.

— Cum o cheamă? L-am întrebat.

— Nu a vrut să-mi spună, spuse Bloom. Nu îi face bine să-şi amintească aşa ceva. Se produc... noi perturbaţii. Cred că...

Am văzut-o peste umărul lui. Ieşea în fugă din casă. Oscila. Îşi aruncă braţele în aer, numeroasele sale braţe care se unduiau necontenit, şi începu să urle.

— Zera, strigă Bloom, apoi se întoarse şi fugi spre ea.

— Nu! Am răcnit eu. Dar orice reacţie sau încercare era inutilă.

Cred că ea a încercat să se retragă.

Dar Bloom luă foc şi arse cu nişte flăcări verzui, reflectate pentru o clipă de zidurile care se prăbuşeau.

Strada, inundată de o ploaie de aşchii, se transforma într-un şarpe care prinse a se retrage într-o gaură neagră.

Am luat-o la fugă până la prima stradă stabilă.

— Îmi pare rău, spuse operatorul când mă aduse înapoi în lumea reală.

— Da, am răspuns, ştiu.

Am semnat un contract special cu Gloria pentru a participa la funeraliile lui Bloom împreună.

— A fost înălţător, conchise Gloria după ceremonie.

Bloom nu avea o anume opţiune religioasă, astfel încât un vorbitor celebru a fost angajat pentru a spune câteva cuvinte.

— Da, am răspuns, mă simt de-a dreptul inspirat.

Gloria îmi aruncă o privire sceptică.

Mă simţeam inspirat, deşi poate nu în sensul la care mă referisem. Mi-am dat seama cât de absurd era tot ce se întâmplase şi cât de lipsită de sens este viaţa. M-am revăzut pe mine pe Autostradă, chiar înainte ca aceasta să explodeze, ascultându-l pe partenerul meu, care îmi spunea cât de mult suferea el din cauza unei holograme renegate şi, brusc, am început să-i invidiez emoţia, dragostea lui plină de durere.

M-am hotărât să o găsesc pe cea care era sursa Zerei. Ascultând discursul despre sensul vieţii şi despre bine, am înţeles că dorinţa răzbunării era tot ce mi-a mai rămas.

După ceremonie m-am întors acasă. Nu eram pregătit să mă reîntorc în Grit, dar începusem să mă satur de lumea virtuală. La fix. Când Backer va termina seria proceselor pe care mi le va intenta, voi fi ieşit din aceste afaceri oricum.

Am chemat doi operatori de la Servicii Virtuale pentru a deconecta dispozitivul de simulare a pădurii plouate şi pentru a-mi instala noile simulări de spaţii goale, neutre.

Îşi cunoşteau bine meseria şi au terminat treaba într-o singură zi. Spaţiul alb îmi dădea o impresie de pustietate, dar ştiam că aveam să mă obişnuiesc şi cu aceasta.

Am privit din nou rămăşiţele *Miezului nopţii americane* în crepusculul artificial. Le-am vizionat de mai multe ori, cu mintea goală. Mă uitam fără să clipesc la imaginile copiate după realitate.

Dar gândurile mele erau în altă parte. Mă gândeam să anulez contractul cu Gloria. Nu îmi păsa care ar fi fost consecinţele.

Contractele nu mă mai interesau. Gloria putea să-mi şoptească o mie de clauze legale la ureche fără să-mi trezească niciun fel de dorinţă. Am înţeles ceva din comportamentul lui Trumble. El era o relicvă a Decadenţei, a vremurilor în care oamenii iniţiau raporturi sexuale fără să aibă nevoie de vreo aprobare legală şi fără restricţii, cu mult înainte de douăzeci şi cinci de ani, vârsta considerată legală pentru aşa ceva, în prezent. Fusese un om bolnav. Fusese furat de un vis şi nu mai reuşise să se trezească. Plecase să caute sursa umană a Zerei şi plecase cu toate resursele unui om bogat şi cu toată hotărârea unui nebun. O găsise. Iar Backer trebuie să fi ştiut asta.

Nu aveam cum să o dovedesc, dar sunt sigur că Backer l-a ucis pe Sammy Hood. S-ar putea să mai fie şi alţi suspecţi, dar

Backer era singurul care avusese posibilitatea să treacă de sistemul de securitate de la Comwick.

M-am uitat cu atenţie la Zera Terminal în timp ce deschidea gura şi îşi lingea lasciv buza superioară. Chiar şi în plan, dorinţa răzbătea dincolo de ecran.

Am privit-o pe Zera Terminal goală, îmbufnată. Am văzut-o bătând din picior copilăreşte. I-am privit ochii scăpărători.

Cine eşti tu? Mă întrebam.

Am înţeles obsesia lui Bloom pentru o hologramă.

— Dragostea este domeniul Marii R sau a Micii R? Mă întrebase el.

Niciun specialist în metafizică raţională nu ar fi fost în stare să răspundă la o asemenea întrebare. *Tânjeşti după trup sau după suflet?*

Proiecţiile plane ale *Miezului nopţii americane* mi-au dat o stare de nelinişte. Nu puteam să explic de ce, cu toate că adevărul, o dată revelat, era evident şi va fi, cred, pentru toţi spectatorii obsedaţi de acest program.

Asemenea acelui personaj faimos, dinaintea Decadenţei, Hamlet, nu reuşeam să ajung nicăieri cu speculaţiile mele filosofice. Răzbunarea presupune şi ceva acţiune.

Trebuia să aflu numele modelului uman al Zerei, dar aş fi putut fi ucis în clipa în care cercetările mele ieşeau la iveală. Aşa că eram precaut. Nu am reuşit să aflu nimic din dosarele la care aveam acces.

Căpitanul Armageddon a fost acela care mi-a oferit numele de care aveam nevoie.

Urmăream înregistrarea de pe Autostradă. L-am văzut pe Armageddon cel ucigaş sfâşiindu-l pe Jim Havana. Holograma vorbea sau mai degrabă scotea un fel de horcăit articulat. Spunea un nume: Keravnin. Existau patru persoane cu acest nume în zonă şi numai una dintre ele putea să fie cea pe care o căutam.

Locuia în Maplethorpe, într-un cartier elegant. Keravnin era înscrisă în dosare ca singurul copil al unor părinţi bogaţi. Avusese o scurtă carieră de model pentru prototipuri de vedete sexy, dar nu semnase nici odată vreun contract cu o agenţie de prestigiu. Comisese o serie de delicte sociale destul de obişnuite, iar un dosar mai vechi insinuase că

avusese un contract de lungă durată cu Korl Mox, regizorul de sunet. Au respectat contractul până la expirarea lui, dar au hotărât să se despartă atunci când indexul compatibilităţii lor a scăzut la patru. Informaţiile curente despre ea erau nesemnificative. Dosarul fusese falsificat, sau poate că ea nu avea un statut social destul de important pentru a ocupa un spaţiu mai întins pe Window.

Profilul ei arăta un nivel cultural mediu. Era o tentă de narcisism în preferinţele ei. Îi plăceau filmele vechi şi CD-urile din a doua jumătate a secolului douăzeci, care cuprindeau un fel de muzică pop cu pretenţii, foarte la modă în vremea respectivă.

M-am hotărât să-mi fac intrarea în acest mod. Mi-am pregătit un scenariu în care aveam să joc rolul unui colecţionar de antichităţi.

I-am vândut două CD-uri pe Reţea şi apoi i-am sugerat să ne întâlnim.

M-am aşezat în fotoliile ei de epocă, ţinând în mână un CD cu Michael Penn, pe care urma să i-l vând la jumătate din preţul cu care îl cumpărasem.

Sennie Keravnin nu era aşa cum mă aşteptam. Cu doi ani mai puţin de patruzeci, îşi păstrase frumuseţea intactă, dar avea o anume fragilitate în gesturi şi un râs strident. Mi-am imaginat-o peste douăzeci de ani, după o nouă operaţie estetică, semnând cu fereală contracte pe termen scurt. Încercam să descopăr o asemănare cu Zera Terminal; şi am descoperit-o. Avea aceiaşi pometi înalţi, aceeaşi linie elegantă a gurii. Holograma fusese, desigur, o copie idealizată. Keravnin semăna cu Zera Terminal la prima vedere. Dar, într-un fel, nu aveau nici o legătură.

Am vorbit despre muzica pop cu pretenţii, am fost de acord că grupurile care aveau simţul umorului nu erau apreciate şi că forţa acestui gen de muzică consta în seriozitatea sa auto-referenţială.

Era un fan înfocat. Mă pregătisem destul de bine, dar nu ştiam nici măcar jumătate din numele formaţiilor pe care le ştia ea. Din fericire, se mulţumea cu un mormăit aprobator.

Am avut destulă vreme la dispoziţie, pentru a studia camera, în timp ce ea vorbea. Era destul de obişnuită pentru genul acesta de oameni: tablouri tridimensionale de valoare, pereţi

cu temperatură reglabilă, proiecţii organice. Pe un raft se aflau câteva păpuşi robotizate, inclusiv o replică computerizată a Kaolei, atât de populară. Aceste artificii de fetiţă mi s-au părut deprimante. Ar trebui să existe o limită de vârstă pentru toate drăgălăşeniile acestea. Mi-am închipuit-o pe Sennie Keravnin în viitor, strângând în braţe o jucărie roasă şi zâmbind încurcată unui tată imaginar.

Am vorbit în jur de douăzeci de minute. I-am vândut CD-ul şi am plecat.

M-am dus acasă. M-am gândit la Keravnin. Nu arăta ca şi cum ar fi fost victima unui viol. Dar ce ştiam eu?

Cum arăta cineva care fusese victima unui viol? Era o crimă ce trebuia dată la iveală. Era considerată o crimă, încă din perioada Decadenţei, o crimă care acum nu mai exista.

Dacă aş fi putut dovedi că fusese violată şi că Backer era la curent cu acest lucru, l-aş fi putut băga la închisoare pe viaţă. Trumble era mort; nu mai puteam să-l omor încă o dată, dar puteam să-l împuşc pe cel care iniţiase întreaga afacere.

Pentru Bloom, care murise atât de devreme. Era doar un puşti. Îi văzusem pe Bloom şi pe Zera zbenguindu-se în grădină, în timp ce râsetele şi apa ţâşneau pretutindeni.

Atunci am înţeles. Şi va înţelege toată lumea, atunci, când acestea vor ajunge în Window. Însă va mai dura ceva timp până atunci. Informaţiile acestea au o mare încărcătură emoţională şi nu sunt procesate foarte rapid.

Am apelat fişa medicală a lui Keravnin. Am găsit-o. Nu avea nimic de ascuns. Dar ce e de ascuns dacă nimeni nu se uită?

Am sunat la Departamentul de Morală şi am lăsat un mesaj pentru un tip pe nume Gill Hedron. Am oprit monitorul şi am ieşit afară în noapte.

Am stat într-un bar, aşteptându-l pe Hedron. Eram sigur că va veni. Hedron era locotenent la Morală.

— Eu şi cu partenerul meu l-am anulat pe Căpitanul Armageddon, îi comunicasem. Deţin nişte informaţii incriminatorii despre Jell Backer.

Hedron era cel care se ocupase cel mai mult de dosarul lui Backer de la Morală. Mi-am imaginat că Hedron se simţea frustrat şi era gata să-şi asume riscul.

A venit. Era un tip scund şi nebărbierit şi, ca orice alt virtuos

de la Morală, îşi presăra vorbirea cu întrebări care puneau la îndoială valoarea de adevăr a spuselor mele.

— Nu-i nimic, oricum nu aveam ceva mai bun de făcut, mi-a spus când i-am mulţumit pentru că venise. Poate că te voi înfunda pe tine doar ca să am de lucru.

I-am spus ce ştiam.

M-a ascultat. Când am terminat, a spus că informaţiile mele nu au nici o valoare.

— Dar am putea să-l acuzăm, am spus.

— Tu nu mai ai nimic de pierdut, mi-a spus. Eu mai am nişte planuri de viitor. Mai am încă vise.

— Nu ai visat nici odată să-l pui la răcoare pe Backer?

Hedron oftă. Elocvenţa mea îl câştigase.

În timp ce conduceam, mă gândeam la *Miezul nopţii americane.* Era un film sexy, dar aşa erau toate holoshow-urile. Sexul nu era o marfa rară. Cele mai multe spectacole rezistau câteva săptămâni şi apoi dispăreau. *Miezul nopţii americane* încă mai avea căutare după opt luni, când Trumble l-a retras. De ce rulase atât de multă vreme? Pentru că *Miezul nopţii americane* avea ceva nou de vândut.

Hedron telefonă la Morală şi le comunică să pregătească arestarea. Ne-am întâlnit cu trei poliţişti Sony şi un coordonator legal şi am pătruns în clădire în două minute.

Am aruncat în aer uşa, coordonatorul începu să înregistreze, iar Sennie Keravnin ieşi în fugă din dormitor. Faţa ei boţită de somn avea o expresie de panică, dar un aer rece şi calculat o înlocui în curând; era aproape vizibil procesul de risipire a fricii. Dacă m-aş fi uitat atent în ochii ei, probabil că i-aş fi putut citi gândurile. *E Backer în stare să mă scape? Ce ar fi cel mai avantajos de făcut? Aş putea să-i acuz pe ticăloşii aceştia de violare de domiciliu?*

Am păşit pe lângă ea, pe holul imens, oprindu-mă brusc la zgomotul unei uşi care se deschise scoţând la iveală capul cârlionţat al unui copil care clipi din cauza luminii puternice. Era îmbrăcată cu o cămăşuţă cu desene animate. Păpuşa Koala îi atârna de gât.

— Mami? Spuse fata.

— Sara, am spus, totul este în regulă. Totul este sub control.

Se uită la mine cu ochii aceia celebri.

— Nu te cunosc.
— E în regulă, am mai spus.
— Vreau la mami.
Nu îi modificaseră vocea deloc. Era chiar vocea Zerei, vocea ei încrezătoare şi mirată. Doar identificarea vocii şi ar fi fost de ajuns pentru a desfiinţa holospaţiul C.
Am luat-o pe Sara de mână şi am dus-o înapoi în camera ei.

Ne-am prezentat cu toţii la Morală. A fost o noapte lungă. După ce au fost luate toate declaraţiile, Hedron se oferi să mă ducă acasă cu maşina. Era triumfător şi neobişnuit de prietenos. Mă bătu prieteneşte pe umăr:
— L-am înfundat pe ticălos. Încă se mai văd cicatricile implanturilor pe care i le-au făcut pentru a obţine modelul pentru hologramă, şi trebuie să existe o copie identică şi la sediul holospaţiului C.
— Mă bucur, am spus eu.
M-am întors acasă la lumina mea cea albă. M-am conectat la Reţea pentru ultimele ştiri. Autostrada era pustie, un ţinut deşertic şi bruiat de sunete ciudate. Nu reuşiseră să identifice fondul sonor, dar eu mi-am dat seama că era vorba despre suspinul unui copil, adus la un volum insuportabil de setea publică de inocenţă.
— Totul o să fie bine, îi spusesem Sarei, al cărui iubit virtual venise să o caute în lumea reală şi o găsise.
Sennie Keravnin spusese că nu ştiuse nimic. Nu ştia că Trumble era modelul pentru Armageddon şi că fata ei fusese scanată pentru a fi modelul Zerei. Sara trebuia să fie scanată în vederea unui film pentru copii. Aşa suna contractul. Iar Trumble pretindea a fi doar un producător de la holospaţiul C.
Aş fi vrut să o cred pe Sennie Keravnin.
Mi-am dat seama că Jell Backer fusese un geniu în felul lui. Publicul era sătul de iluzii, sătul de sclipirile de artificialitate. Tânjeau după Marea R. Erau însetaţi de inocenţă.
Inocenţă autentică. Imitaţiile nu erau acceptate.
Sara Keravnin va împlini nouă ani luna viitoare. Mă întreb dacă Bloom ştia toate acestea?
Probabil că nu. Dar mi-am adus aminte de cuvintele acelea încrustate cu argint deasupra intrării Biroului Federal, un citat din Shakespeare, tipul care scrisese Hamlet. Cel care spune că

nu trebuie să stăm în calea unirii a două suflete curate.

Cam asta ar fi concluzia.

PENTRU WHITE HILL

Joe Haldeman

Joe Haldeman este unul dintre cei mai mari scriitori de literatură SF în viaţă, cunoscut în lumea întreagă mai ales pentru povestirile sale. Cu toate acestea, ultimul său roman, apărut în 1995, nu a fost un roman SF. *1968* este o încercare ambiţioasă de a descrie şi, prin acest fapt, de a confrunta în amintire cu o perioadă dificilă a vieţii sale, petrecută ca soldat în Vietnam. Printre romanele SF se numără *Legătura mentală, Războiul nesfârşit, Cumpărând timp* şi *Păcăleala lui Hemingway*. Povestirile lui oscilează între umor şi *horror,* dar de cele mai multe ori au un substrat adânc filosofic. Aşa se întâmplă şi cu povestirea „Pentru White Hill”: o poveste de dragoste desfăşurată pe fundalul apocaliptic al catastrofei care va distruge Pământul. Este una dintre cele cinci povestiri (alături de cele ale lui Haldeman, Greg Bear, Donald M. Kingsbury, Charles Sheffield şi Paul Anderson) publicate anul acesta în *Viitorul îndepărtat*, excelenta antologie de povestiri SF originale publicate de Gregory Benford anul acesta.

✶✶✶

1

Această relatare este scrisă în limba Angliei, o veche ţară de pe Pământ, întrucât White Hill preţuia foarte mult cântecele şi legendele acestei planete. Era fascinată de cultura umană din vremurile premergătoare maşinilor – a computerelor, a roboţilor şi a tuturor echipamentelor mecanice; atunci când totul se făcea doar prin forţa musculară a oamenilor sau a animalelor.

Niciunul dintre noi nu se născuse pe Pământ. Nu se năşteau prea mulţi oameni acolo pe vremea aceea. Era doar o planetă asemănătoare unui pustiu în cel de-al doisprezecelea an al aşa-numitului Ultim Război. Când ne-am cunoscut, trecuseră mai mult de patru sute de ani de la acel război, iar conflictul se mutase în afara Sistemului Solar, cel puţin aşa credeam noi.

Unele culturi privesc conflictul diferit. Părinţii mei, care au luptat în război cu un secol înaintea mea, îl numeau

Exterminarea, iar inamicul era numit cu un cuvânt care ar putea fi tradus în engleză, aproximativ, prin „invadatorii”. Noi denumeam inamicii cu un cuvânt aproape identic cu cel cu care se denumeau ei înşişi, Fwndyri, dar care pentru noi avea o conotaţie negativă. Eu tot nu pot să-i suport, dar nici nu găsesc un motiv pentru care să fac acest efort. Ar fi fost mult mai uşor să iubesc un invadator. Cel puţin am fi avut un strămoş comun. Şi ne-am fi ţinut companie unul altuia în spaţiu.

Dar o consecinţă pozitivă a războiului, era forma democratică de guvernare interstelară, Consiliul Lumilor. Se mai încheiaseră nişte tratate regionale şi înainte, dar o conducere universală nu părea o idee prea bună, din moment ce nu existau mai mult de două sisteme populate pe o distanţă de trei ani lumină şi, uneori, chiar de peste cincizeci de ani lumină. Einstein nu poate fi contrazis; ceea ce însemna că ar fi durat mai mult de un secol între un „Ce mai faci?” şi un „Bine”.

Consiliul Lumilor avea sediul central pe Pământ, un loc mult prea neprimitor şi lipsit de orice farmec pentru a fi un punct de referinţă universal. Existau mai puţin de zece mii de oameni care locuiau pe planeta distrusă, la aceea vreme, o amestecătură ciudată, conţinând mai ales politicieni, extremişti religioşi şi intelectuali. Majoritatea trăiau sub cupolele de sticlă. Turiştii se aventurau printre ruinele grandioase, dar majoritatea nu stăteau prea mult. Planeta era încă destul de periculoasă pe suprafeţele neprotejate de când Fwndyrii inoculaseră peste tot nanofagi. Aceştia erau nişte formaţiuni microscopice care descopereau concentraţiile de ADN uman. O dată intraţi pe sub piele, se reproduceau progresiv, distrugând organismul, celulă cu celulă, şi formând noi nanofagi. Se putea întâmpla ca un om să se plângă de o durere de cap şi să se întindă ca să se odihnească puţin, iar câteva ore mai târziu să nu mai rămână din el decât un schelet uscat, întins pe pământ. Atunci când toţi oamenii au murit, nanofagii au suferit o mutaţie şi au început să vâneze orice fel de ADN şi să sterilizeze lumea.

White Hill şi cu mine fusesem adaptaţi să rezistăm nanofagilor. Lanţurile noastre de ADN se înlănţuiau în direcţia opusă, aşa cum era la mulţi oameni născuţi sau creaţi după

război. Aşa că noi puteam să ieşim din spaţiile protejate şi să păşim neprotejaţi pe suprafaţa pustiită.

La început, nu-mi plăcea de ea. Eram concurenţi şi eram străini, de pe planete diferite.

Când am trecut de ultima ieşire circulară a adăpostului, gata să păşesc pentru prima dată pe suprafaţa propriu-zisă a Pământului, ea aştepta afară, adâncită în meditaţie pe o piatră mare şi plată care strălucea în lumina soarelui fierbinte. Nu puteam să neg că era de o frumuseţe uimitoare, învăluită doar în nuanţele de verde și albastru ale desenelor de pe corp. Totul în jur era negru sau cenuşiu, inclusiv praful abraziv de pe jos care fusese odată jungla de nepătruns a Braziliei. Construcţia din spatele meu era un amestec de cenuşiu, negru şi albastru de cobalt.

— Bun venit acasă, spuse ea. Tu trebuie să fii Water Man.

Pronunţase corect, ceea ce m-a surprins.

— Eşti de pe Petros?

— Bineînţeles că nu.

Îşi întinse braţele şi îşi privi corpul. Femeile noastre îşi acopereau măcar un sân, ca să nu mai vorbim organele genitale.

— Galan, o insulă de pe Seldene. Am studiat cultura voastră şi puţin din limbă.

— Pe Seldene nu te îmbraci aşa.

Sau cel puţin nu acolo unde fusesem eu pe această planetă.

— Doar la plajă. Este atât de cald aici!

Trebuia să-i dau dreptate. Înainte de a ieşi, mi-au spus că era cea mai caldă toamnă care se înregistrase până acum. Mi-am dat jos mantia, am împăturit-o şi am lăsat-o lângă uşă, împreună cu cutia cu mâncare, închisă ermetic, pe care mi-o dăduseră. M-am aşezat alături de ea pe stânca ferită de soare şi destul de rece.

Avea un parfum suav de lavandă, probabil datorită picturilor de pe corp. Mâinile noastre s-au atins.

— Numele meu este White Hill. Zephyr – Meadow – Torrent.

— Unde sunt ceilalţi? Am întrebat.

Fuseseră invitaţi douăzeci şi nouă de artişti; câte unul de pe fiecare planetă locuită. Oamenii care mă întâmpinaseră înăuntru îmi spuseseră că eram cel de-al nouăsprezecelea sosit.

— Cei mai mulţi dintre ei se plimbă. Se duc de la o ruină la alta în căutarea inspiraţiei.

— Tu ai văzut deja zona?

— Nu.

Întinse piciorul şi trasă o linie curbă cu degetul de la picior pe pământul pârjolit.

— Întreaga legendă este scrisă aici, peste tot. Nu este vorba de istorie sau cultură.

Poziţia ei cu picioarele depărtate ar fi fost destul de şocantă şi provocatoare acasă, dar nu eram acasă.

— Ai şi vizitat planeta mea în timp ce o studiai?

— Nu, nu aveam destui bani atunci. Dar m-am dus acolo acum câţiva ani.

Îmi zâmbi.

— Era aproape la fel de frumoasă pe cât mi-o imaginasem.

Spuse trei cuvinte în petrosiană. Nu se pot traduce cu exactitate în engleză, deoarece aceasta nu are nici o vocaţie palindromică: Visele sunt hrana artei şi arta este hrana viselor.

— Pe vremea când ai venit pe Seldene eram prea mică pentru a studia împreună cu tine. Totuşi, am învăţat multe din sculpturile tale.

— Cât de tânără puteai să fi?

Pentru a nu mă face de râs, am tăcut.

— În ani pământeni, în jur de şaptezeci. Mai mult de o sută patruzeci şi cinci de ani standard.

Mă luptam cu calculele. Petros şi Seldene erau la o distanţă de douăzeci şi doi de ani lumină; asta însemna patruzeci şi cinci de ani standard. Pământul este la mai puţin de patruzeci de ani lumină depărtare faţă de planeta ei. Ceea ce înseamnă o călătorie destul de lungă, spre o destinaţie aflată la douăzeci şi cinci de ani lumină distanţă faţă de Petros şi înapoi.

Mă lovi uşor peste genunchi şi am tresărit.

— Nu-ţi încinge creierul peste măsură. Am descris un triunghi; am călătorit pe Thetakent după ce am părăsit planeta ta.

— Da? În aceeaşi perioadă în care am fost şi eu?

— Nu, te-am ratat cu mai puţin de un an. Am fost dezamăgită. Pentru tine venisem.

Compuse un palindrom în limba mea: *Prădătorul devine pradă, iar aceasta devine prădător?*

— Deci iată-ne aici! Poate că mai am încă ce învăţa de la tine.

Nu acordasem foarte mare atenţie tonului cu care rostise aceste cuvinte, aşa că am răspuns stânjenit:

— Mai degrabă eu am de învăţat de la tine!

— A, nu prea cred.

Zâmbi politicos.

— Nu ai prea multe de învăţat.

Nu puteam sau nu aveam ce.

— Ai fost la apă?

— O dată.

Alunecă jos de pe piatră şi se scutură de praf cu bătăi uşoare.

— Interesantă. Nu pare adevărată.

Am ridicat cutia cu mâncare de jos şi am urmat-o pe un fel de cărare care ne-a purtat printre ruinele joase. Bău din apa mea şi îşi ceru scuze pentru asta; a ei nu era de ajuns pentru ceai.

— Este primul corp? Am întrebat-o.

— Încă nu m-am săturat de el.

Mă privi pieziş, amuzată.

— Probabil că tu eşti la al patrulea sau al cincilea.

— Schimb câteva duzini pe an.

Râse.

— De fapt, sunt încă la al doilea. Pe primul l-am ţinut prea mult.

— Am citit despre accidentul tău. Trebuie să fi fost oribil.

— Riscurile meseriei. Ar fi trebuit să învăţ să cânt la flaut.

Voisem să realizez o scobitură anume într-un bolovan imens şi am declanşat explozia prematur scăpând din mână detonatorul. O parte din stâncă s-a rostogolit peste mine, strivindu-mi corpul de la şolduri în jos. Era un loc izolat şi, atunci când au sosit ajutoarele, murisem deja de câteva minute, de durere şi de multe altele.

— Mi-a afectat, bineînţeles, întreaga operă. Nici măcar nu pot să mă uit la unele dintre lucrările pe care le-am realizat în primii ani, în acest corp.

— Nimeni nu le poate privi cu uşurinţă, spuse ea. Nu vreau să spun că nu sunt bine realizate şi frumoase în felul lor.

— Dar ce nu e bine? În felul altora.

Am ajuns la primul grup de ruine şi ne-am oprit.

— Timpul nu a putut să distrugă chiar tot. Deşi au trecut patru sute de ani.

Dacă ai fi studiat sfărâmăturile, ai fi putut reconstrui parţial schema clădirii. Destul de primitiv realizată, din beton întărit cu piatră de râu.

— Cineva a trecut pe aici, cineva care era bine înarmat sau avea la el ceva explozibil. Credeam că nu s-au luptat nici odată chiar pe Pământ.

— Ei spun că nu.

Ridică de jos o cărămidă neregulată străbătută de o vergea.

— Cred că a fost vorba doar de furia dezlănţuită. La un moment dat, oamenii au înţeles că nimeni nu va supravieţui.

— Este greu de imaginat.

Relatările acelor vremuri sunt destul de haotice. În mod sigur, primii oameni au murit la două sau trei zile după ce au fost introduşi nanofagii, iar o săptămână mai târziu nu mai exista niciun supravieţuitor.

— Totuşi, nu este prea greu de înţeles. Aveau nevoie să distrugă ceva.

Mi-am adus aminte de sentimentul de furie neputincioasă pe care l-am simţit în timp ce eram strivit, murind tocmai din cauza sculpturii, dintr-o infinitate de posibilităţi de a muri. Eram furios pe stâncă, pe soartă. Nu pe neatenţia şi neîndemânarea mea.

— Există o poezie pe această temă, spuse ea. A mâniei, a mâniei provocate de stingerea Soarelui.

— Chiar a existat cineva care să scrie ceva în timpul invaziei nanofagilor?

— A, nu. A fost scrisă cu o mie de ani în urmă. La o mie două sute.

Se lăsă brusc pe vine şi curăţă o bucăţică de moloz pe care erau inscripţionate două litere.

— Mă întreb dacă asta era o clădire oficială. Sau un mausoleu, sau o biserică.

Îmi indică cu degetul un morman curb de cărămizi crăpate care se împrăştiaseră pe stradă.

— Asta pare a fi fost un fel element decorativ, o arcadă deasupra intrării.

Se strecură în vârful picioarelor printre resturile arcadei,

încercând să descifreze cele scrise pe bucăţelele aflate deasupra. Poziţia în care stătea, îngenuncheată şi cu fesele odihnindu-se pe călcâie făcea ca trupul ei suplu să fie şi mai atrăgător, iar ea probabil că ştia acest lucru. Propriul meu corp începea să reacţioneze într-un mod inadecvat unui om care avea de trei ori vârsta ei. Stupid, deşi acea parte a corpului nu este chiar atât de bătrână. Am reuşit să mă stăpânesc şi să-mi vin în fire, înainte ca ea să observe.

— Este o limbă pe care nu o cunosc, spuse ea. Nu e portugheză; pare a fi latină. Este o biserică creştină, probabil catolică.

— Apa avea o funcţie simbolică în cultul acesta, mi-am amintit eu. De aceea se află aproape de mare?

— Se găseau peste tot; la mare, la munte, pe orbită. Sunt şi pe Petros?

— Mai avem câteva. Nu am văzut niciuna, dar există o biserică în New Haven.

— Sunt peste tot.

Arată cu degetul în direcţia străzii:

— Vino. Plaja este dincolo de ridicătura asta.

I-am simţit mirosul înainte de a o vedea. Nu mirosea la fel ca oceanul; era un miros uscat, puţin înecăcios.

Am cotit brusc şi am rămas surprins de imaginea care se deschidea în faţa ochilor noştri.

— E de un albastru mai intens în larg, spuse ea, şi atât de limpede că poţi să vezi la sute de metri adâncime.

La mal, apa era vâscoasă şi maronie, iar valurile păreau ca de ciocolată; nămolul se depozita în dune de-a lungul întregii plaje.

— Acesta a fost cândva pământ?

Încuviinţă printr-un gest al capului.

— Există un fluviu uriaş care taie continentul în două, Amazonul. Atunci când plantele au fost distruse, nimic nu a mai putut împiedica eroziunea solului. Mă trase după ea:

— Înoţi? Hai, vino!

— Să înot în chestia asta? E mizerabilă.

— Nu, e perfect sterilă. Şi, în afară de asta, trebuie să fac pipi.

Pentru aşa ceva nu aveam niciun argument. Am lăsat cutia pe o ridicătură dintr-un zid dărâmat şi am urmat-o. Când am

ajuns pe plajă, a luat-o la fugă. Eu mergeam încet, privindu-i din spate trupul suplu; m-am afundat în valurile grele. Când apa era îndeajuns de adâncă pentru a înota, mi-am croit drum spre locul unde ea se bălăcea. Apa era puţin prea caldă pentru a fi plăcută şi respiram destul de greu. Conţinea dioxid de carbon şi ceva halogen.

Am plutit unul lângă altul o vreme, comparând această supă cu apa de pe planetele noastre sau de pe Thetakent. Era obositor mai mult datorită căldurii apei şi a aerului nociv, decât efortului fizic, aşa că am înotat înapoi spre mal.

2

Ne-am uscat în soarele usturător câteva clipe, iar apoi am luat cutia cu mâncare şi ne-am retras la umbra unor ruine. Două ziduri se prăbuşiseră unul în faţa celuilalt, formând un fel de cort de beton.

Am fi putut să fim o pereche de aborigeni pictaţi cu noroi, cu părul acoperit de o scoarţă cleioasă. Arăta bizar, dar îşi păstrase totuşi un fel de frumuseţe abstractă, iar urmele de noroi uscat o făceau să pară o sculptură primitivă, incredibil de exactă şi mobilă. Râuri întunecate de sudoare desenau accente pe faţa şi corpul ei. Ar fi trebuit să fie mai degrabă model decât artist. Să fi stat aşa până când m-aş fi întors cu pensulele.

Am băut împreună sticluţele de vin şi apă şi am mâncat pâine, brânză şi fructe. Am pus o bucăţică de pâine jos, pentru nanofagi. Am stat şi ne-am uitat la ea câteva minute, dar nu s-a întâmplat nimic.

— Probabil că durează câteva ore sau chiar câteva zile, spuse ea într-un sfârşit.

— Cred că ar fi bine să fie aşa, am răspuns. Să avem timp să digerăm hrana înainte ca aceste creaturi să ajungă la ea.

— A, nici o problemă. Ele atacă numai legăturile dintre aminoacizii care formează proteinele. Pentru mine sau pentru tine, ei nu sunt decât un ajutor digestiv.

Cât de liniştitor…

— Dar mi s-a spus că îţi pot crea probleme la întoarcerea în adăpost.

Se strâmbă.

— Te referi la dezinfectare. Am trecut prin aşa ceva o dată şi

m-am hotărât că următoarea mea ieşire va fi foarte lungă. Tratamentul este acelaşi chiar dacă ai stat afară o zi sau un an.

— Cât ai stat de data asta?

— Doar o zi şi jumătate. Am ieşit pentru a ţine locul comitetului de primire care trebuia să te întâmpine.

— Mă simt flatat.

Râse.

— De fapt, a fost ideea lor. Aveau nevoie de cineva care să te ajute să treci prin această experienţă. Nu erau siguri cât de mult ai călătorit şi cât de uşor te pot afecta… ciudăţeniile.

Ridică din umeri nedumerită.

— Obiceiuri de pământeni. Eu le-am spus că ştiam cel puţin patru planete pe care ai fost.

— Nu au fost impresionaţi?

— Au spus că ştiau că eşti celebru şi bogat, iar experienţele tale de călătorie, pe aceste planete, s-ar putea să fi fost foarte confortabile.

Am fi putut să ne amuzăm amândoi de acestea.

— Le-am spus cât de confortabilă este Thetakent.

— Da, dar nu are nanofagi.

— Sau altceva. A fost un an foarte lung pentru mine, anul petrecut acolo. Tu nu ai stat nici măcar un an.

— Nu. Presupun că ne-am fi întâlnit dacă aş fi stat.

— Impresarul tău a spus că trebuia să stai doi ani acolo.

Am mai turnat nişte vin.

— Ar fi trebuit să-mi spună că vei veni şi tu. Poate că aş fi putut să mai rezist până ar fi plecat următoarea navă.

— Cât de galant eşti…

Contemplă vinul fără să bea din el.

— Voi, oamenii celebri şi bogaţi, nu trebuie să înduraţi intemperiile planetei Thetakent. Eu a trebuit să accept să stau un an acolo pentru a-mi putea plăti biletul pentru circuitul meu triunghiular.

— Ai fost un fel de sclavă?

— Mai degrabă un fel de soţie. Liderul unui oraş, un văduv, m-a finanţat, cerându-mi în schimb să mă ocup de educaţia copiilor lui. Limbă, artă, muzică. Din când în când mă solicita în apartamentele sale personale. Pentru propria lui educaţie.

— Trebuia să te şi… culci cu el? Contractul includea şi aşa

ceva?
— Nu eram obligată, dar asta îi influenţa pozitiv atitudinea faţă de mine. Nu era cine ştie ce.
Mi-am acoperit zâmbetul cu mâna şi probabil că am roşit sub stratul de noroi.
— Nu cumva te simţi jenat de cuvintele mele?! Spuse ea. Dacă ar fi să judec după lucrările tale, aş zice că aşa ceva nu este posibil.
Nu puteam decât să râd.

— Operele mele sunt influenţate de valorile culturale locale. Nu pot să iau o pastilă care să mă împiedice să mai fiu petrosian.
White Hill zâmbi înţelegătoare.
— O femeie petrosiană nu ar fi acceptat o asemenea învoială!
— Femeile noastre sunt încă femei. Unora dintre ele chiar le-ar plăcea ideea, dar nu ar mărturisi asta nici odată. Multe ar susţine că mai degrabă ar muri sau l-ar ucide pe acel bărbat.
— Dar nu ar face nici odată aşa ceva. Să-şi vândă trupul pentru un bilet?
Se aşeză jos, cu o mişcare graţioasă de dansatoare, cu picioarele desfăcute şi cu faţa la mine. Noroiul dintre picioarele ei se crăpase, lăsând locul unui roz neaşteptat.
— Eu nu m-aş fi exprimat atât de dur.
Înghiţeam în sec, în timp ce o priveam cum mă priveşte.
— Dar nu, n-ar face aşa ceva. Nu şi dacă ar mai vrea să se întoarcă înapoi.
— Bineînţeles, nimeni din lumea civilizată nu ar vrea să stea pe Thetakent. Este un loc îngrozitor.
Trebuia să abat conversaţia spre un subiect ceva mai puţin controversat.
— Cred că mâinile tale mai ştiu să facă şi altceva decât să arate stâncile din zonă. Cu ce te ocupi în mod normal?
— Cu mai multe lucruri. Diverse.
Începu să vorbească limba mea.
— Uneori mă ocup de rocile micuţe din zonă.
Era un joc de cuvinte care denumea testiculele.
— Îmi place să pictez, dar reputaţia mea se datorează mai ales sculpturii de sunet şi lumină. Voiam să fac ceva cu apa de aici, o iluminare internă a valurilor, dar mi s-a spus că aşa

ceva nu este posibil. Nu pot izola o parte din ocean. Pot să obţin o piscină, dar fără valuri sau flux.

— Este uşor de înţeles de ce.

Savanţii de pe Pământ găsiseră o modalitate de a curăţa solul de nanofagi. Înainte de a reface suprafaţa Pământului, voiau să izoleze, totuşi, o suprafaţă, un „parc memorial”, care să aducă aminte de Sterilizare, de secolele de pustietate şi de aceea au adus artişti de pe toate planetele, pentru a transpune în operele lor ceea ce vedeau, opere ce vor fi amplasate în parc.

Erau artişti de pe toate planetele, cu excepţia Pământului. Arta de pe Pământ fusese aproape inexistentă o lungă perioadă de timp.

Pregătirea acestui concurs durase mai multe decenii. Câte un reprezentant venise pe fiecare dintre planetele mai importante, după un program bine pus la punct. Anunţarea concursului a fost special întârziată pe planetele din apropiere, astfel încât toţi artiştii să sosească pe Pământ la aceeaşi dată.

Autorităţile de pe Pământ au ales artiştii care urmau să fie solicitaţi şi niciunul dintre aceştia nu a refuzat invitaţia. Chiar şi celor care nu aveau să câştige concursul le era asigurat un onorariu de două ori mai mare decât ar fi putut să câştige în acest timp acasă, chiar şi în vremurile lor de glorie.

Valoarea marelui premiu era atât de mare încât era aproape absurdă pentru un om obişnuit. Eu sunt un om bogat, de pe o planetă unde aşa ceva nu este un lucru rar, dar numai ideea că aş fi putut câştiga un asemenea premiu m-a atras pe mine şi încă vreo zece persoane. Dacă cineva de pe Thetakent sau Laxor ar fi câştigat premiul, ar fi avut mai mulţi bani lichizi decât propriul lor guvern. Şi dacă ar fi fost destul de deştepţi, nici nu s-ar mai fi întors acasă.

Artiştii trebuiau să se pună de acord asupra localizării viitorului parc, care era limitat la o suprafaţă de o sută de kilometri pătraţi. Dacă nu reuşeau să se pună de acord, ceea ce mi se părea aproape inevitabil, consiliul organizatorilor avea să asculte toate opiniile şi să hotărască ulterior.

Mulţi dintre artiştii aleşi erau oameni de felul meu, obişnuiţi să lucreze la scară monumentală. Cel de pe Luxor era compozitor, şi mai erau şi doi pictori muralişti, specializaţi în fresce şi mozaic. Lucrările lui White Hill erau, prin natura lor,

efemere. Putea să realizeze ceva repetativ, cum ar fi o fântână ciclică. Deşi s-ar fi putut să aibă mai multă imaginaţie...

— Poate că e mai bine că nu ne-am cunoscut în cadrul unei relaţii de tipul profesor-student, am spus eu. Nu ştiu nimic despre tehnicile artei tale.

— Nu este vorba de nici o tehnică.

Părea că face eforturi să-şi amintească ceva.

— Nu din această cauză am vrut să studiez atunci cu tine. Aş fi fost în stare să mut şi munţii din loc, dacă asta mi-ar fi putut da măcar un indiciu asupra felului în care ţi-ai realizat lucrările.

Îşi încrucişă mâinile pe piept şi pulberea fină se scutură.

— Mi-am dorit asta încă de pe vremea când părinţii mei m-au dus la Muntele Gaudi, când aveam zece ani.

Era una dintre lucrările de început, dar încă eram foarte mulţumit de ea. Consiliul local din Tresling, un oraş prosper de pe coastă, m-a angajat pentru a face ceva cu o insulă, cu un peisaj neobişnuit de abrupt, care se lăfăia în mijlocul golfului. Am modelat-o cu atenţie, în onoarea unui artist pământean.

— Şi acum... dacă îmi permiţi, pot să-ţi spun că mi s-a părut destul de neplăcută privirii. Este neobişnuită şi frustrantă.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze pentru că ai o părere proprie.

Bineînţeles că părea neobişnuită; fusese concepută pentru a evoca Spania.

— Tu ce ai fi făcut?

Se ridică în picioare şi se deplasă până la locul în care fusese o fereastră, se aplecă peste pervazul de piatră contemplând ruinele care ascundeau marea.

— Nu ştiu. Eu sunt şi mai puţin obişnuită cu tehnicile tale.

Scrijeli marginea pervazului cu o pietricică.

— Ce ciudat! Pământ, aer, foc şi apă. Tu te ocupi de pământ şi foc, iar eu de celelalte două.

Am folosit şi apă, bineînţeles. Gaudi este înconjurat de apă. Dar era o observaţie interesantă.

— Ce faci... vreau să spun cu ce te ocupi? Are legătură cu apa şi aerul?

— Nu. Doar în măsura în care totul are o legătură cu ceea ce fac.

Nu există artişti pe Seldene, în sensul că şi-ar câştiga

existenţa din aşa ceva. Toţi se ocupă, într-un fel, de o formă de artă sau muzică, dar aceasta este doar o parte din tot ceea ce fac, întrucât o persoană care se dedică în totalitate artei este considerată un parazit. Nu m-am simţit foarte bine acolo.

Se întoarse spre mine.

— Lucrez la Centrul de sănătate mentală din Northport. Este vorba de ştiinţă cognitivă, o combinaţie de cercetare şi... există un asemenea cuvânt în limba ta? *Jaturnary.* Cred că este acelaşi lucru cu terapia empatică.

Am încuviinţat printr-un semn al capului.

— Noi spunem jadr-ny. Te substitui pacienţilor suferinzi de boli psihice?

— Le împărtăşesc stările emoţionale. Uneori le prinde bine dacă le vorbesc în urma experienţei personale. Dar asta nu se întâmplă destul de des.

— Aşa ceva nu se face pe Petros, am spus eu.

— Nu se face legal, vrei să spui, am încuviinţat.

— Oamenii spun că, dacă ar fi eficientă, asemenea practică s-ar legaliza.

— „Oamenii spun." Ce părere ai tu?

Am încercat să mă eschivez.

— Păţi să-mi spui adevărul?

— Tot ceea ce ştiu este ce am învăţat la şcoală. Metoda a fost testată, dar a fost un eşec spectaculos. A făcut rău atât terapeutului, cât şi pacientului.

— Asta s-a întâmplat acum mai bine de un secol, între timp, s-au făcut multe progrese în domeniu.

M-am decis să nu o contrazic. Adevărul este că terapia medicamentoasă dădea rezultate strălucite şi era ceva cu adevărat ştiinţific, nu ca jadr-ny. Seldene era o planetă destul de înapoiată din anumite puncte de vedere.

M-am dus la fereastră lângă ea.

— Ai cercetat zona pentru a te hotărî asupra unui I loc pentru parc?

Negă printr-o mişcare a capului.

— Cred că prezentarea mea va putea să aibă loc oriunde. Cel puţin trăiesc cu ideea asta. Voi avea nevoie de apă, aer şi lumină, indiferent de locul în care comisia şi ceilalţi artişti vor hotărî să ne amplaseze.

Scrijeli pământul cu o unghie de la degetul piciorului.

— Şi voi mai folosi şi chestia asta. Ei îi spun rest. Ceea ce a mai rămas din ce a fost.

— Totuşi, presupun că nu se găseşte peste tot. Ar putea să ne amplaseze într-un loc care a fost un ţinut deşertic pe vremuri.

— S-ar putea. Dar tot voi avea apă şi aer; asta ne-au garantat de la început.

— Presupun că nu ne-au promis că ne vor asigura şi piatra, am adăugat eu.

— Nu ştiu. Ce vei face dacă ne duc într-un deşert unde nu e nimic în afară de nisip?

— Aş aduce nişte roci micuţe.

Am folosit limba de pe planeta mea. Jocul de cuvinte mai însemna şi curaj.

Încercă să spună ceva, dar, deodată am fost acoperiţi de un văl de umbră. Am trecut amândoi peste zidul prăbuşit, ieşind afară. Un şir de nori negri se deplasau cu repeziciune din spatele nostru.

Făcu o mişcare bruscă cu capul în direcţia respectivă.

— Hai să mergem la adăpost. Să ne grăbim.

Am luat-o la goană pe cărarea ce ducea la ruinele amazoniene. În spatele stâncii, pe care am zărit-o pentru prima dată, se afla o construcţie joasă de beton. Briza călduţă se transformă într-un vârtej înfricoşător de vapori acizi înainte de a putea ajunge acolo; curând, picături de ploaie fierbinte începură să cadă cu repeziciune. O uşă metalică se deschise automat când am ajuns aproape de intrare şi se închise cu repeziciune în urma noastră.

— Ieri m-am prins într-o uşă ca asta, spuse ea gâfâind. E foarte neplăcut, chiar dacă porţi un costum de protecţie.

Ne aflam într-o anticameră neornamentată în care se găseau haine de protecţie agăţate în cârligele de pe pereţi. Am urmat-o într-o cameră spaţioasă, mobilată foarte simplu, cu scaune şi mese, din care pornea o scară în spirală care urca spre un punct de observaţie special amenajat.

— Mi-ar fi plăcut să putem vedea oceanul de aici! Spuse ea. Priveliştea era destul de dramatică. Perdeaua de apă acoperea peisajul plin de ruine; la intervale de câteva secunde, fulgerele luminau scene lugubră. Tunica pe care o lăsasem afară zbura în cercuri largi în direcţia mării.

A dispărut în numai câteva secunde.

— Nu mai primeşti alta, să ştii. Va trebui să te arăţi celorlalţi gol ca un nou-născut.

— Şi încă unul murdar. Cât de înjositor!

— Hai, vino!

Mă prinse de încheietura mâinii şi mă trase după ea.

— La urma urmei, apa e specialitatea mea.

3

Baia imensă şi fierbinte era de două ori mai confortabilă datorită posibilităţii de a vedea furtuna de afară. Nu mă simt prea în largul meu în băile comune – am fost căsătorit timp de cincizeci de ani şi nu am făcut nici odată baie împreună cu soţia mea – dar acum părea destul de uşor să accept acest lucru drept natural, după ce rătăcisem împreună dezbrăcaţi pe suprafaţa unei planete străine, înotând în marea de noroi. Speram să pot avea încredere în ea că nu avea să urineze în cadă. (Dacă aş fi adus în discuţie acest lucru, probabil că mi-ar fi replicat că urina unei persoane sănătoase este perfect sterilă. Ştiam asta. Dar există un anumit moment şi un anumit receptacol pentru fiecare lucru în parte).

Pe Seldene, după câte ştiam eu, un bărbat liber şi o femeie, aflaţi în această situaţie, probabil că ar fi întreţinut raporturi sexuale chiar dacă erau doar simple cunoştinţe, nu numai colegi de breaslă. Ea era destul de circumspectă ca să nu facă primul pas, sau poate (credeam atunci) că nu era destul de impresionată de aspectul meu fizic. Când am făcut duş, înainte de a intra în cada comună, ea s-a oferit să mă spele pe spate, dar s-a mărginit la asta. Eu am ajutat-o să-şi cureţe vopseaua de pe spate. Avea un spate pe care îţi făcea plăcere să-l priveşti, cu o mulţime de gropiţe în regiunea lombară şi cu o talie îngustă. În alte circumstanţe, probabil că eu aş fi fost cel care i-aş fi făcut avansuri. Dar niciun bătrân nu face propuneri unei femei, atunci când ştie că refuzul ei va crea o situaţie stânjenitoare.

Discutând în timpul băii, am aflat că unii oameni de pe planeta ei, când ajungeau destul de bogaţi pentru a-şi permite să se pensioneze, se hotărau să se dedice în exclusivitate preocupărilor artistice; dar aceştia erau consideraţi excentrici, şi chiar nişte proscrişi egoişti. White Hill se aştepta ca vreunul

dintre aceştia să fie ales pentru concurs şi nu intenţiona nici măcar să se înscrie. Dar reprezentantul pământean văzuse una dintre instalaţiile ei şi îi dăduse de urmă.

Îmi mai povesti şi de activitatea ei practică, încercările de rezolvare a tulburărilor de personalitate şi a anomaliilor cognitive. Din vocea ei răzbea o suferinţă ascunsă, în timp ce-mi descria aceste procese. Scufundarea în minţile bolnave, experimentarea durerii şi a vidului din ele timp de ore întregi. Nu credeam că o cunosc destul de bine pentru a aduce în discuţie aspectul care mă interesa cel mai mult, un fel de curiozitate bolnăvicioasă: cum este să fii într-adevăr altcineva; cât de mult poţi prelua de la acea persoană? Dacă faci chestia asta destul de des, cum mai poţi să îţi dai seama care părţi din tine sunt originale şi care nu sunt?

Probabil că se afla conectată la mai multe creiere deodată, întrucât teoriile susţin că oamenii care suferă de tulburări similare ar putea să se ajute între ei, întâlnindu-se în camera de terapie a creierului ei. Ea ar fi fost anihilată, mai mult sau mai puţin incapabilă să intervină, şi ar fi putut mai apoi, să analizeze modul în care ceilalţi interacţionaseră.

Avusese o experienţă cu totul şi cu totul ieşită din comun, când, prin intermediul unei reţele planetare, conectase mai mult de o sută de oameni retardaţi din naştere. Spunea că era ca un fel de moarte fără dureri. Până să fi fost conectaţi jumătate din ei, a simţit că leşină şi îşi pierde cunoştinţa. Apoi a fost readusă la realitate de o palmă neaşteptată. Fusese moartă aproximativ zece ore.

Dar nu fusese conectată decât şapte ore. Specialiştii se chinuiseră trei ore să o scoată din starea aceea de leşin profund în care căzuse. Dacă ar fi fost mai mulţi oameni, sau ar fi fost conectată mai mult timp, ar fi fost dusă pentru totdeauna. Nu a rămas cu traume, dar procedeul nu a mai fost repetat.

Meritase, spunea ea, datorită bucuriei primitive a pacienţilor. Era ca şi cum o persoană obişnuită fusese înzestrată cu puteri supranaturale pentru o jumătate de zi, puteri care depăşeau cu mult orice experienţă umană, astfel încât nici nu puteau fi redate prin cuvinte, dar amintirea lor merita preţul neajunsurilor ulterioare.

După ce am ieşit din cadă, m-a condus în camera unde se

afla garderoba: sute de robe albe identice întru totul, cu excepţia măsurii. Ne-am îmbrăcat, am făcut ceai şi am stat sus, în observator, urmărind furtuna de afară. Nu părea de loc o planetă nelocuită. Fulgerele se înmulţiseră aşa de tare, încât sfâşiau cerul încontinuu, luminând anarhic împrejurimile. Ploaia se răcise şi se transformase într-o aversă de pietricele albe. Am întrebat, şi mi s-a spus că se numeau *granizo,* sau, în engleză, grindină. O vreme, au căzut mult prea repede pentru a mai avea timp să se şi topească, acumulându-se în moviliţe albe care deveneau mai apoi translucide.

Uitându-se la peisajul dezolant de afară, White Hill spuse ceva, care mie mi s-a părut neobişnuit de modest din partea ei.

— Chestia asta e mult prea mare şi îngrozitoare. Mă simt ca o intrusă. Ei au trăit chestia asta timp de secole şi acum vor ca noi să le-o explicăm?

Nu era cazul să-i repet ceea ce spusese comitetul organizatoric, că propria lor artă devenise mult prea stilizată, împietrită în conformism.

— Poate că nu trebuie să explicăm, poate că ei nu ne cred în stare de aşa ceva, dar speră ca eşecul nostru să redirecţioneze arta lor. Asta insinua şi femeia aceea bătrână, Norita.

White Hill îşi scutură capul aprobator.

— Nu-i aşa că a fost ca o rază de lumină pentru noi? Cred că au sculat-o din mormânt doar pentru a ne ţine departe de adăpost.

— Pe mine chiar m-a ajutat. Aş fi putut să pierd câteva zile investigând Amazonia, dar nu şi cu ea drept ghid local.

Norita era cât se poate de localnică. Era ultima supravieţuitoare a celor Cinci Familii, cele câteva zeci de pământeni care, dintre toţi cei care nu se aflau pe Pământ la invazia nanofagilor, au dorit să se întoarcă înapoi după ce roboţii au construit adăpostul izolant.

În termenii ierarhiei sociale, ea era cea mai puternică persoană de pe Pământ, cel puţin în situaţia actuală. Sistemul claselor sociale era deosebit de complex şi aproape închis persoanelor din exterior, dar a fi descendentul celor Cinci Familii era o condiţie obligatorie pentru a face parte din clasele superioare. Banii sau puterea politică nu te puteau

include în aceste clase automat, deşi aproape toate celelalte clase păreau asociate cu bogăţia sau lipsa ei. Nu că ar fi existat oameni cu adevărat săraci pe Pământ, la naştere primeau o rentă echivalentă cu venitul mediu de pe Petros.

Moartea aproape instantanee a zece miliarde de oameni nu a afectat şi averea acestora. Cea mai mare parte a bogăţiilor pământene se aflau departe de planetă la data la care s-a produs Sterilizarea. Dintr-o dată, toate aceste bogăţii au fost concentrate în mâinile a mai puţin de două mii de oameni.

De fapt, nu puteam să înţeleg de ce s-ar mai întoarce cineva aici. Trebuia să fi fost destul de sentimental în privinţa rădăcinilor tale pentru a dori să-ţi petreci tot restul vieţii închis într-un adăpost şi înconjurat de moartea instantanee de afară. Salariile şi despăgubirile oferite erau destul de substanţiale, cu prime pentru lucrătorii de pe Pământ, dar tot nu părea o afacere prea bună. Navele care aduseseră cele cinci familii şi alţi câţiva muncitori locali pe Pământ plecaseră încărcate cu produse sterilizate, pentru a se întoarce de abia peste o sută de ani.

Norita mi se părea destul de prietenoasă şi familiară, deoarece şi eu vin dintr-o cultură destul de rigidă în privinţa claselor sociale.

— Bani vechi, dar nu prea mulţi, era expresia ei favorită.

Voia să fie admirată pentru naşterea ei întâmplătoare şi pentru longevitatea dubioasă cu care fusese binecuvântată, mai degrabă decât pentru ceea ce realizase până acum. Dar eu nu călătorisem treizeci şi trei de ani lumină pentru a mă bucura de compania ei.

— Te-a ţinut departe de ceilalţi? Mă întrebă White Hill.

— Aş zice mai degrabă că se tot băga în vorbă. Nimeni nu putea să se comporte liber şi nestingherit de faţă cu ea, iar ea, bătrânul dragon, este întotdeauna de faţă. Ai crede că o persoană de vârsta ei mai are nevoie şi de somn.

— Se hrăneşte cu sânge de copii, cum spunem noi. Am spus amândoi acelaşi cuvânt, în acelaşi timp, iar White Hill a spus „pic”, şi eu am spus „poc”. Superstiţii vechi. Apoi am rostit simultan cuvântul pământean „Hola”. Apăru chiar bătrânul dragon în persoană.

— Mă bucur că ai reuşit să ajungi la vreme în adăpost.

Oare ascultase la uşă? Nu puteai să-ţi dai seama din tonul

sau atitudinea ei.
— Un admirator v-a cerut permisiunea de a vă vizita. Dacă am fi spus nu? White Hill plecă capul, ceea ce însemna da pe Pământ.
— Îi acordăm permisiunea, am spus.
— Prea bine. Va fi aici imediat.
Dispăru. Se poate admite ca cea mai bătrână persoană de pe Pământ să nu fie obligată să spună „salut” sau „la revedere”. Doar nu mai avea aşa de mult timp de trăit…
— O vizită propriu-zisă? Am întrebat-o pe White Hill. Pe o astfel de vreme?
Ridică din umeri nedumerită.
— Obiceiuri de pământeni!
După puţin timp, un fel de sonerie răsună în antecameră şi am coborât ca să vedem o uşă deschizându-se, de unde nu ne aşteptam. Ceea ce credeam a fi un hol blocat era de fapt un tunel subteran. Vizitatorul venise evident pe sub pământ.
Era tânăr, nervos şi se mişca ciudat în echipamentul de plastic. Ne strânse mâinile într-un mod neobişnuit.
— Numele meu este Warm Dawn Zephir – Boulder – Brook.
— Suntem veri prin ramura Zephir? Îl întrebă White Hill.
Încuviinţă grăbit din cap.
— Este o onoare pentru mine, doamnă. Ambii mei părinţi sunt seldenieni, iar mama mea biologică este chiar din Galan.
Îl privi neîncrezătoare şi cu o notă de şovinism. *De ce ar părăsi cineva pădurile, fermele şi pajiştile de pe Seldene pentru această capcană mortală şi sterilă?* Dar bineînţeles că ea cunoştea răspunsul. Cel mai important import şi export, singura recoltă de pe Pământ erau banii.
— Am vrut să vă ajut pe amândoi în privinţa planurilor. Aveţi de gând să vă plimbaţi prin zonă înainte de a începe?
White Hill făcu un gest evaziv.
— Sunt nişte locuri pe care aş vrea să le văd, am spus. Piramidele, Chicago, Roma. Probabil că aş vrea să văd o mulţime de locuri în şi mai multe zile.
M-am uitat spre ea.
— Mi-ar face plăcere să mă însoţeşti.
Ea se uită drept în ochii mei, întorcându-mi privirea.
— Sună destul de interesant.
Musafirul nostru ne duse în faţa unui ecran din camera cea

mare şi am petrecut o oră sau două cercetând traseele şi făcând rezervări. Transportul se făcea în mod obişnuit cu ajutorul vehiculelor subterane, de la un adăpost la altul, iar dacă ne-am fi aventurat să ieşim afară neprotejaţi, ar fi trebuit desigur, să fim supuşi proceselor de dezinfectare înainte de a ne continua călătoria.

Unii oameni au nevoie de o zi sau două pentru a se recupera în urma acestor procedee, astfel încât trebuia să luăm în calcul şi acest lucru, dacă nu voiam să fim înveliţi ca şi el în plastic.

Majoritatea locurilor pe care voiam să le vizitez erau protejate de cupole de sticlă, chiar şi o parte dintre piramide, ceea ce m-a mirat. Altele, nu numai că nu erau protejate, dar erau şi greu accesibile. Am fost nevoit să apelez la un avion, să străbată miile de kilometri, ca să includ în program o dezinfectare. White Hill spuse că ar fi preferat să hoinărească mai degrabă prin Hanoi.

Nu am dormit prea bine în noaptea aceea, trezindu-mă de mai multe ori din visele fantastice în care nanobestiile deveneau mari şi agresive. White Hill a fost şi ea prezentă în câteva vise, în posturi excitante.

Până a doua zi de dimineaţă, furtuna se potolise, astfel că am reuşit să traversăm oceanul şi să ajungem în Amazonia şi am aflat pe propria mea piele de ce ar trebui ca cineva să stea mai degrabă la hotel decât să se ducă la Ankgor Wat sau oriunde altundeva ar fi fost nevoit, ca să treacă printr-o dezinfectare ulterioară. Tratamentul exterior de dezinfectare era destul de neplăcut, chiar şi cu calmante, întrucât întreaga epidermă era jupuită şi regenerată. Procesul intern este indescriptibil, întrucât nanofagii ar putea fi ascunşi oriunde. Fiecare deschizătură din trup trebuie aspirată, inclusiv organele de simţ. Nu am fost conştient în timpul acestui proces, în care roboţii îţi curăţă cu delicateţe orbitele, dar m-au durut ochii şi mi-au ţiuit urechile zile întregi. M-au avertizat să mă aşez, prima dată când voi urina, şi bine au făcut, deoarece aproape că am leşinat de durere.

White Hill şi cu mine am luat cina în tăcere, mâncând o fiertură de ovăz fortifiantă, iar apoi ne-am târât în paturile noastre şi am dormit o jumătate de zi. A doua zi de dimineaţă, ea era în vervă, în timp ce eu încercam să fiu conştient măcar.

Am hălăduit prin oraş pregătindu-ne pentru călătorie.
După câteva ore, am protestat, spunând că era evident, că voia să-i facă de petrecanie unui adversar; i-am cerut să ne oprim şi să lase un biet bătrân să se odihnească câteva minute.
Am descoperit un bar specializat în stimulenţi. Ea şi-a luat un ceai, iar eu un *bhan,* o băutură caldă şi întunecată, servită într-o coajă de nucă de cocos. Avea un gust lemnos şi amărui, dar era revigorantă.
— Nu este vorba de vârstă, spuse ea. Dezinfectarea pare mult mai uşoară a doua oară. Când am făcut aşa ceva prima oară, următoarea zi nu mă puteam mişca aproape de loc.
Era ciudat că nu menţionase aceasta mai devreme.
— Ţi-au precizat că de data asta îţi va fi mai uşor să suporţi dezinfectarea?
Încuviinţă, apoi se răzgândi şi începu să-şi mişte bărbia orizontal, după obiceiul pământean.
— Nu mi-au spus niciun cuvânt. Cred că suferinţa noastră îi amuză.
— Sau le place să ne aibă la mână. Îi face să se simtă superiori.
Produse sunetul acela şuierător, care semnifica încuviinţarea în lortiană şi se întinse după o feliuţă de lămâie pentru ceai. Lumea părea să-şi încetinească ritmul şi aceasta se datora, cred, conţinutului băuturii mele; m-am trezit studiindu-i trupul centimetru cu centimetru. O excrescenţă de ţesut alb, o cicatrice pe încheietura unui deget, părul fin de pe antebraţ, aproape alb, umerii şi sânii care se mişcau sincronic, un foşnet de mătase în timp ce se întinse şi reveni la loc cu lămâia, pe care mai apoi o stoarse, mirosul ascuţit de citrice şi vârful limbii ei între buzele subţiri, gura uşor întredeschisă… Ochii ei cu sclipiri cameleonice erau acum de un verde închis datorită peretelui de culoarea iederei din spate.
— La ce te uiţi?
— Îmi pare rău; mă gândeam.
— Te gândeai.
Se uită la mine cercetătoare la rândul ei, măsurându-mă.
— Voi, oamenii, vă pricepeţi la aşa ceva.
După ce am cumpărat cele trebuincioase drumului, am trimis pachetele la adăpostul în care eram cazaţi şi ne-am plimbat

fără nici o ţintă. Oraşul era destul de plăcut, dar avea puţine puncte de interes în ceea ce priveşte arhitectura sau istoria şi era destul de banal pentru centrul administrativ al unei planete. Dar monotonia lui neobişnuită avea o motivaţie prin excelenţă socială – după locul de baştină, nimeni nu era din Amazonia; nimeni nu putea să se fi născut aici şi să se pretindă localnic. Mulţi dintre locuitorii bogaţi şi puternici ai planetei veneau aici ca să muncească, dar casa lor se afla în altă parte.

O anumită parte a acestei bogăţii se datora comerţului interstelar, dar nu era nici pe departe la înălţimea celui care se practica pe vremuri, înainte de război. Pământul fusese centrul Universului, autoritatea supremă căreia i se cuvenea un anumit procent din fiecare tranzacţie încheiată între planete. În perioada cuprinsă între Sterilizare şi repopularea Pământului, celelalte planete semnaseră propriile tratate, aliniindu-se între ele. Dar cea mai mare parte a averii deţinute de planeta Pământ se întorsese aici.

Astfel, Amazonia era fadă ca pâinea ieftină, dar era mai bogată decât multe alte planete la un loc. Banul la ban trage, căutând a se însoţi, ca orice altă specie, cu cei de acelaşi fel.

4

Sosiseră doi artişti de pe Auer şi Shwa şi, atunci când au fost pregătiţi pentru a ne însoţi, am pornit să explorăm lumea cu metroul. Prima oprire interesantă a fost la Marele Canion, o minune naturală a cărei frumuseţe dezolantă nu fusese afectată de Sterilizare.

Ne-am amuzat pe seama ghidului de acolo, o femeie micuţă şi ciudată care aiura despre Marele Rift de pe Marte, o planetă aflată în apropierea planetei ei de baştină.

Turul oraşului Chicago l-am făcut îmbrăcaţi în plastic, ca şi la Marele Canion. Era un oraş mare, care fusese distrus în timpul unui război intern. Zăcuse aşa, acoperit de ruine, mai mulţi ani, până când cineva l-a reconstruit ca pe o singură clădire uriaşă care îngloba toate ruinele. Calitatea lui lasă de dorit, căci pare făcut de copii sau beţivi, cu unghiurile sale care sunt destul de rar drepte şi amestecătura de materiale de construcţie. Avea porţiuni care dovedeau o imaginaţie surprinzătoare, alternate cu bucăţi împodobite peste măsură,

de un prost gust incontestabil. Şi peste tot în jur erau numai oase; scheletele a zece milioane de oameni zăceau acolo unde se prăbuşiseră iniţial. Am întrebat ce se întâmplase cu scheletele oraşului aflat în apropierea Amazoniei. Ghidul ne-a spus că nu fusese nici odată acolo, dar presupunea că vederea acestor oase i-ar fi deranjat pe politicieni, astfel încât au trebuit să se debaraseze de aceste relicve.

— Ai putea să-ţi imaginezi locul acesta fără oase? M-a întrebat. Mi-ar plăcea atât de mult să fiu în stare să-mi imaginez aşa ceva!

Celelalte rămăşiţe de oraşe din ţara respectivă erau mai puţin interesante, însă la fel de deprimante. Am zburat deasupra coastei estice, care era constituită, în principal, dintr-o imensă metropolă, pe o întindere de câteva mii de kilometri, la fel ca şi coasta cuprinsă între New Haven şi Stargate, pe planeta mea. Totul era acoperit cu ruine sterile.

Primul loc pe care l-am vizitat, neprotejat, a fost Giza şi Marile Piramide. White Hill s-a hotărât să vină cu mine, deşi a trebuit să se înfăşoare într-un fel de mantie amorfa şi să-şi acopere faţa cu un văl, aşa cum cerea religia locală. Mie mi se părea ridicol, un. Simplu pretext de a atrage turiştii. Cât de mulţi adepţi ai acestei religii puteau să fi fost plecaţi de pe planetă în timpul dezastrului? Dar fiecare femeie era obligată, la ieşirea din adăpost să între într-un alt hol larg, să fie îmbrăcată cu o robă şi să-i fie pus vălul pe faţă, înainte ca vreun bărbat să se poată uita la ea.

(Mă întrebam dacă dezinfectarea va fi efectuată în exclusivitate de către femei. Întrucât cei care efectuau aceste operaţiuni, aveau s-o vadă destul de goală în timpul analizelor).

Ne-au avertizat că afară era neobişnuit de cald pentru vremea aceea. De fapt, era aproape mult prea cald pentru a respira, în timpul zilei. Cele mai multe obiective pe care ni le propusesem le-am vizitat la răsăritul sau la apusul soarelui, restul zilei petrecându-l în adăposturi cu aer condiţionat.

Datorită statutului nostru special, White Hill şi cu mine am primit permisiunea de a vizita piramidele singuri, în întunericul dimineţii. Ne-am urcat pe cea mai mare dintre ele şi am privit ridicarea soarelui peste aburii deşertului. A fost un moment unic pentru amândoi, edificator… şi mai mult decât atât.

La coborâre, am avut parte de o furtună de nisip, *khamsin,* care ar fi putut foarte bine să înlocuiască prima fază a dezinfectării, dacă ne-am fi dezbrăcat. Aşa se explica de ce oasele care erau împrăştiate peste tot păreau mult mai vechi decât cele din Chicago; în mod normal, erau cam zece sau douăsprezece furtuni de felul acesta, în fiecare an. În ultimul timp, datorită valului neobişnuit de căldură, *khamsin*-ul îşi făcea apariţia săptămânal sau chiar mai des.

Ridicate cu mai bine de cinci mii de ani în urmă, piramidele erau cele mai vechi construcţii monumentale de pe planetă. Erau la fel de fascinante pentru amândoi. Mii de oameni aranjaseră milioane de blocuri imense de piatră, fără alt ajutor decât cel al muşchilor şi al ingeniozităţii. Unele blocuri de piatră fuseseră minate de la câţiva kilometri distanţă şi transportate cu plutele pe fluviu.

Aş fi putut să construiesc o structură similară, chiar mai mare, pentru concurs, programând utilajele şi computerele. Ar fi fost o treabă destul de dificilă, dar destul de uşor de realizat în intervalul de doi ani până la termenul fixat de organizatori. Dar nu ar fi avut niciun sens. Faptul că un inginer anonim făcuse acelaşi lucru într-o viaţa de om, fără să recurgă la vreo maşinărie.

— Îi dădeam dreptate lui White Hill – era adevărata minune.

Am petrecut câteva zile în aer liber, călătorind cu un fel de vagoane de la un monument la altul, dar niciunul nu mi s-a părut la fel de impresionant. Cred că ar fi trebuit să-mi fi dat seama de acest lucru dinainte şi să văd Giza la sfârşit.

La Sfinx am mai întâlnit unul dintre artiştii înscrişi la concurs, Lo Tan-Six, de pe Pao. Îi văzusem lucrările, atât pe Pao, cât şi pe Thetakent, şi am recunoscut că meritau să fie admirate. Şi el lucra tot în piatră, dar era mult mai interesat de formele pur geometrice decât mine. Eu cred că piatra se opune formei sau îi impune artistului propria-i formă.

Îl admiram destul de mult, totuşi, în ciuda diferenţelor dintre noi, şi am călătorit împreună o vreme. El a sugerat să nu ne supunem unui proces de dezinfectare aici, ci să ne trimitem lucrurile înainte, la Roma, întrucât şi acolo vom avea nevoie să ieşim din adăposturi. Drumul de la Alexandria la Roma a durat o zi, şi l-am parcurs într-un avion care avea o secţiune rezervată special pentru acei dintre noi care puteau să înghită

sau să respire nanofagi.

Îndată ce s-a văzut în nava răcoroasă, White Hill şi-a lepădat mantia şi vălul şi le-a îndesat sub scaun.

— Acum pot să respir, spuse ea întinzându-se.

Costumul alb şi mulat lăsa să se vadă mai puţin din ea decât vopseaua de corp.

Naturaleţea şi sexualitatea ei nedeghizată îmi îngreunau respiraţia. Reliefarea vulvei în costumul strâns pe corp ar fi fost un motiv suficient pentru a fi întemniţată, în unele regiuni ale planetei mele, fără a mai aminti de zona pe care tocmai o părăsisem. Costumul era inocent şi natural, dar cred că şi puţin calculat.

Lo o studia cu interes şi detaşare. El era asexuat, ceea ce se putea întâlni şi pe Petros, dar era un fenomen pe care nu am reuşit nici odată să-l înţeleg. El pretindea că sexul i-ar fi sustras prea mult din energia şi timpul pe care astfel îl dedica artei. Eu cred că lipsa de gen îl priva de alte lucruri.

Am zburat aproape o oră deasupra oceanului incredibil de albastru. Am zărit şi câteva insule sterile, dar în rest nu se vedea nimic altceva decât o imensă pată de cerneală. Am coborât deasupra ruinelor Italiei şi am aterizat pe o pistă amplasată pe unul dintre dealurile de pe care se putea vedea străvechiul oraş. Nava se conectă la un terminal, astfel încât oamenii cu ADN-ul normal să poată parcurge tunelul care ducea în Roma. Noi puteam să apelăm la un mijloc de transport sau să mergem pe jos şi am optat pentru mişcare. Era o căldură ca de cuptor, totuşi nu chiar ca în Egipt.

White Hill se purta politicos cu Lo, dar era evident că ar fi preferat ca el să dispară mai repede. Lo şi cu mine discutaserăm puţin cam mult despre roci şi ciment, explozibil şi lasere. Asexuarea lui îl făcea şi mai puţin interesant în ochii ei – după cum detaşarea mea politicoasă îi sporea interesul pentru persoana mea. Muralistul de pe Shwa încheia plutonul ţinându-se după ea ca un căţel, ceea ce o amuzase, cred, vreo două zile. Apoi, au avut o discuţie între patru ochi la Chicago şi de atunci el păstra distanţa de rigoare, deşi continua să o admire de la distanţă. În timp ce coboram spre porţile Romei, el se ţinea prevăzător la o distanţă de vreo douăzeci de paşi în urma noastră, încercând să mai observe şi altceva decât mersul lui White Hill.

Ne-am oprit puţin la poarta oraşului, uimiţi, deşi ştiam la ce să ne aşteptăm. Avea un nume oficial, dar toată lumea o numea Ossi, adică Oasele. Un ordin al clerului catolic durase cu mâinile goale, timp de mai mult de două secole, un zid de oase care înconjura oraşul. Era de două ori mai înalt decât un om obişnuit şi avea o strălucire întunecată ca de chihlimbar. Era alcătuit din nenumărate femururi şi cuşti toracice, grămezi de coloane vertebrale, iar la nivelul ochilor se afla un şir de cranii, un şir neîntrerupt de-a lungul a mai multţi kilometri.

Acolo ne-am despărţit. Lo era hotărât să parcurgă tot acest cerc al morţii, iar ceilalţi doi, pictorii muralişti, l-au urmat. White Hill şi cu mine am parcurs acel traseu doar în gând. Eu eram încă dărâmat de ascensiunea piramidei.

Înainte de apariţia creştinismului, în aceste locuri se ţineau spectacole colosale, demonstraţii ale artelor marţiale în care erau ucişi mulţi războinici, din cauza unor pedepse, a nelegiuirilor sau doar pentru distracţia maselor. Cele două amfiteatre imense unde aveau loc aceste demonstraţii se aflau în interiorul zidului de oase, dar nu şi în interiorul adăpostului, astfel încât le-am dat ocol. Circus Maximus avea un aer grandios şi părea mult mai mult decât o imensă denivelare cu câteva rămăşiţe de statui. Avea o lărgime şi o vechime respectabile; ochii minţii puteau să umple golurile. Celălalt, mai mic, Colosseumul, era restaurat, cu roboţi îmbrăcaţi în costume de epocă şi cu animale feroce mecanice ce recreau vechile scene, cu un sânge puţin cam prea strălucitor care ţâşnea de pretutindeni. Pietrele şi oasele ar fi fost de ajuns.

Aş fi vrut să mai stăm o zi la suprafaţă, dar sistemul de aer condiţionat al refugiului în care eram cazaţi se stricase şi era imposibil de locuit în el. Aşa că mi-am luat inima în dinţi şi m-am îndreptat spre camera de tortură. Dar, aşa cum spusese White Hill, dezinfectarea a fost mai uşor de suportat a doua oară. Ştiai că e ceva trecător.

Roma subterană era destul de interesantă, cu o mulţime de monumente şi obiecte de arheologie care aparţineau diferitelor perioade istorice, stocate la întâmplare. Îmi plăcea să mă plimb de colo-colo cu ea, încercând să organizez tot acel haos. Amândoi căutam, totuşi, mai mult inspiraţia decât culturalizarea, aşa că mă îndoiesc de faptul că în cele trei zile

petrecute acolo am reuşit să ne formăm o imagine coerentă asupra vechiului imperiu tenace şi a veacurilor următoare.

Puţin mai târziu, White Hill m-a surprins enumerându-mi numele împăraţilor romani în ordine. Întotdeauna avusese memoria datelor şi o anumită înclinaţie pentru banalităţi, încă de pe vremea când învăţase să citească. Fiind educată într-un mod care se opunea în totalitate acestui aspect, a fost atrasă de către ştiinţele cognitive.

Am vizitat un cinematograf vechi şi, apoi, ne-am întors în camerele noastre ca să ne facem bagajele pentru a ne continua drumul în Grecia, ceea ce anticipam a fi deosebit de plăcut. Dar nu a fost deloc aşa. Ne aştepta un mesaj: TOATĂ LUMEA TREBUIE SĂ SE ÎNTOARCĂ ÎN AMAZONIA IMEDIAT. COORDONATELE CONCURSULUI AU FOST MODIFICATE RADICAL.

S-a dovedit ulterior că şi coordonatele vieţilor noastre au fost modificate. Războiul reîncepuse.

5

Ne-am întâlnit într-un amfiteatru maiestuos, toţi cei douăzeci şi nouă de artişti, părând nişte pitici în imensitatea încăperii, înghesuiţi cu toţii pe locurile de pe primele rânduri, pe centru. Câţiva oficiali amazonieni stăteau tăcuţi în spatele unei mese de pe scenă. Toţi păreau detaşaţi, dar uluiţi, şi aveau aerul că ne coceau ceva.

Nu ni se spusese nimic altceva decât că era o problemă „urgentă şi de importanţă vitală”. Desigur că toţi am presupus că se referiseră la concurs şi ne aşteptam la ce era mai rău: fusese anulat şi trebuia să ne întoarcem acasă.

Îşi făcu apariţia Norita, cotoroanţa cea bătrână:

— Trebuie să mărturisim că am dat dovadă de neglijenţă, spuse ea. Căldura neobişnuită pentru acest sezon, care s-a instaurat în ambele emisfere, este un fenomen ce nu s-a mai întâlnit, încă, de la Sterilizare. Am încercat să depistăm cauzele atmosferice şi am descoperit ceva care pare a fi o explicaţie. Dar nu am făcut legătura cu ceea ce se întâmpla în cealaltă jumătate a planetei.

— Nu are nici o legătură cu atmosfera. Soarele este de vină. Într-un fel sau altul, Fwndyrii au descoperit o modalitate de a-i spori luminozitatea. Acest fenomen a fost iniţiat acum

jumătate de an. Dacă va continua, dacă nu vom găsi nici o modalitate de a opri acest proces de încălzire, suprafaţa planetei va deveni ostilă oricărei forme de viaţă în câţiva ani.

— Mă tem că majoritatea dintre voi veţi fi nevoiţi să rămâneţi aici, pe Pământ, cel puţin deocamdată. Consiliul Lumilor a iniţiat o acţiune urgentă şi a făcut apel la toate navele de transport interstelar. Cei care au destulă putere şi destule relaţii vor putea să plece. Ceilalţi vor trebui să rămână aici cu noi şi să înfrunte… soarta, oricare va fi ea.

Nu avem niciun motiv care să mă împiedice să fiu cât se poate de direct:

— Se poate rezolva cu bani? Cât ar putea să coste un bilet?

Aceasta ar fi fost o gafă pe planeta mea, dar Norita nici nu clipi.

— Ştiu cu siguranţă că două sute de milioane de mărci nu sunt de ajuns. Şi mai ştiu că unii au cumpărat *bilete,* cum le spui tu, dar nu ştiu cât de mult au plătit pentru ele sau cui.

Dacă aş fi vândut tot ceea ce aveam, aş fi fost în stare să strâng vreo trei sute de milioane, dar nu aveam la mine atât de mulţi bani; aveam doar o casetă cu bijuterii rare, care valora în jur de patruzeci de milioane. Cea mai mare parte a averii mele se afla la o distanţă de treizeci şi trei de ani lumină, din punctul de vedere al unui investitor pământean. Puteam să semnez un contract cu un pământean, dar, până ar fi ajuns pe Petros, guvernul sau familia mea ar fi putut să fi pus deja mâna pe averea mea, iar ei nu ar fi reuşit să aibă parte de nimic, cu excepţia unor controverse legal, cu o cultură străină.

Norita ni-l prezentă pe Skylha Sygoda, un astrofizician. Era palid şi transpira.

— Am analizat spectrul solar în decursul ultimelor şase luni. Dacă nu aş fi ştiut că fiecare dintre aceste analize provenea de la aceeaşi stea, aş fi spus că aveam de-a face cu o demonstraţie sistematică şi subtilă a microstadiilor evoluţiei stelare în ultimele sale etape.

— Ai putea să traduci asta într-un limbaj uman? Întrebă cineva.

Sygoda îşi întinse mâinile:

— Au descoperit o modalitate de a îmbătrâni Soarele. Dacă lucrurile şi-ar fi urmat cursul normal, ne-am fi aşteptat ca

Soarele să-şi sporească luminozitatea cu şase procente la un miliard de ani. În ritmul actual, se pare că luminozitatea sporeşte cu un procent anual.
— Asta înseamnă că într-o sută de ani va fi de două ori mai puternic? Spuse White Hill.
— Dacă se va menţine acelaşi ritm. Nu ştim.
O femeie îndesată, pe care am recunoscut-o a fi Oona Nu-ştiu-cum, de pe Jua-nguvi, se chinuia să se facă înţeleasă în limba locală:
— Deci cât de mult… până atunci? Până când Pământul va deveni imposibil de locuit?
— De fapt, este imposibil de locuit şi acum, cu excepţia oamenilor ca voi. Am putea să supravieţuim în adăposturi mult timp, dacă ar fi vorba doar de faptul că afară va deveni din ce în ce mai cald. Pentru aceia dintre voi care pot rezista nanofagilor, probabil că va deveni prea cald aici în zece ani; poate puţin mai târziu la poli. Dar vremea va deveni foarte ostilă.
— Şi s-ar putea să fie vorba de mai mult decât o simplă creştere de temperatură. În cazul unei evoluţii normale, Soarele ar putea să se dilate şi să devină un gigant de foc, dar aceasta ar dura mai multe miliarde de ani, iar Pământul nu ar supravieţui. Suprafaţa Soarelui se va extinde atât de mult încât va atinge planeta noastră.
Dacă Fwndyri ar face ca timpul să treacă cu o mai mare repeziciune la nivel local, iar Soarele ar evolua cu această viteză incredibilă, am putea să avem soarta aceasta în treizeci de ani. Dar pare imposibil. Ar trebui să aibă posibilitatea ca, printr-o minune, să extragă hidrogenul din nucleul solar.
— Stai puţin, am spus eu. Dar voi nici măcar nu ştiţi ce fac ei pentru a provoca această strălucire excesivă. Eu nu m-aş mai referi la nimic ca fiind imposibil.
— Water Man, spuse Norita, dacă se va întâmpla una ca asta, vom muri pur şi simplu cu toţii. Într-o clipită. Nu este nevoie să planificăm aşa ceva. Trebuie să avem în vedere ipotezele în care mai avem o şansă de supravieţuire.
Se aşternu o tăcere incomodă.
— Ce putem să facem, întrebă White Hill. Noi, artiştii?
— Nu există niciun motiv ca să nu ne continuăm proiectele, deşi cred că aţi dori să faceţi acest lucru înăuntru. Nu ducem

lipsă de spaţiu. Există persoane între voi specializate în astrofizică sau ceva legat de evoluţia stelară şi procesele adiacente?

Nu era nimeni.

— S-ar putea totuşi să aveţi unele propuneri care vor fi utile specialiştilor. Vă vom ţine la curent.

Majoritatea artiştilor au rămas în Amazonia din plăcere sau pur şi simplu pentru a evita dezinfectarea, dar patru dintre noi ne-am întors la habitatul exterior. Denii om Cord, compozitorul de pe Luxor, s-a alăturat lui Lo, White Hill şi mie. Puteam să apelăm la tunelul subteran pentru a ne feri de căldura de la prânz, însă Denii nu văzuse încă plaja şi cred că toţi simţeam nevoia să revedem Soarele după ceea ce aflasem. Într-o nouă lumină, cum se spune pe aici.

White Hill şi Denii au înotat, în timp ce Lo şi cu mine ne-am învârtit printre ruine. Între timp înţelesesem că distrugerile de aici fuseseră intenţionate, o soluţie destul de macabră pentru a nu lăsa inamicilor nimic de valoare. Amândoi căutam, bineînţeles, materie primă. După puţin timp, ne-am aşezat în umbra fierbinte, regretând că nu adusesem apă cu noi.

Am discutat despre acest lucru şi despre artă. Nu despre stingerea Soarelui sau despre moartea noastră de peste câteva decenii. Râsul femeilor răzbătea până la noi, acoperind vuietul valurilor noroioase. Avea o notă de isterie tristă.

— Te-ai culcat cu ea? Întrebă el ca să lege o conversaţie.

— Ce întrebare! Nu.

Îşi pecetlui buzele şi privi în depărtare, peste apă.

— Încerc să înţeleg. Mi se pare că o doreşti, din felul cum o priveşti, iar ea pare foarte binevoitoare cu tine şi, la urma urmei, vine de pe Seldene. Interesul meu în această problemă este, bineînţeles, pur teoretic.

— Tu nu te-ai culcat nici odată cu cineva? Vreau să spun înainte.

— Bineînţeles că da. Când eram copil.

Urmările acestui fapt erau evidente.

— Devine un lucru din ce în ce mai complicat pe măsură ce îl repeţi.

— Da, cred că aşa este ea. Deşi, pentru seldenieni, acest lucru este atât de obişnuit, ca… o conversaţie.

Folosisem cuvântul seldenian, care este acelaşi ca şi cel

pentru raportul sexual.

— White Hill este destul de sofisticată, am spus. Nu este deloc tributară libertăţilor culturii ei.

Cele două femei ieşeau în fugă din apă, ţinându-se de după talie şi râzând. Era un contrast interesant; Denii era aproape la fel de masivă ca şi mine, dar aproape la fel de feminină. Ne-au văzut şi ne-am făcut semne cu mâna spre cărarea care ducea înapoi, printre ruine.

Ne-am ridicat ca să le urmăm.

— Probabil că nu îţi înţeleg reţinerile, spuse Lo. Este vorba despre cultura ta? Despre vârstă?

— Nu are legătură cu vârsta. Dar, poate că are legătură cu faptul că autocontrolul este încurajat de cultura mea.

Râse.

— Ocoleşti răspunsul.

— Nu că aş fi sclavul tradiţiilor petrosiene. Lucrările mele sunt interzise în mai multe state de pe planeta mea.

— Şi eşti mândru de asta…

Am ridicat din umeri.

— Asta se răsfrânge doar asupra lor, nu. Şi a mea.

Le-am urmat pe cărare pe femei, alcătuind un contrast interesant: o pereche sprintenă, care nu era acoperită decât cu o peliculă de noroi pe cale de a se usca, iar cealaltă păşind cu greutate în robele ca de călugări. Făceau deja duş când eu şi Lo am intrat în refugiul răcoros, orbiţi pentru o clipă de umbra deasă.

Ne-am preparat nişte băuturi reci şi, după un duş rapid, le-am urmat în baia comună. Lo nu era diferit din punct de vedere anatomic de un bărbat, ceea ce m-a deranjat, fără să vreau. Pe cine nu ar deranja să vadă ce a pierdut? La ce ar fi renunţat, ar fi spus Lo şi m-ar fi acuzat că gândesc în mod discriminatoriu.

Am preparat băuturile din suc de guava şi ron; niciuna dintre acestea nu se găseau pe Petros. Puţin prea dulci, dar bune. Alcoolul ne dezlega limbile.

Denii mă privea cu ochii ei adânci şi negri.

— Eşti un om bogat, Water Man. Eşti destul de bogat pentru a scăpa de aici?

— Nu. Dacă mi-aş fi adus toţi banii cu mine, poate că aş fi putut.

— Unii şi i-au adus, spuse White Hill. Eu, de exemplu.

Şi eu mi i-aş fi adus, spuse Lo, dacă aş fi venit de pe Seldene. Nu vreau să te jignesc, dar…

— Situaţia se schimbă cu repeziciune, admise ea. Cinci sau şase guverne până la întoarcerea mea. *Dacă* m-aş fi întors.

Am tăcut cu toţii o vreme.

— Încă nu-mi vine să cred, spuse White Hill cu o voce joasă. O să murim aici?

— Trebuia să murim undeva, spuse Denii. Poate că nu aşa de repede.

— Şi nu pe Pământ, spuse şi Lo. E ca o avanpremieră prelungită a iadului.

Denii se uită la el întrebătoare.

— Este locul unde se duc creştinii după moarte. Dacă au fost răi.

— Îşi trimit trupurile pe Pământ?

Am reuşit să ne abţinem să zâmbim. De fapt, mulţi dintre oamenii de pe planeta mea ştiau la fel de puţine lucruri despre Pământ ca şi ea. Seldene şi Luxor, deşi erau relativ sărace, aveau secole de istorie în plus şi păstrau o legătură mai strânsă cu planeta centrală. Planeta-mamă, cum spuneau ei. La fel de primitoare ca un cuptor încins.

Printr-un consens tacit, nu am mai adus vorba despre moarte în ziua aceea. Artiştii, atunci când se adună laolaltă, tind să discute cu înfocare despre materiale şi unelte, latura tehnică a meseriei lor. Am vorbit despre felul cum lucram acasă, despre lucrurile pe care puteam să le purtăm cu noi, improvizaţiile pe care puteam să le facem cu materialele pământene. (Se spune că artiştii discută despre pensule şi criticii despre artă.) Ni s-au alăturat alţi trei artişti, doi sculptori şi un maestru al elementelor climaterice, şi am sfârşit cu toţii în studioul larg şi însorit, desenând şi pictând. White Hill şi cu mine am găsit nişte bucăţele de cărbune şi am făcut nişte studii în care ne înfăţişam reciproc, desenându-ne unul pe altul.

În timp ce le comparam, mă întrebă pe neaşteptate:

— Ai probleme cu somnul?

— Nu neapărat. Ce vrei să spui?

— Mă gândeam să contemplăm ruinele la lumina stelelor. Luna apune pe la trei. Mă gândeam că am putea să o admirăm

împreună.
Expresia ei era atât de sinceră, încât părea enigmatică.
Până la ora prânzului, ni s-au alăturat încă doi artişti, care erau stăpâniţi de un fel de bucurie forţată. S-a băut o mulţime de ron. White Hill mi-a atras atenţia să nu exagerez. Aveau un lichior identic, numit „rom”, şi pe Seldene, şi era renumit pentru faptul că era bun la gust, dar provoca diverse tulburări. Pe planeta mea nu exista alcool distilat legal.
Am băut două pahare şi m-am retras în momentul în care ceilalţi au început să cânte în mai multe limbi. Cu toate acestea am dormit chiar bine şi eram aproape treaz când White Hill a bătut la uşă. Mai auzeam vreo două sau trei persoane care nu se culcaseră încă; murmurul vocilor lor răzbătea din baie. Ne-am strecurat uşor afară.
Era aproape răcoare. Luna, în ultimul pătrat, era aproape de linia orizontului, o portocală slab conturată, dar lumina suficient de puternic pentru a reuşi să urmăm cărarea. La adăpostul ruinelor era mai cald, iar pereţii surpaţi, de piatră, încă mai radiau căldura de peste zi. Ne-am îndreptat spre plajă, unde era răcoare din nou. White Hill întinse pătura pe care o adusese cu ea, apoi ne-am întins şi am privit stelele.
Aşa cum se întâmpla pe fiecare planetă necunoscută, majoritatea constelaţiilor erau familiare, adăugându-se sau dispărând doar câteva stele mai strălucitoare. Nu se zărea niciuna dintre planetele noastre, căci erau la fel de greu perceptibile cum era şi Soarele Pământului, de acasă. Ea identifică steaua cea mai strălucitoare de deasupra noastră ca fiind Alphakent; mai era încă o stea, mult mai strălucitoare, undeva lângă linia orizontului, dar niciunul dintre noi nu ştia ce era.
Am comparat numele constelaţiilor pe care le cunoşteam. Unele dintre denumirile pe care le ştia ea erau identice cu cele pământene, ca de exemplu Scorpionul, ceea ce la noi denumeşte o insectă. Era la jumătatea cerului, proeminentă, încrustată în strălucirea galactică. Amândoi denumeam steaua cea sclipitoare de mai încolo Antrax. Executorul, care apusese, poate, cu o oră mai devreme, îl numesc Orion. Aveam aceeaşi denumire fără sens pentru stelele cele mai strălucitoare din constelaţie, Betelgeuse şi Rigel.
— Pentru un sculptor, ai foarte multe noţiuni de astronomie,

spuse ea. Când ţi-am vizitat oraşul, acesta era mult prea luminat noaptea pentru a putea vedea stelele.

— De acolo de unde stau eu se văd câteva. Locuiesc în afara oraşului, la Lacul Pachla, cam la o sută de kilometri în interiorul continentului.

— Ştiu. Te-am căutat.

— Şi nu eram acasă?

— Nu. Se presupunea că erai pe Thetakent.

— Da, aşa este, mi-ai mai spus. Drumurile noastre s-au intersectat în spaţiu. Iar tu ai devenit soţia sclavă a acelui nelegiuit.

Mi-am pus mâna pe braţul ei.

— Îmi pare rău, dar am uitat. S-au întâmplat foarte multe lucruri între timp. Era chiar aşa de îngrozitor?

Ea începu să râdă în întuneric.

— Mi-a oferit foarte mulţi bani ca să rămân.

— Îmi imaginez.

Se întoarse pe jumătate, atingându-mi braţul, uşor, cu un sân şi îşi plimbă un deget de-a lungul piciorului meu.

— Care sunt lucrurile care îţi incită imaginaţia?

Nu aveam chef de aşa ceva, dar corpul meu avea. Robele se dezbrăcau cu foarte mare uşurinţă, aceasta fiind, de altfel, singura lor calitate.

Luna apusese şi se mai vedea doar ca o fâşie subţire; puteam să o zăresc ca prin ceaţă la lumina stelelor. Era destul de ciudat să fac dragoste fără a-mi folosi simţul vizual. S-ar fi putut crede că lipsa acestuia ar fi trebuit să le amplifice pe celelalte, dar nu pot să spun că a fost aşa, cu excepţia faptului că mâna mea simţea foarte clar bătăile inimii ei. Răsuflarea ei era plăcută şi mentolată, iar gustul şi mirosul trupului ei erau la fel de plăcute; de fapt, nu aş fi vrut să schimb nimic legat de trupul ei, în interior sau exterior, şi totuşi, după câteva minute ne-a venit destul de greu să avansăm. De comun acord, ne-am oprit. Am stat înlănţuiţi în tăcere câteva minute, înainte ca ea să înceapă să vorbească.

— Nu este momentul potrivit. Îmi pare rău.

Îmi purtă palma de-a lungul feţei ei şi i-am simţit lacrimile.

— Am încercat să nu mă gândesc la nimic.

— Nu-i nimic. Nici nisipul nu ne este de prea mult ajutor.

Cât ne rostogolisem, îi intrase puţin nisip înăuntru.

Ne-am plimbat puţin şi apoi am dormit alături. Când cerul începu să se lumineze, un vânt fierbinte ne-a trezit. Ne-am întors la refugiu.

Acolo, toată lumea dormea. Am făcut un duş ca să îndepărtăm nisipul de pe noi, iar pe ea a amuzat-o să observe cum interesul meu pentru ea se amplifica.

— Hai să mergem jos, îmi şopti ea.

Am urmat-o în camera ei.

Amintirea neputinţei noastre de mai devreme era încă vie, dar nu deosebit de inhibantă. Faptul că am putut să o văd a făcut ca actul să fie mai familiar şi, în afară de asta, ea era foarte plăcută vederii, din orice unghi. Nu am reuşit să mă abţin decât o singură dată, astfel încât interludiile au fost mai scurte decât am fi vrut amândoi.

Am dormit împreună în patul ei îngust. Sau mai bine zis – ea a dormit, în timp ce eu priveam fâşia de lumină de pe peretele opus care continua să se lărgească şi mă gândeam cât de mult se schimbaseră toate.

Ceilalţi nu puteau să spună, pur şi simplu, că mai aveam treizeci de ani de trăit, din moment ce nu aveau idee de ceea ce-mi făcea duşmanul. S-ar fi putut să mai fi rămas trei sute; s-ar fi putut să fie mai puţin de un an – Dar chiar şi dacă îţi schimbi trupul, acest lucru tot se întâmpla, la fel ca pe vremuri: mai devreme sau mai târziu, ceva nu va mai merge şi vei muri. Dar faptul că s-ar putea să mor în aceeaşi secundă cu încă zece mii de alţi oameni şi cu o planetă încărcată de istorie era un lucru neobişnuit. Pe măsură ce camera se umplea de lumină, iar eu o priveam cum dormea în linişte, mi-am dat seama că ea este mult mai interesantă decât toate aceste probleme.

Eram destul de bătrân pentru a fi imun oricărui fel de infatuare. Ceva foarte adânc creştea în mine încă din Egipt, sau poate chiar mai devreme. În vârful piramidei, când soarele răsărea din ceaţă, stăteam jos, iar umerii noştri se atingeau, contemplând construcţiile antice care se conturau dedesubt, am simţit un fior ciudat, combinat cu un fel de mulţumire interioară. Ea s-a uitat la mine – Nu îi puteam vedea decât ochii – şi nu a fost nevoie să mai adăugăm nimic.

Şi acum asta. Eram sigur, nici nu aveam nevoie să o întreb, că ea îmi împărtăşea sentimentele. Oricare ar fi fost acestea.

Deşi este foarte nuanţată, limba engleză, ca, de altfel, şi limba ei sau a mea, are marele defect de a nu avea decât un singur cuvânt, dragoste, care să denumească o asemenea multitudine de sentimente.

Dar poate că această lipsă ascunde un adevăr, anume că nici o dragoste nu seamănă cu alta. Ar mai fi şi alte adevăruri pe care tindem să le uităm sau să le ignorăm, distraşi de intensificarea acestui sentiment. În petrosiană se spune, cu ajutorul modelului palidromic, care are întotdeauna o nuanţă sardonică sau, cel puţin, ironică: „Fericirea prevesteşte dezastrul care prevesteşte fericirea”. Aşa că, dacă mori fericit, înseamnă că erai fericit când ai murit. Era oare momentul bine ales?

6

Oona Mşvua avea camera lângă White Hill şi a fost încântată să facă schimb cu mine, operaţie care a durat aproximativ trei minute, dar a fost un subiect de discuţie mult mai îndelungat printre ceilalţi artişti. Lo era foarte amuzat şi convins că avusese dreptate, lucru pe care, în generozitatea mea temporară, l-am trecut cu vederea.

O dată vecini, am găsit butonul care făcea ca zidul despărţitor să se dea la o parte şi am unit paturile, aşezându-le sub fereastra ei. Mă tem că am fost destul de antisociali câteva zile. Trecuse destul timp de când fiecare dintre noi fusese cu cineva. Iar eu nu mai fusesem nici odată cu cineva ca ea, din zecile de femei cu care am fost. Ea spunea că mi se pare doar, pentru că nu mai fusesem cu cineva de pe Seldene, iar eu încuviinţam cu diplomaţie, condamnând la amnezie cinci amintiri destul de vii.

Este adevărat că femeile şi bărbaţii de pe Seldene sunt mai iniţiaţi în tehnicile şi subtilităţile exprimării sexuale decât ceilalţi, de pe alte planete. Aceasta făcea parte din „complexitatea lor” – o sintagmă care traduce destul de vag cuvântul seldenian. Era un motiv pentru Lo, şi nu numai pentru el, de a nu o privi pe White Hill ca pe un adevărat artist: faptul că un seldenian, pentru a fi „complex”, trebuie să considere arta o activitate obligatorie şi zilnică, în mod normal subordonată activităţilor legate de suflet sau trup. Sau măcar la acelaşi nivel, ceea ce era inacceptabil pentru ceilalţi.

Ceea ce îi face pe seldenieni atât de diferiţi, este faptul că nevoia lor de echilibru în viaţă distruge ierarhiile: această operă de artă este valoroasă, dar la fel este şi orgasmul şi această firimitură de pâine. Firimitura de pâine este legată de artă prin metabolismul artistului, care este în strânsă legătură cu orgasmul. Apoi, cu ajutorul unui amestec de logică, metafore şi retorică, firimitura de pâine se leagă de sol, lumina soarelui, fisiunea nucleară, începutul şi sfârşitul universului. Orice persoană inteligentă poate face asemenea conexiuni, dar pentru White Hill era deja un automatism, deprins o dată cu primele substantive şi verbe: *Total este important. Nimic nu contează.* Schimbă lumea, dar rămâi relaxat.

Nu am reuşit să o înţeleg nici odată. Dar am fost căsătorit timp de cincizeci de ani petrosieni cu o femeie care avea credinţe mult mai ciudate. (Căsătoria, în baza contractului social, a durat cincizeci şi şapte de ani; când s-a împlinit o jumătate de secol, ne-am separat şi de atunci nu am mai revăzut-o.) Felul ei de a privi lumea îi dădea lui White Hill o stăpânire de sine pentru care nu puteam decât să o invidiez. Dar arta mea avea nevoie de dezechilibre şi tensiuni, la fel cum a ei avea nevoie de armonie şi hotărâre.

După patru zile, majoritatea artiştilor ni s-au alăturat în refugiu. Poate că se săturaseră de atâta birocraţie. Sau mai degrabă erau curioşi să vadă progresele adversarilor lor.

White Hill făcuse nişte schiţe pe foi mari de hârtie groasă şi le lipise pe pereţi. Lucra în picioare.

— Picioarele ei goale – trecând de la o diagramă la alta, schimbându-le şi rearanjându-le. Eu foloseam de-a dreptul o cameră de modelare, o invenţie de care White Hill auzise, dar pe care nu o văzuse nici odată. Este un cub de lumină, cu latura puţin mai mică de un metru. În interior se află imaginea unei sculpturi – o rocă sau un morman de lut – pe care o poţi pipăi şi vedea. O poţi modela cu mâinile, sau poţi folosi instrumente mai fine pentru a tăia, a şlefui şi a aşchia. Progresele sunt înregistrate constant, astfel încât, e foarte uşor să încerci orice vrei, pentru că te poţi întoarce oricând înapoi, în stadiul anterior.

Am petrecut, câteva ore, în fiecare zi, plimbându-mă cu un avion, împreună cu Lo şi alţi câţiva sculptori în căutare de

materiale locale. Eram constrânşi de ideea Parcului Comemorativ, pentru că tot ceea ce puteam să folosim trebuia să fie destul de mic pentru a trece prin tunelul de la intrare şi prin camera de dezinfectare. Puteam să folosim şi bucăţi mai mari, dar trebuia să le tăiem şi să le asamblăm ulterior, fiecare bucăţică neputând fi mai mare decât 2x2x3 metri.

În timpul acestor expediţii am încercat să rămânem apropiaţi şi să ne purtăm frumos unul cu altul. În mod normal, ar fi trebuit să detectăm o piesă, să aterizăm lângă ea şi să o însemnăm, iar într-o zi sau două, roboţii ar fi urmat să o livreze pe terenul special amenajat, lângă adăpost. Dacă exista mai mult de o persoană care voia aceeaşi piesă, trebuia să se ia o decizie înainte ca piesa să fie însemnată. Se creau, astfel, o mulţime de controverse şi certuri, care nu aveau nici o legătură cu arta.

Calitatea luminii se diminua. Inginerii pământeni pulverizau un praf strălucitor în straturile superioare ale atmosferei, care reflecta căldura solară. (în acest scop, sistemele de distrugere a nanofagilor fuseseră modificate. Erau proiectate de asemenea şi pentru a pulveriza acest praf la un nivel inferior; fiecare fir de praf avea un minuscul nucleu chimic.) Acesta făcea ca cerul să devină mai puţin interesant în timpul nopţii. Mă bucuram că White Hill hotărâse să iniţieze relaţia noastră la lumina stelelor. Mai trebuia să treacă o vreme, până să le revedem, dacă era să le mai revedem vreodată.

Se părea că lumina zilei va fi o constantă permanentă în toată perioada desfăşurării concursului. Fără dinamica modificării luminii, pentru a schimba aparenţa pieselor mele, a trebuit să renunţ la o întreagă serie de proiecte. Am început să mă gândesc la ceva care să arate destul de iraţional; ceva pe care creierul să-l refuze, deoarece pare imposibil. Aşa cum refuza şi alte lucruri incredibile, cum era Sterilizarea sau viitorul apropiat.

Ne-am împărţit în două grupuri, numindu-ne în glumă „originalişti" şi „realişti". Noi, originaliştii, ne continuam proiectele având în vedere regulile concursului: un monument dedicat tragediei şi urmărilor ei, o amintire a sterilităţii, amplasată în mijlocul unei vieţi noi. Realiştii luau în consideraţie ultimele ştiri, inclusiv faptul că, probabil, nu va mai exista „un mijloc al vieţii noi" şi, probabil, niciun fel de

public vizitator după treizeci de ani.
Acest lucru mi s-a părut exagerat. Existau destule motivaţii în felul cum fusese formulată misiunea iniţial. Adăugau noi motivaţii, ironie şi frica personală de moarte… a artistului bine, dar noi făceam artă, nu literatură. Sincer să fiu, credeam că lucrările lor vor fi copleşite de atâta complexitate.
Dacă cineva ar fi întrebat-o pe White Hill cărui grup aparţinea, bineînţeles că ar fi răspuns „Amândurora”. Nu aveam idee cum avea să arate proiectul ei; căzusem de acord să ne surprindem reciproc şi să nu ne facem sugestii. Nu puteam să descifrez nici o zecime dintre diagramele ei. Vorbeam seldeniana destul de bine, dar nu stăpânisem nici odată pictogramele atât de bine, cu excepţia vocabularului turistic. Iar majoritatea celor înscrise de ea pe hârtia cea groasă nu erau în niciuna dintre limbile cunoscute de mine. Era o simbolistică tehnică secretă.
Discutam despre cu totul alte lucruri. Chiar şi despre viitor, aşa cum se întâmpla între doi oameni care se iubeau. Viitorul nostru cel mai probabil era moartea simultană cauzată de foc, dar era destul de plăcut şi inofensiv să facem planuri cu „ce ar fi să…”, pentru cazul în care gazdele noastre ar fi găsit o modalitate de a evita catastrofa. Am ales unul dintre multele variante de viitor posibile, dacă am fi avut, într-adevăr, mai mult de unul. White Hill nu fusese nici odată bogată. Nu voia să cheltuiască fără măsură, dar ideea de a călători pe toate planetele o încânta.
Bineînţeles că nu încercase nici odată să cheltuiască fără măsură. Speram ca într-o bună zi să îi pot studia reacţiile într-o asemenea situaţie, ceea ce ar fi de-a dreptul ciudat. Din caseta cu valori pe care o adusesem cu mine, i-am dăruit un colier, un dar tradiţional la începerea unei relaţii pe Petros. Era un şirag de smaralde perfecte şi rubine, încrustate în aur.
Îl examină cu atenţie:
— Cât de valoros este?
— În jur de un milion de mărci.
A vrut să mi-l înapoieze:
— Te rog să îl păstrezi. Banii nu au nici o valoare aici. Niciun sens.
Nu-şi găsea cuvintele, ceea ce nu-i stătea deloc în fire.
— Înţeleg gestul tău. Dar nu poţi să îmi ceri să preţuiesc la fel

de mult acest colier.
— Nu mă aştept la aşa ceva.
— Să zicem că-l pierd? Aş putea să-l uit pur şi simplu undeva.
— Ştiu. Dar tot ţi l-aş fi dat.
Ea încuviinţă din cap şi râse:
— Nu te înţeleg deloc.
Îşi puse colierul fără să-l desfacă, trecându-şi-l peste cap. Culorile aveau sclipiri reci şi calde pe pielea ei măslinie.
Mă sărută în treacăt şi părăsi camera fără să mai spună niciun cuvânt. Trecu pe lângă oglindă fără să se uite în ea.
După câteva ore am pornit în căutarea ei. Lo spusese că o văzuse ieşind pe uşă cu un rezervor mare de apă după ea. Pe plajă, am găsit urmele paşilor ei îndreptându-se spre vest.
A lipsit două zile. Lucram afară când s-a întors. Nu purta nimic, cu excepţia colierului. Mai avea un colier în mână: îşi tăiase cosiţa dreaptă şi o împletise într-o legătură sofisticată, cu fire de aur şi argint, realizând un fel de şirag. Mi-l strecură peste cap, mă sărută fugar pe buze şi se îndreptă spre adăpost. Când am încercat să o urmez, m-a oprit cu un gest, dându-mi de înţeles că era obosită:
— Lasă-mă să dorm, să mănânc, să mă spăl…
Vocea ei era doar o şoaptă răguşită.
— Vino la mine după ce se întunecă.
M-am aşezat sprijinindu-mă de o stâncă şi gândindu-mă la foarte puţine lucruri, în timp ce mângâiam şi miroseam cosiţa de la ea. Când s-a făcut prea întuneric pentru a-mi vedea picioarele, am intrat înăuntru, iar ea mă aştepta.

7

Am petrecut foarte mult timp afară, mai ales dimineaţa devreme şi după amiaza târziu, studiind mormanul meu de roci şi ruine. Aveam imagini, cu fiecare bucată, în memoria camerei mele de modelare, dar era mult mai uşor de vizualizat unele aspecte ale proiectului, dacă mă plimbam printre ele şi le pipăiam.
Inspiraţia se află acolo unde o găseşti. Ne jucasem cu un planetariu în muzeul din Roma, un sistem solar în miniatură care fusese făcut înainte de epoca informaţională. Avea un fel de regularitate amuzantă, reconfortantă şi melancolică.
Creierul meu căuta întotdeauna semnificaţia ascunsă a

lucrurilor. Mi se părea că mecanismul degaja şi un fel de teamă şi disperare. Aveam în minte un ansamblu delicat, dar masiv, care ar putea fi prezentat unor grupuri restrânse; prezenţa lor l-ar face să penduleze şi să se rotească greoi. Ar părea deopotrivă fragil şi imens (deşi bineînţeles că fragilitatea lui nu ar fi decât iluzorie), la fel ca şi ecosistemul pe care Fwndyrii l-au distrus atât de brusc.

Ansamblul va fi montat astfel încât să dea impresia permanent că este pe cale de a se răsturna, deşi contra greutăţi ascunse cu grijă ar face ca acest lucru să fie imposibil. Greutăţile rotitoare vor crea o senzaţie de nelinişte neobişnuită. Ori de câte ori unul dintre braţe va atinge podeaua, zgomotul va fi amplificat de un bubuit surd.

Dacă privitorii ar fi stat nemişcaţi, s-ar opri progresiv. Dacă s-ar mişca din nou, mişcarea ar reîncepe. Speram să îi mişte şi pe ei, de asemenea.

Din punct de vedere mecanic, problema cea mai mare, era măsurarea repartizării greutăţilor fiecărei piese aflate în mişcare. Aceasta ar fi fost mult mai uşoară acasă; aş fi putut să închiriez un densimetru de rezonanţă magnetică pentru a calcula spaţiile dintre ele. Nu exista un asemenea aparat pe această planetă (de altfel atât de bogată în lucruri de care nu aveam nevoie), aşa că a trebuit să mă mulţumesc cu o pereche de roboţi şi cu o lamă de cuţit. Apoi am început să scobesc fiecare bucată asimetric pentru ca, o dată puse în mişcare, întregul ansamblu să aibă tendinţa de a se roti.

Aveam de ales dintr-o grămadă de pietre şi alte obiecte şi eram tentat să nu iau în seamă niciun fel de principiu unificator, cu excepţia principiului de echilibru, bolovani erau bucăţi de statui vechi şi resturi fosile. Modelele, pe care le-am executat din această colecţie dezordonată, erau, totuşi, destul de ambigue. Era destul de greu să te hotărăşti dacă vor arăta ameninţătoare sau groteşi, construite la scară. Un simbol al neputinţei în faţa unui inamic implacabil? Sau doar o grămadă de gunoi cu pretenţii? M-am hotărât să abordez totul puţin mai conservator, mai degrabă demn decât îndrăzneţ. La urma urmei, publicul va fi pământean şi, în cazul în care planeta va supravieţui, vor veni şi turişti care vor fi mai degrabă bogaţi decât sofisticaţi. Nu era juriul cu care eram obişnuit.

Am reuşit să curăţ vreo douăzeci de bare lungi şi negre, care

trebuiau să fie spiţele roţii mele neregulate. Acestea aveau să dea o oarecare unitate compoziţiei: aveam să fac o cruce cu patru braţe egale de granit care să mai aibă un braţ, mai lung, în centru. Apoi să construiesc o reţea, unind toate capetele cu baghete subţiri de metal.

Unii îşi transportau materialele în interior, în Amazonia, pentru a lucra direct în spaţiul destinat parcului. White Hill şi cu mine ne-am hotărât să rămânem afară. Ea spunea că proiectul ei este portabil, în acest stadiu, iar al meu putea fi demontat şi transportat cu uşurinţă.

După câteva săptămâni, doar cincisprezece artişti mai aveau proiecte în desfăşurare, afară sau înăuntru. Ceilalţi, renunţaseră, căzând într-un fel de depresie pasivă, care părea să se fi instaurat pe Pământ în ultimul timp, iar unul, îşi pusese capăt vieţii. Cei doi de pe Wolf şi Mijhoven au optat pentru a fi adormiţi, ceea ce putea fi considerată tot sinucidere. Doar o persoană din trei se mai trezea; una din trei se alegea cu tulburări mentale care puteau fi tratate. Ceilalţi înnebuneau şi mureau la scurtă vreme după ce erau treziţi, neputând şi nevrând să mai trăiască.

Adormirea aceasta profundă nu se practica pe Petros, deşi unii petrosieni se duc pe alte planete, pentru a încerca acest lucru, ca pe o modalitate riscantă de a călători în timp. Să doarmă până când problemele se vor rezolva. Unii au făcut acest lucru doar pentru speculaţii financiare: cumpărau opere de artă sau antichităţi, dormeau un secol sau mai mult, timp în care valoarea acestora creştea. Desigur că valoarea lor putea să nu crească semnificativ puteau fi furate sau acaparate de către familie sau guvern.

Dar dacă reuşeai să procuri destui bani pentru a călători pe o altă planetă, de ce să nu mai aştepţi puţin, ca să ai destui bani pentru a pleca pe o planetă îndepărtată, cu adevărat? Să comprimi scurgerea timpului. Puteam să efectuez o călătorie triunghiulară de pe Petros pe Skaal şi Mijhoven şi înapoi, dar ar fi trecut mai bine de 120 de ani. Dar, la fel de bine, aş fi putut să trăiesc dormind doar trei ani, fără a-mi pune în pericol creierul. Şi aş fi putut să-mi iau cu mine operele de artă.

White Hill lucrase cu veterani ai somnului profund sau cu victime. Niciunul dintre ei nu fusese motivat de profit, dat fiind

antimaterialismul instituţionalizat pe planeta ei, astfel încât cei mai mulţi dintre ei suferiseră de boli psihice înainte de a fi adormiţi. Era ceva neobişnuit pentru ei să se facă bine în urma tratamentului, dar dădeau într-adevăr peste oameni ca White Hill care puteau, cel puţin, să le împărtăşească nebunia, şi, poate, chiar să îi ajute să depăşească această stare.

Vizitasem de trei ori mai multe planete decât ea. Dar ea fusese în locuri mai ciudate.

8

Specialişti pământeni îşi făcuseră datoria: zilele deveneau din ce în ce mai răcoroase, iar în câteva nopţi a nins. Zăpada de peste noapte rezista până dimineaţa, apoi până la prânz, şi, într-un târziu, a reuşit să se acumuleze în nămeţi. Acei dintre noi care voiau să lucreze afară au fost nevoiţi să-şi improvizeze haine groase.

Mie îmi plăcea să lucrez în frig, deşi tot ceea ce făceam era să dau indicaţii roboţilor. Am copilărit într-un orăşel din sudul New Haven-ului, unde iarna era lungă şi grea. La un moment dat, am asociat zăpada şi gheaţa cu plăcerile care ne aşteptau după şcoală. Totuşi, aveam să mă satur şi de zăpadă.

Era evident că trebuia să lucrez repede, mai repede decât plănuisem în prealabil, din cauza frigului care se înteţea. Voiam să asamblez totul şi să-l pun în funcţiune înainte de a-l demonta şi a-l înghesui prin tunelul de la intrare. Din păcate, roboţii nu erau făcuţi pentru temperaturi scăzute. Forţa lor de tracţiune se diminua pe gheaţă şi, uneori, se dezmembrau. Unul dintre ei se plângea constant şi era, desigur, şi cel mai bun lucrător, aşa că nu puteam să îl deconectez pur şi simplu şi să-l las să dispară sub mormanele de zăpadă, deşi ideea mă tenta.

White Hill venea adesea afară pentru câteva minute, ca să stea să mă privească pe mine, şi pe roboţi, luptându-ne cu bolovanii grei de gheaţă, cu mecanismele şi cu sculpturile. Ne plimbam pe malul mării, plimbări care s-au scurtat pe măsură ce vremea se înrăutăţea. Ultima tură a avut un final dezastruos.

De abia ajunsesem pe plajă, când o furtună neaşteptată iscă un vârtej de nisip atât de violent încât ne doborî. Ne-am târât până la adăpostul precar al ruinelor şi am stat acolo strâns

lipiţi, în timp ce vântul urla aşa de tare că trebuia să ne ţipăm la ureche pentru a ne face auziţi. Furtuna continua să se înteţească, iar noi, înfricoşaţi, am decis să fugim spre refugiu. White Hill alunecă pe o bucată de gheaţă şi îşi provocă o rană destul de adâncă, un metal cu marginile zdrenţuite zgâriindu-i faţa pe diagonală, de la frunte până la bărbie, intrându-i în ochiul stâng şi rupându-i o bucată din nas. Osul rozaliu ieşise la iveală, spart, în dreptul sprâncenei, obrazului şi bărbiei. Se ridică într-un cot şi căzu la loc fără putere.

Am cărat-o restul drumului, recunoscător peste măsură puterii fizice care îmi permitea acest lucru. Când am ajuns înăuntru, ea era inconştientă, iar haina mea cea albă era ca un steag muiat în sânge.

Un doctor plastician sosi imediat şi făcu tot posibilul pentru a se asigura că White Hill va supravieţui. Dar problema ei necesita un tratament mult mai sofisticat. Nu au reuşit să transporte echipamentul necesar în afara adăpostului, iar ea nu ar fi supravieţuit unei dezinfectări decât dacă ar mai fi stat puţin timp ca să se vindece. În afară de rana de pe faţă, avea o mână ruptă de la cot, o claviculă şi două coaste rupte.

Timp de o săptămână sau cam aşa ceva, a avut dureri constante sau a fost inconştientă. Eu am stat cu ea, eu însumi inconştient aproape. Faţa ei era o caricatură grosolană a frumuseţii de dinainte, rana fiind lipită cu o soluţie cărămizie. Pielea întinsă a pleoapei îi acoperea arcada goală.

Oglinda nu se putea vedea din patul ei, iar ea nu a cerut oglinda, dar de câte ori nu mă uitam la ea, mâna zdravănă încerca să atingă şi să investigheze dezastrul. Ştiam amândoi cât de norocoasă era că se afla încă în viaţă, mai ales acum, într-o perioadă în care rănile puteau fi vindecate fără urmă, în puţin timp şi cu puţin noroc. Dar era totuşi o situaţie neplăcută, iar amintirea ei ar fi continuat să se păstreze în timp, la fel de dureroasă.

Când îşi venea în fire şi era în stare să vorbească cu gura sfâşiată şi tumefiată, îmi venea greu să-mi păstrez sângele rece. Reuşea să aibă destule resurse filosofice, sau mai bine zis spirituale, dar era atât de profund afectată încât nu putea să-şi menţină şirul ideilor prea mult timp şi de obicei, sfârşea hohotind frustrată.

Uneori plângeam împreună cu ea, deşi petrosienii nu plâng

decât pentru a reacţiona la muzică. Mai demult fusesem soldat şi îmi văzusem porţia mea de răni şi moarte şi întotdeauna am crezut că această experienţă m-a întărit, în defavoarea mea. Dar prietenii mei, care fuseseră răniţi sau ucişi, nu îmi erau decât prieteni şi atunci toţi trăiam conştienţi de faptul că fiecare zi putea fi sfârşitul oricăruia dintre noi. Dar, dacă femeia pe care o iubeşti este mutilată groaznic în urma unui accident climateric, este mult mai greu de suportat decât pierderea unei duzini de camarazi, din cauza războiului, acest alt fel de catastrofă naturală.

Am întrebat-o dacă nu vrea să uităm de înţelegerea noastră anterioară şi să discutăm despre proiecte. A spus că nu; într-un fel, ea încă mai lucra la al ei, şi încă mai voia să fie o surpriză. Am reuşit să-i distrag atenţia cu ajutorul cutiei de modelare. Am realizat figurine din carton reprezentându-i pe Lo şi pe bătrâna Norita şi le-am aranjat în diverse poziţii sexuale. Într-un final, am reuşit şi noi să facem un fel de dragoste.

Doctorul o proclamă în sfârşit destul de bine pentru a fi dezinfectată şi am trecut amândoi prin acest proces pentru a putea intra în adăpost. White Hill se afla deja în operaţie când eu m-am trezit; nu avusese niciun rost să fie trezită înainte de a se începe procesul de recondiţionare.

Am petrecut două zile hălăduind prin întunericul Amazoniei, prin jungla de beton, măsurând cu pasul imensul subteran. Cele mai multe locuri păreau cuprinse de nebunie, iar câteva păreau stăpânite de isteria sfârşitului lumii. Verificam atât de des starea sănătăţii ei, încât au însărcinat un robot să mă sune din oră în oră, chiar dacă se producea sau nu vreo schimbare.

În cea de-a treia zi am primit permisiunea de a o vizita, în timp ce dormea. Era palidă, dar părea complet restabilită. Am privit-o timp de o oră sau mai mult, când, deodată, a deschis ochii. Ochiul cel nou era albastru şi nu verde, nu ştiu de ce. Nu se uita la mine.

— Visele hrănesc arta, şopti în petrosiană, iar arta hrăneşte visele.

Închise ochii şi adormi din nou.

9

Nu a mai vrut să iasă afară. Trăise toată viaţa la tropice, chiar şi anul petrecut în captivitate, iar ideea de a revedea gheaţa care o rănise îi era mai mult decât nesuferită. În interiorul Amazoniei era permanent vară, mai ales acum, când autorităţile încercau să-i facă pe toţi fericiţi, oferindu-le căldură, lumină şi flori sălbatice.

Am ieşit afară ca să-i aduc lucrurile. Am adunat zece foi mari de hârtie groasă de pe perete şi le-am rulat cu atenţie. Colierul şi săculeţul cu monede rare, pe care le adusese de pe Seldene, erau toată averea ei pe lumea aceasta.

M-am gândit să-mi împachetez propriul proiect, dând instrucţiuni roboţilor cum să-l demonteze şi să-l transporte, astfel încât eu nu aveam altceva de făcut decât să mă întorc înăuntru şi să stau lângă ea. Dar ar fi fost prea riscant. Am vrut să văd cum funcţionează înainte de a-l desface.

Aşa că am trecut din nou printr-o dezinfectare, deşi nu era neapărat necesar; puteam să îi trimit lucrurile, fără a mai fi nevoie să le duc eu personal. Dar voiam să mă asigur că se pusese pe picioare înainte de a o părăsi pentru câteva săptămâni.

Nu se ridicase încă în picioare, dar dansa. Când m-am refăcut în urma dezinfectării, ceea ce nu mi-a luat mai mult de jumătate de zi, m-am dus în camera ei de spital şi acolo, mi-au fost indicate noile noastre camere. Era o locuinţă cu trei camere, amplasată într-un loc numit Piaţa Artiştilor. Erau două paturi în dormitor, unul cu accesorii medicale, dar era oricum infinit mai bine decât să încercăm să fim singuri într-un spital.

Era un bilet care plutea deasupra patului şi preciza că era plecată la o petrecere în camera comună. Am găsit-o într-un scaun cu rotile, învăţând să danseze cu o singură mână cu Denii om Cord, în timp ce un harpist şi un flautist de pe planete diferite încercau să improvizeze o melodie împreună.

Era bine dispusă. Denii îşi aminti că avea ceva urgent de făcut, iar eu am împins-o pe White Hill până pe balconul care avea vedere spre un lac plin de păsări adormite, unele dintre ele fiind, probabil, adevărate.

Afară era cald, era întotdeauna cald. Faţa ei era acoperită de o peliculă de sudoare, datorată, parţial, efortului depus la

dans, presupun. În lumina de dedesubt, sudoarea îi dădea aspectul unei sculpturi, îndulcindu-i trăsăturile. Nu mai avea nici o cicatrice.

— Mâine mă voi ridica din scaunul cu rotile, spuse ea, cel puţin câte zece minute.

Râse.

— Încetează!

— Ce să încetez?

— Să te mai uiţi la mine aşa.

Îi cercetam faţa.

— E vorba doar de faptul că… Cred că este o mare uşurare!

— Ştiu.

Îmi dezmierdă mâna.

— Mi-au arătat poze cu mine, înainte. Te-ai uitat la aşa ceva atâtea zile?

— M-am uitat la tine.

Îmi lipi mâna de faţa ei. Noua piele era întinsă, dar fină ca a unui bebeluş.

— Mă duci jos?

10

Este destul de greu de descris, mai ales în lumina evenimentelor ulterioare, devastatoare, însă pot să spun că noaptea aceea de dragoste fragilă a marcat relaţia noastră pentru totdeauna, sau mai bine zis, a influenţat felul în care mă legasem de ea: am fost căsătorit de două ori, o dată mai mult şi o dată mai puţin şi fusesem îndrăgostit de sute de ori. Dar nu aparţinusem nici odată unei femei cu adevărat.

Acesta este un lucru pe care ni-l facem cu mâna noastră. Am avut destule femei care au încercat *să între în posesia mea,* dar am reuşit întotdeauna să mă retrag sau să mă sustrag acestor tentative, în încercarea mea disperată de apărare a eu-lui. Întotdeauna mi s-a părut că viaţa este prea lungă pentru o singură femeie.

Cu siguranţă că acest lucru se datora şi faptului că viaţa nu mai era aşa de lungă. Se datora mai ales acelei alergături prin furtuna care urla furioasă, în timp ce viaţa se scurgea din ea şi perioadei de veghe, sau cel puţin de companie de după aceea, în care ea îşi recăpătase sănătatea şi frumuseţea fizică. În ciuda celor întâmplate, ea nu se schimbase nici odată în

esenţă, păstrându-şi seninătatea încăpăţânată, pe care ajunsesem să o cunosc atât de bine în acea noapte fierbinte şi de care mă molipsisem şi eu într-un final.

Patul era o scândură îngustă şi tare, mai rece decât întunericul îngreunat de parfumul florilor pământene. Am ajutat-o să se suie în pat (iar acesta se conformă poziţiei ei) dar din acel moment ea a fost cea care m-a condus, spunând că asta era tot ceea ce îşi dorea, tot ceea ce mai avea puterea să facă. Când am încercat să o contrazic, mi-a amintit de una dintre vorbele de duh care aveau o conotaţie sexuală în ambele limbi: *A dărui înseamnă a primi; a primi înseamnă a dărui.*

11

Am petrecut câteva săptămâni, atât de aproape cât pot fi doi oameni. Eram amantul şi infirmierul ei, pe măsură ce prindea puteri încetul cu încetul. Când a fost în stare să-şi petreacă majoritatea timpului în mod normal, fără să mai aibă nevoie de scaunul cu rotile sau de patul „inteligent” (cu care alcătuiam un grup de trei, ceea ce era destul de incomod uneori), m-a îndemnat să ies afară şi să-mi termin treaba. Era în stare, de asemenea, să se concentreze asupra propriului ei proiect. Era nerăbdătoare să se dedice din nou artei, ceea ce era un semn bun.

Îndată ce am păşit afară, am înţeles că avea să dureze mai mult decât plănuisem. Ştiam de pe monitoarele din interior cât de frig era şi câţi centimetri de gheaţă se acumulaseră, dar nu ştiam cu adevărat cât de gravă era situaţia, până când nu am ajuns la faţa locului şi mi-am contemplat stivele de materiale acoperite de un strat opac. Era un lucru bun că lăsasem roboţii în adăpost şi un alt lucru bun era că lăsasem afară câteva unelte manuale. Uşa era îngropată sub un strat de doi metri de zăpadă şi gheaţă. Mi-am croit un tunel, folosindu-mă de talente artistice nebănuite.

Nu ştiam dacă să-i spun sau nu lui White Hill că va dura mai mult decât prevăzusem. Fusesem de acord să nu ne întrerupem, totuşi. Era de presupus că ea se apucase de lucru imediat după plecarea mea.

Roboţii erau ca o un grup comic destul de precar, dar nu am putut decât să mă amuz pe seama lor timp de o oră sau aşa

ceva. Era atât de frig încât aburii respiraţiei mele îngheţau, formându-mi un strat de gheaţă pe barbă şi mustaţă. Respiraţia era dureroasă; respiraţia adâncă era, probabil, de-a dreptul periculoasă.

Aşa că, în majoritatea timpului, monitorizam activitatea roboţilor din interiorul refugiului. Aveam la dispoziţie întreaga construcţie; toţi ceilalţi se retrăseseră de mult în adăpost. Atunci când nu lucram, beam puţin cam mult, ceea ce nu mai făcusem regulat de secole.

Era evident că nu aveam cum să fac modelul să funcţioneze. Echilibrul lui delicat era imposibil, datorită vântului care îşi schimba permanent direcţia. Eu şi roboţii aveam mâinile pline şi căram cum puteam cât mai multe piese, demontându-le şi strecurându-le prin intrarea refugiului. Era o ocupaţie destul de plictisitoare şi dureroasă. Am făcut modificările de rigoare în interior, cu ajutorul laserelor, ca să permitem rocii să ajungă la temperatura camerei, pentru a nu se crăpa sau sfărâma. Aerul condiţionat nu era destul de eficient şi nici roboţii, astfel că, în scurt timp, era ca şi cum am fi locuit într-o topitorie: peste tot era un fel de grăsime lipicioasă de praf de rocă, iar aerul era uscat şi metalic.

Aşa că nu am avut niciun regret când am strecurat în adăpost ultima piesă, aşteptând cu nerăbdare chiar şi dezinfectarea, ştiind că White Hill era dincolo.

Dar nu era. Mai lipseau câţiva. Lăsase un bilet:

Am ştiut, încă din ziua în care ne-am întors aici, cum va fi lucrarea mea, şi am mai ştiut că trebuia să păstrez secretul ei faţă de tine, pentru a nu te face să suferi. Şi pentru a te scuti de frustrarea de a încerca să mă faci să mă răzgândesc.

Aşa cum vei fi aflat până acum, cercetătorii au stabilit că Fwndyrii au accelerat într-adevăr ritmul evoluţiei solare. Procesul de încălzire va continua, iar în treizeci-patruzeci de ani se va produce o explozie denumită „explozia heliului”. Soarele se va transforma într-un gigant de foc, iar Pământul va fi incinerat.

Nu mai există nici o navă, dar există totuşi o modalitate de salvare. Un fel de salvare.

Undeva sus, pe orbită, staţionează un transportor interplanetar imens, folosit pentru nişte lucrări pe Marte. Este

cu câteva secole mai bătrân decât tine, dar, la fel ca şi tine, se menţine într-o stare foarte bună. Vom călători cu această navă până la o distanţă suficient de mare pentru a supravieţui catastrofei solare şi vom rămâne acolo până când situaţia se va rezolva într-un fel sau altul.

În acest punct intru eu în scenă. Pentru ca salvarea, noastră să aibă un sens în acest război de o mie de ani, va trebui să apelăm la somnul profund câteva secole. Pentru ca restul persoanelor să reziste fără traume acestui somn prelungit, vor avea nevoie de calităţile mele empatice. Singuri, în ţinutul de gheaţă ar înnebuni treptat. Conectaţi prin mintea mea, vor avea senzaţia de comunitate şi s-ar putea să se trezească fără nici o traumă.

Eu voi muri, bineînţeles. Voi fi moartă când tu vei citi aceste rânduri. Nu chiar moartă, dar conectată la minţile celorlalţi. Nu aş putea să-mi revin nici dacă ar fi vorba de numai o sută de oameni timp de o sută de zile. Dar vor fi o mie, şi poate că va dura o mie de ani.

Nimeni altcineva de pe Pământ nu poate empatiza asemenea mie, şi nu am nici timpul şi nici echipamentul necesar pentru a-mi transfera calităţile altcuiva. Şi chiar dacă le-aş avea, sunt aproape sigură că nu aş putea avea încredere în nimeni altcineva. Aşa că mă duc eu.

Singurul meu regret este că te pierd pe tine. Trebuie oare să dezvolt subiectul?

Poţi să vii şi tu dacă vrei. Pentru a folosi transportorul, a trebuit să accept ca supravieţuitorii să fie aleşi în conformitate cu ierarhia pământeană, în frunte cu draga de Norita, dar au acceptat să facă o excepţie pentru toţi artiştii aflaţi în vizită. Mai ai timp până la jumătatea lui decembrie să te hotărăşti; nava pleacă, la întâi ianuarie.

După cum te cunosc, cred că, mai degrabă vei prefera să rămâi şi să mori. Poate că perspectiva de a trăi „în” mine te va ajuta să-ţi depăşeşti teama de somnul profund. Dacă nu, nu.

Te iubesc mai mult decât viaţa. Dar aici e vorba de şi mai mult. Suntem ceea ce suntem?

W.H.

Ultima propoziţie era un palindrom în limba ei, nu a mea, care cred că are o semnificaţie ascunsă.

12

M-am gândit o vreme la hotărârea pe care urma să o iau. Trebuia să pun în balanţă o moarte rapidă, sau poate înceată, şi alternativa petrecerii câtorva secole îngheţat, încuiat într-o cameră micuţă cu Norita şi cei de teapa ei. Să pălăvrăgim cu viteza sinapselor, fără să mă pot sustrage acestor conversaţii.

Întotdeauna am preţuit tăcerea, dar eternitatea de linişte care mă aştepta era mai îngrozitoare decât eternitatea de linişte care îmi precedase naşterea.

Dacă White Hill m-ar fi aşteptat la capătul acestor secole de tortură, ştiu că aş fi putut să suport toate aceste chinuri. Dar ea era deja moartă, sau cel puţin în sensul că nu aveam să o mai revăd nici odată.

Altă femeie ar fi încercat să-mi mai dea o falsă speranţă, amintind posibilitatea ca într-un viitor îndepărtat procesul acesta empatic să fie atât de avansat încât ea să poată fi recuperată. Dar ea, ştia cât de puţin probabil era ca acest lucru să se întâmple, chiar dacă echipe întregi de cercetători s-ar dedica acestei probleme şi ar avea destul timp la dispoziţie. Ar fi ca şi cum ai încerca să refaci un ou prăjit.

Poate că totuşi aş fi acceptat să fac acest lucru dacă ar fi existat o şansă ca, o dată eliberat din imobilitatea aceea bântuită de voci diverse, aş fi găsit un fel de lume reală, o lume în care aş putea evolua ca artist. Dar nu cred că va mai exista o lume în care să pot fi şi bărbat.

Poate că nici nu va mai exista niciun fel de umanitate curând. Presupun că ar putea să facă şi cu toate celelalte planete ceea ce au făcut cu Soarele. Astfel ar câştiga războiul sau Exterminarea, cum spuneau părinţii mei. Dar erau exterminaţi cei care nu trebuiau.

Desigur, Fwndyrii puteau să nu o descopere pe White Hill şi echipajul ei. Dar dacă îi găsesc, s-ar putea să îi păstreze pentru a-i studia.

Perspectiva de a trăi o eternitate în acest mod, chiar dacă ar fi existat nişte compensaţii pentru imobilitate şi companie, nu mă atrăgea deloc.

13

În timpul care mi-a mai rămas până la mijlocul lui decembrie am scris această povestire. Apoi, am tradus-o cu ajutorul unui

xenolingvist într-o limbă pe care acesta o considera uşor de descifrat de către orice creatură suficient de umană pentru a putea pricepe faptele relatate. Chiar şi de către Fwndyri, poate. Sunt destul de umani pentru a vrea să elimine o specie rivală.

Privesc foile acoperite de scris, în engleză pe partea stângă şi o amestecătură de puncte, pătrăţele şi triunghiuri în dreapta. Ambele părţi mi s-ar fi părut la fel de enigmatice acum câţiva ani.

Povestea lui White Hill va fi adăugată unei cărţi obişnuite, care debutează cu nişte principii de bază ale matematicii, cu puncte, pătrăţele şi triunghiuri şi apoi trece la fizică, chimie, biologie. Poţi să ajungi de la biologie la sufletul omului? Nu pot decât să sper că aşa ceva este posibil. Dacă aceste rânduri vor fi citite de ochi străini, la mult timp după ce a pierit şi ultima suflare de om, sper că nu va fi considerată ca indescifrabilă.

Aşa că voi da şi această ultimă foaie translatorului şi apoi voi livra întreaga povestire doamnei care o va transcrie pe foi de platină, care vor fi puse la loc sigur, la bordul transportorului. Ar putea să reziste şi un milion de ani, zece milioane sau chiar mai mult. După ce Soarele va fi scrum, iar transportorul nu va fi decât un bloc de gheaţă care adăposteşte o mie de bucăţi de carne îngheţată, ea va trăi prin povestirea mea.

Acum treaba mea este terminată. Mă duc afară, să-mi găsesc liniştea.

ÎN VREMEA LUI SATURN

William Barton

William Barton s-a transformat, fără prea mare fanfară, într-un scriitor de marcă în domeniul literaturii SF, în ultimii zece ani. A publicat mai multe romane şi câteva nuvele, dar fără a atrage atenţia asupra sa. Povestirea de faţă face parte din *Antologia Extraordinarului,* editată de Kim Mohan, care, de asemenea, a mai alcătuit şi ultimul număr al uneia dintre cele mai vechi antologii ştiinţifico-fantastice pe anul 1995. „În vremea lui Saturn” este o povestire de istorie alternativă, despre ştiinţa viitorului şi călătoriile spaţiale, desfăşurată parţial în viitor, ceea ce este destul de dificil de realizat. Foloseşte modelul atât de cunoscut al „aducerii aminte” cu mult succes, realizând o bucată de literatură ştiinţifico-fantastică de excepţie.

✶✶✶

La idele lui octombrie 1974, pilotul de aselenizare Nick Jensen traversă litosfera lunară sub un cer negru şi inexpresiv, nu departe de polul nord al Lunii. Totul i se părea straniu în ceea ce priveşte locul acesta; nu semăna deloc cu celelalte şase locuri de aterizare. Poate aducea puţin cu Taurus-Littrow, dar…

Umbre alungite se desfăşurau pe suprafaţa întunecată, iar cărările negre se pierdeau în depărtare, dincolo de pereţii craterelor; fiecare bucată de stâncă genera un soi de deget de umbră care indica direcţia opusă Soarelui, acesta nefiind decât un cerc de lumină aflat pe linia orizontului, în sud… Un indicator destul de vizibil atenţiona: AICI ÎNCEPE PENUMBRA. Iar cerul era la fel de înfricoşător la vedere. Pământul nu se vedea, dispăruse dincolo de orizont, pe măsură ce coborau panta dealului din continuarea pistei de aterizare.

Vocea pilotului aflat pe orbită, Ben Santori, îi pârâi în căşti, puţin defazată:

— Inerţia traiectoriei te-a deviat cu şapte kilometri.

Nick răspunse:

— Te-am recepţionat. Am ajuns la linia de demarcaţie între partea luminată şi cea neluminată de pe Black Hill.

Undeva sus, pe cerul negru şi inexpresiv, *Apollo 21* descriind

o traiectorie în jurul lui CSM *Nightwing* părea un fulg argintiu. Şi undeva acolo, departe, dincolo de acestea, lăsând în urmă două şiruri paralele de urme în praf, pe direcţia formaţiunilor montane Peary, modulul lunar Flamebird era un fruct auriu de-abia vizibil în decorul cenuşiu. Şapte kilometri. Era o cale destul de lungă pentru a fi străbătută pe jos, dacă nava s-ar fi stricat.

Era din cale-afară de norocos să se afle aici. După opt ani, care păreau că nu se mai termină, a fost acceptat în 1966 în rezerva de candidaţi astronauţi. Îi urmărise pe cei mai bătrâni decât el participând la cel de-al doilea sau al treilea zbor, Alan Shepard pe Lună, Walter Cronkite la televizor, încântat… Apoi Nixon închisese Laboratorul pentru cercetări privitoare la călătoria oamenilor în spaţiu al Forţelor Armate, apoi interzisese programul lunar destul de avansat Apollo, apoi şi puţinul rămas din aplicaţiile Apollo, cu excepţia lui *Skylab…*

Nick îi aruncă o privire fugară comandantului Stan Freeman de pe scaunul din stânga, care îşi întindea gâtul pentru a putea vedea peste marginea vizorului căştii de viceamiral inginer. Căştile acestea spaţiale, cu vizorul lor de aur erau o prostie. Ar fi trebuit să purtăm numai învelişul cel roşu rezervat celor care se aflau pe orbită.

— Cum stăm cu timpul?

— Ţinta va fi atinsă la momentul stabilit.

Vocea lui Freeman răzbătea prin căşti clară, dar stridentă, cu binecunoscutul accent de Chicago. Freeman fusese şi mai norocos, în tot ceea ce făcuse. Era primul om de culoare în spaţiu. Primul om de culoare pe Lună. Comandantul misiunii. Un as al ingineriei mecanice. Iubit de presă, intervievat de toată lumea şi ajuns celebru doar cu câteva ore înaintea lansării pe orbită.

Norocul nostru! Tânărul de culoare, sobru, ţinând un discurs în care elogia NASA, spusese că King ar fi fost mândru, întrucât el urmărea cu mare plăcere Star Trek, apoi binecuvântă misiunea şi, prin extensie, întregul program spaţial care fusese reiniţiat.

Au oprit motoarele la marginea umbrei, în apropierea unei culmi joase şi pereţii erodaţi ai unui crater adânc, îşi desfăcură centurile şi se ridicară din scaunele cabinei. Nick se clătină

puţin, restabilindu-şi echilibrul în costumul spaţial.

— Fii atent!

— Nu am nimic. Sunt doar puţin dezorientat din cauza călătoriei. Dar, chiar dacă aş cădea, tot nu ar avea nici o importanţă. Doar că mi-aş murdări costumul. Cu toate că sunt incomode şi greoaie ca naiba, cel mai mare defect al costumelor acestora de tip Apollo EVA este că te dezorientează.

— Eşti gata?

— După tine, MacDuff!

Comentatorul de ştiri pentru publicul de acasă ar fi apreciat aceste cuvinte. Un tip curajos, glumeţ, dintr-o bucată, reprezentantul nostru în spaţiu. Nick zâmbi de unul singur. Atunci, de ce continuau să sufere toţi de căderi nervoase după terminarea misiunilor? Devenise un fel de glumă în rândurile celor de la NASA. Du-te pe Lună. Apoi va urma casa de nebuni.

Coborâră în noapte.

— E cam întuneric aici.

Nick se mărgini să răspundă:

— Mda. Hai să stăm aici puţin ca să ne răcorim.

Păşiră în umbră, iar temperatura scăzu cu vreo sută de grade Kelvin. Câţiva paşi în plus ar fi dublat această scădere. Senzorii de pe orbită susţineau că temperatura minimă în adâncul craterului nu depăşea 100°K, dar teoriile susţineau că poate ajunge şi la 40°K. Costumele erau rezistente, dar nu invulnerabile.

Era o noapte încântătoare, luminoasă atunci când… Nick ridică vizorul de aur al căştii:

— Isuse!

— Ce… spuse Freeman ridicând vizorul propriei căşti şi privind în direcţia indicată.

Nu reuşi să emită decât o exclamaţie şoptită de încântare. Deasupra lor, cerul era invadat de lumina suavă a milioane de sori depărtaţi, ca nişte ace neclintite de lumină albă, albastră deschis, uşor roşiatică ici-colo, Calea Lactee asemenea unui râu de aur.

Ce noroc să fie aici! Şi toate acestea se datorau faptului că Morris Udall şi o grupare hotărâtă de conservatori au câştigat premiul pentru democraţie în locul Cruciadei pentru copii, o formaţiune guvernamentală, şi totul din cauză că Nixon e

paranoic şi s-a ocupat de afacerea Watergate, afacerea cu ajutorul căreia a pierdut alegerile.

Preşedintele Udall, prezent la inaugurare, declarase că forţele militare ale Statelor Unite vor părăsi Vietnamul imediat… „pentru că, fie că este bine sau nu, trebuia să se termine o dată cu scuzele şi să se facă ceva…”

Preşedintele Udall, stând în Biroul Oval, semnase un ordin expres de anulare a sistemului de transport spaţial iniţiat de Nixon şi reiniţiere a programului Apollo şi AAP, pentru că s-au cheltuit patruzeci de miliarde de dolari pentru construirea echipamentelor necesare. Hai să beneficiem de toate acestea înainte de a cumpăra altele”.

Şi, trei săptămâni mai târziu, proaspătul astronaut Nick Jensen fusese ales pentru primul echipaj al misiunii *Apollo 21. Apollo 17,* cu destinaţia Lună, număra 18 din cei mai mult de 20 de membri de la *Skylab 1.* Urmase un alt zbor spre Lună. Se aprobaseră încă zece zboruri pe Lună şi un nou *Skylab,* plus, între trei şi şapte misiuni AAP. Şi apoi? Ce mai contează? Vom avea ce face până în 1981…

Continuară să avanseze în întunericul din ce în *ce* mai adânc, cocoţându-se pe stânci, recoltând mostre, vorbind cu Santori de pe orbită şi, prin intermediul modulului de aselenizare, cu turnul de control.

— În regulă, să aprindem lanternele.

Acesta era un alt impediment. Erau şaptezeci de grade Kelvin în continuare, insuficient pentru a suprasolicita costumele, dar energia necesară pentru a pune în funcţionare noul sistem de iluminare ar fi terminat bateriile pe care le purtau în spate în mai puţin de patruzeci şi cinci de minute. Zece minute era limita de timp stabilită pentru a cerceta astfel de locuri.

Au aprins lumina. Fundul craterului se lumină în jurul lor, revelând diverse roci, praf, noroi şi nimic altceva.

Dezamăgire.

— Ia uite aici!

Nick îi indică ceva care arăta ca o muchie joasă a unui taluz negru, aflat lângă peretele abrupt din sudul depresiunii.

Îngenunche lângă acesta şi îl lovi uşor cu ciocanul.

— Cred că este destul de solid, orice ar fi!

— Ia o mostră şi hai să plecăm de aici. Locul ăsta e sinucidere curată.

Comentatorii vor avea ce să spună despre toate astea…

Nick lovi roca puternic, cu partea ascuţită a ciocanului, dislocând un bolovan. Ceva străluci foarte puternic. Ridică mostra şi o întoarse pe toate părţile. Piatra era de un alb opac, de culoarea cretei, deşi avea duritatea granitului, fără reţea cristalină, acoperită de o crustă neagră şi subţire.

Freeman îngenunche brusc în spatele lui, căutând pe bâjbâite, găsind şi studiind piesa personal, atent la luciul intens al suprafeţei ca de gheaţă.

— Bine! La mulţi ani, Nick!

Vara lui 1977. Cea mai grozavă perioadă din viaţa lui… Punct, Nu putea să existe niciun fel de dihotomie dickensiană în această privinţă.

Nick Jensen plutea legănat de sistemul de susţinere şi alimentare cu aer, la şase metri de cabina de comandă de pe *Apollo 29,* un sistem con-cilindru-con argintiu cu alb, agăţat deasupra asemenea unui braţ sclipitor al Pământului. Era o zi minunată pentru un viceamiral inginer. Puteai să zăreşti, la o distanţă de opt sute de kilometri dedesubt, albastrul strălucitor al Pacificului, sau chiar să urmăreşti straturile înguste de-a lungul dealurilor verzi din Hawaii. Dar nu era o privelişte la fel de frumoasă ca aceea de sus de tot.

Viking 1. Încă se mai distrau pe seama camerei de luat vederi ale cărei culori nu erau suficient de bine reglate.

— Doamne, arată exact ca Utah! Stai puţin să ne uităm de unde s-ar putea regla culorile…

O cască roşie de ivi prin uşa deschisă a cabinei de comandă şi vocea lui Amy Jordan se auzi foarte distinctă în căşti:

— Nick? Ar trebui să zărim Agena dintr-o clipă într-altă.

— Am înţeles.

Era un inginer deosebit de dotat şi avusese o contribuţie decisivă în proiectarea radio-telescopului, însă presa neglijase acest lucru, continuând să insiste pe tema micuţei drăguţe, care zbura în cabina strâmtă a capsulei lui Apollo, împreună cu doi bărbaţi şi întrebându-se cum avea să-şi rezolve problemele personale în faţa lor…

Încercase, oftând, să se explice: Este vorba de afaceri. Afaceri importante, iar noi toţi suntem nişte profesionişti, ne respectăm reciproc…

Ha, ha, ha... Afaceri... Sigur că da. Bineînţeles că era vorba de afaceri.

Nick lovi maneta de control pentru a comprima rezerva de aer pe care o purta în spate şi se întoarse uşor. La o distanţă de aproximativ trei metri, radio-telescopul plutea şi el, un dispozitiv concav pe care îl aduseseră în cabina de comandă demontat în prealabil, când, în mod obişnuit, o misiune de aselenizare ar fi trebuit să care stive de aparate de fotografiat şi un satelit special. La început, în urmă cu o săptămână, nu era decât o colecţie de cabluri şi diverse piese, plus o carcasă. Acum însă...

Capsula părea o floare strălucitoare, argintiu cu negru, plutind pe orbita Pământului, gata să-şi înceapă viaţa în spaţiu. Acolo... Motorul auxiliar Agena se zărea ca o scânteie de lumină, undeva la marginea câmpului vizual, în întunericul spaţiului.

— Îl văd.

— Cât de departe este?

Amy răspunse:

— Radarul susţine că este la zece minute de noi.

— În ordine. Hai să mergem la el.

O dată ce ar cupla motorul la telescop şi le-ar orienta pe orbită, ar putea să se întoarcă acasă... Isuse Cristoase, ce mult îi plăcea să fie în spaţiu, dar... să petreci două săptămâni înghesuit într-o cabină de mărimea unui vagon de marfă, împreună cu alte două persoane, oameni care miros puţin mai urât pe zi ce trece... Lucrurile astea puteau să-i taie cheful destul de repede.

O altă voce îi răsună în urechi, uşor alterată de defazare, ca un ecou al parcurgerii distanţei dintre două planete şi un satelit de comunicare:

— *Apollo 29,* raportează.

— Tu eşti, Jake?

— Afirmativ.

Jake Burnett era specialist de rangul trei în telecomunicaţii şi spera să ajungă aici, sus, într-o bună zi. Urmă:

— Îţi aduc la cunoştinţă că cei doi membri ai echipajului de pe *Soyuz L-4* au aterizat cu bine la marginea lui Oceanus Procellarum.

Aşa, deci, Bykovsky şi Leonov pe Lună.

— Le-a trebuit cam mult.

Şi le va fi de mare ajutor. Udall câştigase din nou alegerile şi continua să susţină programul ce se desfăşură în prezent, dar, mai devreme sau mai târziu, vom ajunge şi la alegerile din 1980 şi, o dată ce *Apollo 40* dispare…

Nimeni nu ştia ce avea să urmeze în continuare.

Burnett spuse:

— Să sperăm. Avem nevoie de această competiţie.

Acum puteau să spună aşa ceva: presa nu mai asculta discuţiile camaradereşti de pe orbită.

— Da. Mă întreb dacă *ei* ştiu asta.

— Probabil mult mai bine decât noi.

Amy Jordan interveni:

— Băieţi? Ajungem la întâlnirea cu Agena în patru minute. Să ne concentrăm asupra afacerii respective…

Afaceri. Numai despre afaceri era vorba.

Răspunse:

— Afirmativ. Am recepţionat.

La treabă.

1980. Sfârşitul primăverii.

Nick stătea pe iarbă, în spatele intrării de la Mosquito, nu departe de tribuna pentru VIP-uri, opusă celei rezervate presei, şi aştepta transpirând în soarele fierbinte al Floridei. Întotdeauna mă irită puţin… Reporterii participau acum destul de rar la lansări, iar ceasul care număra descrescător secundele nu era urmărit de nimeni uneori, chiar dacă era vorba de o călătorie pe Lună.

Luna? Hmm… Dacă ai văzut o lună, le-ai văzut pe toate… Anunţaţi-ne când sunteţi pregătiţi să plecaţi pe Marte. Sau, mai bine pe stele, ca la televizor…

Totuşi, astăzi sosiseră în număr destul de mare, umplând ochi tribuna presei, formând cozi lungi şi gălăgioase la uşile toaletelor şi înghesuindu-se în jurul tonetelor de hot dog, care fuseseră aduse special pentru această ocazie.

Nick se uită la ceas, apoi aruncă o privire spre uşă, de-a lungul căii de acces spre locul lansării. Deasupra navei persista un nor de fum, dar, în câteva minute, urmau să oprească această reducere de presiune, să închidă valvele şi să înceapă numărătoarea inversă.

Saturn 5M nu era o navă prea arătoasă. Nu era deloc arătoasă. Dar era vorba de viitorul nostru, în fond. Nu se putea vedea nici dispozitivul central de zbor, Saturn 5, diviziunile S-ID şi S-II, camuflate de patru motoare auxiliare ataşate. Nu se vedea decât S-VB-ul, care ieşea afară în vârf, un S-II modificat cu cinci J-2uri, reîncărcabile, care luaseră locul vechilor S-IVB-uri, şi care, susţineau o carcasă cu un aspect ciudat şi un diametru de treisprezece metri.

Putea să se dovedească a fi o mare greşeală faptul că foloseau o navă construită în premieră, pentru un zbor adevărat, fără a fi testată în prealabil. Cu o misiune importantă. Dacă una dintre îmbinările de montaj, care nu mai fuseseră folosite pentru o călătorie spaţială, se desface când nava începe să se înalţe, poate chiar după ce Q-maxim a fost atins, vom avea parte de o explozie destul de frumoasă acolo sus…

Bine că măcar nu existau oameni la bord. Era vorba numai de nişte bani pierduţi.

Nick cercetă din nou zona, observând abundenţa de VIP-uri, care veniseră să vadă lansarea. Actualul preşedinte Udall, participând alături de senatorul Jesse Jackson şi vice-preşedintele Mondale, care fusese desemnat succesorul lui Udall. Preşedintele venise să vadă roadele ultimei sale decizii, în problemele legate de spaţiul cosmic.

Fritz Mondale se uita în altă parte, prea puţin interesat de ceea ce se întâmpla, dar ştiind că trebuia să facă act de prezenţă, întrucât era şi el pe listele electorale. Preliminariile nu decurseseră prea bine. Nu va exista nici odată un preşedinte Mondale. Stătea chiar aşa de prost?

Se uită la bărbatul subţirel de lângă el. Guvernatorul Brown, care stătea lângă Gene Roddenberry, avea un ochean la ochi şi se uita insistent în direcţia navei, cu un fel de rânjet care îi dezvelea dinţii, sau poate că era doar o grimasă datorată încercării de a capta fiecare amănunt al priveliştii. Era destul de greu să-ţi dai seama cu… oricum, era un individ foarte ciudat.

Văzându-l pe guvernator trecând la braţ cu Linda Ronstadt, încercă să audă ce spuneau. Oare eu ce aş fi spus, cu o bucăţică aşa de bună la braţ? Îi povestea despre resursele uriaşe pe care le-am descoperit pe asteroizi, cum ar putea

acestea, să amâne criza mondială iminentă timp de secole. Poate că şi eu i-aş fi spus acelaşi lucru. Desigur.

Deci acesta era, poate, liderul democraţilor, un fost seminarist oarecare, ce încerca să pună mâna pe putere. Comentatorii politici se delectau cu acest subiect. Pentru că de cealaltă parte a balanţei, se părea că va fi Ronald Reagan. Se spunea că era lupta californienilor. Sau, mai bine, Moombeam contra lui Bonzo.

Isuse Cristoase!

Pe pista de decolare, nava nu mai fumega şi aburul stratului subţire de gheaţă se ridica uşor, pierzându-se în înălţimi.

— Treizeci de secunde, domnule guvernator.

Brown îşi luă binoclul de la ochi, dând la iveală cerculeţele roşii datorate apăsării excesive a acestuia.

— În ordine, Nick. Mi-ai garantat că va fi o lansare reuşită, nu-i aşa?

Era un surâs sardonic, al unui om care nu spune lucrurile aşa, întâmplător…

Nick aprobă cu o mişcare uşoară a capului.

— Da, „tot ce se poate”, domnule guvernator.

Brown rânji mai tare, recunoscând citatul.

— Vom vedea, spuse el, punându-şi binoclul la ochi, din nou. Spune-mi Jerry.

Crainicul anunţă prin staţie:

— T minus zece secunde.

Pe pistă, o strălucire portocalie se ivi în coloana de flăcări, alături de fumul înecăcios rezultat din arderea combustibilului de avion cu reacţie în oxigenul lichid. Linişte.

— … trei, doi, unu…

O explozie puternică de fum albicios, luând locul celui negru, formând un soi de nori în adâncul cărora focul galben ardea cu furie.

Saturn M5 părăsi pista, apoi păru că stagnează, clătinându-se vizibil; Nick îşi simţea greutatea răsuflării reţinute în piept, în timp ce inima îi bătea cu putere. Ah, Dumnezeule… Părea că îşi recapătă echilibrul, se îndreptă în mod vizibil, apoi se înălţă, se înălţă din ce în ce mai mult, lăsând în urmă o coloană de fum alb-cenuşiu, fum ce părea să izvorască de la baza rachetei…

Urmă un uruit asurzitor, câteva secunde de flăcări F-l, ca de

obicei, apoi şocul unui zgomot asemănător tunetului; ceva copleşitor de puternic îi apăsa pieptul, încercând să-l împingă înapoi. Fondul de şaisprezece milioane de lire pentru cele patru motoare auxiliare, alte şapte milioane şi jumătate pentru motoarele cu combustibil lichid, şapte sute de mii de lire pentru dotare, se îndreptau spre orbita inferioară a Pământului.

Nick se uită cu coada ochiului la guvernator. Capul lui Jerry Brown era lăsat pe spate, urmărind baza lunară care se îndrepta spre destinaţie, nu departe de Craterul Amundsen şi polul sud al Lunii. Se sprijinea de braţul lui Roddenberry, scuturându-l pe regizor destul de puternic. În timp ce râdea în hohote.

Nick îşi îndreptă privirea din nou spre Saturn 5M, ascultând zgomotul ca de tunet ce se diminua şi se gândi că, poate, preşedintele Brown ar vrea să-i dea drăguţei aceleia un asteroid de ziua ei. Şi, poate, că îl vom putea convinge să ofere fonduri pentru ansamblul nuclear S-VI care ar trebui ataşat pentru a obţine un Saturn 5N. Poate.

Dar ce spune guvernatorul?

— Mai vedem…

La sfârşitul verii lui 1984, Nick s-a întors pe Lună, călcând pe câmpia acoperită cu un fel de praf, nu departe de Staţia polară lunară 1, fără să reuşească să escorteze cum se cuvine VIP-ul de alături. Nu tocmai. Dar bătrânul se dovedise un personaj destul de interesant, determinându-i pe astronauţi să-l îndrăgească, în ciuda neplăcerilor iscate de tot acest program.

Un ziarist în spaţiu era o chestie destul de neplăcută, dar să trimiţi un asemenea ticălos pe Lună? Era un ordin venit de sus, dar mai revoltător decât aducerea acelei profesoare în spaţiu, la bordul lui *Skylab 3,* irosind un transport pe Apollo doar ca să stea ea acolo trei săptămâni. Şi acum alta, se irosea un zbor pe Lună…

Dar aşa decretase preşedintele Brown, probabil ca strategie a programului său electoral.

Începuseră să organizeze ceea ce se voia a fi un punct strategic, baza de sub Soare, o colecţie de module pe jumătate carbonizate, rămăşiţe împrăştiate peste tot,

dispozitive de captare a energiei solare, asemănătoare unor radare circulare şi concave, răsfirate în mod dramatic prin zonă; denivelările joase ce înconjurau craterul cilindric li se păreau tuturor că arătau ca nişte lanţuri muntoase golaşe, lipsite de viaţă.

Dar acum, bătrânul se dovedise cel mai eficient membru al echipajului. Ştia cum să instaleze camerele de luat vederi, cum să conecteze cablurile şi unde, cum să aşeze firele astfel încât să se poată trece peste ele, rostind comenzile cu o voce calmă şi joasă…

Aceeaşi voce liniştitoare şi înţeleaptă, pe care o ascultam de pe vremea când eram mic. Tocmai de aceea îl alesese şi Brown. De acord, era una dintre persoanele cu cap, din suita prezidenţială. Dole nu are nici o şansă.

Fusese o alegere înţeleaptă, dar noi toţi am fost împotrivă, mai ales când am aflat cine urma să meargă cu noi. Chiar aşa… un om la vârsta lui în spaţiu? Dar se apropie de *şaptezeci* de ani! Îţi dai seama ce înseamnă să fi înghesuit timp de trei zile într-o cabină, cu echipajul format din cei cinci membri al unui transport Apollo?

Sigur că se va simţi bine pe baza lunară, dar cum rămâne cu călătoria?

Bine, dar cel mai bătrân astronaut care încă mai zboară în spaţiu, are şaizeci şi trei de ani acum. Vrei să-l scoatem la pensie? Nu, dar… Dar tu, Nick? Vei împlini patruzeci şi trei de ani în toamna aceasta. Când crezi că ar trebui să te scoatem la pensie?

Brusc, m-am gândit la echipajul care va fi desemnat pentru apropiata călătorie pe Marte. Hmm… Speram că, într-un fel, mai eram în stare de aşa ceva câţiva ani…

Şi, la urma urmei, nu avusese nici o problemă până acolo. Nu se apropia de computerele de la bord, se uita pe fereastră, făcea mişcările de rigoare… nu avea rău de spaţiu, în timp ce celălalt pionier al spaţiului plutea pe fotoliu, chinuit în tăcere de starea de vomă…

Iar în timp ce stătea pe pista de decolare, la T minus treizeci de secunde, chicotise uşor spunând:

— Chestia asta îmi aduce aminte de Paris, într-un fel…

Paris.

— Desigur. Am ajuns acolo cu cei din Airborne. Am sărit

împreună cu ei, având cu mine o maşină de scris a naibii de bună…

Apoi, în timp ce stătea pe podeaua modulului lunar, aşa cum cerea regulamentul, cu mult sub nivelul la care se aflau ferestrele, în timp ce motorul huruia şi coboram spre punctul de aterizare, a scos la iveală un periscop din carton îndoit, o jucărie de copii, genul de lucru pe care îl mai puteai cumpăra, încă, doar cu 98 de cenţi, ridicându-l ca să putem vedea afară. Chestia asta ne-a cucerit, un fel de ingenuitate astronomică nevinovată, cum ar fi să-ţi iei la tine, pe furiş, un sandvici cu şuncă, la prima călătorie în spaţiu…

Acum, bătrânul se îndrepta spre el, legănându-se uşor.

— Sunteţi gata?

— Da, domnule. Spuneţi-mi doar unde să stau.

Bătrânul aruncă o privire de jur-împrejur, repede, ca un profesionist, oprindu-se pentru o clipă asupra camerei, apoi trasă un „X” în praf.

— Pe locul tău, Nick. Acum desfă vizorul căştii, pentru ca ai tăi să-ţi vadă mutra drăguţă.

Bătrânul rânji de sub mustaţa lui celebră.

— Şi spune-mi Walter, te rog…

Lumina roşie se aprinse ulterior şi bătrânul se întoarse pentru a da ochii cu lumea.

— 14 august 1984, spuse el. Bună seara. Sunt Walter Cronkite şi vă transmit în direct de pe suprafaţa Lunii…

Mai 1988.

Nick stătea, sau cam aşa ceva, în faţa telefaxului din modulul ştiinţific, cu degetele de la picior chircite în suporturile speciale, iar centura de siguranţă îi trecea peste genunchi. Era o poziţie destul de incomodă şi îi venea greu să poziţioneze cursorul mausului pe spaţiul alb.

Butonul «NEXT», dar… *clic-clic.*

Îţi tăia respiraţia. De necrezut. Programul Voyager 3 conţinea o serie de imagini clare, aproape reale, ca atunci când se desprinseseră de pe orbită, traversând, literalmente, prin ceaţa pufoasă ce se ridica din vulcanul sulfuros, colectând mostre din mers, până să aterizeze pe sol.

Clic-clic. Acum erau chiar la sol, cercetând relieful molcom şi gălbui, de câmpie. În depărtare, erupţia era estompată, iar

conul vulcanului era aproape invizibil pe fundalul cerului întunecat şi inexpresiv.
Clic-clic. Cristoase… Camera trecu în revistă împrejurimile, urcând apoi, mânuită cu atenţie de operator, în planul superior, în care se desluşea…
Jupiter, imensă şi înconjurată de inelul ei, o excrescenţă portocaliu închis într-o parte, şi soarele, din spatele ei, cu scânteierea lui firavă. Dar ia uite – acolo… Punctul acela verde crud trebuia să fie Amalthea, dar…
Imagini cu mine pe suprafaţa Lunii, îmbrăcat în costumul Apollo, special conceput pentru suprafaţa lunară, echilibrându-se pe câmpia acoperită cu un fel de pulbere galbenă, Jupiter deasupra mea pe cer, celelalte luni şi…
Nick clătină din cap uşor. Nu în viaţa asta, în orice caz. Nu se va întâmpla aşa ceva până când nu vom reuşi să concepem o tehnologie care să ne protejeze de radiaţiile mediului înconjurător. Când vom avea aşa ceva, vom putea să ne gândim la reactoarele Bussard şi la steaua pe care o vom vizita prima dată. Aş vrea…
Zâmbi de unul singur. Ia te uită şi la mine – îmi doresc să călătoresc pe stele. Brusc, îşi aminti de sine, de vremea când era doar un adolescent în ultimii ani de liceu, când, deschizând televizorul, îl auzise pe Frank Megee ţinând o cuvântare despre importanţa lui Sputnik. Mai auzise şi nişte experţi care spuneau că era posibil ca, într-o bună zi, un copil care atunci de-abia învăţa să meargă va fi în stare să păşească pe Lună. Incredibil. Şi, bineînţeles că primul om care a păşit într-adevăr pe Lună a fost un adult, care conducea deja un aparat de zbor cu reacţie…
Mută cursorul mausului pe bara meniului de sus, accesă comanda SELECTION, apăsă pe „V-4, G-IV Lander”. «NEXT» – Suprafaţa lui Callisto, văzută de aproape, era asemănătoare cu craterele înălţimilor de pe Lună. Peste Jupiter, inelele lui Van Alien. Poate că cineva va ajunge şi acolo în curând…
Poate. Dar nimeni nu ştia ce va face Jesse Jackson dacă va câştiga alegerile din toamna aceasta. Va continua programul? Îl va anula? Poate. Dar, pe de altă parte, nimeni nu ştia ce se va întâmpla în celălalt caz, când republicanii ar fi preluat puterea. J. Danforth Quayle? Isuse…
Oftă şi selectă opţiunea EXIT, strânse mausul şi-l aşeză într-

un buzunar lateral al monitorului şi se desfăcu din cureaua care îl reţinea în scaun. Toate acestea erau foarte interesante, dar mai avea şi treabă de făcut. Pluti spre ieşirea din faţă, apoi prin hol şi intră în modulul de comandă, unde Jack Burnett supraveghea panoul de comandă.

— Era şi timpul să ajungi, amice. Trebuie să mă duc de urgenţă la toaletă…

Nick zâmbi.

— Îmi pare rău. M-am uitat la pozele alea cu *Voyager…*

Jake se desprinse din fotoliul antigravitaţional şi se înălţă deasupra panoului de control, acoperind fereastra. Rânji şi clătină din cap visător:

— Noi amândoi. Ar fi ceva să mergem pe blestematul ăla de Jupiter împreună.

— Da.

Când părăsi încăperea, Nick se trânti în scaun, se fixă cu centurile de siguranţă şi se destinse, cercetând ecranele monitoarelor, asigurându-se că Dumnezeu era încă undeva acolo sus şi avea grijă de toate. În ordine. Apoi se lăsă uşor pe spate ca să privească pe fereastră şi să viseze cu ochii deschişi.

Jupiter, pentru Dumnezeu…

Iar camera se umplu de o lumină roşiatică şi plăcută, reflectată de suprafaţa unei planete de aceeaşi culoare, care se rotea uşor dedesubt. Ne apropiam de ea…

Valles Marineris se iviră la orizont ca o cicatrice enormă pe suprafaţa planetei Marte, ca şi cum un bolovan imens lovise astrul şi îl sfârtecase, gata să-i împrăştie intestinele în spaţiu. Părea o rană deschisă.

În patruzeci şi opt de ore voi fi acolo jos. Simţea un fel de zbor de fluturi în stomac. Poimâine ne vom aşeza tabăra pe muchia de nord a Coprates-ului. Eu, Jake şi Amy vom face prima incursiune umană pe aceste locuri. Ares avea destul combustibil pentru a face cinci escale. După aceea, fiecare membru al echipajului va coborî pe sol până când vor coborî toţi optsprezece.

Împreună cu mine, comandantul misiunii. Voi conduce prima expediţie la sol, voi coborî primul pe scară.

Se gândi la ce va trebui să spună despre răsăritul de soare de pe Marte.

Chiar dacă sfârşitul iernii şi începutul primăverii lui 1993 fuseseră incredibil de umede, cu ninsori abundente şi apoi o serie de furtuni şi ploi care căzuseră pe tot teritoriul ţării, de la vest către est, spre vară, vremea începu să se îndrepte, cerul înseninându-se cu precădere în sud-est. Florida se încălzea pe zi ce trece. Astfel, într-o dimineaţă însorită de iunie, Nick Jensen se afla în vârful tribunei oficiale, cu binoclul la ochi, privind cu atenţie şi aşteptând.

Pe pista de decolare, racheta nu părea cine ştie ce, după ce văzuse timp de câteva decenii şi mai bine 5M-uri şi N-uri masive, dar în faţa lui se afla chiar Saturn 5R şi… încărcătura sa? Nu, nu chiar, dar termenul păruse să se potrivească, timp de câteva secunde. Inspectându-l cu ajutorul binoclului, nu se putea abţine să nu simtă o undă de mânie care îl rodea de câţiva ani.

Făcuse parte din echipa care a pierdut meciul, asta era tot. Dar trebuia să se adune şi să meargă mai departe. Cea mai mare greşeală pe care o poate face cineva este să continue să se lupte pentru ceva, după ce una dintre părţi a fost proclamată câştigătoare. Fusese destul de grav că se certase în faţa preşedintelui Jackson, al cărui suport pentru programele spaţiale părea destul de sigur, la opt ani de când Brown le spusese: „La treabă, băieţi!”

Dar ar fi trebuit să construim SSTO, măcar demonstrativ… Să-l facem din piesele vechilor dispozitive S-IVB, care stau nefolosite în depozit pentru că nu se mai construiesc nave Saturn-5A. Cu motor aerodinamic, un scut adecvat, în sfârşit, o navetă spaţială adevărată…

Dar pierdusem partida.

Iar ei au construit chestia asta în schimb.

Aşa că, bună sau rea, iat-o!

În afară de sistemul Pad 39A, adăugat, Saturn 5R conţinea o variantă modificată a dispozitivului S-I, aşa numitul S-IG, cu motoarele F-IR, reproiectate la o scală de 90/110 cu o capacitate uşor îmbunătăţită, datorită faptului că cel de-al doilea dispozitiv era mult mai eficient decât combinaţia S-II/S-IVB/Apollo dinainte… şi aripile. Nişte aripi tip delta şi stabilizatori verticali, nişte orificii speciale pentru plierea dispozitivului de aterizare.

Un dispozitiv S-I îmbunătăţit, cu motoare auxiliare controlate prin radio…

Se spunea că era pierdere de vreme. Bani aruncaţi. Să cheltuieşti cele cinci miliarde de dolari pentru a concepe ceva nou, dotat cu tehnologie modernă. La naiba, chestia asta avea la bază tehnologia din 1950!

Dar cei care o proiectaseră nu făceau decât să râdă de aceste cuvinte, să se întoarcă apoi spre preşedintele Jackson, care nu mai ştia ce să creadă şi să spună că, de fapt, era vorba de 1930; chestia asta nu era foarte diferită de giganticul V-2, la urma urmei. Dar era o investiţie importantă, fără îndoială.

Şi, pe deasupra, ceva care părea o combinaţie între un X-15 şi un avion care transporta marfă, mult-lăudata navă spaţială a lui Max Faget, pictată în alb, asemenea unei păsări, care avea inscripţionat numele de Star Spear cu litere negre, lateral şi logo-ul rotund de la NASA pe ampenajul cozii.

Cele douăzeci de mii de lire cheltuite pentru dotări păreau o nimica toată în comparaţie cu cele şapte sute şi mai bine de mii irosite pe un 5M. Altfel spus, este vorba de o pierdere de două sute de dolari în comparaţie cu o mie cinci sute…

Pe pistă, vaporii de presiune încetară să se mai ivească deasupra rachetei, numărătoarea inversă începuse, motoarele fuseseră pornite, fumul negru şi flăcările roşii-portocalii izbucniseră cu furie şi prima navă din Sistemul de transport spaţial se ridică deasupra pământului, la douăzeci şi patru de ani după ce acest sistem fusese propus, cu şaptesprezece ani mai târziu decât se prevăzuse iniţial.

Flăcările alb-galbene care învăluiau turnul de lansare se datorau arderii kerosenului care îi ridicase pe cei şase membri ai echipajului şi încărcătura de produse de consum spre staţia spaţială. Bătrânul Max era convins că nava lui va zbura. Nick îşi luă binoclul de la ochi şi o privi îndepărtându-se până deveni doar o scânteie dincolo de ocean.

O licărire tremurătoare. Fulgul alb strălucitor de pe orbită, cu cele două motoare pe bază de hidrogen, M-l, separându-se, îndreptându-se spre orbită. În scurt timp, dacă totul se desfăşura fără nici o problemă, prima parte a navetei se va prăbuşi chiar pe noua autostradă. Atunci vom vedea ce-i cu investiţia importantă…

Isuse... Era acolo sus, zbura încă, îşi pierduse orice speranţă. Dar avea o grămadă de treburi de făcut. La naiba, nu am decât cincizeci şi doi de ani. Trebuie să mă pun pe treabă dacă vreau să mai plec... undeva.

Apoi, a fost toamna lui 2001, la numai patru zile de când Nick Jensen împlinise şaizeci şi unu de ani.

Stând în înghesuiala din cabina de control de pe *Discovery,* toţi şase erau îmbrăcaţi cu nişte costume speciale şi respirau şuierător prin valvele căştii, uşor, cu grijă, aşa cum respiri atunci când aştepţi ceva, eşti nerăbdător, dar încerci să-ţi păstrezi cumpătul. Nu se mai auzea nici o voce în căşti; toată lumea era în aşteptare. Tumul de control, aflat la o distanţă străbătută de undele radio într-o oră, nu avea cum să ştie dacă au murit sau trăiesc, decât mult mai târziu.

Poate că respiram pentru ultima oară înainte de a ne prăbuşi şi a ne carboniza.

Pe monitorul HDTV, Jupiter era o minge portocalie şi aproape inexpresivă datorită dimensiunilor reduse, întrucât încercau să păstreze imaginea reală, ca şi cum ar fi fost vorba de o simplă fereastră, Callisto semăna cu o sferă, aproape plină, aflată în aceeaşi fază ca şi planeta mamă.

I se părea la fel de strălucitoare ca şi Luna. Coeficientul de reflexie însă diferea foarte mult; nu avea niciun grad de comparaţie în afara lui Jupiter şi celelalte luni Galileene. După câteva zile de zbor interplanetar, spre Marte, apoi un asteroid, apoi aici, Luna nu i se mai părea decât o bucată de piatră lipsită de strălucire, în comparaţie cu Pământul cu sclipiri puternice de alb şi albastru.

Nu se împliniseră nici măcar treizeci de ani de când stăteam culcat în scaunul din dreapta al capsulei Apollo şi aşteptam să se termine numărătoarea inversă, aşteptam să fiu trimis pe Lună. Şi acum...

Aruncă o privire spre Amy Jordan, cealaltă veterană a echipajului, şi îi zâmbi prin vizorul căştii. Aceasta întinse mâna şi îi dezmierdă mănuşa, mai mult prin gestul în sine, căci nu-i simţea atingerea; apoi îi indică ecranul monitorului.

— T minus cinci minute...

— Cinci minute.

Ţinea o mână pe butonul de urgenţă, deşi computerul făcea

toată treaba, sau cel puţin aşa se întâmplase până acum, în ultimele unsprezece luni, de când dura această călătorie.

— Sunteţi bine cu toţii?

Cei mai tineri aflaţi în cabină îi confirmară în cor.

— Challenger?

Din nava cealaltă, vocea lui Jill Rodriguez se auzea cu greu prin staţia radio.

— Motorul pare a fi în ordine.

Pare. Vocea ei era puţin defazată, interferând cu radiaţiile emise de centura lui Jupiter.

— Trei minute.

Aşa se pare. Dar dacă motoarele principale nu pornesc, vom nimeri drept în mijlocul radiaţiilor centurii. Vom fi morţi în câteva minute. Iar navele goale ar continua să zboare prin spaţiu, atrase de forţa gravitaţională a lui Jupiter şi ar dispărea pentru totdeauna…

Ei, bine, nu. Nu avea să fie aşa. Aparatura electronică a navei va rezista pe toată durata călătoriei. Poate că inginerii de pe Pământ vor rezolva această situaţie şi ne vor reorienta spre casă, înapoi pe orbita Pământului. Şi vom putea fi înmormântaţi alături de prietenii noştri peste trei sau patru ani.

— Un minut. Modificările motorului au fost terminate.

Nu. Aş prefera să nu mă mai întorc nici odată acasă, dacă ar fi să se întâmple aşa ceva. Să stau acolo în frig şi întuneric…

Acesta este ultimul meu zbor. Voi avea şaizeci şi cinci de ani când voi ajunge acasă. Nu pot să-l mai păcălesc pe medicul de zbor la infinit…

— Trei, doi, unu…

Motorul porni, înfundându-i şi mai tare în fotolii, iar Discovery şi Challenger se lansară pe orbita lui Callisto.

Cei trei bătrâni stăteau pe veranda răcoroasă, iar briza oceanului sufla de undeva de jos. Se uitau la programul NASA Select, captând semnalul direct de la un satelit TDRSS, prin intermediul antenei parabolice de pe acoperiş. Jupiter se înfăţişa pe ecranul monitorului, portocaliu închis. Părea mai degrabă o privelişte prin fereastra unei nave vrăjite, decât o biată imagine televizată, iar Callisto era în faţa undeva, de un galben pal.

Timpul trecea, iar imaginile se derulau în continuare. Callisto

dispărea uşor din cadru pe măsură ce nava se apropia, pierzându-se dedesubt, pentru ca apoi să revină, întunecată, eclipsând Soarele. Într-un colţ al verandei clipea o cameră automată, care îi filma cu discreţie. În cazul în care cineva ar fi interesat…

Walter îi spuse:

— Îţi aminteşti când am participat la zborul *Apollo 11* împreună? Mi se pare că a trecut atât de mult timp de atunci…

Wally îi răspunse:

— Da. Dar, de fapt, nu au trecut decât treizeci şi doi de ani. Nu e deloc mult. De-abia au avut timp nepoţii să crească!

— Ai regretat vreodată că ai renunţat, după *Apollo* 7?

Wally ridică din umeri, privind ecranul cu atenţie, fără să se uite la cameră.

— Uneori. Dar trecusem deja de patruzeci de ani la vremea aceea. Trebuia să-i las şi pe cei mai tineri să zboare.

— Jensen a trecut de şaizeci de ani…

— Da. Iar Al Shepard a plecat pe Lună. Trebuie să ne facem datoria. Să ne facem alegerile…

Ecranul monitorului era roz întunecat; nu se putea distinge nimic, deşi ştiau că partea întunecată a lui Callisto va rămâne în urmă, atunci când nava înainta pe orbita arzătoare.

— E timpul…

Arthur ridică telecomanda generală a casei, cu ochii la ecranul televizorului.

— Aş vrea, spuse el, să fi fost acolo eu însumi, dar… Apăsă cu degetul mare unul dintre butoane şi, de undeva din interiorul casei, începu să se audă *Aşa grăit-a Zarathustra.*

— Dar asta ar trebui să ne fie de ajuns.

Cronkite şi Schirra zâmbiră în direcţia camerei, în timp ce, pe ecranul televizorului, Soarele răsărea deasupra orizontului lui Callisto.

INIŢIEREA PE KARHIDE

Sov Thade Tage em Ereb, din Rer Karhide, de pe Gethen

Ursula K. Le Guin

Ursula K. Le Guin este o scriitoare al cărei renume depăşeşte graniţele literaturii ştiinţifico-fantastice. Însă recunoaşterea ei s-a produs, o dată cu scrierile devenite clasice în domeniul SF-ului, *Mâna stângă a întunericului* şi *Deposedatul.* În ultimii trei ani, s-a remarcat încă o dată ca scriitoare de literatură fantastică, publicând povestiri extraordinare. În 1995, a publicat cel puţin cinci povestiri, toate destul de bune pentru a fi incluse în acest volum. În povestirea de faţă, o lucrare deosebită şi captivantă despre sex, Le Guin revine la decorul planetei hibernale din *Mâna stângă a întunericului.* „Iniţierea pe Karhide” apare în antologia originală editată de Greg Bear, *Legende noi.*

✶✶✶

Locuiesc în oraşul cel mai bătrân din lume. Cu mult înaintea regilor din Karhide, Rer era deja un oraş comercial şi loc de întâlnire pentru toate ţinuturile din nord-est, Câmpiile şi ţinutul Kerm. Rer a fost un centru cultural, un refugiu, reşedinţă a capetelor luminate, încă de acum cincisprezece mii de ani. Karhide a devenit o naţiune pe vremea regelui Geger, a cărui domnie a durat o mie de ani. Când s-au împlinit o mie de ani de domnie, Sedern Geger, Neregele, a aruncat coroana în Râul Arre din turnul palatului, punând capăt domniei. Apoi a început ceea ce ulterior s-a numit Secolul Verii, înflorirea lui Rer. Acesta s-a sfârşit atunci când cei din ramura Harge au preluat puterea şi au mutat capitala dincolo de munţi, în Erhenrang. Vechiul Palat a stat gol timp de secole. Dar a rezistat. Nimic din Rer nu se prăbuşeşte. Arre poate să inunde străzile subterane anual, în timpul Dezgheţului, viscolele pot aşterne un strat de zăpadă de cincizeci de metri, dar oraşul rezistă. Nimeni nu ştie cât de vechi sunt casele, pentru că au fost reconstruite pentru totdeauna. Fiecare dintre ele se află în mijlocul propriei grădini, fără să fi luat în consideraţie poziţionarea celorlalte case, în imensitatea şi diversitatea lor, la fel de vechi ca şi

dealurile pe care sunt aşezate. Străzile suspendate şi canalele se intersectează deasupra. Rer este tot numai colţuri. Se spune că cei din ramura Harge au părăsit oraşul pentru că se temeau de ceea ce putea să fie după colţ.

Timpul se scurge altfel pe aceste locuri. Am învăţat la şcoală cum Orgota, Ekumen şi alte popoare măsoară trecerea anilor. Ei denumesc anul în care a avut loc un anume eveniment ieşit din comun, Anul Unu, şi continuă să numeroteze anii crescător, începând de la acesta. Aici este întotdeauna Anul Unu. La cumpăna dintre ani, Anul Unu devine anul-trecut, anul-viitor devine Unu şi aşa mai departe. Este la fel ca şi cu Rer: totul se schimbă permanent, dar oraşul rămâne acelaşi.

Când aveam paisprezece ani (în Anul Unu, cu cincizeci de ani în urmă), am trecut pragul spre maturitate. În ultima vreme, m-am gândit foarte mult la această întâmplare.

Vremurile erau cu totul şi cu totul altfel. Cei mai mulţi dintre noi nu văzuseră nici odată un extraterestru, cum îi numeam atunci: Ascultasem, poate, transmisiunile interplanetare la radio, iar la şcoală văzusem poze cu extratereştri – cei care aveau păr de jur-împrejurul gurii păreau cei mai fioroşi, dar şi cei mai dezgustători. Cele mai multe poze ne dezamăgeau. Semănau prea mult cu noi. Nici măcar nu se observa că erau permanent în perioada de reproducere. Femeile extraterestre ar fi trebuit să aibă sâni enormi, însă mama mea adoptivă, Dory, avea sâni mult mai mari decât femeia din poze, când Apărătorii Credinţei i-au expulzat din Orgoreyn, iar regele Emran s-a implicat în Războiul de Graniţă şi a pierdut Erhenrang, chiar şi atunci când navele lor au fost scoase în afara legii şi obligate să se refugieze la Estre, în Kerm, Ekumenii nu au făcut altceva decât să aştepte. Au aşteptat două sute de ani, la fel de răbdători ca şi Handdara. Au făcut un singur lucru: ne-au răpit tânărul rege pentru a pune la cale un complot şi apoi ni l-au înapoiat şaizeci de ani mai târziu pentru a pune capăt regimului dezastruos al propriului lui copil. Argaven XVII este singurul rege care a domnit patru ani înaintea moştenitorului său şi patruzeci de ani după acesta.

Anul în care m-am născut eu (Anul Unu, acum şaizeci şi patru de ani), a fost anul în care a început a doua domnie a lui Argaven. Când am început să mai observ şi altceva în afară de degetele mele de la picioare, războiul se sfârşise, iar vestul

învins redevenise parte din Karhide.
Capitala se mutase înapoi la Erhenrang şi cea mai mare parte a stricăciunilor suferite de Rer, ca urmare a cotropirii lui de către Emran, fuseseră reparate. Vechile case fuseseră reconstruite încă o dată. Vechiul Palat fusese fortificat. Argaven al XVII-lea îşi recuperase tronul în mod miraculos. Totul era la fel ca înainte, aşa cum trebuia să fie, normal, ca pe vremuri – cum spunea toată lumea.
Acei ani au fost într-adevăr tihniţi, un răstimp de refacere înainte ca Argaven, primul gethenian care a părăsit planeta, să ne predea ekumenilor; înainte de a deveni noi, şi nu ei, extratereştrii pe propria noastră planetă. Pe vremea când eram copil, trăiam aşa cum se trăia în Rer dintotdeauna. Era specificul acelei lumi fără de timp, lumea de după colţ, lumea la care mă refer şi încerc să o descriu pentru cei care nu au mai apucat-o. Şi totuşi, pe măsură ce scriu toate acestea, observ că nu s-a schimbat nimic, că este cu adevărat Anul Unu întotdeauna, pentru fiecare copil care ajunge la vârsta majoratului, pentru fiecare tânăr care iubeşte.

Erau câteva mii de oameni în cartierele Ereb, iar dintre aceştia, o sută patruzeci locuiau în cartierul meu, Ereb Tage. Numele meu este Sov Thade Tage em Ereb, după felul cum se denumeau locuitorii din Rer, tradiţie care s-a păstrat. Primul lucru de care îmi aduc aminte este un loc întunecos, plin de zgomote ciudate şi umbre. Mă ridic şi străbat o zonă de lumină aurie pentru a mă scufunda din nou în întuneric. Îngrozită, urlu. Sunt prinsă de cineva şi ţinută foarte aproape, în braţe; plâng; o voce atât de apropiată încât pare a veni din mine îmi şopteşte uşor:” Sov, Sov, Sov!”. Iar apoi, îmi este dat ceva minunat să mănânc, ceva atât de dulce şi atât de gustos, încât nu cred să mai mănânc vreodată ceva mai bun…
Cred că una dintre rudele mele mai bătrâne m-a aruncat de colo-colo, iar mama m-a împăcat cu o felie de prăjitură tradiţională. Mai târziu, când am devenit şi eu o rudă mai mare, obişnuiam să aruncăm bebeluşii de la una la alta, ca pe nişte mingi; aceştia urlau întotdeauna, de teamă sau de plăcere, sau din ambele motive. Era singurul mod de a zbura pe care l-au cunoscut cei din generaţia mea. Aveam sute de termeni diferiţi pentru felul în care ningea, fulgii pluteau în

aer, coborau, străluceau şi se legănau; pentru felul în care norii se mişcau, gheaţa aluneca pe apă, pentru felul în care bărcile navigau; dar nu aveam cuvântul care să reprezinte zborul. Nu încă. Aşa că nu îmi amintesc să fi auzit de” zbor”. Îmi amintesc doar că m-am ridicat prin lumina aurie.

Casele familiilor din Rer sunt dispuse în jurul unui hol imens. Fiecare are câte un balcon interior, rotunjit în spaţiul respectiv; atât camerele, cât şi restul, toate, se numesc „balcoane”. Familia mea ocupa cel de-al doilea balcon din Ereb Tage. Eram foarte numeroşi. Bunica mea născuse patru copii şi fiecare dintre ei aveau, la rândul lor, copii, aşa că aveam o mulţime de verişori, o soră mai mică şi una mai mare.

— Cei din familia Thades se împerechează întotdeauna ca femei şi rămân însărcinate de fiecare dată, îi auzeam pe vecini spunând, cu invidie, dezaprobare sau admiraţie.

— Şi nici odată nu îşi păstrează perechea, a adăugat altcineva.

Prima afirmaţie era exagerată, dar cea de-a doua era adevărată. Niciunul dintre noi, copiii, nu avea tată. N-am ştiut până foarte târziu cine fusese cel care mă concepuse şi nu m-am gândit nici odată la asta. Ca un adevărat clan, cei din familia Thade preferau să nu aibă de-a face cu intruşi, fie ei şi vecini. Dacă cei tineri se îndrăgosteau de alţii şi începeau să plănuiască să se împerecheze şi să facă un legământ, Bunica şi mamele erau foarte categorice:

— Împerechere cu legământ, dar ce, credeţi că sunteţi de viţă nobilă? Vă daţi aere? Casa pentru întâlniri a fost destul de bună pentru mine şi va fi destul de bună şi pentru voi, le spuneau mamele copiilor îndrăgostiţi şi îi trimiteau pentru o vreme departe, la casa de la ţară, pe Domeniul Ereb, să lucreze pământul până le va trece cheful de dragoste.

Aşa că, pe vremea când eram copil, eram membrul unei turme, unei şcoli, unui roi care se perinda prin toate camerele, sus-jos pe scări, munceau împreună, învăţau şi îngrijeau copii la grămadă – după metoda proprie – şi-i terorizau pe locatarii mai liniştiţi cu mulţimea şi gălăgia lor. Din câte ştiu, eram destul de inofensivi. Nebuniile noastre nu depăşeau regulile bunului simţ din vechiul cartier, pe care nu le consideram constrângeri, ci un fel de protecţie, un zid care ne făcea să ne

simţim în siguranţă. Singura dată când am fost pedepsite, a fost atunci când verişoara mea Sether a venit cu ideea de a face un nod la o frânghie lungă, pe care o găsisem atârnată de balconul de la etajul doi, şi de a sări ţinându-ne de nodul respectiv.

— Eu sunt prima, a spus Sether.

A fost o altă încercare nereuşită de a zbura. Balustrada şi piciorul lui Sether s-au reparat, dar restul clanului a fost obligat să cureţe toaletele, toate toaletele din cartier, timp de o lună. Cred că s-au gândit că venise vremea ca tinerii Thade să înveţe ce înseamnă disciplina.

Deşi nu îmi dau seama cum eram când eram mică, cred că, dacă aş fi avut de ales, mi-ar fi plăcut să fiu mai puţin gălăgioasă decât colegii mei de joacă, dar la fel de nesupusă regulilor. Îmi plăcea să ascult radioul şi, în vreme ce restul se zbenguiau în holul central în timpul iernii, sau afară, pe străzi, vara, eu mă ghemuiam după patul din camera mamei ore întregi, ascultând radioul în surdină pentru ca rudele mele să nu ştie unde mă aflam. Ascultam orice, cântece, piese de teatru, poveşti, ştirile de la palat, analizele culturii de grâne, buletinele meteorologice detaliate. Ascultam toată ziua, iarna întreagă, vechi legende despre vampirii zăpezii, trădători perfizi şi ucigaşi cu topoare însângerate, care mă urmăreau toată noaptea de nu mai puteam să dorm şi trebuia să mă strecor în patul mamei pentru a mă simţi în siguranţă. Deseori, sora mea mai mică se afla deja acolo, în întunericul cald şi primitor. Dormeam înlănţuite ca într-un cuib.

Mama mea, Guyr Thade Tage em Ereb, era impulsivă, bună la suflet şi nu prea reuşea să ni se impună nouă, celor trei copii ai ei, dar veghea asupra noastră. Membrii familiei Thade se ocupau cu toţii de comerţ, în magazinele şi atelierele din Ereb, fără a avea prea mulţi bani de cheltuială sau chiar deloc; când aveam zece ani, Guyr mi-a adus un aparat de radio, unul nou şi mi-a spus destul de tare să audă şi celelalte rude ale mele:

— Nu trebuie să-l împarţi şi cu ceilalţi.

L-am păstrat ca pe o comoară ani de zile şi, într-un târziu, l-am „împărţit” cu propriul meu copil.

Astfel, a trecut an după an, iar eu am crescut în căldura şi siguranţa oferită de o familie şi de un cartier care respecta tradiţiile, învăluit în sistemul atemporal al obiceiurilor,

activităţilor şi relaţiilor interumane, iar acum, după atâta timp, reuşesc cu greu să deosebesc un an de altul, sau pe mine de ceilalţi copii: până când am împlinit paisprezece ani.

Motivul pentru care vecinii mei îşi amintesc acel an a fost celebra petrecere cunoscută sub numele de Sărbătorirea Pauzei Eterne a lui Doris. Mama mea adoptivă, Dory, nu se mai supunea ritualului împerecherii începând cu iarna aceea. Unii nu făceau nimic în aceste momente; alţii îndeplineau un anumit ritual la Citadelă; unii stăteau câteva luni acolo sau definitiv. Dory, care nu avea o fire prea studioasă, a spus:

— Dacă nu mai pot avea copii, nu mai pot face sex şi trebuie să îmbătrânesc şi să mor, măcar pot să dau o petrecere…

Îmi vine destul de greu să relatez această poveste într-o limbă care nu are pronume pentru, ci numai pronume masculine şi feminine. În ultimul an al împerecherii, datorită schimbărilor hormonale, mulţi tind să participe la acest ritual ca bărbaţi; lui Dory i se întâmpla aşa ceva de un an de zile, aşa că o voi numi pe Dory „el”, deşi în cazul de faţă, problema era că nu mai putea să fie nici odată un el sau o ea.

În orice caz, petrecerea a fost grozavă. A invitat pe toată lumea din vecinătate şi din două cartiere apropiate, şi a durat trei zile. Fusese o iarnă lungă, iar primăvara, deşi pe sfârşite, era foarte rece; oamenii îşi doreau ceva nou, ceva palpitant. Am gătit timp de o săptămână şi am umplut cămara cu butoaie de bere. Mulţi dintre cei care tocmai se aflau în pragul sfârşitului activităţii sexuale, sau deja trecuseră de acest prag, şi nu făcuseră nimic la vremea respectivă, au venit să i se alăture în ritual. Aceasta este o amintire destul de vie: la lumina focului, holul central pe trei nivele, un cerc de treizeci sau patruzeci de persoane, toate de vârstă mijlocie sau bătrâne, cântând şi dansând, în ritmul tobelor. Erau cuprinse de un soi de energie nestăvilită; părul lor cărunt era despletit şi răsfirat şi loveau podeaua de parcă ar fi vrut să o străpungă cu picioarele; vocile lor erau joase, grave şi puternice; râdeau. Tinerii care îi priveau erau palizi şi îngânduraţi. Mă uitam la dansatori şi mă întrebam de ce sunt aşa de fericiţi. Nu sunt bătrâni? De ce se poartă ca şi cum s-ar fi eliberat de ceva? Atunci cum era, oare, acest ritual al împerecherii?

Nu mă mai gândisem la aşa ceva înainte. Ce sens ar fi avut? Până la majorat nu avem niciun gen sexual şi nici o legătură

cu sexualitatea, iar hormonii nu ne supără deloc. De asemenea, în cartierele oraşului nu vedeam adulţi în timpul ritualului. Îşi luau la revedere şi plecau. *Unde este Maba? La Casa pentru întâlniri, dragă; acum taci şi mănâncă-ţi grişul. Când se întoarce Maba? Curând, dragă.* Şi, în câteva zile, Maba s-a întors, somnoroasă şi strălucitoare, proaspătă şi epuizată. *E ca şi cum ai face o baie, Maba? Da, draga mea, puţin. Tu ce ai mai făcut cât timp am lipsit?*

Bineînţeles că ne jucam de-a împerecherea, pe vremea când aveam şapte sau opt ani. Aici era Casa de întâlniri, iar eu eram femeia. Ba nu, eu eram. Nu, eu eram, că mie mi-a venit ideea! Ne frecam unul de altul şi ne rostogoleam cu chiote de râs şi uneori ne îndesam o minge sub tricou şi pretindeam că eram gravide, apoi năşteam şi mai apoi ne jucam cu mingea. Copii se joacă întotdeauna imitând activităţile adulţilor, însă jocul de-a împerecheatul nu era cine ştie ce… Adesea se sfârşea printr-o partidă de gâdilat. Iar majoritatea copiilor nici măcar nu se gâdilă până la maturitate.

După petrecerea lui Dory, am fost de serviciu la creşa din cartier toată Tuwa, ultima lună de primăvară; iar o dată cu venirea verii mi-am început ucenicia într-un atelier de mobilă, sub supravegherea unui tutore de gradul trei. Îmi plăcea să mă trezesc dimineaţa devreme şi să traversez oraşul în mare viteză, pe străzile suspendate sau pe acoperişuri; dezgheţul întârziat umpluse străzile cu apă; aceasta era destul de adâncă pentru caiace sau gondole. Aerul era clar şi nu adia nici o suflare de vânt; soarele răsărea de după vechile turnuri ale Nepalatului, roşu ca sângele, iar apa şi ferestrele oraşului aveau reflexe purpurii şi aurii. În atelier era un miros înţepător şi dulceag de lemn proaspăt tăiat; oamenii mari, care lucrau din greu, cu răbdare şi dăruire, mă tratau ca pe egala lor. Îmi spuneam că aceasta dovedea că nu mai eram copil. Eram o persoană adultă, care muncea.

Dar de ce îmi venea tot timpul să plâng? De ce îmi era tot timpul somn? De ce mă înfuriam pe Sether? De ce Sether continua să se ciocnească de mine şi să îmi spună „A, îmi pare rău…” cu vocea aceea răguşită? De ce eram aşa de neîndemânatică cu strungul electric din cauza căruia am stricat şase picioare de scaune unul după altul?

— Ia copilul ăla de la strung, ţipase bătrânul Marth, iar eu,

auzind aceste cuvinte, am plecat furioasă pe această mare umilinţă. Nu voi deveni nici odată tâmplar, nu voi fi nici odată adultă… şi, la urma urmei, cui îi pasă de şase picioare de scaun?

— Vreau să lucrez la grădini, le-am spus mamei şi bunicii.

— Termină-ţi ucenicia şi vei putea să grădinăreşti vara viitoare, a spus bunica, iar mama a aprobat cu o mişcare a capului.

Acest sfat înţelept mi s-a părut plin de cruzime, o dovadă a lipsei lor de dragoste pentru mine, o condamnare la disperare. M-am bosumflat şi am început să protestez.

— Ce nu-ţi place la atelierul de tâmplăriei? M-au întrebat cei mari după câteva zile de bosumflare şi proteste.

— De ce trebuie să fie şi proasta de Sether acolo? Am urlat eu.

Dory, care era mama lui Sether, ridică o sprânceană şi zâmbi.

— Te simţi bine? M-a întrebat mama altă dată, când m-a găsit aplecată peste balustradă după ce venisem de la muncă, iar eu i-am răspuns printre dinţi:

— N-am nimic.

Apoi am fugit la baie şi am vomitat.

Îmi era rău. Mă durea tot timpul spatele. Capul mă durea şi el şi mă simţeam ameţită şi greoaie. Ceva pe care nu-l puteam localiza, o parte a sufletului meu, mă durea acut şi dezolant fără încetare. Mă temeam de mine însămi: de lacrimile mele, de furia mea, de răul pe care îl simţeam, de trupul meu incomod. Nu-mi mai recunoşteam corpul, nu mă mai recunoşteam pe mine. Mi se părea că am de-a face cu ceva străin, ca şi cum aş fi purtat o haină urât mirositoare care nu mi se potrivea, greoaie, care aparţinuse unei alte persoane care murise. Nu era a mea, nu era deloc a mea! Prin sfârcuri simţeam un fel de ace dureroase, fierbinţi ca focul. Când mă crispam de durere şi îmi încrucişam braţele pe piept, mi se părea că toată lumea observa ceea ce mi se întâmpla. Toată lumea îmi simţea mirosul. Miroseam a acru, un miros puternic, ca de sânge, ca pielea proaspăt jupuită de animal. Clitopenisul mi se dilata uneori, iar alteori se micşora aşa de tare încât mă durea atunci când urinam. Labiile mă mâncau şi se înroşiseră ca şi cum mă ciupiseră un roi de insecte. Ceva mi se mişca undeva în burtă, ceva monstruos creştea în mine. Îmi era

groaznic de ruşine. Muream.

— Sov, îmi spuse mama, aşezându-se alături de mine pe pat, cu un zâmbet curios, tandru şi complice, ce-ar fi să alegem ziua pentru ritualul împerecherii tale?

— Dar nu sunt în perioada de împerechere, am sărit eu cu gura.

— Nu, răspunse Guyr. Dar cred că vei fi luna viitoare.

— Ba nu voi fi!

Mama mi-a dezmierdat părul şi mâinile. Ne formăm unul pe celălalt pentru a fi umani, spun bătrânii când îşi dezmiardă copii sau pe altcineva, cu aceste mângâieri prelungi şi duioase.

Într-un sfârşit, mama reluă:

— Va veni şi rândul lui Sether. Dar cred că aceasta se va întâmpla cu o lună sau două mai târziu, după tine. Dory spunea să organizăm un dublu ritual, dar eu cred că tu trebuie să ai ziua ta proprie, atunci când vei fi gata.

Am izbucnit în lacrimi şi am plâns îndelung.

— Dar nu vreau nici o asemenea zi. Nu vreau! Vreau doar să plec de-aici…

— Sov, a zis mama, dacă vrei, te poţi duce la Casa de întâlniri din Gerodda Ereb, unde nu vei cunoaşte pe nimeni. Dar cred că ar fi mai bine aici, unde te cunoaşte toată lumea. Le-ar face mare plăcere. Se vor bucura pentru tine. Bunica va fi aşa de mândră de tine! „Ai văzut-o pe nepoata mea, Sov, ai văzut ce frumuseţe, ce mai *mahad!”* Toată lumea s-a săturat până peste cap să mai audă despre tine…

Mahad este un termen dialectal, specific Rer-ului; denumeşte o persoană puternică, frumoasă, generoasă şi integră; cineva pe care te poţi baza. Bunica mea cea severă, care ştia numai să comande şi să mulţumească, dar nu lăuda nici odată pe nimeni, să spună că sunt *mahad?* Era o idee care m-a uimit aşa de tare că lacrimile mi-au secat.

— Bine, am spus eu, disperată. Aici. Dar nu luna viitoare! Nu va fi timpul… Nu sunt gata.

— Lasă-mă să văd, a adăugat mama.

Destul de jenată şi temătoare, m-am supus. M-am ridicat şi mi-am desfăcut pantalonii.

Mama m-a cercetat rapid, dar cu mare atenţie, apoi m-a îmbrăţişat şi m-a anunţat:

— Luna viitoare, aşa cum am spus. Sunt sigură! Te vei simţi mult mai bine peste o zi-două. Iar luna viitoare, va fi cu totul şi cu totul altceva. Într-adevăr.

Aşa cum spusese, a doua zi mi-a dispărut durerea de cap şi mâncărimea aceea usturătoare şi, deşi am continuat să fiu obosită şi somnoroasă în cea mai mare parte a timpului, nu mai eram aşa de nepricepută şi neîndemânatică la lucru. După alte câteva zile, m-am simţit destul de bine în pielea mea, iar membrele îmi erau uşoare şi mobile. Doar dacă mă gândeam, încă mă mai stăpânea acea senzaţie ciudată, pe care nu o puteam localiza în nici o parte a corpului şi care uneori era foarte dureroasă, iar alteori doar ciudată, pe care îmi doream, aproape, să o retrăiesc uneori.

Vara mea, Sether şi cu mine, eram ucenice la acelaşi atelier de tâmplăriei. Nu mergeam la lucru împreună deoarece Sether încă mai şchiopăta după povestea aceea cu frânghia care se petrecuse cu câţiva ani în urmă şi o ducea cineva la lucru cu o barcă atâta timp cât mai era apă pe străzi. Când ecluza Arre a fost închisă, iar străzile s-au uscat, Sether a fost nevoită să meargă pe jos. Aşa că mergeam împreună. În primele zile nu prea am stat de vorbă. Încă mai eram supărată pe Sether pentru că nu mai puteam să fug prin răsăritul purpuriu, şi trebuia să merg în ritmul ei lent de infirmă, dar şi pentru că Sether se ţinea după mine tot timpul. Era întotdeauna lângă mine. Mai înaltă decât mine şi mai dibace la strung, cu părul ei lung şi auriu… Oare de ce vor unii să aibă părul atât de lung? Mi se părea că părul lui Sether îmi vine mie în ochi.

Mergeam spre casă, obosite, într-una din serile fierbinţi ale lui Ockre, prima lună a verii. Vedeam foarte bine că Sether şchiopăta, dar încerca să ascundă acest lucru sau să-l ignore şi să ţină pasul cu mine, cu spatele drept şi încruntată. M-a cuprins un val de admiraţie şi milă pentru ea, iar chestia aceea ciudată care creştea în mine, acea noutate din pântecele meu şi din sufletul meu se îndreptă către Sether cu durere şi duioşie:

— Participi la ritualul de împerechere? Am întrebat-o cu o voce răguşită şi stridentă, pe care nu mi-o mai auzisem nici odată.

— Peste câteva luni, a mormăit Sether fără să se uite la mine, încă băţoasă şi certăreaţă.

— La mine cred că va fi, adică eu voi face asta destul de curând.

— Aş fi vrut să pot şi eu, răspunse Sether. Să se termine o dată cu asta...

Nu ne priveam. Treptat, aproape insesizabil, mi-am încetinit mersul până când am reuşit să ne deplasăm alături, în pas de plimbare.

— Nu te simţi uneori ca şi cum ţi-ar lua foc sânii? Am întrebat eu fără să-mi dau seama de cele ce spuneam.

Sether făcu un gest afirmativ din cap.

După un timp, a fost rândul ei să mă întrebe:

— Dar când urinezi, nu ţi se pare că...

Am aprobat.

— Probabil că aşa arată extratereştrii, spuse Sether cu repulsie. Chestia asta care iese în afară şi se face aşa de mare... că te incomodează...

Am schimbat impresii şi ne-am comparat simptomele aproape un kilometru şi jumătate. Era o mare uşurare să poţi vorbi despre aşa ceva, să-ţi găseşti un tovarăş de suferinţă, dar era şi destul de înspăimântător să ne confirmăm suferinţele reciproc. Sether izbucni:

— Stai să-ţi spun ceea ce mă deranjează cel mai tare, de fapt, mă deranjează această dezumanizare. Să îşi bată joc de tine propriul corp, să-ţi pierzi controlul, nici măcar nu pot să mă gândesc la aşa ceva! La ideea de a fi nişte maşini de făcut sex. Toţi devin un posibil partener... Ştiai că cei aflaţi în perioada de împerechere înnebunesc şi mor dacă nu-şi găsesc un partener în aceeaşi situaţie? Că ar fi în stare să atace chiar şi persoane care şi-au încheiat activitatea sexuală? Propriile lor mame?

— Nu se poate, am răspuns eu şocată.

— Ba se poate. Mi-a spus Tharry. Un şofer de camion din High Kargav, care participase la ritualul împerecherii ca bărbat, avea rulota împotmolită în zăpadă, iar el fiind mare şi puternic, a înnebunit şi i-a tras-o colegului de cabină, care nu mai avea activitate sexuală şi care s-a ales cu răni grave încercând să se apere. Apoi şoferul a ieşit din perioada de împerechere şi s-a sinucis.

Povestea aceea oribilă mi-a readus senzaţia de greaţă şi nu am mai fost în stare să scot niciun cuvânt.

Sether urmă:

— Oamenii aflaţi în această perioadă nu mai sunt umani. Iar noi trebuie să facem aşa ceva, să devenim asemenea lor!

Acum frica aceea dezolantă şi chinuitoare fusese în sfârşit mărturisită. Dar nu era o uşurare nici să vorbeşti despre aşa ceva. Părea chiar şi mai monstruoasă când o descriam.

— E absurd, spuse Sether. Este un procedeu primitiv de a conserva specia. Oamenii civilizaţi n-ar trebui să se dedea la aşa ceva. Cei care vor să rămână însărcinaţi ar putea să facă acest lucru cu ajutorul injecţiilor. Ar fi şi mult mai sigur din punct de vedere genetic. Ai putea să alegi celălalt părinte al copilului. N-ar mai exista asemenea combinaţii între rude, oameni care să se culce cu cei de acelaşi sânge, ca animalele. De ce trebuie să ne comportăm ca nişte animale?

Mânia lui Sether m-a răscolit şi pe mine. Îi împărtăşeam opiniile. Mă simţeam şocată şi excitată de cuvântul „sex”. M-am uitat încă o dată, cu atenţie, la verişoara mea, la faţa ei îngustă şi rumenă, la părul ei cel lung şi strălucitor. Deşi era de aceeaşi vârstă cu mine, Sether părea mai mare. O jumătate de an de chinuri şi dureri din pricina piciorului fracturat înneguraseră şi maturizaseră copilul cel rău şi neastâmpărat, o învăţaseră ce era mânia, mândria şi răbdarea.

— Sether, am spus eu, ascultă-mă pe mine, asta nu contează, tu eşti umană, chiar dacă va trebui să faci chestia aia, sex. Eşti *mahad.*

— Getheny Kus, spuse bunica, prima zi din luna lui Kus, la jumătatea verii.

— Nu voi fi gata, am răspuns.

— Vei fi.

— Vreau să particip la ritual împreună cu Sether.

— Sether mai are de aşteptat o lună sau două. Va fi şi ea pregătită în curând. Totuşi, se pare că veţi participa la ritualul împerecherii în aceeaşi fază a lunii. Înainte ca luna să înceapă să crească. Aşa mi s-a întâmplat şi mie. Aşa că veţi putea să vă sincronizaţi mai târziu, tu şi cu Sether…

Bunica nu-mi mai zâmbise nici odată aşa, cu aerul acesta înţelegător, de parcă mă trata ca pe egala ei.

Mama mamei avea şaizeci de ani şi era micuţă şi brunetă, cu

şolduri late şi ochii senini, dar pătrunzători; făcea parte din branşa zidarilor şi era o autoritate recunoscută în cartier. Eu, egala acestei persoane formidabile? Pentru prima dată, m-am gândit că aş putea deveni mai umană şi nu mai puţin umană.

— Mi-ar fi plăcut, a mai spus bunica, să petreci această jumătate de lună la Citadelă. Dar este alegerea ta.

— La Citadelă? Am răspuns eu, luată prin surprindere.

Toţi cei din familia Thade erau Handdara, dar nu se remarcau deloc în această privinţă, participând numai la sărbătorile cele mari, murmurând rugăciunile de mulţumire superficial şi nepracticând disciplinele de rigoare. Niciuna dintre rudele mele nu mai fusese trimisă la Citadelă înainte de prima zi de împerechere. Ce se întâmpla cu mine?

— Eşti destul de isteaţă, spuse bunica. Tu şi cu Sether. Aş vrea să văd că veţi ajunge celebre într-o bună zi. Noi, cei din familia Thades stăm aici, în cartierul nostru, şi ne înmulţim ca iepurii. Dar e suficient? Ar fi un lucru bun ca unii dintre voi să se mai gândească şi la altceva decât la pat.

— Dar ce se întâmplă la Citadelă? Am întrebat eu, iar bunica mi-a răspuns deschis:

— Nu ştiu. Du-te acolo şi vei afla. Te vor învăţa. Te pot învăţa cum să controlezi ritualul împerecherii.

— Bine, mă duc, am răspuns eu cu hotărâre. Îi voi spune şi lui Sether că cei de acolo ştiu cum se poate controla ritualul. Poate că voi învăţa şi eu şi mă voi întoarce acasă ca să îi povestesc şi lui Sether.

Bunica mă privea aprobator. Acceptasem provocarea.

Bineînţeles că nu am învăţat cum se poate controla ritualul împerecherii în jumătatea de lună petrecută la Citadelă. Primele zile în care am stat acolo am crezut că nu voi reuşi să-mi controlez nici măcar dorul de casă. De la camerele noastre calde, primitoare şi întunecoase, pline cu oameni care vorbesc, dorm, mănâncă, gătesc, spală, se joacă, cântă, copii care aleargă, fac gălăgie, unde toată lumea este în mijlocul familiei, am ajuns în partea cealaltă a oraşului, într-o clădire imensă, curată şi rece, tăcută şi plină cu oameni străini. Erau politicoşi şi mă tratau cu respect. Eram înspăimântată. De ce era necesar ca o persoană de patruzeci de ani, care avea cunoştinţe despre discipline magice ce depăşeau limitele umanului, care ar fi fost în stare să umble în picioarele goale

pe grindină, să ghicească viitorul, ai cărei ochi erau cei mai înţelepţi şi cei mai senini din câţi văzusem, de ce era necesar ca un adept al Handdarei să mă respecte pe mine?

— Pentru că eşti atât de ignorantă, mi-a răspuns Ranharrer, Adeptul, zâmbind cu tandreţe.

Deoarece eram acolo doar pentru jumătate de lună, nu au încercat să-mi influenţeze natura ignorantă prea mult. Am practicat Nemersul mai multe ore pe zi şi începuse să-mi placă: aceasta a fost suficient pentru ei şi m-au lăudat:

— La paisprezece ani, majoritatea oamenilor ar înnebuni dacă ar fi nevoiţi să se mişte încet, mi-a spus maestrul meu.

În ultimele şase-şapte zile petrecute la Citadelă, mi-au reapărut unele simptome, durerea de cap, durerile chinuitoare, irascibilitatea. Într-una dintre dimineţile următoare, cearşaful patului din chilia mea liniştită şi sărăcăcioasă era pătat cu sânge. Am privit petele oripilată şi înspăimântată. Credeam că îmi scărpinasem labiile care mă mâncau aşa de rău în somn, până la sânge, dar, totodată, parcă ştiam ce fel de sânge era acela. Am început să plâng. Trebuia să spăl cumva cearşaful. Pângărisem acest loc unde totul era aşa de curat, auster şi frumos.

Un locatar mai bătrân m-a găsit frecând cu disperare cearşaful la spălătorie; nu a spus nimic, dar mi-a adus un fel de săpun care a scos petele. M-am întors în camera mea, de care mă ataşasem cu pasiunea celui care nu a ştiut nici odată ce înseamnă singurătatea şi m-am ghemuit pe patul fără aşternut, simţindu-mă mizerabil şi verificând din cinci în cinci minute să văd dacă nu sângerez din nou. Îmi era dor de timpul în care practicam Nemersul. Imensa clădire era împietrită în tăcere. Pacea ei mă cuprindea şi pe mine. Simţeam din nou sentimentul acela ciudat învăluindu-mi sufletul, dar de data aceasta nu mai era dureros; era un fel de dezolare asemănătoare asfinţitului, ca piscurile Munţilor Kargav care se zăreau în depărtare, în aerul clar al iernii. Era o imensă deschidere.

Ranharrer, Adeptul, ciocăni la uşă şi intră cu permisiunea mea, mă privi o clipă şi mă întrebă cu blândeţe:

— Ce e cu tine?

— Totul e bizar, am răspuns.

Adeptul zâmbi cu mulţumire şi îmi zise:

— Da, aşa este.

Acum înţeleg de ce Ranharrer îmi preţuia şi îmi respecta ignoranţa, în spiritul doctrinei Handdara. Atunci nu ştiam decât că, într-un fel sau altul, spusesem ceea ce trebuia şi fusesem pe placul unei persoane căreia voiam să-i fac o impresie bună.

— Noi vom cânta câte ceva, reluă Ranharrer. Poate că ai vrea să ne asculţi…

De fapt, urmau să cânte concertul psalmilor de vară, care se desfăşura timp de patru zile înainte de Getheny Kus, zi şi noapte. Cântăreţii şi toboşarii veneau şi plecau la orice oră, majoritatea cântând doar anumite sunete, din improvizaţiile nesfârşite de grup, ghidate doar de ritmul tobelor şi de indicaţiile melodice din Cartea Cântecelor, armonizându-se cu solistul, dacă acesta exista, La început, nu desluşeam decât un soi de textură muzicală complexă, un sunet ciudat, ca un bâzâit, care se suprapunea ritmului sofisticat al tobelor. Am ascultat până când m-am plictisit şi m-am hotărât că era ceva ce puteam şi eu să fac. Aşa că am deschis gura şi am articulat „Aah”, şi am auzit şi celelalte voci care scoteau aceleaşi sunete, până când mi-am pierdut propria voce pentru a nu le mai auzi decât pe toate celelalte, iar mai apoi numai muzica însăşi, ca o singură voce de argint zburând peste valuri, în contra curentului, scufundându-se, dispărând şi răsărind din nou… Ranharrer îmi atinse braţul. Era vremea cinei, cântasem de la Ora Trei. După masă, m-am întors la cor, şi m-am întors şi după prânz… Următoarele trei zile le-am petrecut acolo. Aş fi stat şi nopţile acolo dacă m-ar fi lăsat. Nu-mi mai era deloc somn. Eram cuprinsă de o energie subită, infinită, care nu mă lăsa să dorm. În cămăruţa mea, cântam de una singură sau citeam din poeziile ciudate ale Handdarei, singura carte pe care mi-o dăduseră; repetam Nemersul, încercând să ignor frigul şi căldura, focul şi gheaţa din corpul meu până la lăsarea serii, când puteam să cânt din nou.

Apoi a urmat sărbătoarea miezului verii, Ottormembod, şi a trebuit să mă întorc în cartierul meu şi să mă duc la Casa de întâlniri.

Spre surpriza mea, mama, bunica şi toţi cei mari au venit la Citadelă să mă conducă înapoi, purtând costume ceremoniale şi având un aer solemn. Ranharrer m-a încredinţat lor,

spunându-mi numai:
— Întoarce-te la noi!
Familia mea m-a escortat pe străzi în dimineaţa aceea fierbinte de vară; viile erau înflorite, parfumând aerul, grădinile erau pline cu flori şi fructe.
— Este o vreme perfectă, spuse bunica cu înţelepciune, pentru primul ritual de împerechere.
Cartierul mi se părea foarte întunecos în comparaţie cu Citadela şi parcă se mai micşorase. M-am uitat după Sether, dar era o zi lucrătoare şi era la atelier. Acest lucru mi-a creat impresia de vacanţă, ceea ce era chiar plăcut. Sus, în apartamentele balconului nostru, bunica şi bătrânele cartierului, mi-au înmânat, foarte formal, un nou set de haine, de la pantofi în sus, culminând cu un costum tradiţional brodat cu măiestrie. A avut loc un fel de discurs tradiţional în paralel, care nu avea nici o legătură cu Handdara, cred, ci cu obiceiurile cartierului; cuvintele erau foarte vechi şi ciudate, era un limbaj vechi de mii de ani. Bunica le rostea ca şi cum ar fi scuipat pietre şi îmi puse mantia tradiţională pe umeri. Toată lumea strigă „Haya!”
Toţi bătrânii, împreună cu o mulţime de copii mai mici decât mine, se înghesuiau să mă ajute să mă îmbrac cu hainele cele noi, de parcă eram rege sau bebeluş, iar unii dintre ei încercau să-mi dea sfaturi – „ultimul sfat”, cum îl numeau ei, pentru că, atunci când treci de prima împerechere, câştigi „shifgrethor”, iar sfaturile sunt considerate o insultă.
— Numai să stai departe de Ebbeche, îmi spuse cineva cu o voce stridentă.
Mama se supără şi îl repezi:
— Păstrează-ţi fixaţiile pentru tine, Tadsh!
Apoi mi se adresă mie:
— Nu-l asculta pe codoşul ăsta! Aberantul ăsta de Tadsh… Dar ia aminte, Sov…
Am luat aminte. Guyr mă conduse puţin mai departe de ceilalţi şi îmi vorbi pe un ton grav, cu o oarecare stânjeneală:
— Ai grijă că este foarte important cu cine vei fi prima dată…
Am înclinat aprobator din cap.
— Înţeleg, am răspuns.
— Nu, nu înţelegi, mă repezi mama uitând de stânjeneala iniţială. Încearcă să-ţi aduci aminte de ceea ce-ţi spun!

— Dar dacă… am continuat eu, iar mama aştepta răbdătoare, dacă voi participa la ritual ca femeie, am spus, eu nu… n-am să…

— A, răspunse Guyr. Nu te teme, va mai trece un an sau chiar mai mult până vei fi în stare să rămâi însărcinată. De data asta, nu trebuie să-ţi faci probleme în legătură cu aşa ceva. Ceilalţi vor avea grijă de tine, pentru orice eventualitate. Ştiu cu toţii că este primul tău ritual. Dar încearcă să ţii minte cu cine vei fi prima dată! Să te fereşti de Karrid, Ebbeche şi alţi câţiva.

— Haideţi o dată! Strigă Dory şi pornirăm din nou procesiunea, pe scări în jos, prin holul central, unde toată lumea aclama:

— Haya, Sov! Haya Sov! Iar bucătarii loveau băteau de zor în tigăile lor.

Aş fi vrut să mor. Dar ei păreau cu toţii aşa de bucuroşi, aşa de fericiţi pentru mine, făcându-mi urări de bine… voiam şi să trăiesc…

Am ieşit pe uşa vestică şi am traversat grădinile inundate de soare ajungând apoi la Casa pentru întâlniri. Tage Ereb împarte acest lăcaş cu alte două cartiere; este o clădire frumoasă, împodobită cu basoreliefuri lucrate în stilul Vechii Dinastii, erodate de cele câteva mii de ani care trecuseră peste ele. Pe treptele roşii de piatră, familia mea şi-a luat rămas bun de la mine, şoptindu-mi un „Fie ca întunericul să te ocrotească!” şi „Lăudat fie actul creaţiei!”, iar mama m-a împins spre intrare, care se spune că poartă noroc; i-am lăsat şi m-am îndreptat spre uşă.

Portarul mă aştepta; era o persoană care arăta destul de bizar, avea un fel de umilinţă nejustificată şi un ten palid şi iritat.

Acum am înţeles cine era acel „Ebbeche” despre care mă avertizaseră cu toţii. Nu îl mai văzusem propriu-zis nici odată, dar am auzit despre el. Era portarul Casei pentru întâlniri, un om jumătate mort, cum se numeau persoanele care se aflau tot timpul în perioada de împerechere, precum extratereştrii.

Se mai întâlneau, pe ici, pe colo asemenea persoane printre localnici. Unii dintre ei puteau fi vindecaţi; cei care erau irecuperabili sau preferau să rămână aşa, locuiau de obicei la Citadelă şi studiau disciplinele, sau deveneau portari. Era

convenabil atât pentru ei, cât şi pentru oamenii normali. La urma urmei, cine altcineva ar vrea să locuiască într-o casă de întâlniri? Dar existau şi dezavantaje. Dacă veneai aici gata pentru împerechere, iar prima persoană pe care o întâlneai era în totalitate bărbat, era posibil ca feromonii lui să te transforme pe loc în femeie, indiferent de dorinţa ta. Portarii responsabili păstrau, însă, distanţa de rigoare, faţă de cei care nu-i invitau personal să se apropie. Dar împerecherea permanentă nu era deloc o garanţie pentru un caracter responsabil; şi cred că nici faptul că erau numiţi *jumătate morţi* sau *perverşi*, toată viaţa lor. Evident că familia mea nu avusese încredere că Ebbeche îşi va ţine mâinile şi feromonii departe de mine. Dar cred că exagerau. El respecta prima împerechere la fel de mult ca şi toţi ceilalţi. Mă întâmpină spunându-mi pe nume şi îmi arătă unde puteam să-mi las pantofii. Apoi începu să recite tradiţionala urare de bun-venit, în timp ce mă urma pe hol; era prima dată când auzeam aceste cuvinte pe care aveam să le aud de atâtea ori de-a lungul anilor.

Acum treci peste pământ.
Acum treci peste ape.
Acum treci peste Gheţuri...

Apoi finalul exaltat, la intrarea în holul central:

Am trecut împreună peste Gheţuri.
Am ajuns împreună la lăcaşul inimii,
La viaţă, dând viaţă!
Lăudat fie actul creaţiei!

Solemnitatea cuvintelor m-a mişcat şi m-a distras, periclitându-mi conştientizarea sinelui, asupra căruia mă concentram. Aşa cum mi se întâmplase şi la Citadelă, simţeam aceea siguranţă familiară de a face parte din ceva cu mult mai mare şi mai vechi decât mine, chiar dacă acest ceva îmi era necunoscut şi străin. Trebuia să devin o parte din el şi să îl las să mă transforme. În acelaşi timp, eram extrem de atentă. Toate simţurile mi se ascuţiseră brusc, aşa cum mi se întâmplase pe tot parcursul acestei dimineţi. Eram conştientă

de tot şi toate, de albastrul minunat al pereţilor, de vigoarea şi sprinteneala pasului meu, de textura lemnului de sub tălpile mele, de sensul şi melodia discursului tradiţional, chiar şi de portar. Mă fascina. Ebbeche nu era deloc frumos şi totuşi am observat cât de plăcută îi era vocea profundă; pielea lui palidă era mult mai atrăgătoare decât mi-aş fi închipuit. Mi se părea că fusese calomniat, că viaţa lui trebuie să fi fost destul de ciudată. Aş fi vrut să vorbesc cu el. Dar când şi-a sfârşit discursul, lângă uşa din holul central, cineva foarte înalt înaintă, dornic să mă cunoască.

M-am bucurat să întâlnesc o figură cunoscută: era şeful bucătarilor din cartierul meu, Karrid Arrage. Era, ca majoritatea bucătarilor, o persoană mai degrabă mândră şi temperamentală; mă abordase deseori, necăjindu-mă în glumă, mai degrabă provocator:

— Hei, fetiţo, mai pune nişte carne pe oasele alea!

Când l-am zărit pe Karrid, am conştientizat aproape instantaneu o mulţime extraordinară de detalii: Karrid era dezbrăcat, însă nu era la fel cu oricare dintre persoanele cunoscute, ci avea o semnificaţie anume – aceea că nu era Karrid cel pe care îl ştiam eu, ci se transformase în ceva minunat – aceea că el era *el* – cel despre care mă avertizase mama; aş fi vrut să-l ating, dar mă şi temeam de el.

M-a luat în braţe şi m-a lipit de el. I-am simţit clitopenisul între picioarele mele.

— Încetişor, îi spuse portarul.

Mai multe persoane apăruseră din camera pe care o zăream în faţa mea, imensă, slab luminată, plină de umbre şi aburi.

— Nu te teme, îmi spuse Karrid mie şi apoi lor, râzând. Nu mi-aş răni aleasa, nu-i aşa? Vreau doar să fiu partenerul ei de împerechere. Ca femeie, ca o adevărată Thade. Vreau să-ţi fac această bucurie, Sov!

Mă dezbrăca în timp ce vorbea, dându-mi jos mantia şi cămaşa cu mâini fierbinţi şi nerăbdătoare. Portarul şi ceilalţi ne urmăreau cu atenţie, dar nu interveneau cu nimic. Mă simţeam neajutorată, umilită şi incapabilă să opun rezistenţă. M-am luptat ca să mă eliberez şi am încercat să-mi ridic cămaşa şi să mă îmbrac la loc. Tremuram şi mă simţeam slăbită; de abia reuşeam să stau în picioare. Karrid mă sprijinea stângaci; mâinile lui mari mă susţineau. M-am

sprijinit de el, simţindu-i pielea fierbinte ca şi când ar fi fost bronzată sau ar fi stat aproape de foc. M-am lipit mai tare de el, ridicând braţele pentru a-l cuprinde.

— Eşti atât de frumoasă, Sov. Luaţi-o de aici; nu e bine.

Şi se îndepărtă de mine, râzând, dar totodată destul de alarmat; clitopenisul i se ridicase ca prin miracol. Am rămas acolo, pe jumătate dezbrăcată, cu picioarele ca de cauciuc, clătinându-mă. Ochii îmi erau înceţoşaţi şi nu reuşeam să văd prea bine.

— Hai, spuse cineva şi îmi apucă mâna cu o atingere delicată, diferită de cea a focosului Karrid. Era cineva din alt cartier, al cărei nume nu îl cunoşteam. Mi se părea că străluceşte ca aurul în locul acela obscur.

— Te grăbeşti, îmi spuse ea râzând cu admiraţie, dar şi încurajator. Hai să mergem la piscină, să te linişteşti puţin. Karrid n-ar fi trebuit să te abordeze aşa. Dar eşti norocoasă, prima împerechere ca femeie nu se poate compara cu nimic pe lumea asta! Eu am fost bărbat de trei ori, înainte de a avea prilejul să fiu femeie şi sunt atât de intrigată că, de fiecare dată când sunt în perioada de reproducere, toate prietenele mele participă deja ca femei! Nu îţi face griji pentru mine! Cred că influenţa lui Karrid asupra ta a fost decisivă, spuse ea şi râse din nou.

— Eşti atât de frumoasă, spuse ea şi se aplecă să-mi lângă sfârcurile înainte să-mi dau seama ce voia să facă.

Era o senzaţie nemaipomenită şi-mi domolea fierbinţeala aceea pe care probabil că nimic altceva nu ar fi fost în stare să o răcorească. Mă ajută să mă dezbrac de tot şi am intrat împreună în apa călduţă din piscina largă care ocupa aproape tot mijlocul camerei. Acesta era motivul pentru care era aşa de mult abur, iar ecourile răsunau atât de ciudat. Apa mă învălui, acoperindu-mi sexul şi abdomenul. M-am întors spre prietena mea şi m-am aplecat spre ea să o sărut. Mi se părea un lucru absolut normal, era ceea ce voiam amândouă, şi mai voiam ca ea să-mi sugă şi să-mi lângă sfârcurile din nou, iar ea mi-a ghicit gândul. O vreme, am stat în apa aceea învăluită de umbre şi aş fi putut să rămân acolo pentru totdeauna. Dar apoi ni s-a mai alăturat şi altcineva, îmbrăţişându-mi prietena pe la spate, iar ea îşi arcui trupul în apă asemenea unui peşte de aur, apoi spatele, şi se dedică acestui nou partener.

Am ieşit din apă şi m-am uscat, tristă şi ruşinată de această abandonare şi, totodată curioasă de ceea ce se întâmpla cu trupul meu. Îl simţeam extraordinar de viu şi plin de energie, astfel încât asprimea prosopului mă înfioră de plăcere. Cineva se apropie de mine, cineva care mă privise în timp ce mă jucam cu prietena mea în apă. Se aşeză lângă mine.

Era un vecin de cartier, cu câţiva ani mai mare decât mine, Arrad Tehemmy. Lucrasem la grădini cu Arrad vara trecută şi îl îndrăgisem. Semăna cu Sether, mi-am dat seama, cu părul negru şi lung, cu faţa îngustă, dar radia un fel de strălucire înăuntrul lui, o strălucire pe care o aveam cu toţii aici – toţi participanţii la ritual, femei sau bărbaţi – o frumuseţe vie pe care nu o mai întâlnisem la nici o fiinţă.

— Sov, spuse el, mi-ar plăcea… prima ta… dacă vrei…

Mâinile lui mă cuprinseseră deja, iar ale mele asemenea.

— Hai, mi-a spus şi l-am urmat.

M-a dus într-o cămăruţă drăguţă, în care nu se afla nimic, cu excepţia unui şemineu în care ardea focul şi un pat imens. Acolo, Arrad m-a luat în braţe şi apoi s-a aşezat între picioarele mele şi s-a ridicat deasupra, deasupra în lumina aurie.

Arrad şi cu mine am stat împreună întreaga noapte, prima mea noapte şi, în afară de faptul că ne-am iubit cea mai mare parte a timpului, am şi mâncat foarte mult. Nu mi-aş fi imaginat că ar putea să fie şi mâncare la casa pentru întâlniri, unde credeam că nu ai voie să mai ai parte şi de altceva, cu excepţia contactelor sexuale. Dar era şi o mulţime de mâncare, care era şi bună, pe deasupra, şi pregătită, astfel încât puteai să mănânci ori de câte ori voiai. Băutura se afla în cantităţi limitate; personalul de serviciu, o bătrână pe jumătate moartă, era cu ochii în patru ca să nu se mai ofere bere celor care aveau vreo manifestare de violenţă sau prostie. Nici nu aveam nevoie să mai cer bere. Nu mai aveam nevoie nici de sex. Mă simţeam satisfăcută. Eram îndrăgostită pe vecie, de acum şi până la sfârşitul vieţii mele, de Arrad. Însă Arrad a adormit şi nu se mai trezea şi, în acest timp, o persoană extraordinară, pe nume Hama, se aşeză lângă mine şi începu să-mi vorbească şi să-şi plimbe mâinile pe spatele meu într-un mod foarte plăcut, astfel încât, în scurt timp ne-am înlănţuit şi am început să facem dragoste; a fost cu totul şi

cu totul diferit cu Hama faţă de ceea ce fusese cu Arrad, aşa că mi-am dat seama că ar trebui să fiu îndrăgostită de Hama, până când ni s-a alăturat şi Geharder. După aceea, cred că am început să înţeleg că îi iubeam pe toţi şi ei toţi mă iubeau pe mine şi că acesta era, de fapt, secretul casei de întâlniri.

Au trecut aproape cincizeci de ani de atunci şi trebuie să recunosc faptul că nu-mi amintesc de toţi acei care au urmat după această primă întâlnire; îmi amintesc doar de Karrid, Arrad, Hama şi Gerhardar, de bătrânul Tubanny, cel mai priceput partener bărbat pe care l-am cunoscut şi pe care l-am întâlnit destul de des în ritualurile următoare, de Berre, peştişorul meu de aur, pe care am iubit-o din toată inima până când am adormit amândoi. Iar când ne-am trezit, nu eram femei. Nu eram nici bărbaţi. Nu ne aflam în perioada de împerechere. Eram doar doi adulţi foarte tineri şi foarte obosiţi.

— Eşti tot frumoasă, i-am spus lui Berre.

— Şi tu, mi-a răspuns Berre. Unde lucrezi?

— La atelierul de mobilă.

Am încercat să-i dezmierd sânii, dar nu a mers. Berre se strâmbă, iar eu mi-am cerut scuze şi am râs amândoi.

— Eu lucrez la radio, a spus Berre. Te-ai gândit vreodată să încerci o astfel de meserie?

— Să fac aparate de radio?

— Nu, să faci emisiuni de radio. Eu sunt producătoarea ştirilor de la ora patru şi a buletinului meteorologic.

— Tu eşti? Am întrebat uimit.

— Treci o dată pe la noi şi-ţi voi arăta cum merg lucrurile pe acolo.

Aşa mi-am descoperit meseria vieţii mele şi o prietenă pe viaţă. Aşa cum am încercat să-i explic şi lui Sether când m-am întors în cartier, ritualul de împerechere nu era ceea ce ne închipuiam noi; era ceva mult mai complex.

Primul ritual al lui Sether a avut loc la Getheny Gor, prima zi a primei luni de toamnă, când luna nu se zărea pe cer. Cineva din familie o iniție pe Sether ca femeie, iar apoi Sether mă aduse şi pe mine. Atunci a fost prima dată când am participat ca bărbat. Şi am rămas pe aceeaşi lungime de undă, aşa cum plănuia bunica. Nu am avut niciun copil împreună, fiind verişoare şi având scrupule moderne, dar ne-am iubit în toate

poziţiile posibile, în flecare lună, ani de zile. Iar Sether l-a iniţiat pe copilul meu, Tamor – ca femeie, ca o adevărată Thades.

Mai târziu, Sether s-a aplecat asupra Handdarei şi s-a mutat la Citadelă, iar acum este o Adeptă. Merg acolo deseori pentru a mă alătura corului, pentru a practica Nemersul sau chiar în vizită, iar Sether revine zilnic în cartier. Vorbim foarte mult. Acum sau atunci, cu sau fără activitate sexuală, dragostea există.

CELE TREI REVENIRI ALE LUI JEREMY BAKER

Roger Zelazny

Roger Zelazny a fost unul dintre liderii Noului Val al anilor ’60. Opera lui variază de la scrieri fantastice, la bucăţi de literatură SF de cea mai bună calitate. Personalitatea lui genială şi povestirile încântătoare l-au făcut unul dintre cei mai populari scriitori de literatură ştiinţifico-fantastică al ultimelor trei decenii. Romanele sale SF din perioada anilor şaizeci i-au creat o reputaţie spectaculoasă în domeniul acestui gen de literatură, iar seria romanelor fantastice Amber (din anii ’70 şi ’80) i-au adus titlul de autor de bestseller-uri. În timpul carierei sale literare, a publicat adesea povestiri SF care i-au adus premii importante şi au dovedit încă o dată că, deşi a preferat adesea să scrie istorioare vesele, a fost întotdeauna capabil să satisfacă cele mai exigente norme estetice. Această povestire este reprezentativă pentru întreaga operă a lui Zelazny. Roger Zelazny a murit în primăvara lui 1995, iar această scriere, apărută în *Fantezie şi ştiinţă,* a fost ultima povestire SF de succes pe care a scris-o. El preciza că a fost o încercare de a combina trei idei interesante într-o singură lucrare.

✶✶✶

I.

Jeremy Baker rămăsese singurul supravieţuitor de pe Raven după ce aceasta a fost deviată intenţionat de la cursul normal în apropierea unei găuri negre. Forţele fluctuante ale acesteia au intrat imediat în acţiune. Nava gemea şi pârâia din toate încheieturile, în timp ce monitoarele afişau semnale de alarmă şi listau defecţiunile. Jeremy, care se plictisise destul de tare înainte, se afla acum în situaţia privilegiată de a testa costumul extravehicular de supravieţuire în caz de dezastre. Era îmbrăcat cu tot echipamentul, cu excepţia căştii, pe care şi-o puse imediat, nerăbdător. Apoi se îndreptă grăbit spre staţia de control pentru a reactiva pilotul automat, deşi s-ar fi putut ca, mai degrabă, să explodeze. Dar Raven ar fi explodat oricum, aşa că merita să încerce.

Nu a reuşit să ajungă în timp util la panoul de comandă.

Nava de dezmembra în jurul lui. I se păru că zăreşte o siluetă înveşmântată în costumul de protecţie, conturându-se printre resturile exploziei, dar nu putea fi sigur.

Deodată, se trezi singur. Rămăşiţele navei se împrăştiaseră prin spaţiul cosmic. Luă o înghiţitură din rezerva de apă a costumului, întrebându-se când va simţi cum i se îngreunează picioarele datorită faptului că acestea urmau să între primele sub influenţa atracţiei gravitaţionale – sau poate că în acel moment se va afla cu capul înainte… Nu era prea sigur care îi era poziţia. Încă nu-şi revenise din şocul exploziei; cerceta spaţiul, căutând o pată neagră pe una dintre stele. A găsit. Se părea că mâna dreaptă va fi cea care va suferi prima schimbarea de câmp. Se gândea că, cel puţin, va fi un mod deosebit de interesant de a muri. Nu fuseseră prea mulţi amatori, deşi afacerea fusese prezentată în culori destul de strălucitoare.

Pluti în derivă un timp, reflectând asupra deliciilor finale, fără a detecta nimic neobişnuit, cu excepţia sclipirilor intermitente, care păreau a proveni dintr-o sursă de lumină locală. Nu se putea pronunţa în privinţa provenienţei acesteia. În scurt timp, simţi o moleşeală copleşitoare şi adormi.

— E mai bine, i se păru că aude o voce adresându-i-se, puţin mai târziu. Se pare că treaba merge bine.

— Cine… Ce eşti? Întrebă Jeremy.

— Sunt un flip. Eu sunt lumina de care te minunai mai devreme.

— Locuieşti în apropiere?

— De foarte multă vreme, Jeremy. E destul de convenabil, dacă eşti o entitate de energie înzestrată cu puteri paranormale.

— Deci aşa comunicăm…

— Da. Ţi-am instalat o funcţie telepatică în creier în timp ce dormeai.

— De ce nu m-am făcut tăiţei până acum?

— Am creat un câmp între tine şi gaura neagră. Forţele s-au anulat.

— De ce ai vrea să mă ajuţi?

— Mă bucur să am ocazia să discut cu cineva. Uneori mă plictisesc de ceilalţi flipi.

— A, deci sunteţi mai mulţi?

— Bineînţeles. E un loc grozav pentru studiul fizicii, iar noi ne îndeletnicim toţi cu aşa ceva.
— Nu pare un mediu propice vieţii.
— Adevărat. Cândva, am fost o specie de fiinţe concrete, dar am evoluat destul de mult pentru ca, atunci când am observat că soarele nostru este pe cale de a se stinge, să decidem să ne transformăm în ceea ce suntem şi să studiem procesul, în loc să ne căutăm adăpost în altă parte. De fapt, gaura aceea neagră a fost soarele nostru. E un obiect de studiu foarte special. Hai să-ţi arăt. Vei putea să detectezi mai multe lucruri decât înainte pentru că ţi-am ascuţit şi simţurile. Le-am crescut acuitatea. Pentru început, vei putea să detectezi radiaţiile Hawking deasupra orizontului respectiv.
— Da. Lila, violet, purpuriu… Aş putea spune că priveliştea e superbă. Dar dacă voi continua să mă apropii, nu voi fi atras irevocabil? Aş putea să mă întorc şi să mă surprind pe mine însumi?
— Da şi nu. Ai putea să te interpui în imagine datorită luminii reţinute. Dar nu te poţi întoarce şi regăsi pe tine însuţi. Nu te mai poţi întoarce dacă ai intrat în gaura neagră.
— Nu m-am exprimat corect. Ia spune, dacă mai există şi alţi flipi, după cum spuneai, unde sunt?
— Spune-mi Nik, răspunse celălalt.
— Bine, Nik. Ce sunt scăpărările acelea de lumină din faţă? Şi masele acelea imense şi întunecate din jurul lor?
— Sunt oamenii mei, care lucrează la un experiment. Ne-am deplasat cu o viteză foarte mare.
— Am observat că parcă s-a lărgit gaura. Ce fel de experiment?
— Corpurile acelea întunecate sunt rămăşiţele a zeci de mii de sori şi planete pe care noi le-am transportat până aici. Tu le vezi doar pe cele aflate în spaţiul obişnuit. Le aducem aici pe măsură ce avem nevoie de ele şi le propulsăm în gaura neagră.
— De ce?
— Pentru a accelera mişcarea aceasta circulară.
— În ce scop?
— Pentru a crea dimensiuni temporale paralele.
— M-ai dat gata la faza asta.
— Bucle ale timpului. Pentru a putea călători în trecut.

— Şi aţi reuşit?
— De câteva ori.
— Ai putea să mă ajuţi să mă întorc pe Raven înainte de explozie?
— E destul de complicat. Dar este unul dintre lucrurile pe care voiam să le încerc.
Şi-au potrivit viteza după cea a mulţimii de scântei din depărtare, iar Nik l-a condus, apoi, lângă una dintre ele. A urmat un schimb de semnale luminoase.
— Vik spune că s-ar putea să existe o cale, i se adresă Nik într-un târziu.
— Lasă-mă să încerc. Te rog!
— Ar trebui, de asemenea, să reuşeşti să-ţi controlezi viteza cu ajutorul minţii, adăugă Nik. Vino cu mine.
Jeremy îl urmă prin puterea voinţei, până au ajuns la un fel de formaţiune de unde luminoase care generau imaginea unui computer în plin spaţiu cosmic.
— Am făcut aceasta doar pentru a te ajuta să-l poţi vedea, spuse Nik. Intră în trapezoidul din stânga ta.
— Dacă vom reuşi ceea ce ne-am propus, s-ar putea să nu ne mai întâlnim nici odată. Ar fi mai bine să-ţi mulţumesc acum.
— A fost o plăcere, deşi aş fi preferat să te mai reţin pentru conversaţie. Oricum, îţi înţeleg starea de spirit. Du-te.
Jeremy intră în trapezoid.
Într-o secundă, totul se schimbă. Era înapoi la bordul lui Raven, îmbrăcat cu costumul de supravieţuire şi cu casca în mână. Imediat, porni spre panoul de comandă, punându-şi casca din mers. Simţi binecunoscuta cădere în spaţiu. Forţele fluctuante puseră stăpânire pe navă, iar aceasta începu să geamă şi să se dezmembreze.
Vedea butoanele pilotului automat şi se întinse pentru a le atinge. Apoi, nava se desfăcu în bucăţi, iar el fu azvârlit departe de panoul de comandă. Detectă o siluetă umană, înveşmântată cu costumul de protecţie care se pierdu în spaţiu.
Mai apoi, plutind în derivă, îl întâlni pe Nik. Acesta nu l-a recunoscut, dar a înţeles imediat ce se întâmplase.
— Mă aflu în continuare într-un timp paralel? Întrebă Jeremy.
— Da. Nu cunosc nici o modalitate de a ieşi dintr-o astfel de buclă înainte de a o parcurge până la capăt, răspunse Nik. De

fapt, teoretic vorbind, dacă ai putea să faci aşa ceva, ar însemna că te-ai trezi în interiorul găurii negre.

— Înseamnă că nu pot decât să aştept să văd ce se mai întâmplă. Dar vreau să-ţi spun că, de data asta, lucrurile s-au petrecut puţin altfel.

— Da. Fizica clasică este deterministă, dar aici nu aveam de-a face cu fizica clasică.

— Am reuşit să ajung mult mai aproape de panoul de comandă al navei. Mă întreb dacă…

— Dacă ce?

— Ai instalat o formă de telepatie în mintea mea. Ai putea să mă mai înveţi câte ceva şi despre telechinezie, ca să pot să păstrez un strat de aer împrejurul capului pentru câteva minute? Sunt convins că, dacă nu aş fi pierdut timpul cu punerea căştii, aş fi reuşit să ajung la comenzile navei.

— Să vedem ce putem face. Trage un pui de somn.

Când s-a trezit, Jeremy era în stare să mişte obiecte de dimensiuni reduse cu puterea minţii. Se testă, încercând să demonteze bucăţi din accesoriile cu care era dotat costumul şi punându-le să orbiteze în jurul mâinilor, picioarelor şi capului său, apoi le aşeză la loc, fără să le atingă.

— Cred că am reuşit, Nik. Mulţumesc.

— Eşti un obiect de studiu foarte interesant, Jeremy.

De data aceasta, când păşi în interiorul trapezoidului, se concentră astfel încât să atragă bulele de aer şi să se îndrepte cât se poate de repede spre panoul de comandă.

Aşteptă, cu mâinile deasupra beculeţelor de pe panoul din apropiere. Luminiţele se stinseră, dar le aprinse din nou.

O dată cu dezlănţuirea forţelor fluctuante, detecta explozia de la capătul celălalt al navei. Repunerea în funcţiune a navei, imediat după ce aceasta fusese deconectată de explozie, ar fi fost un risc mult prea mare. Îşi puse casca şi văzu o mare de flăcări ce înainta vertiginos spre el. Instalaţia costumului îl protejă de temperatura ridicată, în timp ce nava se dezmembra. De data aceasta, nu mai zări silueta care purta costumul de protecţie.

Pluti din nou în derivă.

Când Nik îl abordă, îi povesti toată întâmplarea.

— Deci, orice aş face, nu reuşesc… concluzionă el.

— Aşa s-ar părea, spuse Nik.

După ce ieşiră din bucla temporală, Nik se duse să-i raporteze lui Vik rezultatele ultimei incursiuni în trecut, în timp ce Jeremy cerceta orizontul cu ajutorul simţurilor sale îmbunătăţite.

Reuşea să-şi perceapă propriul câmp antigravitaţional şi chiar să-l manipuleze cu ajutorul minţii. Era conştient că putea să-l controleze suficient pentru a nu suferi niciun fel de deformare iremediabilă, cel puţin în spaţiul desfăşurat până la nimbul de radiaţii violete.

— La naiba! Exclamă el.

Se întreba care va fi sfârşitul acestei poveşti…

II.

Se apropie cu repeziciune spre sfera devoratoare şi, în curând, i se păru că se află în centrul unei Aurore Boreale. La un moment dat, i se păru că îl strigă Nik, dar nu era sigur. Nu că ar fi avut vreo importanţă. Ce ar mai fi avut de aşteptat de la viaţă, chiar şi înconjurat de entităţile acelea prietenoase? Rezerva de oxigen, apă şi hrană a dispozitivului de supravieţuire s-ar fi împuţinat încetul cu încetul şi ar fi avut parte de o moarte destul de neplăcută, căci nu exista nici o şansă să vină cineva şi să-l salveze de la aceasta. Era mult mai bine să vadă ceea ce nu mai văzuse niciun om până atunci şi să moară într-un mod glorios, lăsând un semn al trecerii sale prin Univers.

În timp ce se apropia de vârtejul ameţitor al undelor destabilizatoare, culorile se întunecau tot mai mult, până când dispărură de tot. Era singur într-un spaţiu pustiu şi negru, fără nici o senzaţie. Trecuse prin gaura neagră şi supravieţuise, sau acesta era ultimul său gând în câmpul distorsiunii temporale?

— Primul, se auzi vocea lui Nik de undeva, din apropiere.

— Nik, eşti aici… cu mine!

— Într-adevăr. M-am hotărât să te urmez şi să te ajut în măsura în care pot.

— Ai văzut imaginea pe care am lăsat-o în urmă când am intrat?

— Îmi pare rău, dar nu m-am uitat.

— Suntem singulari?

— Poate. Nu ştiu. Nu am mai experimentat nici odată chestia

asta. Procesul ar putea consta într-o cădere interioară infinită.

— Dar am crezut că toată informaţia a fost distrusă la intrarea în gaura neagră.

— Părerile sunt împărţite în această privinţă. Informaţia este strâns legată de energie. Una dintre teorii susţine că aceasta poate rămâne coerentă aici, dar să devină total inaccesibilă celor aflaţi la exterior. Informaţia nu poate exista independent de energie şi astfel se poate explica conservarea energiei.

— Probabil că aşa s-a întâmplat.

— Pe de altă parte, atunci când corpul tău a fost distrus la intrarea în gaura neagră, eu am reuşit să te transform într-o entitate energetică şi nemuritoare. Am crezut că o să-ţi facă plăcere...

— Nemuritoare? Vrei să spui că voi rămâne în această stare de cădere, de scufundare în sine până la sfârşitul lumii? Nu cred că aş fi în stare să suport aşa ceva.

— Vei înnebuni cu mult înainte de sfârşitul lumii şi acesta nu va mai însemna nimic pentru tine.

— La naiba, spuse Jeremy.

Se instală o tăcere lungă, curmată de o intervenţie a lui Nik:

— Mi-am adus aminte ce înseamnă cuvintele tale.

— Nu mai avem nici o cale de întoarcere, adăugă Jeremy.

III.

— Mai există un factor pe care nu l-am luat în seamă, spuse Nik după infinitatea câtorva minute de tăcere, şi încă unul important.

— Ce anume? Întrebă Jeremy.

— Când am vorbit cu Vik, mi-a spus că am făcut atâtea experimente pe seama acestei găuri negre şi a rotaţiilor ei că s-ar putea să fi provocat o situaţie neobişnuită.

— Care ar fi aceasta?

— Este posibil, din punct de vedere teoretic, ca o gaură neagră să explodeze. El credea că aceasta este pe cale de a exploda. Este o ocazie unică în viaţă să poţi să asişti la un asemenea eveniment.

— Şi ce se întâmplă atunci când explodează?

— Nu sunt sigur şi nici Vik nu era. Dar ipotezele par a fi destul de favorabile situaţiei noastre actuale.

— Mai bine spune-mi şi mie despre ce este vorba, ca să nu fiu

depăşit de surpriză.

— Se poate presupune că, atunci când explodează, în locul ei rămâne un fragment în formă de corn, mai mic decât un atom, cântărind cam a suta mia parte dintr-un gram. Totuşi, volumul lui este nelimitat şi cuprinde toată cantitatea de informaţie care a intrat vreodată prin gaura neagră. Aceasta ne include, desigur, şi pe noi.

— E mai uşor să ieşi dintr-un astfel de con decât dintr-o gaură neagră?

— Nu şi în cazul de faţă. O dată ce informaţia noastră a părăsit universul din care făcea parte, nu se mai poate întoarce nici odată.

— Ce înseamnă „cazul de faţă”? Ar putea exista o gaură neagră într-un timp paralel?

— Dacă am putea să supravieţuim unui Big Crunch şi următorului Big Bang, ajungând în universul viitor, acest lucru ar putea să fie accesibil. Nu ştim decât că, în acest univers, nu este posibil. Despre celelalte…

— Se pare că vom avea destul de aşteptat!

— Nu poţi să ştii cum trece timpul acolo. Sau aici.

— A fost o experienţă destul de interesantă aceea de a te cunoaşte, Nik. Acum nu ştiu dacă să-ţi spun să-ţi ascuţi simţurile sau să le ignori atât cât este posibil…

— De ce? Sau de ce nu?

— Simt că vom avea de-a face cu o explozie.

A urmat o senzaţie intensă, ca o lumină albă, care părea să dureze de-a pururi, până când Jeremy simţi că se pierde. Se luptă din răsputeri să-şi păstreze coerenţa, cu speranţa că acest lucru era posibil.

Încet-încet, devenea tot mai conştient de faptul că se afla într-o bibliotecă imensă, cu rafturi care porneau din toate direcţiile şi erau despărţite de coridoare încrucişate.

— Unde suntem? Întrebă într-un sfârşit.

— Am reuşit să creez o metaforă ce se impunea, pentru a-ţi permite să-ţi coordonezi situaţia, replică Nik. Acesta este conul în care se află stocată întreaga informaţie. Chiar şi noi ocupăm un raft în această bibliotecă. Ţi-am făcut o copertă frumoasă din piele albastră, ornamentată.

— Mulţumesc. Ce facem acum, ca să ne mai treacă timpul?

— Cred că ar trebui să încercăm să luăm legătura cu celelalte

entităţi informaţionale. Am putea începe prin a le citi.

— Voi încerca. Sper să fie interesante. Cum vom afla dacă vom ajunge într-un univers viitor şi vom reuşi să ne eliberăm?

— Sper că cineva se va opri asupra noastră şi ne va cerceta.

Jeremy îşi extinse conştiinţa spre un volum roşu şi elegant din raftul opus.

— Salut, spuse el. Tu eşti…?

— Istorie, preciză celălalt. Dar tu?

— Autobiografie, răspunse Jeremy. Cred că vom avea nevoie de un catalog precedat de o listă a lecturilor recomandate.

— Ce-i asta?

— O voi scrie chiar eu, spuse el. Hai să ne cunoaştem mai bine.

EVOLUŢIE

Nancy Kress

Nancy Kress face parte din elita scriitorilor de SF care s-au lansat în ultimul timp. A început, asemenea Patriciei McKillip, prin a scrie romane fantastice (*Prinţul clopotelor de dimineaţă,* 1981), dar a mai scris, de asemenea, şi povestiri ştiinţifico-fantastice remarcabile, cele mai multe dintre ele reunite în *Trinitatea,* (1985). Apoi, în 1988, o dată cu *O lumină extraterestră,* Kress s-a dedicat în totalitate SF-ului şi a început să publice romanele şi povestirile pentru care este atât de apreciată în prezent de amatorii genului. Se remarcă mai ales „Cerşetori în Spania”, cu care a câştigat premiile Hugo şi Nebula, şi care a fost şi punctul de plecare pentru o întreagă trilogie, în scrierile sale, se remarcă interesul pentru ştiinţele biologice şi impactul social şi moral al acestora asupra vieţii oamenilor. O parte dintre povestirile ei au ca subiect medicina şi practica acesteia, ca de exemplu cea intitulată „Evoluţie”, apărută în *Asimov's SF,* o revistă care a cunoscut un succes deosebit în 1995.

✶✶✶

Doctorul Bennett a fost împuşcat mortal în spatele Centrului alimentar de pe Strada April, îmi spuse Ceci Moore pe nerăsuflate în timp ce adunam rufele de pe sârmă.

M-am blocat, cu o pereche de pantaloni scurţi de-ai lui Jack în mână, uitându-mă la ea. Nu-mi plăcea deloc Ceci, de nerăbdarea ei afectată, perseverenţa cu care îşi făcea apariţia de fiecare dată când se întâmpla ceva, chiar dacă nu era treaba ei. Aşa era încă de pe vremea liceului. Dar eram vecine; nu puteam să ne evităm la infinit. Dr. Bennett m-a asistat atât la naşterea lui Sean cât şi la a lui Jackie. Am împăturit, pantalonii cu grijă şi i-am pus în coşul cu rufe curate.

— Hei, Betty, nu ai nimic de spus?

— Poliţia a arestat vreun suspect?

— Janie Brunelli spunea că nu există niciun suspect.

Tom Brunelli este unul dintre ofiţerii de poliţie din circumscripţia Emerton. Nu sunt decât cinci poliţişti cu totul. Dintre toţi, el e singurul care nu reuşeşte deloc să-şi ţină gura.

— Sincer vorbind, Betty, te comporţi ca şi cum s-ar comite câte o crimă în fiecare zi, în acest oraş.

— S-a întâmplat cumva în parcare?

În fiecare săptămână parchez maşina acolo, în spatele Centrului alimentar. Nici măcar nu este asfaltat, ci doar un spaţiu pavat, care coboară spre râu pentru a se opri în zidul de beton. Strâng lucrurile lui Jackie de pe sârmă. Belle, Ariel şi Prinţesa Jasmine îmi zâmbesc dintre imprimeurile cu fiori.

— Da, în parcare, spuse Ceci. Lângă gunoaie. Probabil că au folosit un amortizor, pentru că nu a auzit nimeni nimic. Tom a găsit două cartuşe 22 250 de armă semiautomată.

Ceci se pricepe la arme. Are casa plină cu aşa ceva.

— Betty, de ce nu pui tu rufele în uscător ca să nu te mai chinuieşti să le întinzi?

— Îmi place cum miros dacă le usuc afară. Şi pot să o aud şi pe Jackie prin geamul deschis.

Brusc, expresia lui Ceci se modifică:

— Jackie nu e la şcoală? De ce?

— E răcită.

— Eşti sigură că e doar o simplă răceală?

— Sunt sigură.

Am luat cârligele care susţineau tricoul lui Sean. Pe faţă scrie DICK BEA. DICK CONDUCE. DICK MOARE.

— Ceci, nici măcar nu-i dau antibiotice.

— Asta-i foarte bine, spuse Ceci, şi câteva clipe îşi studiază unghiile elegante. Se spune că dr. Bennett a prescris din nou endozină săptămâna trecută. Pentru băiatul cel mic al familiei Nordstrum. Fără să-l mai trimită la spital.

Nu am răspuns nimic. Pe spatele tricoului lui Sean scrie NU FI PROST CA DICK. Enervată de tăcerea mea, Ceci urmă:

— Nu înţeleg cum îi poţi permite băiatului tău să poarte asemenea tricouri!

— Este alegerea lui. Şi, în afară de asta, mesajul este benefic. În legătură cu condusul în stare de ebrietate. Tu nu crezi că genul acesta de mesaje, care au legătură cu sănătatea, sunt benefice?

Privirile ni s-au întâlnit, iar tăcerea se prelungi, într-un târziu, Ceci spuse:

— Ce serioase am devenit dintr-o dată!

I-am replicat:

— Crimele sunt o treabă serioasă.

— Da. Sunt convinsă că poliţiştii îl vor prinde pe făptaş. Probabil că e vorba de una dintre lepădăturile acelea care îşi pierd vremea la barul Rainbow.

— Dr. Bennett nu era genul de persoană care se înhăitează cu lepădături.

— Dar n-am vrut să spun că îi cunoştea. Golanii aceia probabil că l-au ucis ca să-i ia portofelul.

Se uită drept în ochii mei.

— Nu pot să-mi imaginez că ar putea exista şi un alt motiv. Tu poţi?

Priveam spre răsărit, în direcţia râului. Pe partea cealaltă, deasupra acoperişurilor caselor de pe deal, se distingea clădirea cu trei etaje a Spitalului Emerton. Podul de peste râu fusese dinamitat în urmă cu trei săptămâni. Nu fuseseră victime, nu exista niciun suspect. Acum, oricine voia să ajungă la spital trebuia să parcurgă vreo paisprezece kilometri de-a lungul râului şi să traverseze pe autostradă. Jack îmi spusese că Ministerul Transporturilor a apreciat că ar fi fost necesară o perioadă de doi ani pentru construirea unui nou pod. Am reluat:

— Dr. Bennett era un medic priceput. Şi un om bun.

— Dar a spus cineva că nu era? Crede-mă, Betty, ar trebui să foloseşti uscătorul de rufe ca să nu te mai apleci şi să te întinzi atât. Ai putea avea probleme cu spatele. Nu mai suntem aşa de tinere. Pa – pa.

Îşi flutură mâna dreaptă, mişcându-şi uşor degetele şi se retrase. I-am observat unghiile delicate vopsite cu un roz asemănător nuanţei pielii.

— Nu ai nici o dovadă, spuse Jack. Doar nişte bănuieli hazardate.

Avea privirea lui încăpăţânată. Stătea la masa din bucătărie, obosit ca un ogar, de-abia ieşit din schimbul de la fabrică, completat cu trei ore suplimentare, şi nu avea niciun chef să asculte povestea asta. Nu pot să-l condamn. Nici măcar nu vreau să-i spun toate astea. În sufragerie, Jackie se juca Nintendo cu frenezie, încercând să provoace cât mai multe explozii pe ecran înainte ca tatăl ei să-şi revendice televizorul pentru meciul de luni seara. Sean plecase deja să se

întâlnească cu prietenii înainte ca tatăl lui să se întoarcă acasă.

M-am aşezat la masă, faţă-n faţă cu Jack, cu o cană de cafea caldă în mână. Ca să mă mai încălzesc puţin.

— Ştiu că nu am nici o dovadă, Jack, dar nici nu sunt cine ştie ce detectiv.

— Atunci lasă poliţia să se ocupe de aşa ceva. E responsabilitatea lor, nu a noastră. Nu te amesteca!

— Nu mă amestec. Ştii că nu am obiceiul acesta.

Jack încuviinţă printr-un gest al capului. Nu avem de-a face cu poliţişti, nu ne implicăm în organizaţiile locale, nici măcar nu ascultăm ştirile prea des. Nu ne amestecăm acolo unde nu ne fierbe oala. Jack nu fusese nici odată genul de om care să facă aşa ceva. Am adăugat:

— Îţi spun doar ceea ce cred. Asta am voie, nu-i aşa? Mi-am auzit vocea, pe jumătate convingătoare, pe jumătate mânioasă.

O auzi şi Jack. Se încruntă şi se ridică luându-şi berea cu el; mă bătu uşor pe umăr:

— Sigur, Bets. Mie poţi să-mi spui tot ce vrei. Dar nimănui altcuiva, auzi? Nu vreau să am probleme, mai ales legate de tine sau copii. Aceasta nu este treaba noastră. Bucură-te că noi suntem sănătoşi cu toţii, slavă Domnului!

Apoi zâmbi şi se duse în sufragerie. Jackie opri jocul fără să mai fie nevoie să ţipe cineva la ea; era un copil ascultător. Mă uitam pe fereastra bucătăriei, dar era mult prea întuneric afară pentru a vedea ceva în afară de propria mea reflecţie; oricum, fereastra dădea spre nord, nu spre vest.

Nu am mai trecut de partea cealaltă a râului de când am născut-o pe Jackie, la Spitalul Emerton, acum şapte ani. Iar atunci am stat în spital mai puţin de douăzeci şi patru de ore, apoi Jack a venit şi m-a luat acasă. Nu din cauza infecţiilor, bineînţeles, pentru că acestea nici măcar nu se declanşaseră încă. Dar acum lucrurile se schimbaseră şi mă întrebam cum ar fi dacă, data viitoare.

În locul mezinului familiei Nordstrum, va fi Jackie cea care va avea nevoie de endozină? Sau Sean?

O dată ce ai trecut pe la Spitalul Emerton, nimeni, cu excepţia familiei, nu se mai apropia de tine. Şi uneori nici măcar aceasta. Atunci când doamna Weimer s-a întors acasă,

după operaţie, nora ei a instalat-o într-o cameră, sus, la etaj şi îi lăsa mâncarea pe farfurii de hârtie, la uşă; i-a pus la dispoziţie o toaletă chimică. Nici măcar nu o ajuta pe biata bătrână să se târască jos din pat pentru a o folosi. O lună întreagă au purtat măşti chirurgicale, mănuşi, halate – până când Rosie Weimer s-a convins că bătrâna nu se contaminase cu niciun fel de bacterie mutantă, rezistentă la medicamente, de la spitalul Emerton. Iar Hal Weimer nu s-a opus hotărârilor luate de soţia lui.

— Oamenii sunt speriaţi, dar vor face ceea ce trebuie, mi-a spun Jack singura dată când mai încercasem să discut cu el acest subiect.

Lui Jack nu prea îi plăcea să vorbească despre asta. Aşa că nu discutam. Îi datoram măcar atâta lucru.

Dar în oraş, ca de altfel în toate oraşele, lumea era mai mult decât speriată. Era terorizată. Chiar dacă nu ascultasem ştirile, aflasem despre revolte şi despre trupele speciale de poliţie, despre faptul că jumătate din populaţie era infectată cu germenii cei noi pe care numai endozină putea să-i anihileze, dar nu întotdeauna. Nu prea văd cum vor mai avea resurse şi pentru o crimă neînsemnată, pentru uciderea unui doctor dintr-un orăşel oarecare. Nu împărtăşesc opinia lui Jack, conform căreia populaţia din Emerton îşi va face datoria. Îmi amintesc mult prea bine de faptul că uneori se comportă exact pe dos. Cum de nu îşi aminteşte şi Jack?

Dar are dreptate într-o singură privinţă: nu datorez nimic oraşului acesta.

Am înghesuit farfuriile de la cină în chiuvetă şi am trimis-o pe Jackie să-şi facă temele.

A doua zi, am mers cu maşina până la parcarea de la Complexul alimentar.

Nu prea aveai ce să vezi. Cu o noapte în urmă plouase. Lângă gunoi, era aruncată o bucată de mânuşă chirurgicală şi o fâşie de bandă galbenă, asemănătoare cu cele folosite de poliţie pentru a înconjura locul crimei. Mai erau câteva cutiuţe negre provenite de la aparatele de fotografiat tridimensionale. Asta era tot.

— Ai auzit ce a păţit Dr. Bennett, i-am spus lui Sean la cină.

Jack lucra din nou peste program. Jackie se juca cu păpuşa Barbie pe care o ascundea în poală, crezând că eu nu observ.

Sean mă priveşte pieziş de sub buclele bogate care îi cad pe frunte, astfel încât nu-i puteam citi expresia feţei.

— A fost ucis pentru că a prescris prea multe antibiotice.

Jackie îşi ridică privirea:

— Cine l-a ucis pe doctor?

— Ticăloşii care cred că stăpânesc acest oraş, spuse Sean.

Îşi scutură părul din ochi. Faţa lui era neagră de furie.

— Vigilenţii ăştia blestemaţi ne vor omorî pe toţi.

— Ajunge, Sean! Am intervenit.

Buza lui Jackie tremură:

— Cine să ne omoare? Mami…

— Nu omoară nimeni pe nimeni, am spus. Termină, Sean! O sperii.

— Are şi de ce să fie speriată, adăugă Sean, dar apoi tăcu, contemplându-şi farfuria.

Avea deja şaisprezece ani. Îl am de şaisprezece ani. Îl privesc, cu părul lui negru şi bogat, cu gura strâmbată de indignare şi mă gândesc că e mare păcat să faci diferenţă între copii. Dar nu mă pot abţine şi, Dumnezeu să mă ierte, i-aş sacrifica şi pe Jack şi pe Jackie pentru băiatul ăsta al meu.

— Vreau să faci curat în garaj în seara asta, Sean. I-ai promis lui Jack de acum trei zile.

— Mâine. În seara asta trebuie să plec.

Jackie interveni:

— De ce să-mi fie frică?

— În seara asta, am insistat.

Sean mă priveşte cu disperarea lui de adolescent.

Ochii lui sunt foarte albaştri.

— Nu în seara asta. În seara asta trebuie să plec.

Jackie reveni:

— De ce să-mi fie…

— Stai acasă şi faci curat în garaj!

— Nu.

Se uită la mine şi apoi clipeşte. Are aceeaşi privire ca şi tatăl său, dar nu seamănă cu el. Are chiar şi lacrimi în colţul ochilor.

— O să fac mâine curat, mamă. Îţi promit. Imediat după ce vin de la şcoală. Dar în seara asta trebuie să plec.

— Unde?

— În oraş.

Jackie mă întrebă din nou:

— De ce să-mi fie frică? De cine? Mami!
Sean se întoarce spre ea:
— Nu ai de ce să te temi, Jackie! Totul se va rezolva, într-un fel sau altul.
I-am ascultat tonul cu care vorbea şi, dintr-o dată, mă cuprinse frica, mai dureroasă ca durerile facerii.
— Jackie, acum poţi să te duci şi să te joci Nintendo! Trebuie să strâng masa.
Faţa ei se lumină. Se strecură în sufragerie, iar eu îmi privii fiul:
— Ce înseamnă asta? „într-un fel sau altul?” Sean, ce se petrece?
— Nimic, spuse el şi apoi, în ciuda supărării aşternute pe faţa sa, mă privi drept în ochi şi zâmbi cu tandreţe şi, pentru prima dată, văd cât de mult semăna cu tatăl său. Putea să mă mintă cu tandreţe.
Două zile mai târziu, după ce m-am întors de la Complexul alimentar, m-au contactat.
Crima fusese anunţată la ştiri timp de două zile şi apoi nu se mai auzise nimic în legătură cu aceasta. În parcare fuseseră instalate mai multe camere de luat vederi. Mai era şi o sticlă de vin, pe jumătate îngropată în pământ, cu un buchet de trandafiri galbeni în ea. Lângă ea, se afla un coş gol, de genul celor umplute cu flori uscate, foarte scumpe, la Blossoms by Bonnie, şi echilibrate cu ajutorul pietrelor de la fund. Uitându-mă la ele, mi-am amintit că Bonnie Widelstein se retrăsese din această afacere cu câteva luni în urmă. Avusese un un abces care rezista la medicamente şi, după ce ieşise din spital, nimeni de pe malul acesta al râului nu a mai vrut să cumpere flori de la ea.
Acasă, Sylvia James mă aşteaptă în faţa casei, în maşina ei cea neagră, Algol. Când am zărit-o, am parcat lângă ea.
— Sylvia, am spus fără nici o intonaţie.
Ieşi afară din maşina ei sport şi îmi zâmbi foarte politicos.
— Elizabeth, ce bine-mi pare să te văd!
Nu mă mai văzuse de şaptesprezece ani. Are în mână un carton cu prăjituri, un fel de bilet de intrare în casa mea. E tot blondă, tot suplă, tot la fel de bine îmbrăcată. Rujul ei este roşu strălucitor, aşa cum ar trebui să fie faţa ei.
Am invitat-o totuşi înăuntru, în timp ce inima îmi bătea mai

încet. *Sean. Sean.*

O dată ajunse în casă, zâmbetul ei dispăru, iar ea avu bunul-simţ să pară jenată:

— Elizabeth…

— Betty, am corectat-o eu. Acum mi se spune Betty.

— Betty. În primul rând vreau să-mi cer scuze pentru purtarea mea de… pentru că nu te-am susţinut când ai avut necazurile acelea. Ştiu că a trecut mult timp de atunci, dar, chiar şi aşa, eu… eu nu cred că am fost o prietenă bună.

Ezita.

— Toată treaba aceea mă îngrozea.

Am vrut s-o întreb… dacă ea era speriată, atunci eu… Dar am tăcut.

Nu mă mai gândesc la toată povestea aceea stupidă. Nici măcar atunci când îl privesc pe Sean. Mai ales atunci când îl privesc pe Sean.

Acum şaptesprezece ani, când eu şi cu Sylvia eram în ultima clasă de liceu, eram cele mai bune prietene. Niciuna dintre noi nu avea surori, aşa că ne comportam ca şi cum am fi fost, chiar dacă familia ei nu era prea înnebunită de faptul că fiica lor mult iubită se împrietenise cu una ca mine. Familia Goddards locuia pe malul celălalt al râului. Sylvia nu-i lua în seamă, iar eu ignoram, în rândul meu, ameninţările beţivei mele mătuşi, cea mai apropiată rudă a mea. Diferenţele dintre noi nu contau. Eram Sylvia şi Elizabeth, cele mai drăguţe şi mai îndrăzneţe fete din ultimul an de liceu, care aveau toate şansele de a-şi continua studiile.

Apoi, brusc, şansele mele au fost distruse. Acasă la Elizabeth, l-am cunoscut pe Randolf Satler, un tânăr rezident în spitalul tatălui său. Am rămas însărcinată, iar Randy m-a părăsit. Am refuzat testul de paternitate pentru că, dacă el nu mă voia nici pe mine şi nici copilul, eram mult prea mândră ca să mă impun cu forţa unui bărbat. Aceasta a fost explicaţia pe care am dat-o tuturor, inclusiv mie. Aveam optsprezece ani. Nu ştiam cât de comună era povestea mea, sau cât de banală. Credeam că sunt singura din lumea asta mare care a suferit atât de mult.

Aşa că, după ce Sean s-a născut la Spitalul Emerton, iar Randy s-a logodit exact în ziua în care mi-am adus copilul acasă, de fapt în casa mătuşii mele muribunde, am cumpărat

un revolver Smith Wesson din oraş şi am tras în geamul casei lui Randy pe care o credeam goală de pe celălalt mal al râului. L-am rănit pe grădinarul care se servea cu un lichior Satler din barul din sufragerie. Judecătorul mi-a dat între şapte ani şi jumătate şi zece ani, dar am făcut numai cinci şi asta numai pentru că avocatul meu a susţinut că sufeream de o depresie în urma despărţirii. Grădinarul s-a însănătoşit şi s-a retras la Miami, iar dr. Satler a devenit medic principal la Spitalul Emerton, deţinând şi o seamă de alte funcţii importante în consiliile municipale; Sylvia nu m-a vizitat nici odată la Centrul de detenţie Bedford Hills. Nimeni nu m-a vizitat, cu excepţia lui Jack. Acesta, pe vremea de glorie a Sylviei şi Elizabethei, renunţase la şcoală şi avea un stand în Complexul alimentar. După ce am ieşit de la Bedford, singurul motiv pentru care cei de la orfelinat mi l-au înapoiat pe Sean a fost acela că m-am căsătorit cu Jack.

Trăiam în Emerton, dar nu eram integraţi în comunitatea de aici.

Sylvia aşeză prăjiturile pe masa din bucătărie şi luă loc fără să-mi mai ceară permisiunea. Observ că a cam terminat cu scuzele. E încă destul de deşteaptă ca să-şi dea seama că sunt lucruri care nu se iartă.

— Eliz… Betty, nu am venit aici pentru ceea ce s-a întâmplat în trecut. Sunt aici în legătură cu uciderea doctorului Bennett.

— Aceasta nu are absolut nici o legătură cu mine.

— Are legătură cu toată lumea. Dan Moore locuieşte lângă tine.

Nu am spus nimic.

— El, Ceci, Jim Dyer şi Tom Brunelli sunt liderii unei organizaţii secrete care militează pentru închiderea Spitalului Emerton. Ei cred că spitalul este un mediu propice dezvoltării bacteriilor imune la toate antibioticele, cu excepţia endozinei. Aici, dreptatea este de partea lor – toate spitalele sunt periculoase. Însă Dan şi grupul lui sunt hotărâţi să pedepsească pe toţi doctorii care prescriu endozină, astfel ca niciun organism să nu poată dezvolta rezistenţă şi la acest antibiotic, pentru ca acesta să-şi poată păstra eficienţa în cazul în care vreunul dintre ei are nevoie de el.

— Sylvia, am spus eu, iar cuvântul suna destul de ciudat rostit de mine, după atâta vreme, îţi repet că toate acestea nu

au nici o legătură cu mine.
— Iar eu îţi spun că au. Avem nevoie de tine, Eliz… Betty. Eşti vecina lui Dan şi Ceci. Poţi să ne informezi când pleacă, cine vine la ei şi orice altceva ţi se pare suspect. Noi nu suntem o grupare extremistă, ca ei. Noi nu facem nimic ilegal. Noi nu omorâm pe nimeni şi nu aruncăm poduri în aer, nu ameninţăm oameni ca familia Nordstrum, care îi dau copilului lor endozină, dar, de fapt, sunt nişte muncitori necalificaţi, fără studii superioare…
Se opri. Şi eu şi Jack suntem nişte muncitori fără studii superioare. Îi răspund cu răceală:
— Nu te pot ajuta, Sylvia.
— Îmi pare rău, Betty. Nu am vrut. Ascultă, este ceva mult mai important decât ceea ce s-a întâmplat cu mai mult de un deceniu şi jumătate în urmă. Chiar nu înţelegi?
Se apleacă spre mine peste masă.
— Toată ţara este afectată de treaba asta. Este vorba, deja, de o criză a sănătăţii publice la fel de mare ca şi epidemia de gripă spaniolă din 1918 şi acesta este de-abia începutul. Bacteriile rezistente la tratamentul medicamentos pot produce câte o nouă generaţie la fiecare douăzeci de minute şi îşi pot dezvolta gene rezistente nu numai în interiorul speciei lor, dar şi la alte specii. Bacteriile câştigă teren. Iar oameni de genul lui Moore profită de acest lucru pentru a accelera procesul de distrugere a oricărei forme de organizare socială.
În timpul liceului, Sylvia optase pentru cursurile de retorică. Dar şi eu trecusem prin aşa ceva, la vremea aceea.
— Dacă cei din grupul lui Moore încearcă să împiedice folosirea endozinei, aceasta nu înseamnă că şi ei luptă pentru a împiedica dezvoltarea unei bacterii şi mai rezistente la medicamentaţie? Şi, dacă este aşa, atunci ei, şi nu voi, vor contribui la menţinerea sănătăţii publice.
— Cu ajutorul dinamitei. Şi al ameninţărilor. Betty, ştiu că nu eşti de acord cu astfel de lucruri. Nu aş fi venit aici ca să-ţi povestesc despre grupul nostru de rezistenţă dacă nu aş fi ştiut toate acestea despre tine. Înainte de a veni, te-am studiat cu atenţie. Am încercat să aflăm ce fel de om eşti. Ce fel de om eşti acum. Tu şi soţul tău sunteţi nişte persoane responsabile; votaţi, contribuiţi la strângerea fondurilor pentru orfani…

— De unde ştii toate acestea? Trebuia să fie o contribuţie secretă.

— … aţi semnat protestul împotriva hărţuirii celor fără locuinţă. Soţul tău a făcut parte dintre juraţii care l-au condamnat pe Paul Keene pentru fraudă, chiar dacă investiţiile sale erau de folos economiei oraşului Emerton. Tu…

— Termină! Am spus. Nu ai niciun drept să-mi investighezi viaţa de parcă aş fi un criminal de rând.

Deşi fusesem. O dată, demult. Dar acum nu mai eram. Sylvia avea dreptate – eu şi Jack aveam încredere în lege şi în statul de drept, dar din motive diferite. Jack credea pentru că şi tatăl său crezuse şi bunicul său crezuse… Eu credeam pentru că în Bedford am învăţat că regulile impuse sunt singurele care reţin, măcar pe jumătate, genul de ticăloşi despre care Sylvia James nici măcar nu auzise. Genul de oameni de care voiam să-mi feresc copiii.

Sylvia continuă:

— Mulţi oameni sunt de partea noastră, Betty. Oameni care nu vor să vadă oraşul nostru marcat de acte de violenţă de genul celor din Albany, Syracuse sau, în cel mai rău caz, New York.

Cu o lună în urmă, spitalul din cartierul Queens al New York-ului fusese aruncat în aer. Toată clădirea aceea imensă se prăbuşise din cauza unor bombe cu ceas coordonate. O mie şapte sute de oameni muriseră în mai puţin de un minut.

— Este un grup destul de variat, urmă ea. Conţine personalităţi ale vieţii socio-politice, câteva gospodine, profesori şi aproape tot personalul medical al spitalului. Toţi cei cărora le pasă ce se întâmplă în Emerton.

— Atunci te adresezi cui nu trebuie, am spus eu, cu mai multă răutate decât intenţionasem. Nu-mi pasă ce se întâmplă cu Emerton.

— Ai motivele tale, spuse Sylvia cu o voce neutră. Iar eu sunt unul dintre ele, ştiu. Dar cred că totuşi ne vei ajuta, Elizabeth. Ştiu că îţi faci griji în legătură cu fiul tău. Am observat cu toţii ce mamă bună eşti.

Ea a fost aceea care a adus în discuţie prima oară numele lui Sean.

— Te înşeli din nou, Sylvia. Nu am de ce să-l protejez pe Sean, iar dacă tu îl vei atrage în această afacere pentru a te

folosi de ajutorul lui, te voi face să regreţi că te-ai născut. M-am chinuit destul să fac în aşa fel încât cele întâmplate acum şaptesprezece ani să nu-l afecteze nici odată. Nu are nevoie să se amestece cu „întregul personal medical de la spital” de care vorbeşti. În plus, sunt mai mult decât convinsă că Sean nu datorează nimic acestui oraş; nu s-a oferit nimeni ca să-l ţină atunci când a murit mătuşa mea, a trebuit să stea la…

Privirea ei m-a împiedicat să mai continui. Părea foarte surprinsă. Lucrurile au luat o întorsătură ciudată:

— O, Dumnezeule, este oare posibil ca tu să nu ştii nimic? Nu ţi-a spus Sean?

— Ce să-mi spună?

M-am ridicat şi mă simţeam ca atunci când aveam şaptesprezece ani; eram la fel de speriată ca şi atunci. Sylvia şi Elizabeth.

— Fiul tău nu este de partea noastră. Lucrează pentru Dan Moore şi Mike Dyer. Se folosesc de tineri pentru că, în cazul în care sunt prinşi, nu sunt judecaţi atât de sever ca adulţii. Credem că Sean este unul dintre puştii de care s-au folosit pentru a arunca în aer podul.

Prima dată l-am căutat la liceu. Dar nu era acolo; nici măcar nu trecuse să facă prezenţa. La prietenul lui Tom nu era nimeni acasă şi nici la Keith. Nu era nici la biliard, nici la Emerton Diner sau la American Bowl. Apoi, nu mai ştiam unde să-l caut.

Aceasta nu se poate întâmpla prea des într-un orăşel ca Emerton. Avem parte de încăierări la meciurile de baschet, furturi de maşini şi geamuri sparte la magazine cu ocazia Halloween-ului, iar uneori chiar şi câte un accident tragic datorat consumului de alcool, noaptea. Dar nu avem organizaţii teroriste secrete şi nici grupări extremiste. Nu aici, la noi, în Emerton.

Nu cu fiul meu.

Am condus până la fabrică şi i-am rugat pe cei de acolo să-l cheme pe Jack.

Acesta sosi în scurt timp, cu faţa brăzdată de sudoare şi praf. Zgomotul asurzitor al maşinilor era completat de strigătele celor ce voiau să se facă înţeleşi. L-am împins spre uşă şi am ieşit afară, unde erau instalate băncuţe şi mese de picnic pentru masa de prânz a muncitorilor.

— Betty! Ce s-a întâmplat?
— Sean, am oftat, Sean este în pericol.
Ceva se schimbă în privirea lui Jack.
— Ce fel de pericol?
— Sylvia Goddard mi-a făcut o vizită astăzi. Sylvia James. Mi-a spus că Sean este implicat în gruparea care a aruncat podul în aer şi care încearcă să închidă Spitalul Emerton, care… l-au ucis pe Dr. Bennett.
Jack îşi scoase meticulos mănuşile, fără să se grăbească. Într-un târziu, îşi ridică privirea spre mine:
— Cum se face că ticăloasa aia de Sylvia Goddard a venit să-ţi spună toate astea? După atâta vreme?
— Jack! Cum poate să te preocupe problema asta acum? Sean are probleme.
Jack îmi replică cu blândeţe:
— Bets, asta tot trebuia să se întâmple, mai devreme sau mai târziu, nu-i aşa? A fost întotdeauna un copil greu de crescut şi educat. Rebel. Nu puteai să-i spui nimic.
L-am privit cu uimire pe Jack:
— Unii trebuie să înveţe din greşeli.
— Jack… vorbesc serios. Sean ar putea fi implicat în acţiuni teroriste. Ar putea să ajungă la închisoare!
— Nici odată nu am putut să vorbesc cu el, spuse Jack şi i-am simţit satisfacţia ascunsă în aceste vorbe, satisfacţie pe care, probabil, el nici măcar nu o conştientiza.
Nu era fiul lui. Era fiul doctorului Randy Satler. Care se dovedise a fi soi rău.
— Uite ce e, continuă Jack, la sfârşitul schimbului, mă voi duce să-l caut. Du-te şi aşteaptă-ne acasă.
Privirea lui este blândă şi ocrotitoare. Îl va găsi cu orice preţ pe Sean, dacă acest lucru este posibil. Dar numai pentru că mă iubeşte pe mine.
Valul de indignare care mă cuprinsese brusc îmi luase şi glasul.
— Du-te acasă, Bets. Totul va fi bine. Nu trebuie decât să-i scoatem lui Sean prostiile din cap.
M-am întors şi am plecat. Când am ieşit din parcare, l-am văzut pe Jack întorcându-se înapoi în fabrică, punându-şi mănuşile cu dezinvoltură.
Am condus până acasă pentru că nu ştiam ce altceva aş

putea face. Am stat pe canapea şi mi-am amintit de celălalt loc, unde nu mai fusesem de când ieşisem de la Bedford. Clădirea aceea cenuşie, de granit, care te împietreşte şi pe tine într-o aşteptare de ore în şir, de săptămâni şi ani de zile în care nu simţi nimic. M-am reîntors la locul acela şi m-am transformat în vechea Elizabeth, de pe vremea când Sean era la un orfelinat undeva departe, fără să ştiu exact unde, tară să ştiu cu cine era, sau ce făcea şi cum aveam să-l regăsesc. M-am întors în clădirea cenuşie de granit pentru a deveni şi eu de piatră.

Dar nu avea niciun efect.

Trecuse prea mult timp. Îl aveam pe Sean de prea multă vreme. Jack mă făcuse să mă simt în siguranţă. Nu mai puteam să regăsesc locul acela de piatră.

Jackie dormea la o prietenă. Stăteam pe întuneric, fără să aprind nici o lumină, cu maşina în garaj. Nu venea nici Sean, nici Jack. Pe la două noaptea, o mulţime de oameni purtând haine închise la culoare au traversat peluza din spatele casei lui Dan şi Ceri şi au intrat în casa de alături, cu nişte pachete umflate, învelite într-un material închis la culoare.

Jack sosi clătinându-se la şase şi jumătate, de dimineaţă. Singur. Oboseala i se citea pe faţă.

— Nu am reuşit să-l găsesc, Betty. L-am căutat peste tot.

— Îţi mulţumesc, i-am spus, iar el înclină capul în semn de răspuns.

Îmi accepta mulţumirile. Era un lucru pe care îl făcuse pentru mine, nu pentru Sean. Nu pentru el însuşi, ca tată vitreg al lui Sean. Mi-am stăpânit furia care mă cuprinsese brusc şi i-am spus:

— Ţi-ar prinde bine să dormi puţin.

— Ai dreptate.

Se îndreptă prin holul îngust spre dormitorul nostru. După trei minute începu deja să sforăie. Am scos maşina încet, pe autostradă. Dormitorul are ferestrele spre stradă, iar draperiile nu acoperă geamul.

Autostrada West River era pustie, cu excepţia câtorva camioane. Am traversat râul şi am pornit-o din nou spre est. Am parcurs în jur de cinci kilometri pe lângă lanuri de diverse culturi, iar mirosul de carne arsă încerca să se strecoare pe

geamul maşinii.

Vacile zăceau lângă gardurile vii. Erau în jur de cincisprezece-şaisprezece, rasa Holstein. Am oprit maşina şi am coborât. Întinzându-mă peste gard, am văzut că fuseseră împuşcate în cap. Cineva le-a adunat şi le-a împuşcat una câte una, apoi a aprins un foc de lemne proaspete în jurul lor. Focul se stinsese; se părea că făptaşul nu intenţionase ca flăcările să reziste un timp mai îndelungat. Trebuia doar să atragă atenţia cuiva, ceea ce se pare că nu reuşise.

Nu am mai auzit de vaci care să se molipsească de boli umane. Dar atunci, de ce mai fuseseră împuşcate?

M-am urcat înapoi în maşină şi am parcurs restul de drum până la Spitalul Emerton.

Această parte a oraşului era învăluită într-o linişte mormântală. Iarba creştea în voie în curţile pustii. O casă imensă, veche, avea un teanc de ziare depozitate pe treptele verandei; cred că erau în jur de zece-douăsprezece… Nu existau copii care să aştepte autobuzul şcolii, nici maşini cu care să se circule spre locul de muncă, pe autostradă. Parcarea spitalului avea o mulţime de locuri libere. În ultimul minut, m-am hotărât să renunţ şi am traversat spaţiul pustiu, lăsând maşina în faţa unei case, pe trotuar, sub un pâlc de copaci.

La ghişeul de informaţii nu era nimeni. Magazinul de suveniruri era închis. Nu m-a băgat nimeni în seamă în timp ce am studiat planul clădirii din hol, deşi două siluete în halate şi cu măşti pe faţă au trecut pe lângă mine. MEDIC ŞEF, DR. RANDOLF SATLER. Etajul trei, aripa estică. Liftul era pustiu.

A oprit la etajul doi. Când s-au deschis uşile, cineva aştepta deja, un bărbat trecut de patruzeci de ani, probabil un fermier, îmbrăcat în salopetă şi cu cizme de cauciuc; avea ochii roşii şi umflaţi ca şi cum ar fi plâns. Vizavi de lift se găseau nişte ferestre fumurii, astfel încât am putut să-i zăresc şi spatele reflectat în geam. De undeva se auzi o chemare:

— Soră, soră, pentru Dumnezeu…

Pe un pat cu rotile zace un trup acoperit până la gât cu un cearşaf. Bărbatul îmbrăcat în salopetă se uită la mine şi ridică ambele mâini pentru a se păzi de lift, ca şi cum acesta ar fi fost un fel de demon. Se dădu înapoi. Uşile s-au închis. Am apăsat cu putere pe buton.

Etajul trei părea pustiu. Săgeţi luminoase marchează holul: galbene pentru PATOLOGIE şi LABORATOR, verzi pentru TERAPIE RESPIRATORIE, roşii pentru URGENŢE. Am urmat marcajul galben.

Acesta se sfârşea într-un fel de anticameră pustie, cu multe scaune şi reviste împrăştiate pe jos. Pe un coridor lateral mai erau trei uşi încuiate.

M-am decis pentru ultima uşă şi am început să bat cu putere în ea. Fără niciun cuvânt, doar lovituri regulate cu pumnul. Apoi, am încercat la cea de-a doua. Se auzi o voce:

— Cine-i acolo?

Chiar şi acum, după şaptesprezece ani, am răspuns la fel:

— Poliţia! Deschide uşa!

Şi a deschis. În secunda în care a crăpat uşa, am împins cu putere şi am intrat aproape forţat în laborator.

— Elizabeth?

Arăta mai bătrân, puţin mai solid, dar a rămas acelaşi. Brunet, ochi albaştri… Mă uit la faţa asta în fiecare zi, la cină. Am văzut-o la meciurile de la şcoală, în piesele de teatru, chiar şi în piesa scrisă de el. Dr. Satler este încă şi mai şocat să mă vadă decât m-aş fi aşteptat; faţa i s-a albit complet şi are broboane de sudoare pe frunte.

— Bună, Randy.

— Elizabeth!” Nu ai voie să intri aici. Trebuie să pleci…

— Din cauza stafilococului? Crezi că-mi pasă de aşa ceva? La urma urmei, sunt deja în spital, nu-i aşa, Randy? Aici se găseşte endozina. Este un loc sigur. Asta doar în cazul în care nu este aruncat în aer cât timp mă aflu aici.

Se uită cu atenţie la mâna mea stângă, care încă mai era încleştată pe clanţa uşii, iar apoi la cea dreaptă, în care aveam pistolul. Era un Smith Wesson vechi de şaptesprezece ani, iar timp de cinci ani, arma nu fusese nici măcar unsă sau curăţată, ci fusese ascunsă sub garajul mătuşii mele, dar era încă în stare de funcţionare.

— Nu am de gând să te împuşc. Randy. Nu-mi pasă dacă eşti viu sau mort. Dar vreau să mă ajuţi. Nu reuşesc să-l găsesc pe fiul meu – care este şi fiul tău – iar Sylvia Goddard mi-a spus că este implicat în gruparea aceea care a dinamitat podul. Este ascuns undeva împreună cu aceştia şi probabil că e speriat de moarte. Tu cunoşti pe toată lumea din oraş, pe toţi

cei cu funcţii înalte, aşa că ai să treci imediat la telefon şi ai să afli unde este Sean.

— Aş fi făcut asta oricum, spuse Randy.

Acum mi se părea că arată aşa cum mi-l aminteam eu: nerăbdător şi arogant. Dar nu în totalitate. Încă mai are nişte bobiţe de sudoare pe fruntea palidă.

— Lasă chestia aia la o parte, Elizabeth.

— Nu.

— A, pentru…

Se întoarse cu spatele la mine şi lovi cu putere în tastele telefonului.

— Cam? Aici Randy Satler. Ai putea… nu, nu asta voiam să te rog… Nu. Nu încă.

Cameron Witt. Primarul. Fiul lui era şeful celor cinci poliţişti din Emerton.

— Vreau să-mi faci un serviciu. Lipseşte un puşti… Ştiu asta, Cam. Nu e nevoie să-mi ţii o predică despre consecinţele întârzierii… Dar ai putea să ai vreo informaţie despre puştiul despre care îţi spuneam… Sean Maker.

— Pulaski. Sean Pulaski.

Nici măcar nu ştia atâta lucru.

— Sean Pulaski. Da, el… bine. Sună-mă să-mi spui re poţi să afli… Ţi-am spus. Nu încă.

A închis.

— Cam va face unele investigaţii şi o să mă sune. Acum vrei să laşi chestia aia la o parte, Elizabeth?

— Tot nu ai învăţat să spui mulţumesc.

Cuvintele îmi ieşeau din gură aproape fără voia mea.

La naiba!

— Cui? Lui Cam, sau ţie pentru că nu m-ai împuşcat?

Vorbeşte cu o voce egală, fără nici o fluctuaţie, care este singurul semn al furiei sale. Nimeni nu poate să-l comande pe dr. Randy Satler ameninţându-l cu pistolul!

O parte din mine se întreba de ce nu chema paza. Am reluat:

— Bine. Din moment ce mă aflu aici, dă-mi o doză de antibiotic, în cazul în care voi avea nevoie…

Continua să mă privească în acelaşi mod, cu o furie abia stăpânită.

— E prea târziu, Elizabeth!

— Ce vrei să spui? Nu ai endozină?

— Bineînţeles că am.
Deodată, se clătină uşor, se sprijini cu o mână şi se prinse de masa acoperită cu hârtii.
— Randy! Eşti bolnav?
— Da. De ceva care nu se poate vindeca cu endozină. Elizabeth, nu puteai pur şi simplu să mă suni? Oricum l-aş fi căutat pe Sean pentru tine.
— Da, sigur. Ca şi cum te-ai fi interesat cumva de el în toţi aceşti ani!
— Nu mi-ai cerut nici odată ajutorul.
Înţelegeam ce voia să spună. Credea că lipsa oricărui contact cu fiul său era doar vina mea. Înţelegeam că Randy nu dădea decât dacă i se cerea. Aştepta, ca un suveran, ca oamenii să-i solicite ajutorul, să-l implore şi de-abia după aceea făcea ceva. Dacă îi convenea.
Am mai spus:
— Pot să pun pariu că soţia şi copiii tăi sunt speriaţi de moarte.
Se înroşi brusc şi am ştiut că aveam dreptate. Ochii lui albaştri se întunecară şi începu să semene cu Jack înainte de a exploda de furie. Dar Randy nu era Jack. O explozie de furie ar fi fost mult prea directă pentru el. În loc de aceasta, spuse:
— A fost un lucru prostesc venirea ta aici. Nu ai ascultat ştirile?
Nu le ascultasem.
— Noaptea trecută s-a anunţat în mod public ceea ce medicii ştiau deja de mai multe săptămâni. O formă virulentă de *staphilococcus aureus* a dezvoltat nişte plasmide rezistente la endozină de la *enterococcus.*
Făcu o pauză pentru a respira.
— Şi *pneumococcus*-ul s-ar putea să fi făcut acelaşi lucru.
— Ce înseamnă asta?
— Înseamnă că acum există nişte formaţiuni deosebit de contagioase şi periculoase pentru care nu există tratament medicamentos. Nu există niciun antibiotic eficient, nici măcar endozină. Acest stafilococ rezistă la orice. Şi poate să se dezvolte în orice mediu.
Am lăsat arma jos. Parcarea goală. Nici urmă de pază. Bărbatul care a refuzat să se urce în lift. Şi privirea lui Randy…
— Iar tu eşti bolnav.

— Cu toţii suntem. Toţi... toţi cei din spital. Şi, acum, că ai intrat aici cu forţa, probabil că şi tu.

— Deci ai să mori, am spus eu cu un glas în care se putea depista o rază de speranţă.

El *zâmbi.*

Stătea acolo, în halatul lui alb de laborator, asudând ca un cal de curse, de-abia ţinându-se pe picioare, gata să fie împuşcat de o femeie pe care o părăsise când rămăsese însărcinată şi... zâmbea. Ochii lui albaştri sclipeau. Semăna cu o poză pe care o văzusem mai demult într-o carte, pe vremea când citeam foarte mult. Mi-a luat aproape un minut ca să realizez că era vorba despre cartea mea de istorie din liceu. Era o poză cu un general.

— Toată lumea moare până la urmă, spuse Randy. Dar eu nu voi muri chiar acum. Cel puţin... sper că nu.

Precaut, se îndreptă spre mine, iar eu m-am retras. Zâmbea din nou.

— Nu am de gând să te infectez intenţionat, Elizabeth. Sunt medic. Vreau doar să-mi dai armă.

— Nu.

— Cum vrei tu. Ce ştii tu despre epidemia de ciumă din secolul al paisprezecelea?

— Nimic, am răspuns, deşi ştiam despre ce era vorba.

Oare de ce făceam mereu pe proasta când eram în preajma lui Randy?

— Atunci nu vei înţelege dacă îţi voi spune că acest stafilococ mutant are cel puţin la fel de mult potenţial... se opri din nou pentru a respira... de transmisie rapidă şi fatală. S-a instalat pretutindeni. Chiar şi pe clanţa de la uşă.

— Atunci de ce dracu' *zâmbeşti?*

Alexandru. Deci era într-adevăr poza unui general. Alexandru cel Mare.

— Pentru că... pentru că s-a distribuit... eu am făcut parte din echipa naţională care a descoperit...

Faţa lui se schimbă din nou. Păli şi mai tare. Se clătină să se prăbuşească.

L-am prins, l-am întors cu faţa în sus şi i-am pus mâna pe frunte. Frigea ca focul. Am strigat de la uşă:

— Soră! Un medic! Este un doctor bolnav aici!

Dar nu a venit nimeni.
Am fugit pe coridor. La Terapie Respiratorie nu era nimeni. Nici la Urgenţă. M-am repezit la butoanele liftului, dar înainte ca acesta să vină, am fugit înapoi la Randy. Am stat acolo cu el; era ghemuit pe podea, chinuindu-se să respire.
Am visat ani de zile să ajung să trăiesc asemenea momente. Am visat în timp ce dormeam sau mergeam pe stradă, în Emerton şi Bedford Hills şi chiar şi în braţele lui Jack. Îmi imaginasem aceste clipe de mii de ori, de fiecare dată mai dramatice şi mai ridicole. Şi acum mi se împlineau visurile: Randy zăcea neajutorat şi rugător, iar eu îl vegheam puternică, liberă să plec oricând şi să-l las să moară. Liberă.
Am înmuiat un prosop în apă rece şi i l-am pus pe frunte. Apoi am găsit nişte gheaţă în frigiderul ce se afla într-un colţ al laboratorului şi am încercat să-i mai scad temperatura. Mă privea, respirând cu greutate, ca o maşinărie stricată.
— Elizabeth… adu-mi… seringa din cutia… pe masa aceea.
M-am supus.
— Pe cine să chem, Randy? De unde?
— Pe nimeni. Nu e chiar aşa de grav cum pare. Nu încă. Este doar dispneea de la început.
Apucă seringa.
— Este un medicament pentru tine? Credeam că endozina nu are niciun efect asupra acestei noi forme infecţioase.
Paloarea i se diminuase.
— Nu este un medicament. Şi nu este pentru mine. Este pentru tine.
Se uită fix la mine. Am înţeles că Randy nu avea nevoie de ajutorul nimănui şi că nu ar admite nici odată că este neajutorat. Nu s-ar gândi nici odată la el ca fiind neajutorat.
Lăsă mâna cu seringa jos, pe podea.
— Ascultă-mă cu atenţie, Elizabeth. Tu ai… aproape cu siguranţă…
Undeva, departe, se porni o sirenă. Dintr-o dată, vocea lui deveni mai puternică, chiar dacă transpira şi mai tare, iar ochii îi ardeau din cauza febrei. Sau dintr-o altă cauză, necunoscută.
— Stafilococul este rezistent la orice medicament pe care îl avem. L-am multiplicat în laborator şi l-am testat. Cephalosporins, aminoglycosides şi vancomycin, chiar şi

endozină… Am să intru într-un fel de şoc septic…
Ochii lui au început să i se împăienjenească, dar îşi reveni într-o clipită.
— Am epuizat toate formele de contraatac. Pereţii celulari, ribozomi bacteriali, acid folic… Însă microbii au continuat să se adapteze acestor impedimente. La fel ca beta-lactamase…
Nu înţeleg acest limbaj. Chiar atunci când vorbea cu el însuşi mă făcea să mă simt prost. Am întrebat ceva ce puteam să înţeleg.
— De ce omoară vacile? Sunt bolnave şi vacile?
Se concentră din nou.
— Vacile? Nu, nu sunt bolnave. Fermierii au folosit cantităţi masive de antibiotice pentru a îmbunătăţi producţia de carne şi lapte. Folosirea endozinei la scară industrială în agricultură a contribuit la creşterea cu o mie la sută a rezistenţei la acest antibiotic. Dar este un lucru irelevant. Elizabeth, poţi să fii puţin atentă la ce vorbesc, măcar trei minute?
M-am ridicat şi l-am privit de sus, cum tremura pe podea. Nici nu părea să observe, ci îşi continua prelegerea.
— … dar antibioticele nu au fost inventate de oameni. Au fost inventate chiar de microbi pentru… a se distruge unul pe altul… şi au evoluat timp de două miliarde de ani înainte de a ne face şi noi apariţia… Ar trebui să… unde pleci?
— Acasă. Îţi doresc o viaţă bună, Randy.
Răspunse încet:
— Probabil că voi avea parte de ea. Dar dacă pleci acum, probabil că vei muri. Împreună cu soţul şi copiii tăi.
— De ce? La naiba, termină cu predicile şi spune-mi de ce!
— Pentru că eşti infectată şi nu există niciun antibiotic pentru aceasta, dar există totuşi o altă bacterie care atacă stafilococul rezistent la orice fel de medicament.
M-am uitat la seringa din mâna lui.
— Este o plasmidă asemănătoare unui cal troian. Este… nu contează. Pot să ajung la stafilococul din sângele tău şi să-i inserez o genă letală. Care îl va anihila. Este o descoperire uimitoare. Dar singura cale de a insera o asemenea genă este cu tot cu bacteria purtătoare.
Genunchii au început să-mi tremure brusc. Randy mă studia de pe podea. Dar el tremura şi mai tare. Respiraţia i se îngreună din nou.

— Nu, încă nu eşti bolnavă, Elizabeth. Dar vei fi.
Am izbucnit:
— Din cauza germenilor sau a tratamentului?
— A amândurora.
— Vrei să mă îmbolnăveşti. Să mă infectezi cu două bacterii. În speranţa că una dintre ele o va ucide pe cealaltă.
— Nu cu speranţa, cu certitudinea. Am reuşit să observ… acest lucru la electromicrograf…
Ochii lui se roteau, încercând să refocalizeze imaginea.
— … am fi putut să selectăm doar gena letală dacă am fi avut timp… nu e timp. Trebuie să transmitem întreaga bacterie.
Apoi continuă, cu o voce mai sigură:
— Echipa noastră de medici lucrează la acest proiect. Dar eu am reuşit să observ cu adevărat acest proces la electromicrograf…
I-am răspuns, înainte să-mi dau seama ce aveam de gând:
— Termină cu laudele şi fă-mi injecţia. Înainte să mori.
M-am dus la el şi l-am ridicat, sprijinindu-l de piciorul mesei. Ardea tot. Dar, într-un fel sau altul, reuşea să-şi stăpânească tremuratul mâinilor în timp ce îmi injecta soluţia în apropierea cotului. În timp ce mă infecta cu bacteria aceea, am mai reuşit să-i spun:
— Nu m-ai vrut nici odată cu adevărat, nu-i aşa, Randy? Chiar şi înainte de Sean…
— Nu, a răspuns. Nu prea.
Scăpă seringa.
Am îndoit mâna.
— Eşti o fiinţă ticăloasă. Nu-ţi pasă decât de tine şi de munca ta.
Zâmbi cu aceeaşi răceală caracteristică:
— Şi? Munca mea este tot ceea ce contează pentru mine. Mai mult decât îţi poţi imagina tu. Întotdeauna ai fost o sentimentală neghioabă, Elizabeth. Acum du-te acasă.
— Să mă duc acasă? Dar ziceai că…
— Ziceam că poţi să infectezi pe toată lumea. Şi aşa vei face, îi vei infecta cu bacteria care atacă stafilococul. Nu vor simţi decât o stare de disconfort. Ca un fel de vărsat de vânt…
— Dar ai spus că sunt infectată şi cu stafilococul mutant!
— Aproape sigur. Şi la fel vor păţi şi toţi ceilalţi în curând. Morţii… doar în Statul New York au depăşit deja un milion azi

de dimineaţa. Şase virgulă cinci la sută din populaţie… Chiar credeai că te poţi ascunde de partea cealaltă a râului?

— Randy!

— Du-te… acasă!

L-am dezbrăcat de halat şi i l-am aşezat sub cap, în loc de pernă; am mai adus nişte gheaţă din frigider şi am încercat să-i dau nişte apă să bea.

— Du-te acasă! Salutări tuturor.

Zâmbi ca pentru sine şi apoi începu să tremure din cauza febrei. Ochii îi erau închişi.

M-am ridicat din nou. Să plec? Să mai rămân? Dacă aş putea să găsesc pe cineva din spital care să aibă grijă de el…

Telefonul sună. Am răspuns.

— Alo! Alo?

— Randy? Scuzaţi-mă, aş putea să vorbesc cu dr. Satler? Sunt Cameron Witt.

Am încerca să par degajată:

— Dr. Satler nu poate vorbi acum. Dar dacă sunaţi în legătură cu Sean Pulaski, Dr. Satler m-a însărcinat pe mine să preiau mesajul…

— Nu… ei, bine… Spune-i lui Randy că puştiul acela, Pulaski, este cu Richard şi Sylvia James. Va înţelege el despre ce este vorba.

Legătura s-a întrerupt.

Am pus receptorul în furcă şi l-am privit pe Randy, care se lupta să respire pe podea, cu faţa la fel de întunecată ca şi cea a lui Sean când şi-a dat seama că se implicase într-o acţiune criminală. Dar parcă nu era la fel de întunecat. Pentru că Sean era speriat, iar lui Randy nu-i era decât rău.

Munca mea este tot ceea ce contează pentru mine.

Dar cum de ştiuse Sean să se ducă la Sylvia?

Chiar dacă ar fi aflat de la Ceci, care era de partea cealaltă, cum de ştiuse cine l-ar putea ascunde şi proteja atunci când nici eu şi nici Jack nu aveam nici o putere? Sylvia şi Elizabeth. Oare cât de multe cunoştea Sean în legătură cu trecutul pe care încercasem din toate puterile să i-l ascund?

Am ajuns la lift şi aproape că am apăsat pe buton când, prima explozie a zguduit spitalul.

Era în aripa vestică. Prin fereastra care se afla vizavi de lift am văzut cum suflul exploziei spărgea geamurile în partea

cealaltă a clădirii. Prin găurile rămase ieşea o coloană densă de fum. S-au declanşat alarmele.

Nu vă atingeţi de Lift! Instrucţiunile învăţate la şcoală îmi reveneau în minte, erau instrucţiunile în caz de incendiu. Am fugit pe hol spre scări. Dacă puseseră o bombă în casa scărilor? *O mulţime de oameni îmbrăcaţi în haine de culori închise şi purtând în braţe pachete imense intraseră prin curtea din spate în casa lui Dan şi Ceci.*

Am mai aruncat o ultimă privire prin geamul de la casa scărilor. Oamenii alergau spre ieşire. Nu erau mulţi, dar majoritatea împingeau paturi cu rotile. O soră se clătina spre ieşire, cu trei copii unul în braţe, unul pe şold şi ultimul agăţat în spate.

Nu cred că ar fi programat o nouă explozie până când nu părăsea toată lumea clădirea.

Am lăsat uşa deschisă. Alarma urla. M-am întors la Patologie şi am deschis uşa grea.

Randy zăcea pe podea, tremurând, transpirat. Buzele lui se mişcau, dar nu puteam să disting dacă spunea ceva, din cauza alarmei. Am încercat să-l ridic de braţ. Dar nu mă ajuta deloc şi nici nu opunea vreun fel de rezistenţă; nu făcea altceva decât să zacă acolo ca o mortăciune.

Nu exista niciun pat cu rotile în laborator. L-am plesnit peste faţă, ţipând:

— Randy! Randy! Trezeşte-te!

Chiar şi acum, în această situaţie, o mică parte din mine se bucura că îl loveam.

Deschise ochii. Pentru o clipă, am crezut că mă recunoaşte. Îşi pierdu cunoştinţa, şi apoi şi-o recapătă la loc. Încercă să se ridice. Efortul lui fu de ajuns pentru ca să-l pot pune pe umăr şi să-l pot căra ca un adevărat pompier. Nu aş fi reuşit nici odată să-l car pe Jack, însă Randy este mai slab decât el, iar eu sunt puternică.

Dar nu pot să-i car trei etaje pe scări. Îl proptesc pe treapta de sus şi îi dau vânt. Coboară un etaj, lovindu-se de pereţi şi rostogolindu-se. Mă priveşte uimit:

— Janet, pentru Dumnezeu!

Era numele soţiei lui. Încerc să nu iau în seamă acest aspect. Îl împing din nou, dar se prinde de bară refuzând să se rostogolească pe scări. Reuşeşte, aproape inexplicabil, să se

redreseze într-o poziţie de echilibru şi mă aşez lângă el. Împreună, Susţinându-l de talie, coborâm scările pe fund, asemenea unor copii de doi ani. În fiecare clipă mă aştept ca scările să sară în aer. Faţa înnegurată a lui Sean de la cină: *Ticăloşii aceia vigilenţi ne vor omorî pe toţi!*
Dar scările nu explodează. Ieşirea de urgenţă de la parter dă într-o străduţă laterală, departe de parcare şi autostradă. Îndată ce ieşim afară, Randy îşi pierdu cunoştinţa.
De data asta fac ceea ce trebuia să fac de sus: îl apuc de subţiori şi îl târăsc pe iarbă cât de departe pot. Asudată şi cu părul căzându-mi în faţă, în timp ce ochii începeau să mi se împăienjenească.
Ca prin ceaţă văd pe cineva apropiindu-se.
— Dar este chiar dr. Satler! Dumnezeule!
Un bărbat. Un bărbat mare şi puternic. Îl apucă pe Randy şi-l puse pe umăr, ca un pompier puţin mai eficient decât mine, fără să-mi arunce nici o privire. Îi urmez, dar la prima clădire pe care o întâlnim, am luat-o la fugă, ocolind spitalul de departe.
Maşina era tot acolo, pe trotuarul pustiu de pe străduţa laterală. Maşinile de pompieri sporeau zgomotul sirenelor. După ce au trecut de mine, am ieşit de pe străduţă şi am apăsat pe acceleraţie exact în momentul în care o a doua bombă exploda în aripa estică a spitalului, urmată de o alta; aerul s-a umplut de particule şi resturi ale exploziei, la fel de ascuţite şi de penetrante ca şi zgomotul sirenelor.

După ce am parcurs vreo cinci kilometri pe Autostrada East River, am început să simt efectele celor petrecute. Dintr-o dată. Am oprit maşina pe marginea autostrăzii şi nu reuşeam să mă opresc din tremurat. Nu au trecut decât nişte camioane, dar nu a oprit nimeni. Au trecut douăzeci de minute până să reuşesc să pornesc motorul din nou şi pot să spun că nu am mai avut nici odată parte nici odată de aşa ceva, nici chiar la Bedford. La sfârşit, m-am rugat să nu mai trec nici odată prin ceva asemănător.
Am dat drumul la radio de îndată ce am pornit motorul.
— … într-o nouă explozie a unui spital din New York City, Spitalul St. Clare, din inima Manhattan-ului. Surse autorizate de poliţie au declarat că lipsa de personal face imposibilă

protecţia solicitată de către primarul Thomas Flanagan. Bombele, care nu au fost revendicate de nici o grupare, au provocat incendierea centrelor de afaceri din jur şi a unui bloc de locuinţe, cel puţin.

Începând cu seara trecută, când Centrul de control al dezastrelor a anunţat oficial contaminarea la scară naţională a populaţiei cu un stafilococ rezistent la endozină, concomitent cu descoperirea unei bacterii capabile să anihileze infecţia iniţială, în douăzeci şi cinci de oraşe din ţară, violenţele s-au înteţit. Un purtător de cuvânt al echipei naţionale de medici în patologie şi cercetători responsabili pentru măsurile drastice propuse, au pus la dispoziţia publicului un material explicativ. Purtătorul de cuvânt nu şi-a dezvăluit identitatea şi nici nu a pomenit numele medicilor care fac parte din echipa amintită, motivând această atitudine prin teama de represalii în cazul în care…

Vocea crainicului a fost întreruptă de un bruiaj neaşteptat. Am încercat să prind un alt post care să difuzeze un program de ştiri.

Când am ajuns în partea de vest a Emertonului, străzile erau pustii. Toată lumea se retrăsese în casă. Peisajul era asemănător celui din preajma spitalului. Aşa cum arătase înainte de explozie. Încă nu mă simţeam rău.

În loc să mă duc direct acasă, am parcurs străzile goale până la Complexul alimentar.

Parcarea este la fel de goală ca peste tot. Dar coşul era tot acolo, echilibrat de pietrele de la fund. Acestea ascundeau un teanc de scrisori. Pe prima, adresa este scrisă cu o cariocă albastră: PT. DR. BENNETT. Sticla de vin îngropată în pământ pe jumătate susţinea un buchet de flori proaspete, nişte crizanteme din grădina cuiva. Lângă el, un steag american de vreo treizeci de centimetri este înfipt în pământ, alături de o candelă, un crucifix de piatră şi o păpuşă Barbie îmbrăcată în înger. Saran Wrap acoperă un exemplar legat în piele al *Profetului.* Se mai găsesc şi un morman de scoici şi un semn *flower-power* pe un lanţ de aur, asemenea unui colier. Simbolul pacifist pare mai bătrân decât mine.

Când am ajuns acasă, Jack dormea.

L-am contemplat, aşa cum, acum câteva ore îl privisem pe

Randy Satler. Mi-am adus aminte cum mă vizitase Jack în închisoare, săptămână de săptămână, parcurgând întreaga distanţă de la Emerton cu maşina, chiar şi în vreme de iarnă. Cum îmi zâmbea prin geamul gros din camera de vizită, în timp ce mâinile lui, cu degetele pătate de unsoare, se odihneau pe genunchi; zâmbea chiar şi atunci când nu găseam ce să ne spunem. Mi-am amintit cum m-a ţinut de mână atunci când am născut-o pe Jackie şi expresia lui când a luat-o pentru prima dată în braţe. Şi expresia lui atunci când i-am spus despre dispariţia lui Sean: triumfală, bucuria-că-nu-e-copilul-meu, de abia ascunsă. M-am gândit şi la cele două feluri de germeni din corpul meu, gata să se înfrunte.

M-am aplecat şi l-am sărutat pe Jack.

S-a răsucit, trezit pe jumătate şi a încercat să mă prindă cu mâna. Dar m-am retras şi am intrat în baie, unde m-am spălat cu periuţa lui de dinţi fără să o mai clătesc. Când m-am întors, adormise din nou.

Am plecat la şcoala lui Jackie pentru a-mi recupera copilul. Împreună aveam să mergem la casa Sylviei Goddard – Sylviei James pentru a-l lua pe Sean. Îi voi face o vizită Sylviei şi am să dau mâna cu ea, am s-o sărut pe obraz şi să ating cât mai multe lucruri. După ce îi voi duce pe copii acasă, o voi vizita şi pe Ceci ca să-i spun că am reflectat şi vreau să susţin lupta împotriva abuzului de antibiotice, care ne ucide. O voi atinge pe ea şi pe toţi cei de acolo, chiar dacă Ceci şi Sylvia mă vor prezenta sau nu şi voi continua să fac acest lucru cât timp mă voi mai simţi în stare. Asta în cazul în care mă voi îmbolnăvi aşa de tare… Randy spunea că nu-mi va fi chiar aşa de rău, nu cum îi era lui. Dar, desigur că Randy mă mai minţise şi înainte. Însă de data asta trebuia să am încredere în el.

Nu aveam de ales, încă.

O lună mai târziu, mă aflam în drum spre Albany pentru a aduce o nouă doză din bacteria salvatoare, care, mai nou, se numea „procariotă reorganizată”. Era evitată denumirea de germen.

Acum ascultam ştirile din oră-n oră, deşi lui Jack nu prea îi plăcea treaba asta. Sau ceea ce făceam. Citeam, studiam şi ştiam care erau procariotele, betalactamasele şi plasmidele. Ştiam cum luptă o bacterie pentru supravieţuire, dezvoltând

tot ceea ce are nevoie pentru a anihila orice competiţie şi a produce o nouă generaţie de bacterii. Acesta este cel mai important lucru pentru o bacterie. Supravieţuirea speciei.

Şi acesta era şi sensul cuvintelor lui Randy Satler:” Munca mea este tot ceea ce contează pentru mine”. Supravieţuirea celor asemănători lui. Era şi părerea lui Ceci. Şi chiar şi a lui Jack.

Procariotele reorganizate sunt transportate cu un convoi de maşini şi camioane, pentru că unele zone străbătute sunt periculoase. Există oameni care nu înţeleg despre ce e vorba. Oameni ale căror familii s-au îmbolnăvit puţin mai tare decât a mea. Violenţele nu au încetat, chiar dacă s-a anunţat oficial că epidemia e pe cale de a se stinge.

Am ajuns prea devreme. Convoiul încă nu s-a format. De fiecare dată, plecăm din altă parte a oraşului. De data asta, ne întâlnim în spate la American Bowl. Sean era deja aici, cu Sylvia. Am făcut un scurt ocol, trecând pentru ultima dată pe la Complexul alimentar.

Coşul a dispărut, cu toate scrisorile acelea adresate unui mort. La fel steagul american şi simbolul flower-power. Crucifixul rămăsese, dar era rupt în două. Ultimele flori din sticlă erau pe jumătate veştejite. Ploaia murdărise rochiţa păpuşii Barbie, iar părul ei blond era ciufulit. Candela şi scoicile erau neatinse.

Nu suntem bacterii. Avem şi lucruri mai importante decât supravieţuirea, sau cel puţin ar trebui să avem. Trecutul personal, de care nu putem să ne dezicem, oricât de mult am încerca. Prezentul personal, cu alegerile sale nesigure. Viitorul personal. Şi cel colectiv.

M-am căutat prin buzunare. Nu aveam decât cheile, bani, rujul, bandaje şi o bilă albastră pe care probabil că am adunat-o de pe jos când am făcut curat. Lui Jackie îi plac bilele albastre.

Am pus bila lângă candelă, am verificat dacă aveam arma cu mine şi am plecat să mă alătur convoiului.

(ZIUA EXTRATEREŞTRILOR)

Robert Sheckley

Celebritatea lui *Robert Sheckley* se datorează mai ales povestirilor sale imprevizibile, cu tentă satirică, apreciate unanim, de la Kingsley Amis şi J.G.Ballard la Roger Zelazny, cu care a şi colaborat o vreme. Datorită tendinţei sale de investigaţie ironică, de căutare a identităţii şi naturii realităţii, poate fi pus în aceeaşi categorie cu Philip K. Dick şi Kurt Vonnegut. Sheckley s-a remarcat pentru prima dată în anii ’50, ca unul dintre scriitorii de frunte ai revistei *Galaxy* şi ca romancier în anii ’60; continuă să scrie şi astăzi, în acelaşi stil provocator, reuşind să pună pe gânduri cititorul şi să ridice probleme de reflecţie ulterioară. Povestirea de faţă este reprezentativă pentru stilul *Galaxy,* face parte şi ea din antologia remarcabilă intitulată *Legende noi.*

✶✶✶

Într-o bună zi, m-am trezit cu un om la uşă. Nu arăta chiar ca un om, deşi mergea pe două picioare. Ceva nu era în regulă cu faţa lui. Arăta de parcă ar fi fost topită în cuptor şi apoi pusă la congelator. Mai târziu, am înţeles că expresia aceea era destul de comună printre extratereştrii denumiţi synesterieni şi era considerată chiar de un farmec aparte. Privirea Topită, cum i se spunea, era adeseori arborată în concursurile de frumuseţe.

— Am auzit că eşti scriitor, mi-a spus.

Am răspuns că aşa era. De ce aş fi minţit în legătură cu asta?

— Ce noroc! A spus. Eu sunt un cumpărător de literatură.

— Nu mai spune, am adăugat.

— Ai vreo poveste pe care ai vrea să o vinzi?

Era foarte direct. M-am decis să-i urmez exemplul.

— Da, am.

— Bine. Mă bucur foarte tare. E un oraş destul de ciudat din punctul meu de vedere. Şi chiar o planetă ciudată, dacă mă gândesc mai bine. Însă aspectul oraşului este foarte greu de suportat. Obiceiuri diferite şi tot felul de lucruri… De îndată ce am ajuns aici, mi-am spus: „E grozav să călătoreşti, dar unde am să găsesc eu pe cineva care să-mi vândă o poveste?”

— Da, e o problemă, am admis eu.

— Ei, bine, hai să trecem la treabă pentru că avem o mulţime de lucruri de pus la punct. Aş vrea să încep cu o istorioară de zece mii de cuvinte.

— S-a făcut! Am răspuns eu. Când vrei să fie gata?

— Am nevoie de ea până la sfârşitul săptămânii.

— Ce ar însemna aceasta, referitor la bani? Dacă îmi este permisă o asemenea întrebare...

— Îţi dau o mie de dolari pentru o istorioară de zece mii de cuvinte. Am înţeles că acesta este preţul mediu pentru un scriitor din această regiune a Pământului. Suntem pe Pământ, nu-i aşa?

— Da, pe Pământ, iar o mie de dolari este un preţ acceptabil. Spune-mi despre ce ai vrea să scriu.

— Las asta în seama ta. La urma urmei, tu eşti scriitorul.

— Sigur că eu sunt scriitorul. Deci nu ai nici o pretenţie în legătură cu subiectul?

— Nici urmă. Nici nu am de gând să citesc ceea ce vei scrie.

— Acum înţeleg. De ce-ai mai citi?

Nu voiam să pun prea multe întrebări. Am presupus că cineva tot avea să citească povestea mea. Aşa se întâmplă, de obicei, cu toate istorioarele.

— Ce fel de drepturi vrei să cumperi? Am întrebat, deoarece este foarte important să ai în vedere aceste aspecte.

— Primul şi al doilea drept synesterian, a spus el. Şi, desigur, drepturile pentru un eventual film, dar am să-ţi dau jumătate din profit, dacă îl voi vinde, la rândul meu.

— Există această posibilitate? Am întrebat.

— Greu de spus, sosi replica lui. În ceea ce ne priveşte, Pământul este un teritoriu literar destul de nou.

— În cazul acesta, aş dori ca partea mea să fie de şaizeci şi patru de procente.

— Nu mă voi tocmi cu tine. De data asta. Mai târziu, s-ar putea să ţi se pară că sunt foarte dur. Sau cine ştie cum voi fi? Din punctul meu de vedere acesta este un cu totul alt frankfurter.

M-am făcut că nu aud. O greşeală de exprimare nu înseamnă neapărat că un extraterestru este ignorant.

Am terminat povestea într-o săptămână şi am dus-o la sediul synesterienilor, din vechea clădire MGM de pe Broadway.

I-am înmânat manuscrisul şi mi-a făcut semn să iau loc până ce va termina de citit.

— E destul de bună, a spus el după un timp. Îmi place.

— Ce bine!

— Dar aş dori nişte schimbări.

— A... La ce te referi, mai exact?

— Ei, bine, personajul acesta, Alice...

— Da, Alice, am răspuns, deşi nu îmi aduceam aminte de niciun fel de Alice pe care să o fi introdus în povestire. Să se fi referit, probabil la Alsacia, provincia Franţei? M-am hotărât că e mai bine să nu îl întreb nimic. Nu avea niciun sens să dau impresia că nu ştiu despre ce era vorba în propria mea povestire.

— Cum îţi spuneam, Alice aceasta este un fel de ţară mai mică, nu-i aşa?

Se referea cu siguranţă la Alsacia, provincia Franţei, iar eu pierdusem ocazia de a-l corecta.

— Da, este cam de mărimea unei ţări mai mici.

— În cazul acesta, de ce nu am face astfel încât Alice să se îndrăgostească de o ţară mai mare, în formă de *pretzel*?

— Ce fel de formă?

— De *pretzel.* Este un motiv destul de frecvent în literatura populară synesteriană. Synestrienilor le place să citească genul acesta de poveşti.

— Da?

— Da. Synestrienilor le place să-şi imagineze oameni în formă de *pretzel.* Dacă vei introduce chestia aceasta, vei spori *vizualitatea* poveştii.

— *Vizualitatea...* am îngăimat eu cu mintea golită de orice sens.

— Da, pentru că trebuie să avem în vedere şi posibilitatea unui film.

— Da, desigur, am răspuns, aducându-mi aminte că deţineam şaizeci de procente din încasări.

— Acum, în ceea ce priveşte versiunea cinematografică a poveştii tale, cred că acţiunea ar trebui plasată într-un alt moment al zilei.

Am încercat să-mi amintesc în ce moment al zilei se petrecea acţiunea. Mi se părea că nici măcar nu specificasem aşa ceva.

Am menţionat acest lucru.
— E adevărat, a spus el, nu ai precizat timpul. Dar ai sugerat crepusculul. Sunetul estompat al cuvintelor tale mi-a indicat că este vorba despre apusul soarelui.
— Da, bine. Sentimentul crepusculului.
— Ar fi un titlu inspirat.
— Da, am spus eu, deşi nu eram deloc de acord.
— *Sentimentul crepusculului,* spuse el, plimbând cuvintele prin gură ca şi cum ar fi vrut să le simtă gustul. Ai putea să-i dai un asemenea titlu, dar acţiunea trebuie să se petreacă totuşi în timpul zilei. Ca o ironie.
— Da, înţeleg ce vrei să spui.
— Aşa că fa corecturile necesare şi dă-mi-o înapoi când e gata.

Când am ajuns acasă, Rimb spăla vasele şi părea abătută. Ar trebui să precizez că era o blondă de înălţime medie, cu o figură caracteristică adepţilor credinţei Gottich. Am auzit nişte zgomote ciudate dinspre sufragerie. Când i-am aruncat o privire întrebătoare, Rimb s-a uitat spre camera de zi şi a ridicat din umeri. Am intrat şi am văzut că erau două persoane acolo. Fără niciun cuvânt, m-am întors în bucătărie şi am întrebat-o pe Rimb:
— Cine sunt?
— Mi-au spus că sunt familia Bayerson.
— Extratereştri?
A încuviinţat printr-un gest al capului.
— Dar nu sunt genul meu. Îmi sunt la fel de străini cum îţi sunt şi ţie.
A fost pentru prima oară când am înţeles pe deplin că extratereştrii pot, la fel de bine, să fie necunoscuţi unii altora.
— Ce caută aici? Am întrebat.
— Nu mi-au spus, mi-a răspuns Rimb.
M-am întors în sufragerie. Domnul Bayerson stătea în fotoliul meu şi citea ziarul de seară. Avea cam un metru şi un păr de culoare portocalie. Doamna Bayerson era la fel de mică şi de portocalie la păr; tricota ceva cu portocaliu şi verde. Când am revenit în cameră, domnul Bayerson s-a ridicat de pe scaunul meu.
— Extratereştri? Am întrebat eu aşezându-mă în locul lui.

— Da, a răspuns Bayerson. Suntem de pe Capella.
— Şi ce căutaţi la noi acasă?
— Ni s-a spus că nu e nici o problemă.
— Cine v-a spus?
Bayerson ridică din umeri, cu o expresie de nedumerire pe faţă. Această privire avea să-mi devină destul de familiară.
— Dar este casa noastră, am subliniat eu.
— Bineînţeles că este casa voastră, a spus şi Bayerson. Nu a spus nimeni că nu este aşa. Dar ne veţi ceda şi nouă puţin spaţiu ca să locuim aici? Nu suntem chiar aşa de mari.
— Dar de ce aici? De ce nu la altcineva?
— Am nimerit aici şi ne-a plăcut, a răspuns Bayerson. Ne simţim ca la noi acasă.
— Ar putea să mai existe şi alte case în care să vă simţiţi la fel de bine.
— Poate că da, poate că nu. Vrem să locuim aici. Uite care-i treaba, ce-ar fi să ne consideri ca pe nişte ochelari sau ca pe nişte pete maronii de pe tapet? Noi ne-am ataşat, într-un fel, de locul acesta. Aşa obişnuiesc să facă toţi capellanii. Nu vă vom incomoda.
Rimb şi cu mine nu prea ni-i doream prin preajmă, dar se părea că nimic nu i-ar fi putut convinge să plece. Vreau să spun că, la urma urmei, stăteau aici. Şi au avut dreptate, nu ne incomodau. Din anumite puncte de vedere erau mult mai plăcuţi decât ceilalţi colocatari extratereştri pe care i-am cunoscut ulterior.
De fapt, foarte curând, eu şi cu Rimb am ajuns să ne dorim ca familia Bayerson să fie mai puţin pasivă şi să ne ajute la treabă. Sau măcar să fie mai atenţi cu lucrurile. Mai ales atunci când hoţii au pătruns în apartament…
Rimb şi cu mine ieşisem în oraş. După câte am înţeles eu, familia Bayerson nu a încercat în niciun fel să-i oprească. Nu au telefonat la poliţie şi nici altundeva. Au stat doar şi au privit în timp ce hoţii au răscolit toată casa, mişcându-se cu atenţie, deoarece erau supraponderali, ca toţi tâlharii aceia graşi de pe Barnard. Au luat toată argintăria. Erau nişte hoţi de argintărie de pe Barnard, cu tradiţie în domeniu. Aşa le spuseseră familiei Bayerson în timp ce ne jefuiau, iar domnul Bayerson îşi făcea gimnastica pleoapelor ca de obicei, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Totul a început atunci când am cunoscut-o pe Rimb în barul lui Franco, de pe Strada MacDougal din New York. Mai văzusem ceva extratereştri înainte, bineînţeles, în timp ce îmi făceam cumpărăturile în Fifth Avenue sau admiram patinatorii de la Centrul Rockefeller. Dar atunci a fost pentru prima dată când am stat propriu-zis de vorbă cu unul dintre ei. Am interogat-o în privinţa sexului ei şi am aflat că Rimb era adepta credinţei Ghottich. Era un cult destul de interesant în ceea ce privea sexualitatea, mai ales pentru cineva ca mine, care încerca să depăşească dihotomia bărbat-femeie. Mi s-a părut destul de palpitant să convieţuiesc cu o adeptă Gottich, mai ales după ce Rimb şi cu mine am fost de acord că ea era, de fapt, de genul feminin. Mai târziu, m-am consultat şi cu Părintele Hanlin, de la Marea Biserică Roşie. Mi-a spus că, din punct de vedere religios, totul era în ordine, deşi el, personal, nu era de aceeaşi părere. Rimb şi cu mine am fost una dintre primele perechi mixte care s-au căsătorit.

Ne-am mutat în apartamentul meu din West Village. La vremea aceea, rar întâlneai câte un extraterestru prin zonă. Dar, la scurt timp, au apărut şi alţi extratereştri şi un număr considerabil s-au mutat chiar în apropiere de noi.

Indiferent de unde erau, toţi extratereştrii trebuiau să se înregistreze la poliţie şi să anunţe autorităţile locale responsabile cu evidenţa culturilor religioase. Dar nu mulţi au luat în seamă aceste reguli. Cu toate acestea, nu s-a luat nici o măsură. Poliţia şi autorităţile locale erau destul de ocupate cu monitorizarea propriilor angajaţi.

Scriam povestiri pentru synesterieni şi trăiam împreună cu Rimb destul de liniştiţi în casa noastră, împreună cu oaspeţii neaşteptaţi. Familia Bayerson era destul de tăcută şi contribuiau la plata chiriei. Erau destul de superficiali, nu se îngrijorau nici odată nu ca Rimb, care îşi făcea griji din orice. La început mi s-a părut că erau chiar de treabă. Dar mi-am schimbat părerea despre ei în ziua în care hoţii le-au furat copilul, pe tânărul Claude Bayerson.

Ar fi trebuit să menţionez că perechea Bayerson a făcut un copil de îndată ce s-a mutat la noi. Sau poate că îl aveau deja şi l-au adus de-abia după ce au ocupat dormitorul nostru

pentru oaspeţi. Nu am fost nici odată lămuriţi cu adevărat de unde proveneau extratereştrii, iar copiii lor erau un adevărat mister pentru noi.

După câte ne-au povestit ei, răpirea tânărului Bayerson s-a făcut pe faţă. *Adio, Claude!”,” Adio, tată!”* Când i-am întrebat cum au putut să facă una ca asta, au răspuns:

— Dar nu-i nimic! Vreau să spun că este exact ceea ce speram. Este modul în care ne răspândim noi. Atunci când altcineva ne fură copilul…

Am lăsat-o baltă. Ce mai poţi să faci cu astfel de oameni? Cum de puteau să suporte ideea că micul Claude avea să fie educat asemenea unui hoţ barnardean de argintărie? Să treacă de la o specie la alta? Unii extratereştri nu au deloc ceea ce se cheamă orgoliul speciei. Vreau să spun că erau cam săriţi de pe fix.

Dar nu aveam încotro, aşa că stăteam împreună şi ne uitam la televizor. Cu toţii voiam să vedem programul lui Savannah Reed, favoritul tuturor.

Invitatul de onoare al spectacolului era primul om care mâncase un *mungulu.* Era destul de sincer în această privinţă, aproape provocator. A declarat:

— Dacă te gândeşti mai bine, de ce-ar fi etic să mănânci numai creaturi lipsite de inteligenţă, pe care poţi să le prinzi în capcană? Este vorba doar de nişte principii învechite care ne reţin să mâncăm fiinţe inteligente. M-am gândit la toate acestea într-o zi, în vreme ce discutam cu câţiva *mungulu* dintr-un *glotch,* de pe o farfurie.

— De câţi mungulu este nevoie pentru un *glotch? A* întrebat Savannah.

Era o întrebare bună.

— Între cincisprezece şi douăzeci, deşi există şi excepţii.

— Şi ce făceau pe farfurie?

— Este modul obişnuit al *mungulilor* de a-şi petrece timpul liber. De a se acumula, mai bine zis. Vedeţi dumneavoastră, *mungulu* sunt o specie de farfurie.

— Nu cred că am mai auzit de o asemenea specie, a spus Savannah.

— Este destul de rară.

— Şi cum au ajuns acolo?

— Au apărut pur şi simplu pe farfuria mea, într-o seară. La început, doar una sau două *glotch*-uri. Arătau ca nişte stridii. Apoi au mai sosit şi altele, astfel încât s-au făcut vreo jumătate de duzină, îndeajuns de multe pentru a încropi o conversaţie decentă.
— V-au spus cumva de unde provin?
— De pe o planetă numită Espadrille. Nu am înţeles exact unde vine aceasta.
— Şi nu au spus cum au ajuns aici?
— Au spus ceva în legătură cu traversarea undelor luminoase…
— De unde v-a venit ideea de a mânca un *mungulu?*
— La început nici nu-mi trecea prin cap aşa ceva. Dacă o creatură vorbeşte cu tine, nu te gândeşti imediat să o mănânci. Sau să-l mănânci. Dacă eşti o persoană civilizată. Dar aceşti *mungulu* începuseră să se ivească pe farfuria mea în fiecare seară. Şi acest lucru li se părea destul de firesc. Se aliniau în fiecare seară pe marginea farfuriei mele, cât mai departe de mine. Uneori vorbeau între ei şi se comportau ca şi cum eu nici nu eram de faţă. Apoi unul dintre ei se prefăcea că mă observă -” Ia uite, a apărut şi pământeanul…” – şi începeau să discute şi cu mine. Aceasta se întâmpla în fiecare noapte. Am început să cred că încercau să mă provoace într-un fel. Parcă încercau să-mi spună ceva.
— Credeţi că voiau să fie mâncaţi?
— Nu s-au exprimat nici odată în acest sens. Dar am început să mă gândesc la asta. Dacă nu ar fi vrut să fie mâncaţi, atunci ce căutau pe marginea farfuriei mele?
— Şi apoi ce s-a mai întâmplat?
— Pe scurt, într-una din seri m-am plictisit de atâta pălăvrăgeală şi, de curiozitate, am înfipt furculiţa într-un *mungulu* şi l-am înghiţit.
— Şi, ceilalţi ce au făcut?
— S-au prefăcut că nu observă. Au continuat conversaţia ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Doar că aceasta era şi mai stupidă, din cauza lipsei unuia dintre ei.
Făpturile acestea au nevoie să fie în număr cât mai mare pentru a fi coerente cât de cât.
— Să ne întoarcem la *mungulu* pe care l-aţi înghiţit. A protestat în vreun fel, în timp ce era înghiţit?

— Nici măcar nu a clipit. Parcă s-ar fi aşteptat la aşa ceva. Am avut impresia că a fi digerat nu era pentru ei o moarte crudă sau neobişnuită.
— Ce gust avea?
— Asemănător stridiilor cu sos picant, totuşi distinct de acestea. Ca orice extraterestru.

După ce s-a terminat emisiunea, am observat că într-un colţ al camerei apăruse un pătuţ de copil, în care se afla un bebeluş drăguţ. Semăna cu mine. La început am crezut că era micul Claude Bayerson, care se întorsese. Dar Rimb m-a lămurit destul de repede:
— Este micul Omi, a spus ea. Este copilul nostru.
— A, dar nu-mi amintesc să-l fi născut.
— Din punct de vedere tehnic, nici nu l-am născut. Am amânat naşterea propriu-zisă până la momentul potrivit, a răspuns ea.
— Poţi să faci aşa ceva?
A încuviinţat cu un gest al capului.
— Adepţii credinţei Gottich au această capacitate.
— Cum ai spus că se numeşte?
— Se numeşte Omi, a răspuns Rimb.
— Este un nume obişnuit pe planeta ta?
— Deloc. L-am numit aşa în onoarea speciei tale.
— Cum adică?
— Dar este o derivare evidentă de la „om mic”.
— Noi nu obişnuim să ne numim copiii în acest mod, i-am spus.
Dar nu a înţeles la ce mă refeream. La fel cum nici eu nu înţelesesem explicaţiile ei în legătură cu procesul naşterii lui Omi. Naşterile amânate nu erau ceva obişnuit la pământeni. După câte am înţeles eu, Rimb ar fi trebuit să se supună travaliului cu altă ocazie, când ar fi considerat că este momentul potrivit. Dar încă nu am ajuns până acolo. Uneori se poate amâna la infinit.
Omi stătea în leagănul său, gângurea, plângea şi se comporta asemenea unui copil pământean. Eram foarte mândru că eram tătic. Rimb şi cu mine aveam una dintre cele mai durabile căsătorii interplanetare. Mai târziu am înţeles că nu era ceva atât de rar. Aşa ceva se întâmplă acum peste tot.

Dar la vremea aceea era un lucru destul de neobişnuit.

Tot felul de vecini au venit să vadă copilul. Familia Bayerson se mutase în noua lor cameră, pe care o tencuiseră atunci când năpârliseră. Doamna Bayerson scosese tot materialul necesar pe gură şi vreau să vă spun că se mândrea cu aceasta. L-au măsurat pe Omi din cap până-n picioare şi au spus:

— Se pare că e bun.

S-au oferit să aibă grijă de el, dar noi n-am vrut să-l lăsăm pe Omi singur cu ei. Nu eram încă destul de siguri cu ce se hrăneau. De fapt, nu se ştiau prea multe lucruri sigure în legătură cu extratereştrii, deşi guvernul federal decisese să pună la dispoziţia publicului larg toate informaţiile pe care le deţinea în privinţa speciilor care aterizau pe Pământ.

Prezenţa extratereştrilor în viaţa noastră a determinat următoarea etapă a dezvoltării umane: interesul pentru viaţa mixtă. La urma urmei, toată lumea era sătulă de acelaşi model individualist de viaţă. Rimb şi cu mine am decis că ar fi fost interesant să facem parte din altceva. Am vrut să trăim în simbioză cu o creatură precum meduza sau cu un războinic portughez. Dar nu ştiam cum se procedează în astfel de cazuri. Şi nici nu am ştiut dacă ar fi trebuit să ne bucurăm sau să ne îngrijorăm când am primit prin poştă înştiinţarea că fusesem aleşi pentru a face parte dintr-o organizare complexă extraterestră. Acesta era un lucru destul de neobişnuit la vremea aceea.

Rimb şi cu mine am discutat îndelung acest subiect. Într-un sfârşit, am decis să participăm la o primă întâlnire, ca să vedem despre ce era vorba.

Întâlnirea avea loc la sediul Bisericii noastre unite. Au participat în jur de două sute de oameni şi extratereştri. Toată lumea a fost receptivă şi binevoitoare, capabilă de a se adapta la ceea ce ne propusesem. Eram cu toţii nişte novici în materie şi nu ne venea să credem că trebuia să alcătuim o formă de viaţă complexă, care să înglobeze două sute de persoane, fără să avem niciun fel de pregătire anterioară în acest scop.

Într-un târziu, a apărut un individ îmbrăcat într-un pardesiu

purpuriu şi cu o centură de frunze. Ne-a spus că mai întâi trebuia să formăm cinci unităţi complexe şi mai apoi, după ce ne obişnuiam şi învăţam să comunicăm și să ne sincronizăm, am fi putut să trecem la cel de-ai doilea stadiu al organizării vieţii compuse.

De abia atunci ne-am dat seama că existau mai multe nivele ale acestui mod de viaţă, fiecare dintre ele având anumite particularităţi.

Din fericire, Biserica unită avea un spaţiu imens disponibil la subsol. Acolo am iniţiat procesul de simbioză.

La început, toată lumea era nespus de încântată de acest proces. Cei mai mulţi dintre noi nu aveau niciun fel de experienţă în a se ajusta după celelalte creaturi. Nu ştiam, de exemplu, că englenul, care este un organ al psoudontoicilor se potriveşte perfect în urechea stângă a pământenilor.

Dar, cu ajutorul expertului în această problemă (tipul cu pardesiu purpuriu), care se oferise să ne asiste, am format în curând primul compozit. Chiar dacă nu era perfect, deoarece există o mulţime de organe care se potrivesc multiplelor cavităţi umane, a fost o experienţă deosebită să observăm cum ne transformăm într-o creatură nouă, unitară şi cu conştiinţă de sine.

Punctul culminant al acestei asociaţii era picnicul anual. Ne-am deplasat la ruinele de la Hanford, unde se afla pe vremuri centrul de energie atomică. Acum totul era năpădit de buruieni de diverse forme şi culori. În apropiere curgea un pârâu îngust şi poluat. Ne-am instalat acolo. Din grup făceau parte în jur de două sute de persoane. Am amânat înlănţuirea organică până după gustarea de după-amiază.

Ajutoarele doamnelor au pus masa şi au organizat un punct de colectare în apropiere, unde fiecare dona ce putea. Eu am depus nota de plată synestriană care tocmai îmi fusese întocmită şi pe care o încasasem pentru scrierea istorioarei. O mulţime de oameni au venit s-o vadă şi s-au minunat de ea pentru că astfel de lucruri arată foarte frumos, deşi sunt aşa de groase că nu pot fi îndoite şi îţi umflă buzunarele peste măsură.

Unul dintre membrii Compozitului Roşu s-a abătut pe la noi ca să se uite la nota de plată synestriană. A ridicat-o în lumină ca să privească variaţia de forme şi culori.

— Este foarte frumoasă, a spus el. Nu te-ai gândit să o înrămezi şi să o pui pe perete?

— Chiar acum mă gândeam la asta.

Dar el era decis să o cumpere pentru sine şi m-a întrebat cât voiam pentru ea. I-am cerut un preţ de trei ori mai mare decât valoarea ei în dolari. Dar a fost încântat de preţ. Apoi, apucând nota delicat de unul din colţuri, a adulmecat-o cu grijă:

— Este foarte bună, a spus.

Acum, dacă mă gândesc mai bine, cred că banii synestrieni au un gust foarte bun.

— Este o notă de plată de cea mai bună calitate, l-am asigurat.

A adulmecat-o din nou.

— Ai încercat vreodată să mănânci aşa ceva? M-a mai întrebat.

Am scuturat din cap negativ. Nu-mi mai trecuse nici odată prin cap una ca asta. A muşcat puţin dintr-un colţ.

— Delicioasă!

Văzând cât de mult îi place m-a făcut să îmi doresc să gust şi eu. Dar era nota lui. I-o vândusem deja. Şi mă alesesem cu nişte bani americani fără niciun gust.

M-am căutat prin buzunare. Nu mai aveam nici o notă de plată synestriană. Nu mai aveam nici măcar una singură, pe care să o pun pe perete, acasă, şi fără doar și poate că nu aveam nici de unde să iau una ca să o mănânc.

Apoi am văzut-o pe Rimb schimbându-şi forma trupului într-un colţ, şi era aşa de drăguţă, încât m-am dus să mă alătur ei.

MICROBUL

Joan Slonezewski

Joan Slonezewski este scriitoare şi om de ştiinţă în Gambier, Ohio; totodată, este profesoară la Kenyon College. Romanele ei, printre care se numără şi celebrul *O uşă spre ocean*, sunt străbătute de idealurile quakerilor şi principiile feministe, fără a neglija descrierile detaliate şi explicaţiile ştiinţifice. Povestirea de faţă este una dintre cele mai remarcabile bucăţi aparţinând uneia dintre cele mai tinere autoare de SF. Este amplasată în acelaşi univers al timpului viitor ca şi romanul amintit şi a continuării lui, intitulate *Fiica Paradisului,* însă acţiunea se petrece într-un spaţiu diferit şi chiar într-un viitor şi mai îndepărtat. Ca şi povestirea lui Baxter, se inspiră din opera lui Hal Clement şi, asemenea lui James Blish din „Tensiune la sol”, inventează şi rezolvă într-un mod original o problemă SF, într-o lume a minunilor ştiinţifice. A apărut în *Analog.*

✶✶✶

Șobolanul ăsta n-a murit, spuse Andra plimbându-se de colo-colo prin holospaţiu. În spatele ei se proiecta imaginea planetei Iota Pavonis Trei, primul astru a cărui populare a fost aprobată în ultimele patru decenii. În timp ce Andra străbătea camera în lung şi-n lat, imaginea maronie a unui continent misterios începu să se contureze printre straturile de nori. Se opri şi se aplecă sprijinindu-se pe coate, pentru a privi mai de aproape. Se întreba care va fi numele pe care Federaţia Fără Frontiere îl va decide pentru IP3, o planetă atât de frumoasă, dar şi atât de înfricoşătoare.

— Nu şi ultima dată, ultima dată şobolanul nu a mai murit. Ochiul vorbitor se cocoţase pe umărul ei. Îi aparţinea lui Skyhook, simulatorul uman al navei care urma să o transporte pe Andra de pe staţia ştiinţifică pe solul planetei recent descoperite. Era o afacere destul de avantajoasă: nava avea să transporte xenobiologul uman până la locul unde avea să se desfăşoare activitatea sa de cercetare, iar acesta avea să poarte ochiul electronic pe suprafaţa planetei, aşa cum procedase şi pe staţia orbitală.

— Şobolanul nu a murit decât de opt ori până acum.

— Până când i-am aranjat „pielea”…

„Pielea” era un costum de nanoplast, alcătuit din miliarde de computere microscopice, proiectate pentru a filtra toxinele locale – arsenic, lantanide şi tot felul de pseudoalcaloizi ciudaţi. Toate aceste substanţe erau conţinute de flora şi fauna locală, iar inhalarea lor ar fi putut provoca moartea unui om în câteva ore. Acum câtva timp, planetele fuseseră adaptate pentru a fi prielnice vieții umane, asemenea planetei de baştină a Andrei, Valedon. Dar acum, acesta era considerat un ecocid. În schimb, milioane de oameni erau transformaţi pentru a putea supravieţui aici, pe planeta IP3, pentru a cultiva pământul şi a construi case, iar acest gând îi punea sângele în mişcare.

— Am descoperit pielea potrivită pentru şobolan, sublinie ochiul vorbitor al lui Skyhook. Dar noi nu suntem şobolani.

Din partea opusă ecranului, dintr-o grămadă amorfă de nanoplasmă, răsări un pseudopod.

— Nu suntem şobolani, se auzi o voce din interiorul nanoplasmei.

Era vocea lui Pelt, costumul de piele care avea să o protejeze pe Andra pe suprafaţa planetei necunoscute.

— Nu chiar şobolan, dar aş spune că eşti şobolan nouăzeci la sută. Fiziologia celulelor tale este practic identică cu cea a celulelor şobolanului; din această cauză, ar putea fi posibil chiar şi un transplant de organe. Există doar câteva gene care vă deosebesc.

Andra zâmbi.

— Mulţumesc lui Dumnezeu pentru aceste câteva gene. Altfel, viaţa ar fi mult mai plictisitoare.

Pseudopodul lui Pelt se bălăngăni.

— Şobolanul a supravieţuit, aşa că vei supravieţui şi tu. Dar mecanismul de autoreglare este aproape distrus. Celulele nanoservice se implantaseră în structura unor forme simple de viaţă de pe IP3 pentru a le testa structura chimică. Dar, dintr-un motiv sau altul, au reuşit cu greu să transmită datele obişnuite înainte de a se defecta.

— Nimănui nu-i pasă de toate acestea.

— Bineînţeles că pe noi ne interesează, adăugă Andra imediat.

Pelt nu accepta ca o viaţă de om să fie pusă mai presus decât

cea a unui android.
— De aceea am şi scurtat analiza până când vom putea să aducem mostrele aici. Şi tot din această cauză mă duc şi eu acolo.
— Noi, o corectă el.
— Bine. Destul cu vorba, spuse şi Skyhook. Ce aţi spune dacă am trece în revistă din nou datele obţinute?
— Prea bine, răspunse o a treia voce din panoul hexagonal al dispozitivului de proiecţie tridimensională de deasupra.
Era chiar vocea staţiei orbitale, Quantum. Quantum se considera a fi de genul feminin, toţi ceilalţi fiind pentru ea de genul masculin; Andra nu reuşise nici odată să înţeleagă de ce, deşi androizii se amuzau pe socoteala oamenilor care nu reuşeau să înţeleagă această diferenţă.
— Am aici nişte celule microbiene extrase din sol o dată cu recoltarea ultimelor probe, spuse Quantum.
Imaginea planetei se risipi. În locul ei apărură structurile microbiene mărite foarte mult. Celulele erau rotunde şi oarecum aplatizate, semănând, într-o oarecare măsură, cu globulele roşii. Dar, dacă te uitai mai bine, se observa că fiecare celulă aplatizată era goală în mijloc, asemenea unui covrig.
— Sunt primele celule cu structură toroidală descoperite pe o planetă, spuse Quantum. În rest, structura lor este simplă. Nu au membrană nucleară în jurul cromozomilor; sunt celule asemănătoare bacteriilor, procariote.
Skyhook interveni:
— Cromozomii ar putea să fie şi ei circulari, la fel ca la bacterii.
— Cine ştie? Spuse Pelt. Pe Urulan toţi cromozomii sunt ramificaţi. Ne-au trebuit mai multe decenii pentru a putea face transformările genetice de rigoare.
— Încă nu ştim nimic în legătură cu toate acestea, interveni Quantum. Tot ceea ce ştim este că celulele conţin ADN.
— Pe două şiruri spiralate, ca de obicei? Întrebă Skyhook.
Cele două şiruri spiralate sunt formate din perechi de nucleotide de ADN, cu adenină şi timină sau guanină cu citozină, cele patru elemente ale codului ADN. Atunci când o celulă se divide pentru a forma două celule, această spirală dublă de desface, iar apoi se înlănţuie cu un şir complementar

în celula nou formată.
— Sistemul nanoservic s-a defectat înainte de a aduna toate datele necesare. Dar se pare că există toate cele patru forme de nucleotide.
Andra privea imaginea microbilor care se extindea tot mai mult, asemenea unui aluat de cozonac pus la crescut.
— Pariez că aceşti cromozomi se rotesc în jurul găurii acesteia din mijloc.
Ochiul vorbitor al lui Skyhook izbucni în râs de pe umărul ei.
— Ar fi ceva!
Quantum adăugă:
— Am identificat cincisprezece aminoacizi în aceste proteine, inclusiv cei şase aminoacizi obişnuiţi.
Toate făpturile evoluaseră folosind aceiaşi şase aminoacizi, formaţi o dată cu planetele de pe care făceau parte.
— Dar trei dintre celelalte sunt toxice…
— Ia uite! Exclamă Andra. Celula a început să se dividă.
Din interiorul celulei se detaşă un inel mai mic ce se rupse în scurt timp de celula-mamă. În acelaşi timp, de jur împrejurul găurii se mai desprinse un inel.
— Deci aşa se divid, spuse Skyhook. Linia de demarcaţie nu traversează gaura centrală, ci este paralelă cu aceasta.
— Detaşarea centrului nu ar avea niciun sens având în vedere că în jurul acestuia se află cromozomii; ar trebui să se înjumătăţească pur şi simplu…
Andra încercă să privească mai de aproape şi se întinse înainte, sprijinindu-se pe coate.
— Eu aş zice că celula are trei demarcaţii de diviziune.
— Vrei să spui că celulele-fiice se redivid deja? Sugeră Skyhook.
— Nu, este vorba de o triplă diviziune a fiecărei generaţii.
— Aşa este, răsună şi vocea lui Quantum. Aceste celule se divid în trei şi nu în două, explică ea. Trei celule fiice în fiecare generaţie.
Ca urmare, apărură trei celule fiice, completându-se pe măsură ce se desprindeau. Apăruseră şi alte celule, aflate în diferite stadii de diviziune, din fiecare dintre ele rezultând alte trei celule.
— Oare cum îşi divid cromozomii în trei? Se întrebă Andra. Probabil că, înainte de diviziune, fiecare lanţ de ADN este

copiat de două ori. Cum s-a ajuns la aşa ceva?

— Nu contează ADN-ul, spuse Pelt. Ar trebui, mai degrabă, să te îngrijorezi cu aminoacizii aceia toxici.

— Nu şi dacă te am pe tine ca să mă protejezi. Doar şobolanul acela a supravieţuit…

Quantum interveni:

— Am discutat problemele principale. Am stabilit, pe baza datelor de care dispunem, că şansele de supravieţuire ale Andrei se apropie de sută la sută.

— Nu putem fi nici odată siguri, îi atenţionă Skyhook. Andra se lăsă pe spate şi întinse mâinile:

— Bineînţeles că avem nevoie de mai multe date, de aceea ne şi ducem acolo.

— Bine, spuse Skyhook. Să mergem!

— Sunt gata.

Pseudopodul lui Pelt dispăru, iar nanoplasma alcătui o emisferă perfectă.

Andra desprinse ochiul vorbitor al lui Skyhook de pe umărul ei. Apoi traversă holospaţiul, pentru a-şi aşeza emisfera lui Pelt pe cap. Nanoplasma acestuia începu să se topească încet şi să se scurgă peste buclele ei negre, acoperindu-i părul cu o peliculă fină de nanoprocesori, trecându-i treptat peste pielea întunecată şi ochii negri. În dreptul nasului şi al gurii formă un dispozitiv special pentru respiraţie. Nanoplasma avea să filtreze aerul care îi atingea pielea, împiedicând praful să o contagieze şi lăsând doar oxigenul să circule. Pelicula acoperi şi colierul de andradite roz pe care îl purta la gât, întinzându-se apoi peste cămaşă şi pantaloni. Ridică pe rând picioarele pentru a permite o sigilare completă. De acum era ferită de orice fel de substanţă chimică cu care va intra în contact.

Pe monitoarele lui Skyhook, suprafaţa planetei IP3 se mărea pe măsură ce se apropiau. Numeroase teste stabiliseră că parametrii fizici erau favorabili vieţii – atracţia gravitaţională era de nouă-zece *g,* temperaturile se încadrau în limitele suportabile, oxigenul exista într-un procent destul de mare, nivelul dioxidului de carbon era destul de scăzut, iar apă se găsea din belşug. Stratul de ozon ar fi putut să fie mai dens, dar coloniştii umani vor avea ochii şi pielea modificaţi astfel încât să producă enzime suplimentare capabile să refacă în

permanenţă retina şi să înlocuiască cromozomii necesari.
De la distanţă, planeta nu se deosebea prea tare de planeta de baştină a Andrei. Dedesubtul navei se profila oceanul strălucitor care era mărginit de un ţărm colorat cu nuanţe de maro. Dincolo de acesta, la latitudini superioare se desfăşură un continent albastru – maroniu, străbătut de un lanţ muntos.
Pe măsură ce Skyhook se apropia cu repeziciune de sol, începură să de distingă nişte forme de relief neobişnuite. Dungi întunecate şi paralele se unduiau uşor, ca nişte nervuri uriaşe. Liniile erau alcătuite din plante albăstrui, din care fuseseră recoltate deja probe cu un fel de structură coronară, asemănătoare copacilor. Fiecare bandă albastră era urmată de una galbenă, care lăsa locul albastrului din nou. Acelaşi model era repetat la infinit, întrerupt doar de şirul de munţi.
— Nu am mai văzut aşa ceva pe o planetă necolonizată, îngăimă Andra.
— Arată exact ca nişte straturi, admise Skyhook. Poate că fermierii locali îşi vor face în curând apariţia ca să ne întâmpine.
Dacă existau forme ale vieţii inteligente, acestea trebuiau să fi descoperit deja undele radio. Un an întreg, timp în care planeta fusese monitorizată pe toate frecvenţele posibile, nu se evidenţiase nici o dovadă în acest sens, se pare că nu fusese calculat nici măcar numărul pi.
Skyhook ateriză uşor pe un câmp cu vegetaţie luxuriantă. Peretele cabinei se dădu la o parte, transformându-se într-un tunel de nanoplasmă. Un şuvoi de lumină strălucitoare inundă cabina.
— Toate sistemele sunt în stare de funcţionare, se auzi vocea lui Quantum prin staţia Andrei. La treabă!
Andra îşi luă echipamentul de teren şi îşi aranjă ochiul lui Skyhook pe umăr din nou. Apoi păşi afară din navă.
Câmpul era acoperit cu o explozie de ineluşe galbene, care semănau cu nişte verighete înlănţuite. Privirea ei urmări explozia de galben până la marginea câmpului, unde creşteau un fel de trunchiuri mai înalte care erau umbrite de nişte arcade. Din direcţia acestora se distingeau o serie de sunete armonioase, datorate, probabil, unor făpturi care cântau sau, pur şi simplu, vântului care răzbătea printre frunze.
— Este minunat, exclamă ea într-un târziu.

Printre ineluşele galbene creştea o vegetaţie albăstruie şi deasă, care îi ajungea Andrei până la talie. Aceasta se aplecă asupra lor pentru a le observa mai bine.

— Seamănă cu nişte plante. Ineluşele acestea ar putea să fie florile.

— Ar putea la fel de bine să fie nişte şerpi gata de atac, o avertiză Skyhook. Ai grijă unde pui piciorul!

Se uită în spate la nava înţepenită pe câmp asemenea unui insecte cu patru picioare. Apoi îşi ridică piciorul din frunzişul des, iar nanoplasma lui Pelt se flexă cu ușurinţă. Dar piciorul îi rămase blocat. Încercă să descâlcească reţeaua de vegetaţie dar aceasta era surprinzător de rezistentă, aşa că trebui să o taie cu un cuţit.

Frunzele şi tulpinile sunt intercalate ca într-o rețea, observă ea cu surprindere. Sunt interconectate la fel ca şi florile lor. N-am să reuşesc nici odată să ies de aici.

Pelt interveni:

— Sunt nişte phycoide. Detectez produse ale fotosintezei.

— Ar putea să fie plante carnivore, insistă Skyhook. Andra mai adună câteva bucăţi din ceea ce tăiase şi le puse în rucsacul pe care îl purta în spate.

— Mi-ar plăcea să le miros, spuse ea cu părere de rău.

Pelicula lui Pelt filtra toate mirosurile. Se înarmă cu laserul minuscul pentru a recolta o plantă cu rădăcină cu tot. Aceasta ieşi cu uşurinţă din pământ, dar tulpinile alăturate începură să scoată scântei şi chiar să ardă.

— Fii atentă! Chiţăi ochiul vorbitor al lui Skyhook. Andra se feri:

— Nu mă asurzi! Îl sting imediat.

Strivi locul cu pricina cu cizmele şi îl împroşcă cu nişte apă din rezerva pentru băut.

— Planeta aceasta este o capcană cu foc.

Observă că rădăcinile plantelor erau răsucite şi înghesuite, dar nimic altceva. Toate organismele vii păreau alcătuite din inele turtite şi întinse.

— Dumnezeule mare, nu suntem singuri, exclamă Skyhook.

Andra se uită în sus. Clipi nedumerită. Un stol ca de cauciucuri negre treceau pe deasupra câmpului. Pentru a le observa mai bine, se deplasă prin frunzişul încâlcit, oprindu-se la fiecare pas pentru a-şi elibera picioarele din capcanele

circulare. Parcurse în jur de zece metri înainte de a se opri ca să se odihnească.

— Nu e nevoie să te apropii prea mult! Îi reaminti Skyhook. Ochii lui erau dotaţi cu un fel de telescop.

— Da, dar aş putea să adun nişte reziduuri, sau ceva pene sau solzi…

Câteva dintre „cauciucurile” zburătoare se îndreptau spre ea. Fiecare dintre ele avea mai multe pete circulare de culoarea afinei la exterior. Acestea erau alcătuite dintr-un fel de ventuze circulare care se strângeau şi se umflau, în funcţie de direcţia de zbor.

— Trebuie să fie un fel de animale, sugeră Andra. Chestiile acelea roşii ar putea să fie ochii, nu credeţi?

Le numără: erau una, două, trei, patru în total. Ochii aceia erau probabil prevăzuţi să reziste în cazul în care animalul ateriza pe unul dintre ei, ceea ce era imposibil de evitat, deoarece erau dispuşi la distanţe egale, circular.

— Dacă aceste creaturi sunt zooide, se întrebă Pelt, atunci cum se hrănesc?

Skyhook interveni:

— Prin ventuzele acelea ar putea să înghită plante.

Andra se opri din nou pentru a-şi elibera piciorul.

— Ceea ce e sigur este că au găsit o modalitate mai bună pentru a se deplasa, observă ea cu invidie. Nu e de mirare că nu au picioare…

Un zooid cu patru ochi se „entuziasmă” şi decolă cu o viteză uimitoare; apoi se întoarse brusc, menţinându-şi viteza. Remarcă faptul că zooizii nu aveau „faţă” şi” spate”.

Quantum îi transmise un nou mesaj:

— Andra, cum te descurci? Respiri bine?

Andra respiră adânc.

— Cred că da.

Majoritatea şobolanilor muriseră din cauză că inhalaseră praful toxic. Îşi reluă drumul printre plante, făcându-şi loc cu greu printre lanţurile vii, căutând ceva asemănător unor reziduuri animale pe sol. De deasupra se auzi un soi de bâzâit ciudat. Un soi de animale zburătoare se deplasau cu o viteză mult prea mare pentru a fi captate de privirea ei.

— Aripile lor se comportă ca o elice, exclamă Skyhook cu uimire. Oare de ce sunt toate aceste făpturi constituite sub

formă circulară într-un fel sau altul?

— Ssst! Spuse Andra. Se apropie un zooid.

Creatura se deplasa lent pe deasupra plantelor, strivind ineluşele galbene de dedesubt. Andra o cercetă cu atenţie.

— Există o altă structură circulară în interiorul celei mari, pe care am zărit-o iniţial. Pun pariu că este un pui de zooid.

Puiul se învârtea fără oprire în interiorul zooidului, în timp ce acesta zbura. Niciunul nu părea să o observe pe Andra. Aceasta se gândi că, poate, mirosul şi forma ei nu semănau cu cele ale prădătorilor locali.

Staţia radio emise un nou mesaj:

— Trebuie să stabilim un contact, îi reaminti Quantum. Orice zooid trebuie să posede un anumit grad de inteligenţă.

Andra scoase la iveală aparatul de comunicare universală, o cutie care începu să emită nişte semnale luminoase şi sunete de diverse tonalităţi, şiruri de numere prime şi variate reprezentări ale lui π şi ale altor constante. Emise chiar şi nişte mirosuri, pentru a atrage atenţia eventualelor făpturi înzestrate cu simţul mirosului şi cu puţină inteligenţă; probele adunate în ultimul an dovediseră că acest lucru era posibil.

Apoi l-au zărit: era un zooid gigantic ce se apropia; era de cinci ori mai mare decât celelalte şi probabil că de o sută de ori mai greu. Pe măsură ce se rostogolea, sporindu-şi viteza, celelalte îşi luau zborul ferindu-se din calea lui. Pământul i se clătina sub picioare.

— Înapoi în cabină! O îndemnă Skyhook. Altfel vom fi striviţi.

— Aşteaptă! Interveni Pelt. Dar dacă ne-a auzit? Dacă vrea să comunice?

— Nu prea cred, spuse Andra, retrăgându-se prudentă. Cred că a fost atras de zooizii cei mici, nu de noi.

Un zooid mic dispăru sub gigant, apoi încă unul. Aceasta părea să fie strategia lui: aceea de a călca cât mai mulţi zooizi. În sfârşit încetini şi se întoarse pentru a se odihni peste unul dintre leşurile strivite.

— Îşi extinde ventuzele pentru a se hrăni, observă Skyhook. Hai să ne întoarcem până când nu i se face din nou foame.

— Cred că va mai dura puţin până atunci, spuse Andra. Mai are câteva rezerve de hrană.

Restul zooizilor mai mici păreau să se fi liniştit, ca şi cum ar fi ştiut că prădătorul era sătul şi nu avea să atace prea curând.

Exista, în mod sigur, o mentalitate primitivă; şi niciun semn de inteligenţă superioară.

Andra îşi reluă activitatea de recoltare a mostrelor vegetale, înregistrând, totodată, locul de provenienţă. Puţin mai departe, detectă ceva care se mişca. Îşi croi drum până acolo prin labirintul vegetal.

— Este un pui de zooid, exclamă ea.

Se părea că, sărăcuţul de el, a căzut atunci când părinţii lui şi-au luat zborul. Sau poate că aceştia îl abandonaseră, aşa cum făceau şi cangurii. Oricum, era acolo, strângându-şi şi extinzându-şi ventuzele micuţe fără niciun efect, în afară de faptul că se încâlcea în frunzele dese.

— Ai grijă; s-ar putea să muşte, spuse Skyhook.

— Prostii! Trebuie să-l colectez.

Andra îşi puse o pereche de mănuşi şi se apropie prevăzătoare. Într-o mână ţinea o pungă pregătită pentru recoltare, iar cu cealaltă prinse micul zooid. Acesta atârna lară să se împotrivească, răsucindu-se doar puţin.

Deodată, o improşcă cu ceva. O substanţă portocalie se depuse pe plantele de dedesubt şi pe piciorul ei. Azvârli creatura în punga care se lipi singură imediat.

— Îmi pare rău, Pelt!

— Putea fi rău de tot, răspunse Pelt. Chestia asta este caustică şi la fel de periculoasă ca şi leşia. Pentru mine nu este o problemă, dar pielii tale nu i-ar fi plăcut.

— Mulţumesc mult! Cred că acum ar trebui să ne întoarcem. Am recoltat mai multe probe decât pot duce.

Se întoarse spre Skyhook, aflat la câteva sute de metri distanţă, cu alura sa ca de păianjen ivindu-se din desişul de plante. Cu răbdare şi perseverenţă îşi croi drumul înapoi, puţin mai dificil din cauza încărcăturii de mostre. Transpirase, dar Pelt se descurca de minune, reuşind să-i menţină pielea rece şi curată. Cântecul pădurii de plante albăstrui şi înalte îi răsuna în urechi. Ar putea să o numească Planeta Cântătoare, se gândi ea.

— Andra… se întâmplă ceva, spuse Pelt brusc.

— Ce anume?

Se descurca cu greu prin desişul vegetal, iar picioarele îi deveniseră, parcă, mai grele.

— Substanţa cu care m-a împroşcat puiul de zooid îmi

blochează nanoprocesoarele. Dar nu este vorba de ceva chimic, căci pot să rezist tuturor combinaţiilor de acest fel. Nu sunt sigur despre ce e vorba.
— Ce altceva ar putea să fie?
Skyhook interveni:
— Întoarce-te la navă imediat! Te vom dezinfecta aici.
— Încerc, spuse Andra, respirând cu greutate. Dar picioarele îmi sunt aşa de înţepenite!
Nava se înălţa încurajatoare în faţă. Calculă că nu mai avea de parcurs decât vreo zece metri.
— Nu e vorba de picioarele tale, spuse Pelt cu o voce slabă. Este nanoplasma mea de vină. Pierd controlul asupra părţii inferioare, care a fost împroşcată cu substanţa aceia. Nu mai reuşesc să mă sincronizez cu mişcările încheieturilor tale.
Pielea capului i se înfierbântă şi apoi i se răci la loc.
— Ce se întâmplă cu filtrele de aer?
— Deocamdată funcţionează. Defecţiunea nu s-a extins încă până la capul tău.
— Întoarce-te mai repede la navă! O zori din nou Skyhook. Aproape ai ajuns.
Uşa se contură pe peretele navei, transformându-se imediat într-un tunel de nanoplasmă.
— Fac tot posibilul, dar picioarele nu mi se mai îndoaie.
Încercă din toate puterile.
— Lasă jos raniţa, adăugă Skyhook.
— Nu-mi abandonez mostrele. Altfel cum vom putea să înţelegem ce se întâmplă aici?
Se lăsă pe burtă şi încercă să se târască.
— Sunt microbi! Izbucni Pelt pe neaşteptate. Sunt un fel de microbi care au reuşit să-mi anihileze sistemul de protecţie.
— Ce? Cum? Întrebă ea. Microbi care să infecteze nanoplasma? N-am mai auzit de aşa ceva!
— Au reuşit, totuşi, să distrugă toate încercările anterioare de recoltare a mostrelor.
— Quantum? O apelă Andra. Tu ce crezi?
— S-ar putea, răspunse aceasta. Nanoprocesorii stochează informaţiile în polimeri organici – care ar putea fi comestibili pentru nişte microbi omnivori autentici. Există un început pentru toate.
— Microbi care să mănânce nanoplasmă! Exclamă Skyhook.

Dar atunci ce se întâmplă cu restul? Sunt aceşti microbi contagioşi, oare?

— Va trebui să ne izolezi şi să ne dezinfectezi, spuse Andra.

— Andra, zise Pelt, întregul meu sistem este perturbat.

Vocea lui era slabă, de-abia se putea auzi.

— Nu ştiu cât voi mai putea să-mi menţin filtrele în stare de funcţionare.

Andra se uita deznădăjduită la intrarea navei, aflată atât de aproape, şi totuşi atât de greu acccesibilă.

— Quantum, cât de mult aş putea să rezist dacă aş respiră aerul nefiltrat?

— Este greu de spus. O oră nu ar fi nici o problemă; am putea să-ţi curăţăm plămânii ulterior.

Încercă să-şi amintească cât timp a rezistat primul șobolan. O jumătate de zi?

— Cred că trebuie să mă decuplez, o preveni Pelt. Îmi pare rău, Andra, dar…

— Pelt, interveni Skyhook, vei rezista mai mult dacă te vei decupla. Vom avea grijă să te vindecăm. Trebuie să existe un antibiotic eficient. Le cunoaştem structura ADN-ului. Pelicula de nanoplasmă se deschise în jurul mirii Andrei, retrăgându-se apoi de pe cap şi gât. Un miros ca de pe altă lume îi umplu plămânii, un fel de aromă de ghimbir şi alte lucruri ce nu se puteau descrie, la fel de minunate ca şi imaginea rotocoalelor aurii. Planeta Aromată, se gândi ea, care miroase la fel de bine cum arată. Era primul om care îi simţea parfumul; să fie oare acestea ultimele ei răsuflări?

Stratul protector al lui Pelt i se retrase de pe braţe, oprindu-se la nivelul taliei, în apropierea locului care fusese impregnat de substanţa toxică. Încercă din nou să-şi croiască drum prin desişul de plante, descâlcind încrengăturile rezistente. Dintr-o dată, îi veni o idee. Sprijinindu-se în mâini, începu să se rostogolească asemenea zooidelor. Era mult mai eficient, deoarece plantele se dovedeau a fi înzestrate cu o elasticitate surprinzătoare, aplecându-se sub greutatea ei şi revenind apoi la poziţia iniţială. Poate că, la urma urmei, zooidele nu erau chiar atât de lipsite de judecată…

La intrarea în navă, Skyhook pregătise deja materialele izolante necesare pentru a o băga direct în carantină şi a proteja nanoplasma proprie de orice fel de infecţie, mortală

sau nu, de care se putea contagia de la Pelt. Platforma mobilă coborî şi o transportă la cabină. În timp ce uşa se închidea, pecetluind imaginea planetei-capcană, Andra lăsă să-i scape un oftat de uşurare.

— Skyhook, trebuie să-l salvăm pe Pelt. Ai vreun medicament care l-ar putea ajuta?

Camera de carantină era deja pregătită pentru tratarea învelişului de nanoplasmă.

— Încerc să îl impregnez cu antibioticele pe care le avem la bord, spuse Skyhook prin speaker-ul cabinei. Trebuie să blocăm sintetizarea ADN-ului şi dezvoltarea microbilor. Este un lucru destul de ciudat să tratăm un simulator infectat.

Andra desprinse cu grijă nanoplasma rămasă lipită de ea, încercând să ia bucăţi cât mai întregi, deşi nu ştia dacă se mai poate face ceva cu acestea.

— Pelt, şopti ea, ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă pentru mine.

Până când au ajuns înapoi la staţia orbitală, nu au reuşit să-şi dea seama dacă antibioticele aveau sau nu efect de neutralizare a microbilor. Quantum era nedumerită.

— Mai am câteva antibiotice de încercat, spuse ea, dar, sinceră să fiu, dacă aceşti cromozomi sunt purtători de ADN obişnuit, ar fi trebuit să se întâmple ceva până acum.

— Poate că ADN-ul microbilor este protejat de proteine.

— Acest lucru ar face imposibilă reduplicarea. Lanţul dublu trebuie să se desfacă şi să se desprindă cam pe la mijloc, pentru a da naştere unor noi perechi de nucleotide. Nu se poate evita acest lucru.

Andra se încruntă. Ceva nu era în regulă; încă mai greşeau pe undeva în legătură cu microbii care dădeau naştere la trei celule fiice dintr-o dată. Cum puteau oare să desfacă lanţurile de ADN, să dea naştere unor şiruri complementare şi să rezulte, la sfârşit, trei perechi de lanţuri de ADN? I se păruse că a înţeles, dar acum, brusc, nu-i mai ieşeau la socoteală. Tuşi o dată şi apoi încă o dată, mai puternic. Plămânii ei începeau să reacţioneze la particulele inhalate pe planetă – trebuia să înceapă de urgenţă tratamentul.

— Am obţinut nişte date din analiza mostrelor tale, adăugă Quantum. Celulele microbiene stochează substanţele toxice în loc să le elimine prin excreţie, asemenea celulelor obişnuite.

Nu am reuşit să identific decât cincisprezece aminoacizi, dar unii dintre ei…

— Am înţeles!

Andra sări în picioare.

— Nu înţelegi? Cromozomii au lanţuri triple. De aceia fiecare celulă se divide în trei – fiecare şir sintetizează încă două în celula fiică, rezultând trei lanţuri triple, câte unul pentru fiecare celulă.

Un acces de tuse o întrerupse.

— S-ar putea, spuse Quantum şoptit. Există mai multe moduri de a face ca un ADN să fie dispus în trei şiruri. Cele descoperite în genele umane alternează tripletele A-T-T şi G-C-C.

— Deci codul lor conţine doar două litere, şi nu patru.

ADN-ul cu lanţ dublu putea să aibă patru combinaţii de perechi posibile, din moment ce A-T era altceva decât T-A; la fel şi G-C, care era diferit de C-G.

Quantum reveni:

— Laţul triplu este mai stabil în cazul acizilor, adică exact ceea ce am descoperit şi în cazul acestor celule.

— Atunci grăbeşte-te să descoperi antibioticele potrivite.

Creierul artificial al lui Quantum putea să realizeze acest lucru mai repede decât orice alt creier uman.

— Un lanţ triplu, repetă Andra. Înseamnă că ar rezista radiaţiilor ultraviolete mult mai bine, având în vedere stratul destul de subţire de ozon care învăluie planeta. Dar cum ar putea fi codificate proteinele cu numai două litere? Lanţul triplu nu are decât două combinaţii triple posibile; codurile lor de trei litere ar putea să identifice doar opt aminoacizi care să formeze proteinele. Poate că avem de-a face cu nişte coduri de patru litere. Cu câte două combinaţii de tripleţi pentru fiecare poziţie, ceea ce ar însemna şaisprezece aminoacizi posibili.

— Cincisprezece, o corectă Quantum, dacă avem în vedere că unul este semnalul pentru stop.

A doua zi, după ce fusese supusă unor operaţii medicale istovitoare, Andra se simţea de parcă avea plămânii curăţaţi de un aspirator, iar Pelt încă mai avea de tras până să se facă bine, dar, cel puţin, era curăţat de microbii aceia nesuferiţi.

— Este îngrozitor, se plângea ochiul vorbitor al lui Skyhook. Dacă nici formele de inteligenţă artificială nu mai sunt în siguranţă, nu vom reuşi nici odată să explorăm planeta aceasta.

— Nu te teme, răsună vocea lui Quantum de deasupra holospaţiului. Nanoplasma lui Pelt are un conţinut ridicat de substanţă organică. Acest neajuns ar putea fi eliminat prin nişte modificări superficiale ale proiectului actual. Maşinile au acest avantaj de a putea fi modificate.

Andra se gândea că Pelt, cu toate acestea, se aflase la un pas de moarte.

— Mostrele tale de plante şi zooide s-au dovedit a fi compuse tot din celule circulare, adăugă Quantum. Cromozomii lor sunt rotunzi şi nu au membrană nucleară. Stai să vezi ce-or să mai zică cei din Federaţie când vor auzi de una ca asta, spuse Quantum entuziasmată. Am găsit un nume perfect pentru această planetă.

Andra îşi ridică privirea.

— Planeta Inelelor?

— Planeta Prokarion.

Prokarion – se gândi Andra – suna destul de pretenţios ca să fie acceptată de Federaţie.

Încă se mai gândea cu spaimă la acele straturi regulate de plante adăpostind tot felul de creaturi încă neidentificate.

— Mă întreb dacă… murmură ea, nu a fost numită de altcineva, cu mult înaintea noastră.

ZIGGURATUL

Gene Wolfe

Gene Wolfe este cel mai celebru scriitor de literatură SF al timpurilor noastre de la Theodore Sturgeon. La fel ca şi acesta, Wolfe este un maestru al registrelor stilistice, povestirile lui variind între fantezie şi horror, uneori fiind caracterizate ca pur SF, iar alteori asimilate realismului contemporan. Dintre romanele lui fac parte cele patru volume: *Carte pentru noul soare, Cel de-ai cincilea cap al lui Cerber, Pacea, Soldatul ceţii, Urth de pe noul soare.* Operele sale sunt adunate în *Insula, doctorului Death şi alte povestiri, Legende din vechiul hotel* şi alte câteva volume, în ceea ce priveşte literatura ştiinţifico-fantastică, cum ar fi cazul „Zigguratului”, operele lui sunt deosebit de captivante. Într-un an deosebit de benefic nuvelelor de mari dimensiuni în domeniul literaturii SF, aceasta este una dintre cele mai apreciate. A fost selectată din antologia originală, intitulată *Orizont infinit 5.*

✶✶✶

Începuse să ningă de pe la unu şi jumătate. Emery Bainbridge stătea pe veranda din faţa casei şi admira peisajul, înainte de a intra înapoi în casă pentru a-şi nota impresiile în jurnal.

13:38. Ninge des şi liniştit cu fulgi mari ca penele de porumbei. La radio s-a anunţat ca toţi cei care nu deţin automobile să nu se aventureze pe şosea. Ceea ce poate să însemne că nu-l voi vedea pe Brook.

Lăsă jos pixul cu mină roşie şi îl cercetă cu mare atenţie. Cu pixul acesta… Ar fi trebuit să taie *Brook* şi să scrie *Jan* în loc…

— La dracu’ cu toate astea!

Vocea lui răguşită răsuna în cabana goală.

— Ce am scris am scris. *Quod scripsi,* sau cum s-o mai zice şi asta…

Acestea erau efectele faptului că era singur aici – medită el. Ar trebui să te odihneşti. Ar trebui să te linişteşti. Dar în loc de asta, ai început să vorbeşti de unul singur.

— Ca un nebun, adăugă el tare, de data aceasta.

Jan urma să vină şi să-l aducă pe Brook cu ea. Şi pe Aileen şi Alayna. Aileen şi Alayna erau şi ele copiii lui, la fel ca şi Brook – îşi repetă el cu convingere.

— Deocamdată.

Dacă Jan nu va reuşi să vină mâine, atunci va veni mai târziu, când vor fi curăţate străzile. Dar era mult mai probabil că va sosi mâine, sau măcar va încerca, aşa cum îşi propusese. Jan avea acea tărie de caracter, care nu putea fi numită chiar încăpăţânare sau dârzenie, ci era mai degrabă un fel de dorinţă de a crede că era posibil ceea ce îşi propunea; astfel, credea că el îi va semna actele de care avea nevoie şi mai credea şi că Lincolnul ei putea să ajungă oriunde ajungea şi un jeep.

Iar Brook va insista, bineînţeles, din toate puterile. La nouă ani, Brook încercase să traverseze Atlanticul pe un dinozaur gonflabil, dând din picioare şi depărtându-se tot mai mult de ţărm, până când a fost zărit de salvamar, o femeie, şi adus înapoi, abandonând dinozaurul în larg.

Aceasta se întâmpla peste tot – se gândi Emery – băieţii şi bărbaţii erau aduşi înapoi la ţărm de către femei, deşi, timp de mii de ani, curajul lor făcuse posibilă supravieţuirea umanităţii.

Îşi îmbrăcă canadiana cu căptuşeală dublă, îşi puse cea mai călduroasă căciulă pe care o avea şi ieşi să privească ninsoarea pe un scaun pe care îl instală pe verandă.

Deodată, nu mai era… Uitase cuvântul pe care îl folosise mai devreme. Nu era ceva legat de bărbaţi. Era ceva caracteristic femeilor, sau măcar era ceva pe care ele îl credeau despre ele însele. Dar poate că era ceva pe care şi-l dorea toată lumea, dar nu-l avea nimeni.

Şi-o imagină pe Jan aplecându-se cu insistenţă peste volan, cu buzele strânse, din care nu se mai distingea decât o linie dezagreabilă, încercând să-şi croiască drum cu Linconul prin zăpadă, reuşind să urce cu el panta primului deal, radiind triumfătoare la escaladarea crestei. Jan, la un pas de înzăpezire pe aceste locuri sălbatice şi pustii, cu pantofii ei cu tocuri înalte. Poate că tăria aceea de caracter a ei se numea totuşi curaj, sau ceva destul de asemănător pentru a substitui curajul la nevoie. Ca un fel de pacheţele roz, care să te facă să crezi că ceea ce vrei se îndeplineşte, dacă te comporţi ca şi

cum dorinţele sunt o realitate şi eşti destul de tenace.
Se simţea privit.
— Dumnezeule, e coiotul acela! Spuse el tare, dar realiză din tonul propriei voci că minţise. Era o privire de om. Îşi îngustă ochii, încercând să distingă ceva prin ninsoarea deasă; îşi scoase ochelarii, le şterse lentilele absent cu batista şi se uită încă o dată.
Un deal puţin mai înalt şi mai abrupt se înălţa de partea cealaltă a văii înguste, un deal acoperit de pini şi roci golaşe modelate de vânt. Privitorul se afla acolo sus undeva, holbându-se la el printre crengile de pin, tăcut şi atent.
— Vino aici! Strigă Emery. Vrei nişte cafea?
Nu primi niciun răspuns.
— Te-ai pierdut? Mai bine te-ai adăposti pe o vreme ca asta!
Tăcerea zăpezii părea că îi înghite pe rând cuvintele.
Deşi ţipase, nu putea să fie sigur că fusese auzit. Se ridică în picioare şi făcu un gest amplu: *Hai, vino!*
Zări un fulger de lumină albă dintre pini, dar atât de rapid, încât nu era sigur dacă nu cumva i se păruse. Cineva semnaliza cu o oglindă – cu toate că soarele era invizibil pe cerul plumburiu, dincolo de perdeaua de ninsoare.
— Vino pe aici! Strigă el din nou, dar privitorul dispăruse.
Erau oameni de la ţară, suspicioşi faţă de străini. Nu existau niciun fel de ţărani pe aici pe o distanţă de cincisprezece kilometri; erau doar câteva cabane de vânătoare, câteva căsuţe ca a lui, în care nu mai locuia nimeni, mai ales acum că se terminase sezonul de vânătoare pentru căprioare.
Coborî de pe verandă. Zăpada îi trecuse deja de glezne şi se înteţise faţă de acum câteva minute, astfel încât nu mai putea să desluşească nici măcar dealul acoperit de pini din faţă.
Tulpinile de pin, care i se păruseră atât de impunătoare la început, se micşoraseră sub streaşina de zăpadă. Trebuia să mai taie nişte lemne. De fapt, se gândise destul de târziu la asta. Mâine va avea nevoie de un ferăstrău, de un topor, un mai şi poate chiar de jeep ca să care buştenii.
În mintea lui nu mai era loc de toate acestea. Venea Jan şi îl aducea cu ea pe Brook care avea să rămână aici. Şi aveau să rămână aici şi gemenele, şi poate chiar şi Jan, dacă drumurile se înzăpezeau.
Coiotul ajunsese pe veranda din spatele casei!

După câteva secunde realiză că rânjea ca prostul şi îşi impuse să înceteze cu prostiile şi să privească mai atent în jur.

Nu exista nici o urmă. Probabil că în dimineaţa aceea coiotul mâncase deja, înainte de căderea zăpezii, pentru că oala în care îi pusese mâncarea era goală şi strălucitoare. Curând, va veni şi vremea când coiotul îl va lăsa să-l mângâie pe capul gălbui-cenuşiu, când îi va linge degetele şi va adormi în faţa şemineului din piatră de râu aflat în cabana sa.

Triumfător, urni uşa hodorogită, dar îşi aminti că o încuiase seara trecută. De fapt, încuiase ambele uşi, cuprins de o teamă nedefinită. Urşii – se gândi el, motivând în acest fel că nu era la fel de iraţional ca şi Jan.

Era destul de adevărat că existau urşi în această zonă. Cei mai mulţi dintre ei erau negri şi mici. Dar nu erau nişte urşi Yogi, care să ştie de glumă, ci nişte urşi sălbatici, care nu se temeau de om şi se plimbau prin zonă ca la ei acasă. Aceşti urşi erau vânaţi în fiecare an, erau vânaţi mai ales în zilele însorite ale toamnelor târzii, când se îngrăşau şi se pregăteau de hibernare. Sosise iarna argintie, iar urşii cu pricina dormeau în vizuinele lor şi în scorburile pline de muşchi, dormeau ca şi cum ar fi fost morţi, respirând uşor, în ritmul căderii zăpezii fără să se clintească, visând un vis de urşi despre ultimul an al oamenilor, atunci când copacii ar fi înlocuit din nou şoselele zgomotoase şi ar fi înlăturat asfaltul crăpat, iar armele de vânătoare ar fi lăsate să ruginească în ţărână.

Şi totuşi, se temuse.

Se întoarse pe veranda din faţa cabanei, ridică scaunul pe care îl scosese afară mai devreme şi remarcă o pută de negreală pe spătarul acestuia pe care nu o mai văzuse înainte. O scrijeli cu lama cuţitului fără nici o problemă.

Ridică din umeri şi duse scaunul înapoi, înăuntru. Avea o mulţime de tocană irlandeză; va mânca tocană irlandeză deseară şi va înmuia o felie în sosul de gravy și pentru coiot, pe care o va lăsa pe veranda din spate, în acelaşi loc. Nu credea că trebuie să mute castronul din care-l hrănea câte puţin în fiecare zi, după cum spuneau unii. Ar fi ceva înfricoşător şi o metodă mult prea rapidă pentru un animal sălbatic. Trebuia să muţi castronul o dată, cel mult de două ori pe săptămână; astfel, încet-încet, castronul coiotului se

deplasase de la dâmbul după care îl zărise pentru prima dată astă-vară, pe veranda din palele casei sale.

Dan, Brook şi gemenele ar putea, de fapt era mai mult decât sigur, să-l sperie. Ar fi vrut să evite acest lucru, dar nu avea cum; poate că era mai bine să nu-l mai hrănească cât timp stăteau aici Jan şi gemenele. La fel de inexplicabil ca şi sentimentul că era privit, şi nu de către un animal, era sigur de faptul că Jan va face cumva ca să ajungă la el, modelând realitatea după dorinţele ei.

Se apucă să măture cabana. Cât timp o aşteptase pe Jan, nu prea îi păsase de felul în care arăta cabana sau de părerea pe care ar putea să o aibă ea despre aceasta. Acum, când sosirea ei era pusă sub semnul întrebării, descoperi că, de fapt, îi pasă de părerea ei.

Pe ea ar fi culcat-o pe celălalt prici, gemenele ar fi dormit împreună (fără îndoială că aceasta ar fi însemnat o grămadă de chicoteli şi de ghionturi), iar Brook ar fi dormit în patul de deasupra lui.

Astfel, se va produce separarea irevocabilă a familiei, pentru prima dată; cele care se numeau odată Sibberling (şi care se vor numi aşa din nou) într-o parte, iar cei care se numeau Bainbridge în cealaltă parte: băieţii aici şi fetele dincolo. Legea ar fi făcut acelaşi lucru în câţiva ani şi cu zeci de mii de dolari.

Băieţii aici.

Fetele acolo, cât mai departe, din ce în ce mai departe. Pe vremea când le legănase şi le dezmierdase pe Aileen şi Alayna, când le cumpărase cadouri de Crăciun şi de ziua lor de naştere, când se dusese la şedinţele stupide şi solemne de la şcoală, nici odată nu realizase că este tatăl lor. Acum îşi dădea seama de acest lucru. Moşteniseră de la Al Sibberling frumuseţea acestuia, dar apoi fuseseră renegate. El, Emery Bainbridge, le primi la el ca pe nişte păpuşi abandonate, după ce Jan cheltuise toţi banii şi se umpluse de datorii. Se autonumise tatăl lor… şi totuşi minţise.

Nu va face dragoste cu Jan, indiferent de cât de mult timp va sta la el. De aceea le şi aducea cu ea pe gemene, iar el înţelesese acest lucru din momentul în care ea îi spusese că vor veni toate trei.

Puse aşternuturi curate pe patul pe care urma să doarmă ea şi trei pături groase de lână, împreună cu o cuvertură.

Cât timp o adusese acasă de la piesele de teatru şi programele de cabaret, se obişnuise cu zgomotul acestora; liniştea însemna că se terminaseră repetiţiile şi se puteau întoarce acasă liniştiţi. Atunci aveau timp să se iubească în voie. De data aceasta, se temea că Jan se va tocmi: numele lui pe actele ei, în schimbul câtorva clipe de plăcere, încă o porţie de dragoste înainte de a se despărţi definitiv. Oricât de mult voia ea ca el să semneze actele, la aşa ceva nu se aştepta. Fetele într-o parte, băieţii în cealaltă. Devenise el, oare, atât de hidos?

Femeile au nevoie de un motiv, iar bărbaţii de un prilej.

Jan nu avea un motiv destul de convingător, aşa că va avea grijă ca el să nu aibă niciun prilej. Îşi spunea că va fi grozav să le revadă pe gemene şi îşi dădu seama că îi era sincer dor de ele.

Înfoie perna lui Jan pentru orice eventualitate şi o schimbă.

Probabil că îşi găsise pe cineva până acum, cineva din oraş căruia să-i fie fidelă, exact aşa cum îi fusese şi el lui Jan cât timp era încă însurat, din punct de vedere legal, cu Pamela.

Îşi reaminti de fiinţa aceea ciudată care îl privea de pe deal.

14:12 Cineva se află încă pe dealul de vizavi, cu un fel de dispozitiv de semnalizare.

Se decise că fraza părea concepută de un nebun. Dar dacă Jan l-a văzut? Nu era decât o lanternă, se linişti el, deşi nu credea că este numai atât.

Un cap de leu rânjea la el de pe capacul pixului roşu; se opri o clipă pentru a citi literele microscopice tipărite sub el, ridicând pixul în lumina cenuşie ce răzbătea prin fereastră. „Hanul Leul Roşu – San Jose”. Era un hotel drăguţ. Dacă… când… când va avea chef, va scrie bilete adresate lui Jan şi Brook cu acest pix.

Coiotul a mâncat resturile pe care i le pregătisem, imediat după micul dejun, dacă îmi aduc aminte bine. Mai multă mâncare diseară. Mâine dimineaţă îi voi lăsa uşa din spate întredeschisă.

14:15 Mă duc pe deal să arunc o privire în zonă.

Nu se hotărâse să facă aceasta decât după ce scrisese.

Panta dealului i se părea mai abruptă decât ştia el şi alunecoasă din cauza zăpezii. Pinii îşi schimbaseră înfăţişarea; crengile le căzuseră asemenea sălciilor, dar se ridicau ca laţurile-capcană dacă le atingea, împroşcându-l cu zăpadă. Nu se auzea nici o pasăre.

Îşi luase cu el lanterna, amintindu-şi de semnalul luminos de pe deal. Acum o folosea pentru a arunca o privire sub crengile doborâte de greutatea zăpezii. Cele mai multe dintre urmele pe care privitorul nevăzut le lăsase fuseseră probabil acoperite deja de zăpadă; ar fi putut însă rămâne câteva la adăpostul crengilor de pin.

Aproape că ajunsese pe creasta golaşă, când o descoperi pe prima, dar chiar şi aceasta era ştearsă aproape de zăpadă, deşi se afla la adăpost. Îngenunche şi înlătură fulgii proaspeţi, suflând asupra lor, aşa cum proceda şi cu urmele de animale; apăru o formă de pantof destul de ciudată, ca o jumătate de picior de spiriduş. O măsură cu palma întinsă şi constată că se întindea de la vârful degetului lui mic până la vârful celui mare. Era vorba de un picior destul de mic, cam de mărimea treizeci şi cinci sau poate nici atât.

Un băiat.

Mai era o altă urmă, puţin mai în spate. Şi nu departe de aceasta, se contura o denivelare neregulată, care ar fi putut fi urma unei mâini înmănuşate sau orice altceva. De aici, băiatul semnalizase cu ciobul acela de oglindă sau o bucată de metal lustruit.

Emery îngenunche şi dădu la o parte crengile încărcate de zăpadă, care îl împiedicau să vadă cabana. Două figurine micuţe şi întunecate ieşeau pe uşa casei lui pe verandă; reuşea cu greu să distingă ceva prin ninsoarea deasă. Una dintre ele îi luase puşca, iar cealaltă toporul.

Se ridică în picioare şi agită înnebunit lanterna:

— Hei, voi de colo!

Persoana care îi luase puşca o ridică, dar nu şi-o puse pe umăr. Mişcarea a fost mult prea rapidă ca să-i poată permite lui Emery să se ferească. Zgomotul clar al împuşcăturii răsună destul de limpede, cu toată ninsoarea…

Încercă să se adăpostească, alunecă şi căzu pe stratul moale

de zăpadă.
— Prea târziu, îşi zise. Mai bine să rămân la pământ în caz că mai trage o dată.
Aerul rece îl îmbătase asemenea vinului, iar zăpada pe care stătea era mai moale decât şi-ar fi putut imagina. Îşi ridică mâneca şi se uită la ceas, mărginindu-se să aştepte zece minute, pentru a nu se expune unui risc inutil.
Era evident că îi jefuiau cabana. De fapt, o jefuiseră deja, în timp ce el se căţărase printre pini. Focul de armă nu avusese altă intenţie decât de a-l ţine cât. Mai departe pentru ca hoţii să aibă timp să se îndepărteze. Făcu un inventar al cabanei în gând. Cu excepţia carabinei, nu erau prea multe lucruri care meritau să fie furate – mâncarea şi câteva unelte – ar fi putut să-i ia şi jeep-ul dacă ar fi reuşit să-l pornească, ceea ce era un lucru destul de simplu la acest tip de maşină.
Banii erau în portofel, iar portofelul în buzunarul lateral al pantalonilor de vânătoare. Ceasul – era un ceas de plastic fără nici o valoare – îl avea la mână. Carnetul de cecuri se afla în sertarul de la măsuţă; puteau să-l fure şi să-i falsifice semnătura. Dar puteau să fie prinşi când ar fi încercat să le încaseze.
Recuperându-şi lanterna, ridică din nou crengile, la fel ca prima dată. Intruşii nu se aflau în câmpul său vizual, iar uşa cabanei era deschisă pe jumătate. Jeepul era încă parcat lângă peretele dinspre nord al casei, deşi culoarea lui roşie era estompată de ninsoare.

Se uită din nou la ceas. Trecuse doar un minut, sau cel mult un minut şi jumătate.
Trebuiau să aibă un mijloc de transport propriu, ceva cu patru roţi, dacă nu voiau să rămână împotmoliţi pe o stradă lăturalnică cu tot cu pradă. Din moment ce nu auzise vreo maşină pornind, probabil că o lăsaseră cu motorul în funcţiune. Chiar şi aşa, deduse el, ar fi trebuit să-i audă când plecau.
Parcaseră, oare, mai departe şi se apropiaseră de cabană pe jos? Acum, că se gândise la această variantă, i se părea posibil să nu dispună de niciun vehicul, la urma urmei. Doi băieţi cu cortul, convinşi că el nu i-ar fi urmărit şi nu ar fi reuşit să le descopere adăpostul. Nu exista oare un

echipament de iarnă pentru cercetaşi? El nu fusese nici odată la cercetaşi, dar îşi amintea că auzise vorbindu-se despre aşa ceva, ceea ce nu era foarte greu de crezut.

Nu se zărea nimeni. Lăsă crengile jos.

Puşca nu era cine ştie ce pierdere, deşi ar fi fost mai bine să raporteze furtul ei la poliţie. Oricum, nu avea de gând să vâneze... de fapt chiar se temuse că gemenele ar putea să o ia din cui şi să facă o prostie, deşi ambele trăseseră în cutii de conserve goale şi figurine de metal înainte ca el şi Jan să se despartă.

Acum, dacă tot îi dispăruse carabina, nu putea să...

Niciuna dintre ele nu fusese atrasă de acest lucru foarte mult; dar faptul că puseseră mâna pe ea şi trăseseră deja un foc, două, ar fi trebuit să le satisfacă curiozitatea aceea naturală, care provoca atât de multe accidente în fiecare an. Învăţaseră să tragă cu puşca, pentru a-i face lui o plăcere, dar de când el îşi contenise îndemnurile, nu mai încercaseră.

Patru minute, poate cinci. Ridică crengile încă o dată, auzind zgomotul motorului; îşi ţinu respiraţia câteva secunde. Jeepul sau Bronco-ul sau orice ar fi fost se apropia, nu se depărta. Era oare posibil ca hoţii să se întoarcă? Să se întoarcă cu un camion ca să-i golească cabana?

Dar înaintea ochilor lui apăru silueta Lincolnului negru al lui Jan, coborând dealul domol la poalele căruia era situată cabana sa, şi puse o frână destul de precară pe zăpada alunecoasă. Uşile se deschiseră şi toţi trei copiii se grăbiră să coboare. Jan însăşi coborî alene, închizând portiera din dreptul şoferului aproape cu un soi de tandreţe, înaltă şi mlădioasă cum o ştia, cu părul revărsându-se auriu de sub toca de nurcă.

În mâna stângă ducea o valiză diplomat neagră, care era probabil a lui.

Brook ajunsese deja pe verandă. Emery se ridică şi încercă să-l avertizeze printr-un strigăt, dar era prea târziu; Brook intrase înăuntru, urmat îndeaproape de gemene. Jan se întoarse şi îi făcu cu mâna; Emery simţi o durere surdă care îi copleşea măruntaiele.

Când ajunse la cabană, se hotărâse deja să nu spună că spărgătorii trăseseră asupra lui. Probabil că atacatorul schimbase deja cartuşiera, lăsând-o pe cea goală să-i cadă în

zăpadă; s-ar fi putut să nu o observe nimeni, dar dacă Brook sau una dintre gemene ar fi descoperit-o, le-ar fi putut spune că trăsese cu puşca în ziua precedentă, pentru a speria animalele sălbatice din preajmă.

— Bună, îi spuse Jan când intră pe uşă. Ai lăsat uşa deschisă. E la fel de frig ca la Polul Nord înăuntru.

Stătea pe un scaun lângă foc.

— Nu am lăsat nici o uşă deschisă.

Se aşeză pe celălalt scaun, încercând să se comporte cu nonşalanţă.

— Am fost jefuit.

— Da? Când?

— Acum un sfert de oră. Ai văzut vreo altă maşină pe drum?

Jan negă printr-o mişcare a capului.

Deci veniseră pe jos; şoseaua se înfunda lângă lac. Continuă, de data asta adresându-se ei:

— Nu contează. Mi-au luat carabina şi toporul. Aducându-şi aminte de carnetul de cecuri, deschise sertarul măsuţei. Carnetul se afla tot acolo; îl luă şi-l băgă în buzunarul interior de la canadiană.

— Dar oricum, nu era decât o carabină veche, nu-i aşa?

Încuviinţă.

— Vechea mea carabină de treizeci şi trei.

— Atunci poţi să-ți cumperi una nouă. Trebuia să fi încuiat uşa. Eu…

— Tu ar fi trebuit să soseşti mâine, îi spuse el brusc. Numai gândul de a-şi lua o nouă armă îl îngrozea.

— Ştiu. Dar am auzit de la televizor că va veni viscolul, aşa că m-am decis să vin mai devreme cu o zi, sau altfel, ar fi trebuit să mai aştept o săptămână – după câte am înţeles. I-am spus domnului Gibbons că Aileen va lipsi până joia viitoare şi am plecat. Acum avem de rezolvat o altă problemă, care nu are de ce să dureze prea mult.

Deschise valiza diplomat pe care o ţinea în poală.

— Am aici…

— Unde sunt copiii?

— S-au dus în spatele casei să mai aducă nişte lemne. Se întorc imediat.

Parcă special ca să-i confirme spusele, se auzi zgomotul penei care despica lemnul. Încercă să speculeze:

— Chiar vrei să audă şi ei toate acestea?
— Emery, dar deja ştiu. Nu aş fi putut să le ascund adevărul chiar dacă aş fi încercat. Ce aş fi putut să le spun când m-ar fi întrebat de ce nu mai vii acasă?
— Ai fi putut să le spui că sunt la vânătoare de căprioare.

— Asta ar fi ţinut câteva zile, cel mult o săptămână. Tu ai plecat în august, nu-ţi mai aduci aminte? Oricum, nu le-am spus una ca asta. Le-am spus adevărul.
Făcu o pauză, aşteptând parcă.
— Nu mă întrebi cum au reacţionat?
Clătină din cap.
— Fetele au fost extrem de afectate. Dar sincer vorbind, cred că Brook se bucură. Îl încântă ideea de a locui aici, cu tine, pentru o vreme.
— L-am înscris la Culver. Începe cursurile în februarie.
— E cel mai bine aşa. Acum ascultă-mă puţin. Să revenim. Am aici o scrisoare pentru…
— Vei dormi aici? Rămâi până dimineaţă?
— Azi? Bineînţeles că nu. Trebuie să pornim spre casă până nu se strică şi mai tare vremea. Întotdeauna mă întrerupi. Aşa faci mereu. Dar cred că este prea târziu ca să-ţi mai spun să încerci să te abţii.
Schiţă un gest aprobator.
— Ţi-am pregătit un prici.
— Poate să doarmă Brook în locul meu. Acum, în ceea re priveşte…
Uşa din dos se deschise şi Brook intră în cameră.
— Le-am arătat cum să taie lemnele, iar Layna chiar a reuşit să despice o buturugă. Nu-i aşa, Layna?
— Uitaţi-vă!
În spatele lui sosise şi Alayna cu bucăţile de lemn.
— Nu este o treabă pentru fete, îi spuse Jan.
Emery interveni:
— Dar e ceva ca o fată de vârsta ei să poată ridica barosul – nici nu aş fi crezut-o în stare de aşa ceva. Te-a ajutat şi Brook?
Alayna scutură din cap:
— Nu l-am lăsat eu, declară Aileen conştiincioasă.
— Uite!
Jan îi înmână un plic.

— Este o scrisoare de la avocatul tău. E nedesfăcută, vezi? Nu am citit-o. Ţi-am adus-o să o citeşti tu întâi.

— Doar ştii ce cuprinde, spuse Emery. Sau cel puţin crezi că ştii.

— Da, mi-a spus ce-ţi va scrie.

— Altfel ai fi păstrat-o.

Emery scoase cuţitul şi desfăcu plicul.

— Nu vrei să-mi spui tu?

Jan negă printr-un gest al capului, cu buzele la fel de strânse şi de neplăcute cum şi le imaginase el mai devreme.

Brook lăsă jos încărcătura lui de lemne.

— Pot să văd şi eu?

— Poţi să-mi citeşti tu, îi spuse Emery. Eu am zăpadă pe ochelari.

Găsi o batistă curată şi începu să-i şteargă.

— Nu citi tare. Doar spune-mi despre ce este vorba.

— Emery, vrei să te răzbuni…

Scutură din cap.

— Avocaţii noştri discută despre averea care va fi moştenită de Brook într-o bună zi.

Brook se uita la ei nedumerit.

— Mi-am pierdut compania, îi spuse Emery. De fapt, vorbim despre banii şi stocurile pe care le primesc ca recompensă. Tu eşti singurul meu copil şi probabil că nu voi mai avea alţii. Aşa că citeşte tu. Despre ce e vorba?

Brook despături scrisoarea; lui Emery i se părea că acum este mult mai linişte în cabană, deşi erau cinci persoane acolo, decât în decursul lunilor de zile în care stătuse aici singur.

Jan încercă să-i explice:

— Ceea ce au făcut ei a fost perfect legal, Brook. Trebuie să înţelegi acest lucru. Au preluat controlul şi şi-au afiliat compania noastră. Aşa au decurs lucrurile.

Hârtia dreaptă şi lucioasă începu să tremure în mâna lui Brook. Pe neaşteptate, Alayna spuse în şoaptă:

— Îmi pare rău, tati.

Emery îi surâse:

— Nu plec nicăieri, draga mea.

Brook se uita când la el, când la Jan.

— Mi-a spus – mă refer la domnul Gluckman. Mi l-ai prezentat tu mai demult.

Emery încuviinţă printr-un gest.

— El mi-a spus că este cel mai avantajos să procedăm aşa. Tu păstrezi cabana şi jeepul şi, bineînţeles, toate lucrurile personale. Îţi voi înapoia inelul de logodnă şi verigheta.

— Poţi să le păstrezi.

— Nu, vreau să procedăm aşa cum trebuie, întotdeauna am încercat să fiu corectă, chiar dacă tu nu ui participat de fiecare dată la întâlnirile avocaţilor noştri. Îţi voi înapoia inelele, dar voi păstra restul lucrurilor pe care mi le-ai dăruit, inclusiv maşina.

Emery o aprobă.

— Nu am pretenţie la niciun fel de pensie alimentară. Nici pentru mine, nici pentru copii, evident. Brook rămâne cu tine, Aileen şi Alayna cu mine. Avocatul meu spune că pot să-l oblig pe Al să plătească pentru întreţinerea copiilor.

Emery o aprobă din nou.

— Iar eu rămân cu casa. Restul de lucruri le împărţim în mod egal. Adică acţiunile şi alte investiţii, banii din contul meu personal şi din cel comun.

Îi puse în faţă o altă hârtie:

— Ştiu că vrei să citeşti şi tu, dar despre asta este vorba. Poţi să vii cu mine până în Voylestown cu jeepul. Acolo există un notariat unde putem legalizăm actele pe care le vei semna.

— Când ne-am căsătorit, eram posesorul unei companii.

— Dar acum nu mai eşti. Nu are nici o legătură cu compania ta.

Ridică receptorul telefonului improvizat.

— Mă scuzi puţin? Discuţia noastră s-ar putea să mai dureze, aşa că trebuie să telefonez la poliţie şi să raportez, spargerea.

Formă numărul poliţiei locale urmărind autocolantul de pe telefon.

Sunetul depărtat al telefonului nu semăna deloc cu apelul obişnuit al telefonului poliţiei; părea un sunet gol şi artificial, de parcă nu răzbătea doar de la o aruncătură de băţ, ci din cealaltă parte a Pământului, ca un dispozitiv construit special pentru urechile sale ca să-i transmită mesaje de pe Lună.

Brook lăsă scrisoarea lui Phil Gluckman pe masă ca să-i fie la îndemână.

— Face apel? Întrebă Jan. Cablurile sunt acoperite cu zăpadă îngheţată. Brook mi-a pălăvrăgit despre asta tot drumul.

— Cred că da. Sună.
— Probabil că sunt foarte solicitaţi acum, cu furtuna asta…
Gemenele erau foarte agitate şi neliniştite, iar Alayna se duse la fereastră ca să privească ninsoarea.
— Ar trebui să te previn, spuse Jan, că dacă nu vei semna, nu mai avem ce discuta. Am stat ore întregi ca să…
Îi răspunse o voce nazală:
— Biroul şerifului Ron Wilber.
— Numele meu este Emery Bainbridge. Am o cabană lângă Autostrada nr. 85, la vreo şapte kilometri distanţă de lac.
O voce subţirică îi răspunse:
— Puteţi să repetaţi, vă rog?
— S-ar putea să se audă mai bine dacă vorbeşti de pe telefonul mobil din maşina mea, îi sugeră Jan.
— Care-i problema, domnule Bainbridge?
— Cabana a fost jefuită în lipsa mea.
Nu avea cum să-i spună şerifului că asupra lui se trăsese, fără ca Jan şi gemenele să audă; se hotărî că aceasta nu avea nici o importanţă.
— Mi-au luat carabina şi un topor. Acestea sunt singurele lucruri care par să lipsească.
— Nu cumva aţi uitat unde le-aţi pus?
Acum ar fi trebuit să-i spună şerifului despre băiatul acela de pe deal, dar nu avea cum.
— Mă auziţi, domnule Bainbridge?
Se auzea un bâzâit de fond ca şi cum ar fi fost vorba de un party-line al greierilor.
Răspunse:
— Foarte slab. Nu, nu le-am pierdut. A intrat cineva aici, când nu eram acasă; cineva care a lăsat apoi uşa deschisă.
Descrise carabina şi recunoscu că nu avea acte pentru ea şi nici nu-i ştia seria. Apoi îi spuse câteva cuvinte şi despre topor şi numele lui pe litere.
— Nu putem să vă trimitem pe nimeni acolo, domnule Bainbridge. Ne pare rău.
Vorbise cu o femeie. Nici măcar nu realizase că vorbise cu o femeie. Reluă:
— Voiam doar să vă informez în legătură cu toate acestea, în cazul în care reţineţi vreun suspect.
— Vom face un raport. Puteţi să veniţi să vă uitaţi oricând la

obiectele furate pe care le avem aici, neidentificate, dar cred că nu avem nici o armă, deocamdată.

— Furtul a avut loc cu foarte puţin timp în urmă, în jur de ora trei, sau puţin mai târziu.

Dar femeia de la poliţie nu răspunse, aşa că el îi mulţumi şi închise telefonul.

— Tată, crezi că se mai întorc la noapte?

— Mă îndoiesc că se vor mai întoarce vreodată.

Emery se aşeză pe un scaun pe care îl mutase, fără să-și dea seama, cât mai departe de cel al lui Jan.

— Dacă voi tot aţi fost afară şi aţi tăiat lemne, nu credeţi că ar trebui să le punem pe foc?

— Eu deja le-am pus pe ale mele, anunţă Aileen. Nu-i aşa, mami?

Brook adună câteva lemne mai groase, dintre cele pe care le adusese el şi le aşeză deasupra flăcărilor slabe din cămin.

— Am fondat compania cu mult înainte de a ne căsători, îi spuse Emery lui Jan. Am pierdut o parte din ea când m-am despărţit de mama lui Brook. Jumătate din acţiuni i-au revenit ei, iar ea le-a vândut ulterior.

— Nu e…

— Acţiunile pe care tu vrei să le împărţim erau partea mea. Majoritatea banilor din contul nostru comun şi din contul meu personal se datorează companiei, încă de pe vremea când nu fusese preluată de altcineva. Poţi să păstrezi toţi banii din contul tău. Nu am nevoie de banii tăi.

— Foarte drăguţ din partea ta. Este chiar un gest frumos, Emery.

— Ziceai că îţi faci griji în legătură cu vremea şi te înţeleg. Dacă tu şi gemenele vreţi să rămâneţi aici până se potoleşte ninsoarea, sunteţi binevenite. Poate că vom ajunge la o înţelegere, într-un fel sau altul.

Jan refuză cu o scuturare a capului, permiţându-i lui Emery pentru o clipă să-i admire pielea catifelată de pe gât şi liniile dulci ale profilului. Era atât de uşor să-i spună ceea ce simţea pentru ea, dar atât de greu să-i spună ceea ce trebuia să-i spună…

— Atunci ar fi mai bine să vă grăbiţi.

— Am dreptul la jumătate din bunurile pe care le deţinem împreună.

Brook interveni:
— Casa valorează de zece ori mai mult decât această cabană.
Băieţii aici, fetele dincolo.
— Îţi las ţie casa, Jan. Nu am nici o pretenţie în privinţa ei, acum. Dar, dacă te vei încăpăţâna, s-ar putea să am mai târziu. Vreau să ne înţelegem în privinţa banilor…
Dar chiar atunci când spunea acest lucru, îşi dădu scama că nu avea de gând să ajungă la o înţelegere cu ea.
— Am discutat în legătură cu aceasta. Phil Gluckman te-a reprezentat. El a fost de acord cu propunerile mele, aşa că automat le-ai acceptat şi tu. Totul este deja stabilit.
Emery se aplecă şi-şi întinse mâinile spre flăcările înalte din şemineu.
— Dacă totul a fost deja stabilit, atunci nu mai ai nevoie de semnătura mea. Întoarce-te în oraş.
— Oh, Dumnezeule, ar fi trebuit să ştiu că nu avea niciun rost să vin până aici.
— Îţi voi deschide un cont pentru gemene. Va fi o sumă destul de generoasă; poţi păstra casa, maşina ta, banii tăi şi lucrurile personale. Dar mai mult decât atât nu vei obţine nici odată. Altfel, vom lăsa justiţia să hotărască.
— Dar am negociat…
Îşi flutura hârtiile pe sub nasul lui, iar el fu tentat să i le arunce în foc. Forţându-se să vorbească cu o voce cât se poate de calmă, îi răspunse:
— Ştiu că ai negociat şi ştiu că ai avut intenţii bune. Dar şi eu am. Am vrut să văd ce poate să facă Phil Gluckman. Eram sigur că propunerile lui vor fi acceptabile, dar, ca să-ţi spun sincer, m-a dezamăgit.
Ninge şi mai tare, îi spuse Alayna.
— Nu a fost în stare… declamă el… Ai auzit ceva?
— Nu am auzit nimic. Nu am de gând să te mai ascult!
I se păruse că auzise o împuşcătură, dar probabil că nu fusese altceva decât o creangă putredă care se rupsese sub greutatea zăpezii.
— Am uitat ce voiam să-ţi spun, recunoscu el, dar pot să-mi exprim punctul de vedere prin trei propoziţii scurte. În primul rând, nu semnez nimic. Nici aici, nici în Voylestown, nici în oraş. Nicăieri. Ai putea să-ţi arunci la gunoi toate hârtiile

astea.

— Dar nu eşti deloc rezonabil!

— În al doilea rând, nu am de gând să mă tocmesc cu tine. Asta e treaba lui Phil.

— Vai, ce să-ţi spun, geniul care trimite directive din pustietate…

Emery protestă:

— Nici odată nu am spus că am fost creierul acestei companii, Jan. Au fost peste o jumătate de duzină de oameni care făceau acest lucru în locul meu şi cunoşteau mult mai multe despre tehnologiile respective decât mine.

— Şi modest pe deasupra! Cred că-ţi dai seama că am şi eu un cuvânt de spus!

— În al treilea rând, sunt gata să o luăm de la început, dacă şi tu vrei.

Făcu o pauză, sperând că ea se va mai calma.

— Sunt conştient că nu sunt prea uşor de suportat. Dar nici tu nu eşti. Sunt gata să mă străduiesc şi să mă schimb, dacă accepţi propunerea mea.

— Tu chiar crezi că eşti un amant deosebit, nu-i aşa?

— Ai mai fost măritată cu unul… îi răspunse el.

Se abţinea cu greu să nu izbucnească. O privea cum îşi scrâşnea dinţii perfecţi. Respiră adânc de trei ori încercând să se calmeze ca să poată vorbi normal:

— Emery, vrei să spui că dacă nu sunt de acord cu ceea ce eşti tu gata să-mi oferi, vom ajunge la tribunal? Dacă vei face asta, toată lumea, cunoştinţele şi partenerii de afaceri, vor auzi cum mi-ai molestat fetele.

Se uita la ea şi nu-i venea să creadă ce-i auzeau urechile.

— Nu mă crezi în stare, nu-i aşa? Nu crezi că le-aş face una ca asta şi nici nu vreau, dar…

— Nu e adevărat!

— Scumpul tău Phil Gluckman a stat de vorbă cu ele în prezenţa mea şi a avocatului meu. Poţi să-l suni oricând să verifici. Întreabă-l ce crede despre asta.

Emery se uită la gemene, dar amândouă îi ocoleau privirea.

— Vrei să vezi ce îmi va oferi curtea, atunci când judecătorul va afla toate acestea? Există o mulţime de judecătoare. Vrei să vezi?

— Da.

Pronunţase cuvântul extrem de rar şi apăsat.
— Da, Jan, vreau.
— Dar vei rămâne fără nimic.
— Deja nu mai am nimic.
Se ridică în picioare.
— Asta este exact ceea ce tu nu reuşeşti să înţelegi. Cred că ar fi mai bine să plecaţi. Şi tu şi gemenele.
Se ridică cu o energie de invidiat.
— Ai înfiinţat o companie. Ai putea să mai faci încă una, dar nu şi dacă se vor afla anumite lucruri.
A vrut să-i explice că nu făcuse altceva decât să profite de o ocazie unică şi că avusese partea lui de noroc în viaţă, dar totul se sfârşise. Nu reuşi să spună decât:
— Îmi pare foarte rău că am ajuns aici. Nu am vrut nici odată să…
Gura i se uscase şi se simţea obosit şi bolnav, ca un luptător care îşi înfruntă propriile instincte. Oare ce gust ar avea şi cum ar arăta ţeava unsuroasă de oţel în gura lui? Ar fi putut să rupă o creangă dintr-un copac sau să folosească pixul roşu pentru a apăsa pe trăgaci.
— Haideţi, fetelor! Plecăm! La revedere, Brook.
Acesta bălmăji un răspuns.
Pentru o clipă, Emery simţi strângerea de mână a Alaynei; apoi aceasta dispăru. Uşa cabanei se trânti după ea.
Brook îi spuse:
— Nu dispera. Ea a început.
— Ştiu, îi spuse Emery. Dar amândoi vrem câte ceva. Îmi pare rău pentru ea. Cred că era de datoria mea să o previn că…
De pe verandă se auzi vocea lui Jan:
— Hei!
Probabil că vorbea cu una dintre gemene.
— Cred că te-ai comportat foarte bine, spuse Brook.
Emery reuşi să schiţeze un zâmbet.
— Asta e altceva. E de datoria mea să fiu un exemplu pentru tine şi să te învăţ cum să procedezi în astfel de situaţii, dar de data aceasta nu am reuşit… Nu vezi că am lăsat-o să plece, practic am gonit-o înainte să o fac să-mi accepte condiţiile? Ar fi trebuit să mut munţii din loc, să o fac să mai stea, până aş fi convins-o, dar în loc de asta, am împins-o afară pe uşă. Acesta

nu este un mod de a câştiga, ci de a pierde.

— Crezi că şeriful ar putea să-ţi recupereze puşca?

— Sper că nu.

Emery îşi dezbrăcă haina şi o agăţă de un cuier aflat lângă uşa din faţă. Ca să-l liniştească pe Brook, adăugă:

— Îmi place să trag cu puşca, dar nu mi-a plăcut nici odată să ucid animale.

Afară, răsună ţipătul lui Jan, amortizat de distanţă şi zăpadă.

Emery o zbughi pe uşă afară, dar, pe verandă, era gata să fie dărâmat de către Brook, care îl ajunse din urmă. La câţiva metri distanţă, prin furtuna de zăpadă se distingea capota neagră a Lincolnului ridicată. Jan era trântită în zăpadă şi ţipa. Una dintre gemene fusese prinsă de o siluetă întunecată; cealaltă dispăruse.

Brook se aventură în oceanul de zăpadă şi pentru o clipă păru că devine invizibil. Emery i se alătură lăsându-se învăluit de pudra strălucitoare a iernii. Văzu un alt individ scund, care îşi făcuse apariţia din capota Lincolnului şi apoi un al treilea, care ieşise din maşină având carabina lui în mână. Pentru o clipă i se păru că desluşeşte o faţă maronie cu trăsături fine.

Ridică puşca. Silueta măruntă (mai scundă decât Brook şi aproape la fel de subţire ca şi gemenele) apăsă pe trăgaci. Brook îi smulse arma din mână şi căzu cu ea în zăpadă. Geamăna captivă ţipă, un ţipăt de copil, un ţipăt de durere şi furie.

Apoi atacatorii se retraseră; dispărură prin zăpada care le ajungea până la genunchi, dispărură pur şi simplu. Cele trei siluete care fugeau foarte aproape una de alta, ca o masă compactă, se evaporaseră după ce parcurseseră o distanţă de aproximativ şase-şapte metri.

Emery îngenunche în zăpadă lângă Jan.

— Eşti bine?

Ea scutură din cap suspinând ca un copil.

Geamăna se agăţă de el plângând:

— M-a lovit! M-a lovit!

Încercă să le liniştească pe amândouă, cu câte o mână pe fiecare.

Mai târziu, deşi lui nu i se păru chiar aşa de târziu, Brook îi puse canadiana cea groasă pe umeri. Îşi dădu seama cât de frig se făcuse. Se ridică, luă fetiţa în braţe şi o ridică pe Jan în

picioare.
— Mai bine hai să intrăm în casă.
— Nu!
O trase după el, auzind zgomotul uşilor Lincolnului trântite de Brook.
În cabană, Jan începu din nou să plângă. Emery o aşeză din nou pe scaunul pe care stătuse şi mai devreme.
— Ascultă-mă puţin! Ascultă-mă, chiar dacă nu te poţi abţine să boceşti! Una dintre gemene a dispărut! Ştii unde este?
Suspinând, Jan clătină din cap negativ.
— Fata aia cu glugă a lovit-o pe mami, iar Aileen a fugit, declară geamăna rămasă.
Brook răbufni:
— Nu i-au făcut nimic, nu-i aşa, Layna?
— Nu. Mie mi-au făcut. M-au lovit la mână.
Îşi ridică mâneca oftând.
Emery se întoarse spre Brook.
— Tu ce ai păţit?
— Am încasat-o în burtă.
Brook reuşi să schiţeze un zâmbet forţat.
— Avea o armă. Era aceeaşi pe care au furat-o de la tine?
— Cred că da.
— Ei, bine, am apucat de ţeavă, spuse Brook şi apoi se opri puţin, încercând să-şi recapete răsuflarea şi am încercat să o îndrept în sus, exemplifică el printr-un gest, astfel încât să nu poată răni pe nimeni. Cred că m-a lovit cu partea cealaltă. M-a pus la pământ.
Emery aprobă printr-un gest al capului.
— Mi s-a întâmplat şi mie o dată, pe vremea când eram mic. Ne jucam cu mingea. Am căzut şi un alt copil m-a lovit.
Imaginea bruiată de zăpadă îi reveni în minte: Brook năpustindu-se asupra siluetei cu glugă şi carabină, gata să tragă. Aproape că i se făcu rău de spaimă.
— Copil prost ce eşti! Izbucni el. Puteau să te omoare!
Vocea lui era furioasă şi aproape rea, deşi nu era nervos.
— Da, cred că s-ar fi putut întâmpla şi una ca asta.
Jan se opri din plâns, suficient de mult timp, pentru a reuşi să articuleze:
— Emery, nu fii meschin!
— Dar tu cum ai fost, când le-ai pus pe fete să declare că le-

am molestat?
— Ei, bine, dar chiar le-ai molestat!
Brook interveni:
— A încercat să mă împuşte. L-am văzut. Dar cred că era piedica pusă. Am încercat să ajung la el înainte să se dezmeticească.
— Dar carabina nici nu are piedică!
Brook nu mai era atent la ceea ce se vorbea. Dar Emery îi explica pe nerăsuflate:
— Nu a reuşit să o încarce, dar data viitoare nu va mai da greş. Mă tem că va învăţa foarte curând cum s-o manevreze.
Jan întrebă indignată:
— Şi cu Aileen cum rămâne? Nu te duci să o cauţi?
— Alayna, când te-am întrebat unde a fugit sora ta, mi-ai arătat că în direcţia lacului. Eşti sigură?
Alayna ezita.
— Pot să mă mai uit puţin pe fereastră?
— Desigur. Te rog chiar.
Traversă camera până la fereastră şi se uită afară, ridicându-se pe vârfuri.
— Eu nu am spus nici odată că ne-ai mângâiat aşa cum ne-a învăţat mama. Eu nu am spus decât da, da, aşa e, e adevărat… şi asta pentru că ea era de faţă.
Alayna vorbea foarte încet, cu ochii fixaţi pe imaginea fulgilor care pluteau dincolo de fereastră.
— Îţi mulţumesc, Alayna.
Emery vorbea repede şi tot la fel de încet ca şi ea.
— Eşti o fată bună şi o fiică de care sunt mândru. Poarte mândru. Dar ascultă-mă puţin! Eşti atentă?
— Da, tati.
— Ceea ce-i spui mamei, spuse el şi se uită pe furiş la Jan care îşi dădea haina jos şi îi făcea morală lui Brook, nu are nici o importanţă. Dacă a trebuit să o minţi ca să nu te pedepsească, poţi să-i spui ce vrei. Să o aprobi şi să spui da. Dar este important ceea ce le spui avocaţilor; deşi, nici aşa ceva nu este chiar atât de important. Ei mint tot timpul, aşa că nu au de ce să se plângă, atunci când alţii îi mint pe ei. Dar atunci când vei fi la tribunal şi vei jura să spui adevărul, totul va fi foarte important. Atunci, va trebui să spui adevărul. Adevărul gol-goluţ şi nimic altceva. Înţelegi?

Alayna încuviinţă solemn din cap, întorcându-se cu faţa la el.

— Nu pentru mine, pentru că viaţa mea se apropie de sfârşit. Nu pentru Dumnezeu, pentru că pe el nu-l poţi răni prin asta, ci poţi doar să-l îndurerezi cu nerecunoştinţa ta. Dar dacă vei minţi, acest lucru o să te afecteze pe tine timp de mulţi ani, sau poate chiar toată viaţa ta. Atunci când Dumnezeu ne-a spus să nu minţim şi să nu furăm, nu ne-a spus pentru că toate acestea îl afectează pe el. Eu şi cu tine n-am putea să-i facem mai mult rău decât nişte furnici muntelui. El ne-a învăţat toate acestea pentru acelaşi motiv pentru care eu şi mama îţi spunem să nu te joci cu focul. Pentru că ştim că poţi să păţeşti ceva şi nu vrem asta. Acum spune-mi pe unde a fugit Aileen?

— Pe acolo! Arată Alayna din nou. Mi-aduc aminte după maşină. Era o doamnă în faţa ei, care se uita la motor şi care a încercat să o prindă, dar a scăpat.

— Spuneai… dar nu contează!

Emery se ridică în picioare.

— Mă duc după ea.

— Vin şi eu, îl anunţă Brook.

— Nu, nu vii. Îngrijeşte-te de braţul Alaynei.

Emery se îmbrăcă cu haina. Mănuşile erau în buzunar, iar căciula cea groasă în cuier.

— E o grămadă de mâncare în dulap. Pregăteşte ceva pentru voi trei. Poate Alayna şi mama îţi vor da o mână de ajutor. Dacă vreţi puteţi să faceţi şi cafea. Vreau şi eu o cană la întoarcere…

Afară, dealul devenise invizibil după perdeaua de ninsoare. Emery se gândi că ar fi fost bine dacă Jan ar fi întors maşina, înainte de a parca. Era tipic pentru ea să nu ia în seamă astfel de lucruri.

Se uită cercetător la maşină. Portbagajul era încă ridicat. Intruşii – băieţii care jefuiseră cabana – aveau de gând, fără îndoială, să fure bateria sau să fure chiar maşina şi să vândă piesele. Erau cel puţin trei.

Se duse lângă Lincoln şi aruncă o privire în portbagaj. Bateria era încă la locul ei; deşi nu putea să fie sigur, nu părea că lipseşte nimic. Jan, care îi atrăsese atenţia că nu încuia uşa de la cabană, ar fi putut să-şi încuie uşile de la maşină; dar nu făcea acest lucru decât rareori, chiar şi atunci când se afla în

oraş. Cine s-ar fi aşteptat să aibă probleme chiar aici şi pe un viscol ca acesta?

Emery trânti portbagajul. Dacă se gândea mai bine, Jan îşi lăsa cheile în maşină de cele mai multe ori. Dacă le-ar fi lăsat şi de data aceasta, ar fi putut să întoarcă el maşina în locul ei, înainte ca stratul de zăpadă să o acopere definitiv. Deodată se înspăimântă imaginându-şi-o pe Aileen ascunzându-se după un copac, înfrigurată şi speriată. Dar Aileen nu putea să fie prea departe şi s-ar li putut să iasă din ascunzătoare dacă auzea motorul Lincolnului pornind.

Aşa cum se aşteptase, cheile erau în contact. Porni motorul şi admiră interiorul luxos în timp ce maşina începea să se deplaseze. Alayna era sigură că sora ei fugise spre lac şi oricum trebuia să meargă în direcţia aceea, pentru a întoarce maşina.

Aprinse farurile. Aileen ar fi putut să vină în fugă dacă vedea maşina mamei ei. Sau ar fi putut să o întâlnească întorcându-se spre cabană, dacă avusese inspiraţia să o apuce pe şosea; aşa, s-ar fi putut încălzi imediat în maşină.

Lincolnul părea să se descurce destul de bine pe zăpadă. Cu o viteză de aproximativ trei kilometri pe oră, trecu de culmea dealului din spatele cabanei şi începu să coboare spre lac.

Aileen fugise pe aici spre lac; dar oare pe unde fugiseră băieţii? Îşi reaminti destul de clar de imaginea siluetelor micuţe şi întunecate, strânse la un loc. Una dintre ele avea carabina lui în mână, carabina care ar fi putut să-i curme viaţa la un moment dat. Nu era sigur în ce direcţie fugiseră. Spre oraş sau pe aici? Oricum, urmele lor ar fi fost acoperite cu zăpadă în ambele cazuri.

Oare chiar dispăruseră, aşa cum i se năzărise lui? Era oare posibil să o fi urmărit pe Aileen? Era bine dacă…

Privirea lui părăsi pentru o clipă drumul înzăpezit pentru a se holba la cheile din contact. Portiera fusese deschisă, cheile în contact. Dacă băieţii ar fi vrut să fure maşina, de ce nu au făcut-o?

Se opri, stinse poziţiile şi claxonă de trei ori. Aileen ar fi trebuit să ajungă până aici, la o distanţă de aproximativ un kilometru, deşi s-ar fi putut să fie mai puţin decât atât. Era greu de crezut că ar fi putut să ajungă mai departe, deşi nu se îndoia că un copil de unsprezece ani ar putea să alerge mult

mai repede şi mai mult decât el. Neştiind ce altceva să facă, ieşi din maşină, lăsând farurile aprinse şi motorul mergând.

— Aileen! Aileen, scumpo!

Îi spusese lui Phil Gluckman că el, tatăl ei vitreg, o molestase. Oare chiar crezuse şi ea acest lucru? Citise undeva, că unii copii pot fi făcuţi să creadă că aşa ceva s-a întâmplat, chiar dacă nu era adevărat. S-ar fi putut întâmpla acelaşi lucru şi cu o fetiţă deşteaptă de unsprezece ani?

Îşi făcu mâinile pâlnie:

— Aileen! Aileen!

Nu se auzea niciun sunet, cu excepţia vântului care se înteţea şi al zgomotului discret al motorului.

Intră din nou în maşină şi-şi şterse ochelarii de fulgii care îi acoperiseră, înainte de a se topi. Când plecase de la cabană intenţionase să meargă să o caute pe jos, să meargă pe strada aceasta acoperită cu zăpadă strigând Aileen. Poate că aşa ar fi fost cel mai bine, la urma urmei.

Ezitând, băgă într-a-ntâia, lăsând Lincolnul să alunece cu o viteză care nu depăşea pe cea a unei plimbări agale pe jos. După un minut sau două, claxonă din nou.

Zgomotul pe care îl auzise pe când se certa cu Jan fusese o împuşcătură; acum era sigur de acest lucru. Puştiul îşi încerca noua carabină, o experimenta.

Claxonă la fel ca înainte, de trei ori.

Puşca avea şapte cartuşe, dar nu reuşea să-şi amintească, dacă încărcătura era plină. Să zicem că era. Un glonţ fusese tras în el când se afla pe deal, altul în pădure (unde oare?) pentru a testa carabina. Mai rămâneau cinci. Erau de ajuns pentru a-l ucide pe el, pe Jan, pe Brook şi ambele gemene, asta în cazul în care Aileen nu era deja moartă. Era foarte posibil ca puştiul cu carabina să pândească în pădure acum, să aştepte ca Lincolnul negru al lui Jan să se mai apropie puţin.

Ei, bine, lasă-l să tragă! Lasă să tragă în el acum, când era la volan. Putea să-l rateze aşa cum stătea aici, singur în întunericul din spatele parbrizului. Băiatul cu puşca nu putea să-i facă mai mult rău decât îşi făcuse el singur, în mintea lui, iar dacă-i rata, cineva, Jan sau Brook, Aileen sau Alayna, ar fi putut să scape cu viaţă. Şi trăind, şi-ar fi adus aminte de el cu recunoştinţă.

Lincolnul se strecură pe lângă cabana întunecată şi pustie a celui mai apropiat vecin al său, cabană al cărei acoperiş aplatizat avea deja o cunună de zăpadă.

Claxonă, se opri şi coborî ca mai devreme, sperând să-şi fi adus aminte să ia cu el lanterna. După câte putea să-şi dea seama, zăpada era neatinsă, cu excepţia şanţurilor paralele trasate de Lincoln.

Se decise să ajungă până la lac; mai departe de atât nu putea să meargă. De acolo avea o privelişte panoramică şi un loc de parcare pentru zece-douăsprezece maşini. Ar fi fost la fel de sigur să întoarcă acolo, cum era, şi să meargă pe şosea – nu că stratul de zăpadă, care avea deja treizeci şi şase de centimetri înălţime, era prea sigur…

Îşi scutură zăpada de pe cizme, de pe haină şi pantaloni ca să se urce din nou în maşină; îşi dădu jos căciula şi-şi curăţă ochelarii. Porni din nou.

Când Jan şi gemenele au ieşit din cabană, probabil că i-au văzut pe băieţii care tocmai ridicaseră capota. Jan strigase la ei – o auzise şi el, doar – şi se îndreptase spre maşină ca să-i gonească, urmată de gemene. Ce le spusese şi ce-i răspunseseră ei? Îşi propuse să o întrebe despre toate acestea când se va întoarce la cabană. Cineva o trântise la pământ; încercă să-şi amintească dacă avea urme de lovituri pe faţă, şi decise că nu avea.

Lincolnul trecu peste un dâmb şi era gata să treacă şi peste al doilea; aici, la treizeci de metri de Haunted Lake, viscolul părea că se înteţeşte. Mai exista oare vreo bucată din suprafaţa lacului care să nu fi îngheţat?

Încercă să desluşească ceva printre copacii încărcaţi de omăt, dar în zadar.

Atunci când unul dintre băieţi o lovise pe mama lor, Aileen fugise; Alayna îl atacase. Aileen fusese vigilentă, însă Alayna se purtase prosteşte. Totuşi, pe Alayna o admira. Lumea ar fi fost un loc mult mai bun dacă ar fi fost mai mulţi oameni aşa de proşti ca Alayna şi mai puţini, aşa vigilenţi ca Aileen.

Alayna spusese ceva destul de ciudat despre atacator. *Băiatul cu glugă. A lovit-o pe mama, şi Aileen a fugit.*

Probabil că nu fusese chiar aşa, dar ceva destul de asemănător. Băiatul avea o glugă, poate avea un hanorac pe sub haină, iar amândouă erau maronii sau negre; ceva de

genul ăsta.
Pentru o clipă i se păru că Lincolnul avea să se împotmolească la următorul morman de zăpadă. Se dădu puţin înapoi şi încercă, din nou, să treacă peste el. La întoarcere, avea să treacă prin şanţurile pe care le făcuse deja. Poate că era o idee bună să întoarcă acum.
În lumina farurilor lui, două siluete întunecate îşi făcură apariţia dintre copaci. Între ele păşea un copil înfricoşat, cam de aceeaşi înălţime. Una dintre ele îi făcu cu mâna, indicând-o pe Aileen şi apoi pe el.
Puse o frână bruscă, iar Lincolnul derapă puţin, abătându-se de la traiectoria iniţială. Silueta care îi făcuse cu mâna începu să gesticuleze din nou. Zări în treacăt faţa tânără şi fină de sub glugă, şi realiză că nu era a unui băiat, ci a unei femei. Erau două femei.
Coborî din maşină şi se pomeni ameninţat cu propria-i armă.
Aileen suspină:
— Tati, tati…
Femeia cu trăsături drăguţe care gesticula îi arătă prin gesturi maşina, apoi pe Aileen. Vorbea într-o limbă pe care nu reuşea să o identifice. Totuşi, încuviinţă printr-un gest al capului.
— Mi-o daţi dacă vă dau maşina.
Femeile se uitau la el fără să înţeleagă ce spunea.
Se lăsă în genunchi pe zăpadă şi o îmbrăţişă pe Aileen; apoi, făcu un gest de renunţare în direcţia Lincolnului.
Ambele femei aprobară printr-un gest.
— Va trebui să mergem pe jos, îi spuse lui Aileen. Cred că sunt în jur de trei kilometri. Dar nu avem cum să ne rătăcim, dacă mergem pe şosea.
Ea nu-i răspunse nimic, ci continuă să suspine.
Se ridică în picioare, fără să se mai deranjeze să îşi cureţe zăpada de pe genunchi.
— Cheile sunt înăuntru.
Nu făcură niciun gest că au înţeles la ce se referea.
— Motorul e pornit. Dar nu-l auziţi.
Vântul îngheţat flutura părul negru al lui Aileen, încercă să-şi aducă aminte cum erau îmbrăcate gemenele, atunci când, le zărise coborând din Lincoln în faţa cabanei. Avusese pe cap o căciulă, bineînţeles, o căciulă albă de lână, la fel ca sora ei.

Dacă avusese căciulă, acum nu mai avea. Încercă să arate spre capul lui şi îşi dădu seama că îşi lăsase căciula în maşină; se duse după ea, dar se opri brusc atunci când femeia îşi puse carabina pe umăr.

Agită arma spre direcţia din care venise el.

— Vreau numai să-mi iau căciula, explică el.

Dar ea ridică din nou arma până în dreptul umărului, fără să dea vreun semn că încerca să-l ochească. Se dădu înapoi spunând:

— Vino, Aileen…

Cealaltă femeie scoase la iveală ceva care semăna mai degrabă cu o unealtă decât cu o armă, o bară îndoită de metal cu un fel de bifurcaţie la unul dintre capete.

— Nu vreau să mă bat cu voi.

Se mai dădu un pas înapoi. Arătă spre capul lui Aileen.

— Lăsaţi-mă să mă duc să-mi iau căciula şi să i-o dau ei.

Împuşcătura a fost prea neaşteptată pentru a avea timp să se sperie. Ceva îl izbi cu putere în haină.

Încercă să o doboare pe femeia cu carabină, dar alunecă şi căzu pe zăpadă. Aceasta îşi retrase arma de pe umăr, o lăsă în jos şi o încărcă aproape la fel de repede cum ar fi făcut-o el însuşi. Apoi o îndreptă din nou spre el.

— Nu, nu.

Ridică mâinile.

— Plecăm, jur că plecăm.

Se târî cât mai departe de ea, cu faţa în sus, pe coate şi genunchi, conştient de faptul că Aileen asista la tot acest spectacol cu expresia copilului care şi-a epuizat lacrimile.

Când ajunse aproape de maşină se ridică şi strigă:

— Vino aici, Aileen. Ne întoarcem la cabană.

Dar ea se uita fix la cele două femei, nemişcată; apoi una dintre ele se urni, iar Aileen veni la el încet, croindu-şi drum prin zăpada deasă. Partea dreaptă a corpului îi amorţise şi aproape că nu şi-o mai simţea deloc; se întrebă cât de grav fusese rănit. Prinse mâna lui Aileen şi se întoarse cu spatele la cele două femei, pornind la drum, încercând să-şi lase greutatea pe partea stângă, pentru a nu simţi durerea pricinuită de glonţul neaşteptat.

— Tati?

I se părea că nu mai are glas, dar reuşi în cele din urmă să

articuleze:

— Ce s-a întâmplat?

— Poţi să mă duci în braţe?

— Nu.

Simţea că ar fi trebuit să-i explice, dar nu reuşea să se gândească decât la carabina aţintită asupra sa, din spate.

— Trebuie să mergi pe jos. Eşti fetiţă mare. Hai, draga mea.

Era mai uşor să meargă pe urmele lăsate de roţile Lincolnului.

— Vreau acasă!

— Şi eu, draga mea. Acolo şi mergem. Hai, că nu poate să fie prea departe.

Riscă o privire în direcţia lacului şi zări gheaţa luminată de nişte raze albastre în depărtare. Murmură mai mult pentru sine decât pentru copila docilă şi tremurătoare de lângă el:

— Cineva este acolo în larg, cu barca.

Nimeni, cel puţin niciun om normal, nu ar fi ieşit cu barca în larg pe vremea asta. Bărcile fuseseră trase la ţărm, unde rămâneau până la primăvară.

Îşi scoase ochelarii şi-i puse într-unul dintre buzunarele de la haină; apoi se uită în spate. Lincolnul lui Jan ar fi fost invizibil, dacă nu ar fi avut farurile aprinse. Acestea se stinseră însă, exact sub privirea lui.

— Îl fac bucăţi, îi spuse lui Aileen. Nu iau decât alternatorul sau bateria.

Aceasta nu-i răspunse; el porni din nou la drum ridicându-şi gulerul şi încercând să-şi acopere urechile cu el. Vântul bătea din stânga; căldura din cealaltă parte se datora sângelui, care îi îmbiba hainele şi îl încălzea pentru câtva timp. Sângera destul de puţin, sau cel puţin aşa i se părea; în cazul acesta s-ar putea să nu fie rănit prea tare şi să supravieţuiască. Era un glonţ de vânătoare care îl străpunsese lateral.

Acesta însemna că ar putea să mai trăiască, cel puţin pentru un timp. Era tentat să se arunce în lac; să meargă pe gheaţa subţire, până când aceasta va ceda şi-i va lua şi viaţa cu ea, în adâncuri, viaţa începută în lichidul amniotic călduţ şi terminată în apa îngheţată a lacului. Era tentat să se culce pe zăpadă şi să aştepte să i se scurgă tot sângele, sau să moară îngheţat. Totuşi, nu era în stare să o părăsească pe Aileen sau orice alt copil, aici, singură, deşi nu ar fi fost nevoie să-i

spună, decât să meargă pe drum, până la cabană.
— Uite, spuse fetiţa, e o casă acolo!
Îşi luă mâna din mâna lui pentru a-i indica direcţia, iar el îşi dădu seama că nu purta mănuşi, deşi acestea erau în buzunar.
— E încuiată, draga mea.
(Avea obiceiul de a le spune ambelor gemene „draga mea” pentru a nu mai fi obligat să le deosebească).
— Ai mănuşi?
— Nu ştiu.
Încercă să nu-şi piardă răbdarea:
— Uite care-i treaba: dacă ai mănuşi, pune-ţi-le.
Aileen era cea mai bună din clasă şi scria nişte lucrări care păreau scrise de elevi de liceu, fiind, de asemenea, înzestrată cu o uşurinţă uimitoare la calculele aritmetice.
— Cred că doamnele acelea nu mi le-au dat înapoi.
— Atunci ia-le pe ale mele.
I le dădu.
— Dar îţi vor îngheţa mâinile.
— Voi pune o mână în buzunar, vezi? Şi te voi ţine de mână cu cealaltă, aşa că ne va ţine cald la amândoi.
Aileen îi înapoie una dintre mănuşi.
— Mâna mea nu va putea să o cuprindă pe a ta, tati. Dar a ta poate să o cuprindă pe a mea.
El încuviinţă, impresionat, şi îşi puse mănuşa.
Puteau să se adăpostească în cabana neluminată a vecinilor, chiar dacă era departe sau aproape de a lor.
— Voi încerca să intru înăuntru, îi spuse lui Aileen. Ar trebui să fie lemne şi chibrituri acolo, şi poate chiar şi un telefon.
Dar uşa era solidă şi încuietoarea la fel. Erau şi gratii la fereastră, ca şi la el de altfel.
— S-au înregistrat o mulţime de spargeri în zonă, îi mărturisi el, de când au asfaltat drumul. Oamenii se duc la lac, şi pe drum, trec pe lângă cabanele noastre.
— Mai e mult?
— Nu prea mult. Poate încă un kilometru şi jumătate.
Îşi aminti de speculaţiile lui de mai devreme:
— Ai fugit atât de departe, draga mea?
— Nu cred.
— Nici eu nu credeam că ai putut.

Oarecum mulţumit că avusese dreptate, încercă să se concentreze asupra ei şi a drumului. Era întuneric beznă, iar urmele cauciucurilor erau acoperite de zăpada proaspătă şi de întunericul de catran, şi, aproape că nu le mai puteau urmări. Îşi ridică mâneca şi se uită la ceas: era aproape şase.

— Nu-mi place de ele, spuse Aileen. De doamnele acelea.

— M-aş fi mirat să-ţi fi plăcut.

— M-au dezbrăcat. Eu am spus că pot să mă dezbrac şi singură, dar nu mi-au dat atenţie, deşi nu ştiau cum să procedeze. Dar au tot tras de ele, până când mi le-au dat jos.

— Afară? În zăpadă?

Era şocat.

— În ziggurat, dar şi acolo era destul de frig.

Descoperi şanţul săpat pe dâmbul de zăpadă, de către Lincoln, şi o conduse pe Aileen spre el.

— Ce-ai spus? Un ziggurat?

— Îhî. Mai e mult de mers?

— Nu, răspunse el.

— Mai bine m-aş aşeza aici şi te-aş aştepta să te întorci cu jeep-ul şi să mă iei.

— Nu, repetă el. Hai, vino! Dacă mergem mai repede ne mai încălzim.

— Sunt foarte obosită. Nici măcar nu mi-au dat de mâncare. Mi-au dat doar o bucată de pâine.

El încuviinţă absent, concentrându-se să poată merge mai repede şi să o tragă şi pe ea după el. Şi el era obosit, aproape epuizat. Ce va scrie în jurnal? Pentru a mai uita de slăbiciunea care îl cuprinsese şi de durerea arzătoare din partea dreaptă, şi, chiar şi de frică, încercă să compună relatarea în gând.

— Apoi m-au pus în chestia aia de dormit, dar era foarte frig. Îmi îngheţaseră picioarele şi nu puteam să le ridic deloc. Cred că am dormit puţin.

Se uită la ea, clipind ca să îndepărteze fulgii de zăpadă care îl orbeau. Dar era prea întuneric pentru a-i zări expresia feţei.

— Femeile acelea te-au dus în ziggurat…

— Nu era chiar un ziggurat, tati. Era un fel de templu ca în Babilon. Arăta la fel ca poza din cartea de istorie.

— Te-au prins, continuă el tot mai insistent, te-au dus acolo şi te-au dezbrăcat?

Dacă ar fi răspuns printr-o înclinare a capului, nu avea cum

să vadă, aşa că o întrebă din nou:
— Da sau nu?
— Da, tati.
— Şi ţi-au dat de mâncare, apoi ai dormit puţin sau măcar ai încercat să dormi. Apoi te-ai îmbrăcat la loc şi te-au adus aici. Chiar vrei să cred că aşa s-au întâmplat lucrurile?
— Mi-au arătat şi nişte poze, dar nu am ştiut ce reprezintă majoritatea dintre ele.
— Aileen, nu ai lipsit mai mult de câteva ore. Nu cred că aveai timp să faci toate acestea.
Credea că a terminat cu plânsul, dar ea începu să suspine, nu foarte tare, dar aşa de sfâşietor că i se rupea inima de mila ei:
— Nu mai plânge, draga mea.
O luă în braţe, ignorând durerea chinuitoare pe care o simţea în partea dreaptă, sub coaste.
Vântul, care se înteţise toată după-amiaza, era destul de puternic pentru a fluiera printre frunzele copacilor, ca un cântec de jale.
— Nu mai plânge, repetă el.
Se clătină datorită poverii de pe umărul stâng, încercând cu disperare să evite o nouă căzătură. Cizmele ei de cauciuc erau pline de zăpadă, iar pantalonii erau îngheţaţi pe deasupra.
Nu reuşea să spună ce distanţă parcurseseră; i se părea că străbătuseră zeci de kilometri înainte de a vedea o scânteie de lumină strălucind în întunericul ce se aşternea înaintea lor.
— Uite, spuse el. Se opri şi se întoarse astfel ca fiica lui să poată vedea şi ea luminiţa strălucitoare. E cabana noastră! Trebuie să fie cabana noastră! Vom ajunge cu siguranţă la ea!
Aproape imediat, îl zări pe Brook ce alerga spre ei cu lanterna; o puse jos pe Aileen şi împreună ajunseră la căldura şi lumina din cabană; Jan îngenunche şi o îmbrăţişă pe Aileen, plânse şi râse de bucurie, apoi plânse din nou, în timp ce Alayna dansa şi ţopăia în jurul lor, punându-i o mie de întrebări:
— S-a pierdut, tati? S-a pierdut în pădure?…
Brook îi puse în poală o farfurie cu bucăţi de came prăjită şi îi aduse apoi şi o cană de cafea aburindă.
— Mulţumesc, oftă Emery. Mulţumesc foarte mult, fiule.
Îşi simţea faţa îngheţată, iar aburul fierbinte al cafelei i se părea cea mai mare desfătare.

— Maşina s-a împotmolit?
Scutură din cap.
— Am pregătit masa, aşa cum mi-ai spus. Layna m-a ajutat şi ea, iar Jan a promis că va spăla vasele. Dar dacă nu le va spăla ea, le voi spăla eu.
Brook îi spusese lui Jan „mamă” atâta vreme cât fuseseră căsătoriţi; dar acum nu mai erau, cel puţin din punct de vedere emoţional, dacă nu şi legal. Gândurile lui Emery se întoarseră cu recunoştinţă spre fiul său, abandonând pentru o clipă reconstituirea enigmaticei captivităţi a lui Aileen.
— Pot să-ţi prăjesc nişte pâine la focul din cămin, se oferi Brook. Vrei ketchup? Mie îmi place cu ketchup.
— O furculiţă, ceru Emery şi sorbi din cafea.
— A, da.
— Se rătăcise? Întrebă Alayna. Sunt sigură că s-a rătăcit.
— Nu vreau să mai vorbesc despre toate acestea.
Emery deja se hotărâse în această privinţă.

— Aileen poate să-ţi povestească şi singură, dacă vrea.
Jan îl privi şi-i spuse:
— Am sunat la poliţie. Am găsit numărul pe telefon.
Emery încuviinţă din cap.
— Mi-au spus că nu pot să facă nimic înainte de douăzeci şi patru de ore de la dispariţie. Se pare că aşa prevede legea. Femeia cu care am vorbit mi-a sugerat să ne rugăm vecinii şi prietenii să o caute. I-am spus că deja ai pornit în căutarea ei. Poate că ar trebui să suni şi să spui că ai găsit-o.
Refuză printr-un gest, luând furculiţa din mâna întinsă a lui Brook.
— V-aţi întors pe jos?
Aileen răspunse în locul lui:
— Tocmai de la lac.
Îşi descălţase cizmele şi se dezbrăcase de pantalonii de fâş, şi se aşezase lângă foc, frecându-şi picioarele ca să se încălzească.
— Unde mi-e maşina?
— Am dat-o în schimbul lui Aileen.
Alayna se holbă la Aileen nedumerită. Aileen încuviinţă.
— Ai făcut schimb?
Încuviinţă şi el, cu gura plină de carne.

— Cu cine?
Înghiţi:
— Mai bine întreabă-mă pentru cine!
— Eşti cel mai nesuferit om din lume!
Dacă ar fi fost în picioare, Jan ar fi bătut din picior.
— Aşa a făcut, mamă. Le-a spus că le dă maşina dacă ele mă înapoiază pe mine, dar tot l-au împuşcat şi a căzut.
— Aşa e, spuse Emery. Trebuie să ne uităm puţin la rana mea. Aproape că nu mai sângerează şi cred că e doar o zgârietură.
Aşeză farfuria şi cana pe podea şi îşi descheie haina.
— Dacă mi-a perforat intestinul, presupun că am hemoragie internă şi probabil că voi muri. Dar ar trebui să am şi mâncare în intestin. La prânz am mâncat carne de porc şi fasole.
— Au tras în tine? Spuse Jan neputând să-şi ia ochii de la cămaşa lui plină de sânge.
El aprobă, savurând momentul. *E o nimica toată, domnule. Am pus la loc osul de unul singur.*
Era o replică de a lui Danny Kaye într-un film mai vechi. Tuşi cu grijă, ca să nu-şi modifice expresia nepăsătoare a feţei.
— Va trebui să-mi dau cămaşa jos. Şi pantalonii şi bluza de pe dedesubt. Poate că şi chiloţii. Spune-le tu fetelor să se întoarcă cu faţa la perete.
Ambele gemene chicotiră.
— Uitaţi-vă la foc, le spuse ea. E rănit. Doar nu vreţi să-l puneţi într-o situaţie penibilă, nu-i aşa?
Brook adusese trusa de prim-ajutor.
— S-a lipit, spuse el indicând cingătoarea pantalonilor lui Emery. Trebuia să o tai.
— Încearcă să o dezlipeşti. Am de gând să spăl pantalonii şi să continui să-i port. Am nevoie de ei.
Îşi desfăcu cureaua, nasturii şi fermoarul.
— Deasupra curelei, îi spuse Brook. Dacă ar fi fost doar cu doi centimetri mai jos ar fi nimerit în curea.
Jan pocni din degete.
— Ulei! Uleiul va înmuia sângele uscat. Ulei Wesson. Ai aşa ceva?
Brook arătă spre dulapul de deasupra chiuvetei.
— Acolo este o sticlă de ulei de măsline, sau ar trebui să fie.
— Leen se uită! Îi spuse Brook lui Jan, iar aceasta o ameninţă

pe Aileen:
— Dacă mai faci aşa ceva încă o dată, am să te pocnesc, domnişoară!
— Emery, ar fi trebuit să împărţi camera în două. E ridicol ceea ce se întâmplă…
— A fost concepută pentru patru bărbaţi, îi explică el. Este o cabană pentru o partidă de vânătoare sau de pescuit. Voi, femeile, întotdeauna insistaţi să fiţi incluse în unele lucruri, apoi sunteţi nemulţumite şi vă plângeţi că nu vă convine când aflaţi despre ce este vorba.
Îi turnă ulei de măsline peste sângele închegat şi frecă cu buricele degetelor.
— Trebuie să te fac să semnezi.
— Mi-ai trimis actele prin poştă la adresa mea din oraş. Le-am primit sâmbătă şi ţi le-am trimis înapoi.
— Pe mine nu a putut să mă trimită prin poştă, spuse Brook. Crezi că vei recupera maşina? Aveam un pulover în portbagaj.
Emery ridică din umeri.
— Cred că vor să o desfacă în bucăţi. Vom putea să recuperăm ce va rămâne de pe urma lor. Poate că nu se vor uita în portbagaj.
— Nu cred.
Jan interveni:
— Şi noi cum o să ajungem acasă?
— O să vă conduc în oraş cu jeepul. De acolo există autobuze. Dacă nu circulă din cauza furtunii, atunci puteţi să mai rămâneţi la motel. Sunt vreo două moteluri în oraş, după câte ştiu eu. S-ar putea să fie chiar trei.
Îşi frecă bărbia.
— Va trebui să staţi oricum acolo, dacă nu vă veţi răzgândi şi veţi rămâne aici. Cred că ultimul autobuz a plecat la ora cinci.
Brook investiga rana lui Emery.
— Glonţul ţi-a penetrat pielea. S-ar putea să fi atins nişte muşchi, dar nu cred că a atins vreun organ.
Emery se forţă să se uite în jos.
— Vrei să spui că a trecut prin grăsime. Ar trebui să mai slăbesc vreo zece kilograme. Dacă m-aş fi gândit la asta mai demult, poate că ea nici măcar nu m-ar fi nimerit.
— A fost o fată?
Emery aprobă.

Jan urmă:

— Nu-i de mirare că ne urăşti atât de mult, spuse ea, şi-l ajută să se dezbrace de pantalonii pătaţi cu sânge.

— Nu vă urăsc. Nici măcar acum, când aş avea de ce. Brook, poţi să îmi dai, te rog, cafeaua? Ai făcut o cafea tare bună şi nu văd de ce nu aş putea să o beau în timp ce mă bandajezi.

Brook îi dădu cafeaua.

— Am curăţat ibricul.

— Foarte bine. Şi eu intenţionam să fac acelaşi lucru.

Alayna interveni:

— Eu fac o cafea mult mai bună decât Brook, tati, dar mama spune că e prea tare.

— Ai nevoie de nişte copci, Emery. Există vreun spital în oraş?

— E doar o clinică, dar e închisă la ora asta. Am fost rănit şi mai rău şi n-am avut nevoie de copci.

Brook umplea o oală cu apă.

— De ce au tras în tine, tată?

Emery fu tentat să-i răspundă, dar se răzgândi şi scutură din cap.

Jan schimbă subiectul:

— Dacă tot ai de gând să ne duci până în oraş, de ce nu ne duci până acasă cu jeepul tău?

Auzind-o, Brook pufni în timp ce punea oala cu apă pe plită.

— Ai bani la tine şi ai putea să stai la un hotel împreună cu Brook şi să vă întoarceţi mâine dimineaţă.

— Nu avem de gând să facem aşa ceva, răspunse Emery.

— De ce nu?

— Nu sunt obligat să-ţi explic, aşa că nu-ţi spun de ce.

— Ar trebui, spuse ea furioasă.

— Nu te-ar ajuta cu nimic.

În gând, se întreba ce era mai rău: o femeie care nu reuşise să înveţe cum să obţină ceea ce voia sau una care învăţase?

— Ne-ai propus să ne facem bagajele. Acum încerci să fii împăciuitor?

— Încerc să menţin o atmosferă cordială…

— Atunci străduieşte-te mai tare!

— Vrei să spui că trebuie să te curtez în timp ce divorţezi de mine? Cam asta înseamnă divorţul prietenesc, din câte am

reuşit să înţeleg eu.
Ea nu spuse nimic, aşa că Emery adăugă:
— Nu a fiert apa încă, Brook?
— Nici măcar nu s-a încălzit.
— Nu îţi datorez nici o explicaţie, urmă Emery, şi lotuşi am să-ţi dau una. În primul rând, Brook şi gemenele vor sta foarte înghesuiţi pe scaunele din spate ale jeepului. Le va fi destul de greu, chiar şi în cazul unui drum mai scurt. Dacă vom încerca să mergem până acasă cu maşina, pe o vreme ca asta, se vor face bucăţi pe drum.
Brook interveni:
— Eu rămân aici, tati. N-o să păţesc nimic.
Emery refuză propunerea printr-un gest.
— La fel vom face şi noi, Jan. În al doilea rând, cred că femeia care m-a împuşcat se va întoarce imediat ce se mai domoleşte viscolul. Dacă nu va găsi pe nimeni aici, probabil că vor devasta casa sau îi vor da foc. Este singura mea casă şi am de gând să o apăr.
— Sigur, spuse Brook. Lasă-mă pe mine aici. Pot să păzesc eu casa cât timp vei fi tu plecat.
— Nu, îi spuse Emery. Ar fi prea periculos.
Emery se întoarse spre Jan:
— În al treilea rând, nu sunt de acord, pentru că sunt prea tentat să fac acest lucru. Dacă…
— Dar tu le-ai dat femeilor acelora maşina mea!
— Doar ca să o iau înapoi pe Aileen. Da, eu le-am dat-o. Şi aş proceda la fel, oricând aş fi pus într-o asemenea situaţie.
— Şi ai luat maşina fără să-mi ceri voie! Am avut încredere în tine, Emery. Am lăsat cheile în contact, iar tu mi-ai luat maşina!
El aprobă cu un gest, răbdător.
— Am luat-o ca să o caut pe Aileen şi nu regret nici acest lucru. Presupun că, deja ţi-ai propus să aduci vorba despre aceasta, la tribunal.
— Bineînţeles.
— Ţi-aş sugera să mai citeşti legile întâi.
Aileen îi aruncă o privire de peste umăr:
— Mi-a tare foame. Pot să mănânc restul de carne de la tine?
— Mai e carne, Leen, spuse Brook. Ai spus că nu ţi-e foame, dar ţi-am păstrat…

— N-am mâncat nimic de ieri, decât o bucată de pâine veche.
Jan se porni:
— Aileen, ştii foarte bine că…
Emery o întrerupse:
— Dar nu au trecut decât câteva ore de când te-au prins, draga mea. Îţi aduci aminte? Am mai vorbit despre asta înainte de a ajunge aici.
— Am fost acolo, în chestia aia de dormit…
Jan se răsti:
— Taci din gură, Aileen! Ţi-am mai spus să nu te uiţi!
— Dar nu e decât tata în izmene! L-am mai văzut aşa de multe ori.
— Întoarce-te.
Încercând să-şi cântărească bine cuvintele, Emery îi spuse:
— Mama ţi-a spus să taci din gură, draga mea. Nu a fost un simplu ordin. A fost doar un sfat folositor pentru starea în care te afli.
Brook îi aduse o farfurie cu carne şi o furculiţă.
— E şi pâine. Vrei?
— Sigur că da. Şi puţin lapte sau altceva…
— Nu avem.
— Atunci apă.
Apoi adăugă puţin mai tare:
— M-aş duce să-mi iau singură, dar nu mă lasă mama.
— Vezi ce-ai făcut, Emery?
Acesta încuviinţă solemn din cap.
— Nu am început eu, dar mă bucur de întorsătura pe care a luat-o discuţia.
Brook îi spălase rana şi îl pansase cu un pansament dublu şi atât de multă bandă adezivă, încât Emery se înfiora numai la gândul de a-l dezlipi.
— Aş putea să mă fac doctor, medită Brook, bani mulţi… Şi mi se pare destul de interesant să faci aşa ceva…
— Eşti deja un medic destul de bun, îi spuse Emery recunoscător.
Îşi lepădă cizmele, îşi goli buzunarele pe masă şi îndesă pantalonii în punga cu rufe murdare, împreună cu cămaşa.
— Brook, pot să te rog ceva? Curăţă farfuria mea în castronul de tablă de pe uscător şi pune-l afară, pe veranda din spatele casei.

— Eşti în stare să conduci, Emery? Întrebă Jan. Hai să nu ne mai certăm. Nu cred că vrei să ne pui în primejdie sau să ne vezi moarte. Ştiu că îţi pasă de noi.
El încuviinţă încheindu-şi nasturii de la o cămaşă curată.
— Aşa că lasă-mă pe mine să conduc. Conduc eu până în oraş, iar tu vei conduce la întoarcere, dacă te vei simţi în stare.
— Ai să ne bagi în şanţ, îi spuse Emery. Dacă simt că mi se face rău, trag pe dreapta şi…
Brook trânti uşa de lemn masiv după el şi aduse cu el o veveriţă.
— Ia uitaţi-vă! Era pe verandă.
Veveriţa era îngheţată, iar blana ei cenuşie era pudrată cu zăpadă.
— Sărăcuţa!
Jan se apropie să o privească.
— Probabil că a venit să caute ceva de mâncare şi a îngheţat. Le-ai dat tu de mâncare, Emery?
— E doar un cadou de la un prieten, îi spuse Emery.
I se pusese un nod în gât şi de-abia reuşea să vorbească.
— Nu ai cum să înţelegi.

Jeepul porni fără nici o problemă. În timp ce încerca să iasă pe şosea, se întrebă dacă femeile cu faţa întunecată care luaseră Lincolnul lui Jan reuşiseră să deschidă portbagajul jeepului. Din fericire, nu văzuseră jeepul când intraseră prima oară în cabană. Îi părea rău că nu o întrebase pe Aileen câte femei văzuse, atunci când fuseseră singuri.
— E curent, remarcă Jan. Ar trebui să-ţi cumperi o maşină adevărată, Emery.
Şoseaua părea o deschizătură între copaci. Se înscrise pe ea afundându-şi cele patru roţi în zăpada neatinsă şi călcând uşor pe acceleraţie. Farurile erau acoperite de fulgii care dansau în aer.
— Draga mea, cizmele tale erau pline de gheaţă. La fel şi pantalonii. Ai fost pe lac?
Aileen îi răspunse de pe bancheta din spate:
— Ele m-au obligat, tati.
Şoseaua părea o deschizătură între copaci. Era aproape invizibilă pentru cineva aflat într-un… Emery îşi căuta cuvântul

şi se hotărî pentru *aparat de zbor.*

Pentru cineva aflat într-un aparat de zbor, lacul îngheţat semăna cu o pistă de aterizare sau ceva de genul acesta, un spaţiu asfaltat, cu o formă aproximativ circulară. Apa întunecată putea fi luată drept asfalt.

Mai ales dacă pilotul nu era obişnuit cu pădurile sau lacurile.

— Emery, tu nu ştii să răspunzi la o întrebare directă. Acesta este unul dintre lucrurile care mă deranjează cel mai tare la tine.

— Aşa spun de obicei bărbaţii despre femei, protestă el binevoitor.

— Femeile sunt diplomate. Bărbaţii sunt necioplіţi.

— Cred că ai dreptate. Ce m-ai întrebat?

— Nu are importanţă. Ceea ce contează este că până nu ridici vocea nici nu mă bagi în seamă.

Părea că nu aştepta niciun răspuns, aşa că nici nu-i oferi unul. Oare cât de sus ar trebui să fii şi cu ce viteză ar trebui să coborî, ca să confunzi un lac cu un teren de aterizare?

— La fel procedează şi fetele, adăugă Jan răutăcioasă. Sunt la fel ca tine. Şi Brook de asemenea.

— Asta ar trebui să-ţi spună ceva.

— Nu e nevoie să mă insulţi!

Una dintre gemene interveni:

— Ea vrea să ştie în cât timp ajungem în oraş, tati.

Emery se decise că Aileen fusese cea care vorbise.

— Cât de mult ai vrea să facem până acolo, draga mea?

— Aş vrea să ajungem repede de tot.

Vorbise cealaltă, probabil Alayna.

— Atunci vom ajunge foarte repede.

— Nu mai face glume, spuse Jan.

— Încerc să fiu diplomat. Dacă nu aş fi încercat acest lucru, i-aş fi spus că mai avem douăzeci şi doi de kilometri şi că ne deplasăm cu o viteză de cincisprezece kilometri pe oră. Dacă o vom ţine tot aşa, va dura mai mult de o oră.

Jan se întoarse şi se adresă gemenelor:

— Să nu vă măritaţi nici odată cu un inginer, fetelor! Mie nu mi-a spus nimeni, dar eu vă previn. Dacă totuşi vă veţi mărita cu unul, să nu ziceţi că nu v-am spus!

— Ai mai spus asta şi despre… începu una dintre gemene.

Dar cealaltă o întrerupse:

— Numai că nu era vorba de un inginer. Era un jucător de tenis. Ai socotit în capul tău, tati? Am socotit şi eu, numai că a durat mai mult. Unu virgulă patru şi două treimi, deci şase şase şapte. Aşa e?

— Nu ştiu. Cincisprezece e mai mic decât douăzeci şi doi şi asta înseamnă o oră. Mai rămân şapte, iar şapte înseamnă cam jumătate din cincisprezece. Majoritatea calculelor care nu se fac la şcoală sunt de genul acesta, draga mea.

— Pentru că nu contează?

Emery scutură din cap negativ.

— Pentru că datele nu sunt destul de exacte pentru a permite mai mult. Mai sunt aproximativ douăzeci şi doi de kilometri până în oraş conform kilometrajului jeepului. Dar ar putea să fie…

Ceva îi atrase privirile şi tăcu.

Brook întrebă din spate:

— Ce s-a întâmplat, tată?

Părea pe jumătate sufocat.

Emery privea în oglinda retrovizoare, dar nu reuşea să vadă altceva decât zăpadă.

— Era un semn. Ce scria pe el?

— Emery, să nu-mi spui că te-ai rătăcit!

— Nu m-am rătăcit. Brook, ce scria?

— Nu ştiu. Era acoperit cu zăpadă.

— Cred că era un marcaj al unui monument istoric. O să oprim la întoarcere.

— OK, o să-ţi aduc aminte.

— Nu va fi nevoie.

— Ce s-a întâmplat acolo? Întrebă una dintre gemene.

Emery nu-i răspunse.

— Acolo a fost un sat înainte, îi explică Brook, primul din această zonă. Trenurile opreau întotdeauna acolo, într-o zi, nu a mai fost nimeni acolo. Casele de lemn erau intacte, dar locuitorii lor dispăruseră.

— Poate că a fost un monstru, sugeră fetiţa.

— Dar nu avea cum să omoare pe toată lumea şi să lase casele intacte.

— Nu cred că e chiar aşa o mare enigmă. Dacă e vorba de o aşezare timpurie, atunci e foarte simplu. I-au ucis indienii.

— Indienii i-ar fi scalpat şi ar fi lăsat acolo cadavrele, mamă,

spuse cealaltă geamănă. Indienii luau, de asemenea, şi lucruri din casă.

— Bine, au fost furaţi de zâne şi spiriduşi. Emery, dealul acesta pare aşa de abrupt! Eşti sigur că suntem pe drumul care trebuie?

— Este singurul din zonă. Dealurile arată întotdeauna mai abrupte când sunt acoperite cu zăpadă.

Jan nu răspunse, iar el urmă:

— La naiba, dar sunt chiar abrupte!

— Ar trebui să deszăpezească drumurile.

— Plugurile nu curăţă decât autostrada, îi explică Emery. Nu te teme, nu mai avem decât trei munţi de genul acesta.

Le-au lăsat pe Jan şi pe gemene în faţa Hanului Ramada, iar Brook se cocoţă peste scaun ca să se aşeze în dreapta lui.

— Mă bucur că am scăpat de ele! Cred că nu ar trebui să spun asta… ea s-a purtat destul de frumos cu mine… şi totuşi mă bucur.

Emery aprobă şi el.

— Ai putea să întorci acolo, spuse Brook indicându-i parcarea în formă de „U” a motelului. Mergem în oraş?

Emery aprobă din nou.

— Poţi să-mi spui de ce? S-ar putea să-ţi fiu de ajutor.

— Să cumpăr două arme. Există un magazin de echipamente sportive pe strada principală. Ne vom uita întâi acolo.

— Vrei să cumperi una şi pentru mine? De care?

— De care vrei?

— Nu ştiu.

— Nu poate fi vorba de pistoale, căci va trebui să mai dureze cinci zile. Dar am putea să cumpărăm nişte carabine de care s-ar putea să avem nevoie când ne întoarcem la cabană.

— O carabină şi o puşcă cu două ţevi, de vânătoare, hotărî Brook. Tu pe care o vrei?

Emery nu-i răspunse. Toate magazinele pe lângă care treceau păreau închise şi pustii. Lăsă jeepul cu motorul pornit şi bătu în uşa unui magazin sportiv, dar nu se grăbi nimeni să-i deschidă.

Brook opri radioul când Emery se urcă înapoi în maşină.

— Viscolul se va înteţi. Am auzit că ce-i mai rău de-abia urmează să înceapă.

Emery aprobă.
— Ştiai?
— Am ascultat o prognoză meteorologică mai devreme. Vom mai avea parte de două sau trei zile de viscol.
Magazinul de armament era şi el închis. Nu avea de unde să cumpere o armă ca să le ucidă pe femeile care trăseseră asupra lui, sau să se sinucidă. Ridică din umeri pe jumătate amuzat şi se întoarse la maşină.
— Va trebui să ne apărăm cu ce avem, nu-i aşa? Întrebă Brook.
— Un ciocan şi un cuţit de vânătoare contra unei carabine?
Emery clătină din cap neîncrezător.
— Nu ne vom lupta cu nimeni. Dacă îşi vor face din nou apariţia în zonă, vom face cum vor ele, fără să punem vreo întrebare sau să ne opunem. Dacă le place ceva, iar jeepul acesta s-ar putea să fie articolul cel mai tentant, le vom da ceea ce vor.
— Doar dacă nu reuşim să recuperăm arma.
Emery îl privi cercetător:
— Prima dată când au încercat aşa ceva, încă nu ştiau cum s-o folosească. Dar s-a descurcat mult mai bine, atunci când m-a împuşcat. Data viitoare, va fi şi mai pricepută. Înţelegi ce vreau să spun?
Brook încuviinţă.
— Trebuie să fiu atent.
— Trebuie să fii mai mult decât atent, îi spuse Emery, pentru că altfel vei fi mort. Eram la mai mult de trei metri de ea, când a tras asupra mea, şi tocmai mă retrăgeam. Dar a tras oricum şi m-a nimerit.
— Am înţeles.
— Atunci când mi-ai pansat rana ai zis că, dacă era cu doi-trei centimetri mai jos, mi-ar fi atins cureaua. Dacă însă era cu vreo doi centimetri mai la stânga, m-ar fi ucis. La asta te-ai gândit?
— Sigur că da. Dar n-am vrut să-ţi spun.
Brook îi indică o clădire joasă şi întunecată:
— Acela este ultimul magazin, cel de casete şi CD-uri. E destul de bun. Înainte te rugam să mă laşi aici, până când îţi rezolvai tu treburile în oraş. Îţi mai aduci aminte?
Adâncit în gândurile sale şi concentrat asupra străzii

acoperite cu zăpadă, Emery nu dădu niciun semn că auzise ceea ce-i spusese.

— Fetele acelea au, probabil, un cort instalat pe undeva, sau locuiesc în cabana cuiva. Dacă am reuşi să aflăm unde, am putea să cumpărăm nişte arme când se vor deschide magazinele şi să mergem la ele ca să le forţăm să ne înapoieze lucrurile furate.

Emery mormăi:

— Este ultimul drum pe care îl facem în oraş până când se vor curăţa străzile.

— Ne descurcăm destul de bine deocamdată.

— E o autostradă care a fost dezăpezită cel puţin o dată, cel mai probabil acum câteva ore. Drumul care duce la cabană nu a fost curăţat deloc şi de-abia am reuşit să-l distingem.

— Aş vrea să merg la cealaltă maşină şi să văd dacă mai găsesc câte ceva din lucrurile mele.

— Bine. Dacă reuşim să ajungem la cabană, vom merge şi acolo. Dar după aceea nu mai pornesc jeepul până nu se vor curăţa drumurile de zăpadă.

— Chiar erau fete? Credeam că tu şi cu Leen vreţi să o păcăliţi pe Jan.

— Două dintre ele erau.

Emery cercetă şoseaua.

— Cea care m-a împuşcat şi însoţitoarea ei. Îmi imaginez că şi cea de-a treia, pentru că avea aceeaşi înălţime ca şi ele.

Brook încuviinţă în gând.

— Cred că nu poţi să ştii nici odată ce au fetele de gând!

— Este evident că e mai greu să prevezi acţiunile unor persoane, a căror psihologie este atât de diferită de a ta. Totuşi, o dată ce afli care sunt valorile după care se conduce o femeie, poţi să le ghiceşti intenţiile de cele mai multe ori, să zicem, cam în şaptezeci la sută din cazuri.

Cum ţi se pare această constatare care vine din partea unui bărbat divorţat de două ori? Crezi că mă pricep?

— Da. Care sunt valorile unei femei?

— Depinde. Sunt variabile, în funcţie de femeie, iar uneori se schimbă. Trebuie să încerci să-ţi dai seama pentru fiecare dintre ele sau, cel puţin, să încerci să ghiceşti. Dacă ai puţină experienţă în domeniu, ar trebui să-ţi dai seama, după ce vorbeşti câteva minute cu o femeie. Trebuie să asculţi ceea ce

spune şi să asculţi, mai ales, ceea ce nu spune. Toate acestea sunt adevărate şi în ceea ce-i priveşte pe bărbaţi, bineînţeles. Din fericire, bărbaţii sunt mai uşor de interpretat de către cei asemenea lor.

— Te superi dacă te întreb ceva? Vreau să mă dumiresc dacă am dreptate.

— Te rog.

— Care sunt valorile lui Jan?

— În primul rând, aparenţele unei vieţi îndestulate. Nu pune preţ pe bani propriu-zis, dar vrea să facă impresie asupra celorlalţi cu maşina ei luxoasă, cu haina ei de vulpe şi aşa mai departe. Crezi că am ratat intersecţia?

— Nu cred. Am mers destul de încet.

— Nici eu nu cred. Nu aveam cum, dar nu pot să fiu sigur.

— Banii au un farmec aparte, Brook. Femeile adoră să ne spună că noi nu putem percepe acest farmec, dar, de fapt, ele sunt acelea care nu reuşesc să înţeleagă nimic în această privinţă. Eşti curios să afli de ce m-am căsătorit cu Jan? Aici voiai să ajungi?

— Mda. De ce?

— Pentru că mă simţeam singur şi o iubeam. Acum înţeleg perfect că voiam să-mi dovedesc că pot să fac o femeie fericită. Credeam că o pot face pe Jan fericită şi aveam dreptate. Dar după un timp, mai ales după ce am pierdut compania, nu mi s-a mai părut că merită efortul.

— Înţeleg. Dar ea, te iubea? Sau doar credea că te iubeşte?

Emery oftă.

— Brook, femeile nu iubesc la fel cum iubesc bărbaţii, îţi spuneam că psihologia lor este diferită şi aceasta este una dintre principalele diferenţe dintre ei. Bărbaţii sunt ca nişte câini. Femeile sunt pisici – iubesc cu interes. De exemplu, eu te iubesc pe tine. Dacă tu m-ai ucide…

— Nu aş putea să fac una ca asta!

— Încerc să-ţi dau un exemplu doar, îi explică Emery răbdător. Hai să zicem că eu te-aş ucide pe tine. Tu ai încerca să mi te împotriveşti. Ai putea chiar să mă omori tu pe mine. Dar după aceea ai continua să mă iubeşti; s-ar putea să nu-ţi dai seama, dar m-ai iubi la fel de mult.

Brook încuviinţă gânditor.

— Când iubeşti o femeie, se întâmplă acelaşi lucru; dar

femeile nu iubesc decât *atâta timp cât* – atâta timp cât ai o slujbă, atâta timp cât nu-ţi inviţi prietenii acasă şi aşa mai departe. Nu ai cum să le acuzi de acest lucru pentru că aşa este firea lor, la fel cum a iubi necondiţionat este în firea noastră. Pentru femei, dragostea este ca o vrajă care poate fi destrămată culegând o floare sau aruncând inelul în mare. Dragostea este o vrajă, de aceea folosesc atât de mult limbajul poveştilor şi legendelor când se referă la ea.

— Ajungem la intersecţie.

Brook îşi întinse degetul arătător în direcţia întunericului şi ninsorii dinaintea lor.

— E pe acolo!

— Mai sunt vreo cinci sute de metri. Spune ce voiai să spui.

— Femeia aceea care te-a împuşcat… De ce te-a împuşcat?

— M-am gândit şi eu la asta…

— Mi-am dat seama.

— De ce trebuie ca cineva care te jefuieşte să te şi împuşte?

— Pentru ca să nu existe martori?

— Un hoţ nu trage ca să rănească un martor, ci ca să-l ucidă. După ce m-a împuşcat, m-a lăsat să plec. Eram conştient şi puteam să merg şi să vorbesc. Puteam să o descriu şerifului detaliat. Dar m-a lăsat să plec. De ce?

— Tu ai fost acolo, tată. De ce crezi?

— Începi să vorbeşti la fel ca mine.

Emery reduse viteza, de la cincisprezece kilometri pe oră, la zece, încercând să descopere intersecţia.

— Ştiu.

— Cred că era speriată. Se temea de mine şi se temea că nu poate să mă împuşte. Atunci când a tras şi-a dovedit contrariul, iar eu am reuşit să-i dovedesc, prin mişcările mele, căci nu înţelegea ce spun, că nu are de ce să se teamă de mine.

Drumul spre cabană era plin de zăpadă şi nu reuşiră să se deplaseze decât foarte încet. Mergeau cu o viteză extrem de redusă, dar curând se obişnuiră şi cu acest lucru şi se concentrară asupra altor probleme. Emery încerca să recompună ovalul suav al feţei din spatele carabinei. Ochii mari şi întunecaţi, gura mică, dar bine conturată şi nasul parcă puţin turtit…

Mâinile mici şi înguste, în care carabina părea imensă, ceea

ce însemna că erau cam de mărimea gemenelor. Nu-şi aducea aminte cum aveau părul, dar faţa era măslinie sau chiar neagră. Părul drept sau cârlionţat? Nu erau nici japoneze, nici chinezoaice. Poate nişte afro-americance cu tenul puţin mai deschis. Un amestec de rasă albă, neagră şi orientală? Filipineze? Orice era posibil.

Părul negru ca abanosul se contopea cu gluga.

— Negrese, spuse el tare.

— Ce spui?

— Negrese. Nu aşa se numesc prăjiturile acelea cu ciocolată?

— Ba da. Sunt şi nişte trupe de fete, de cercetaşi, numai că mai mici. Leen şi Layna au fost la „Negrese”.

— Da, aşa e, mi-am adus aminte.

Dar negresele au fost iniţial, un fel de zâne mici şi tuciurii, rele, şi, uneori invidioase, gata, deseori, să-şi pună serviciile la dispoziţia celor care le ofereau hrană şi îmbrăcăminte. A fost un nume destul de drăguţ pentru o organizaţie de fetiţe, care nu puteau să se numească, de exemplu, gnomi.

Jan spusese că sătenii aceia fuseseră răpiţi de zâne… încercă să-şi amintească exact anul dispariţiei lor, dar nu reuşi.

Pentru că nu reuşeau să-şi ofere, întotdeauna, serviciile în schimbul bunurilor pe care le doreau, negresele obişnuiau să şi fure. Mulgeau vacile înainte ca stăpânii lor să se trezească. Furau copii din pătuţurile lor şi îi duceau într-un loc unde timpul se scurgea altfel, mai repede sau mai încet. Aileen, care nu lipsise mai mult de două ore, crezuse că trecuse o zi; o duseseră la ziggurat şi îi arătaseră poze pe care nu reuşise să le identifice, dormise sau, cel puţin, încercase să doarmă, fusese obligată să meargă pe lacul îngheţat, unde străluceau luminiţe albastre.

Unde se afla tărâmul zânelor?

— De ce ai oprit maşina?

— Pentru că vreau să cobor şi să verific ceva. Tu rămâi aici.

Cu lanterna în mână, închise portiera jeepului. Mai târziu, poate chiar a doua zi dimineaţă, zăpada va fi mai bătătorită şi, deci mai uşor de străbătut. Acum era încă afinată şi se afunda în ea până la genunchi.

Marcajul istoric se remarca în oceanul de ninsoare, cu dimensiunile amplificate de zăpada care-l acoperea. Voia să cureţe plăcuţa de metal şi să citească inscripţia de pe ea, dar

datele şi circumstanţele stabilite de un istoric, mult mai interesat de plauzibil, decât de realitate, nu aveau nici o valoare.

Trecu mai departe, spre ceea ce vara era o pajişte înverzită, aducându-şi aminte că în faţa gardului care înconjura pământul, ce aparţinea unei ferme din apropiere, era un şanţ destul de adânc. Ar fi vrut să aibă un băţ ca să verifice zăpada şi să detecteze şanţul. Cadavrul, dacă ceea ce văzuse nu fusese decât o iluzie, ar fi trebuit să fie deja acoperit cu zăpadă şi transformat într-o moviliţă camuflată de albul infinit.

În şanţ, zăpada îi ajungea până la mijloc. Descoperi gardul cu mâinile înmănuşate, apoi un trunchi de copac pe jumătate ars de care se sprijini pentru a se ridica din zăpadă.

Coiotul zăcea în acelaşi loc în care îl zărise când se îndrepta spre oraş. Era îngheţat bocnă, asemenea veveriţei pe care i-o lăsase pe verandă, cu faţa schimonosită de uimire şi durere. Traversă cu greu şanţul înapoi, gata să-l strige pe Brook să vină să-l ajute, şi aşeză coiotul îngheţat în spate, lângă banchetă.

— Dar e un coiot mort, spuse Brook.

Emery încuviinţă şi se instală la volan pornind motorul.

— Cianură de potasiu.

— Ce vrei să spui?

— Nu ştiu. Încă nu sunt sigur.

Brook se holbă nedumerit, apoi ridică din umeri.

— Sper că nu ţi-ai deschis rana în timp ce-l cărai.

— Aş putea să-l îngrop. Sau să-l împăiez. Magazinul de echipamente sportive oferă asemenea servicii. Nu cred că face mai mult de o sută de dolari.

— Dar nu l-ai omorât tu, protestă Brook.

— Ba da, îi răspunse Emery.

După cât puteau să distingă prin ninsoarea deasă, cabana era la fel cum o lăsaseră. Emery nu opri şi nici nu încetini viteza, care era oricum mică.

Lumea de dincolo de parbriz era albă, mărginită de rama neagră, iar mintea lui încerca să picteze pe această coală imaculată lumea micuţelor negrese, o lume care îşi trimisese un fel de rachetă ca mesager (dacă zigguratul era un aparat de zbor într-adevăr), care avea un echipaj alcătuit din femei tinere, mai asemănătoare între ele decât surorile. O lume fără

bărbaţi, sau poate o lume în care bărbaţii erau temuţi şi urâţi.
Oare ce crezuseră despre Jan, o femeie aproape cu treizeci de centimetri mai înaltă decât ele? Jan, cu pielea ei ca laptele şi părul ei blond? Sau despre Aileen şi Alayna, nişte fete de mărimea lor, aproape la fel de negricioase ca şi ele şi mai asemănătoare decât două picături de apă? Una fugise de ele, iar cealaltă le înfruntase; ambele reacţii probabil că le nedumeriseră. Din punctul lor de vedere, aterizaseră într-un pustiu acoperit cu zăpadă, cu vânt tăios şi ger puternic, un ţinut deşertic locuit de nişte fiinţe periculoase.
— Ar fi trebuit să oprim la cabană. Putem să mergem mâine după lucruri, pe lumină.
— Nu vom mai reuşi să ajungem acolo mâine. Zăpada va fi prea înaltă.
— Am putea să încercăm, totuşi.
Brook îi confirmase lucrul de care se temea cel mai mult: chiar dacă erau înarmate, s-ar fi speriat de ei. Şi-au dat seama că puşca era o armă de prima dată când au pătruns în cabana goală – goală pentru că el văzuse o lumină ciudată pe dealul de vizavi.
— Mai e mult, tată?
Brook încerca să desluşească ceva prin furtuna de zăpadă spulberată în noaptea întunecoasă, căutând Lincolnul lui Jan.
— Cred că mai avem ceva. Ne deplasăm destul de încet… se scuză Emery.
Lumina de pe deal lăsase un semn pe spătarul scaunului său de stejar. Să fi fost un laser, o armă cu laser? Să fi încercat să tragă în el? Un laser, care doar a afumat puţin lemnul, nu avea puterea de a ucide un om, deşi ar fi putut să-l orbească dacă îl nimerea în ochi. Poate că nu era chiar o armă, ci un fel de unealtă pe care încercaseră să o folosească pe post de armă. Îşi aduse aminte de laserele folosite pentru marcarea oţelului, în compania pe care o abandonase, pentru a-şi fonda propria companie.
— Cred că nu e nimeni la cabana de acolo.
— E abandonată de la începutul lui noiembrie. Nu mai e nimeni în zonă, cu excepţia noastră şi a lor.
— Ce crezi că au de gând?
— Cred că încearcă să plece.
Spera ca tonul vocii lui să-i dea de înţeles lui Brook că nu

avea chef de conversaţie.

— Ar fi putut să plece cu Lincolnul. Aveau benzină. Am verificat eu, pentru că ea nu are obiceiul să se uite.

— Nu ştiu să conducă. Dacă ar fi ştiut, l-ar fi luat de prima dată, atunci când Jan şi-a lăsat cheile în contact. Şi, în afară de asta, nu pot să ajungă cu Lincolnul acolo unde vor ele.

— Tată…

— Gata cu întrebările deocamdată. O să-ţi explic mai târziu restul, când voi reuşi să înţeleg şi eu pe deplin despre ce e vorba.

— Cred că eşti obosit. Aş fi vrut să ne fi oprit la cabană. Oricum, nu cred că vom mai găsi lucrurile mele.

Oare era chiar aşa de obosit? Da, chiar era. Mersul prin zăpadă şi traversarea şanţului, de la marcajul istoric, îi consumase şi ultimul strop de putere rămas, după ce pierduse atâta sânge şi o târâse pe Aileen până acasă, prin zăpada care acum nu i se mai părea atât de adâncă. Nu mai era călăuzit de putere şi energie, ci de disperare şi încăpăţânare.

— Bunicul tău obişnuia să-mi spună o poveste, îi zise el lui Brook, despre un iepure, un coiot şi o gaiţă. Ţi-am spus-o vreodată?

— Nu, zâmbi Brook, bucuros că nu era supărat pe el. Cum e?

— Gaiţa ciripeşte şi avertizează celelalte animale dacă vede un coiot. Ştiai?

— Da.

— Ei, bine, gaiţa noastră se afla într-un copac la umbra căruia dormea un iepure. Gaiţa observă un coiot care dădea târcoale iepurelui şi îl avertiză pe acesta printr-un ciripit. Coiotul se năpusti, dar iepurele prinsese deja de veste şi o rupsese la fugă, urmat de coiot.

Gaiţa se acuza de faptul că nu-l avertizase mai din vreme, aşa că îl întrebă:

— Te descurci? Crezi că reuşeşti să scapi de el?

Iar iepurele îi răspunse:

— Mă descurc.

S-au rotit în jurul copacului se opt sau zece ori, iar gaiţei i se părea că iepurele pierdea teren la fiecare tură. Se îngrijoră şi îi strigă:

— Eşti sigur că te descurci?

Iepurele îi răspunse:

— Da, mă descurc.
Mai erau doar câţiva paşi şi coiotul l-ar fi prins pe iepure de coadă. Gaiţa era moartă de îngrijorare, aşa că îi spuse:
— De unde ştii că te vei descurca?
Iar iepurele i-a răspuns:
— La naiba, n-am încotro.
— Vrei să spui că tu te afli în situaţia iepurelui? Spuse Brook.
— Exact.
Emery opri motorul.
— Trebuie să rezist, fiindcă nu am de ales.
— De ce ne oprim?
— Pentru că am ajuns.
Deschise portiera şi ieşi afară.
— Nu văd nici o maşină.
— O vei vedea imediat. Adu-mi lanterna!
Au trebuit să treacă peste un dâmb înainte să o poată zări, îngropată aproape de tot în zăpadă, cu capota ridicată. Emery se sui în maşină, scoase cheile lui Jan din contact şi i le dădu lui Brook.
— Verifică portbagajul! S-ar putea să nu fi observat încuietoarea.
Puţin mai târziu, în timp ce se rezema de partea acoperită cu zăpadă, de pe direcţia ninsorii, îl auzi pe Brook spunând:
— Sunt aici! Toate lucrurile mele sunt neatinse!
— Lasă-mă să te ajut!
Încercă să-şi adune puterile ca să se deplaseze.
— Nu sunt decât vreo două pungi. Pot să le duc şi singur.
Brook închise portbagajul ca tatăl său să nu poată vedea ce mai era acolo. Probabil un casetofon, se gândi Emery, sau un televizor. Emery nu putea să sufere televizoarele, dar se decise să nu spună nimic.
— Vrei cheile?
— Nu, ţine-le tu!
— Cred că va trebui să chemăm o maşină ca să remorcheze Lincolnul când se mai topeşte zăpada. Au luat o mulţime de piese din el.
Brook era în faţa maşinii şi cerceta motorul cu lanterna.
— Desigur, răspunse Emery îndreptându-se spre jeep.

A două zi de dimineaţă, când se trezi, mirosea a şuncă

prăjită, iar cafeaua bolborosea pe sobă. Se ridică şi descoperi că partea dreaptă a corpului îi era încă înţepenită şi rana îl durea îngrozitor.

— Brook?

Nu primi niciun răspuns.

În cameră era frig, în ciuda flăcărilor prietenoase din sobă şi a mirosului îmbătător de cafea. Se îmbrăcă cu cămaşa de lână pe care o purtase şi ieri, după ce Brook îi bandajase rana, peste bluza de piele cu care dormise. Apoi îşi trase pantalonii pe care îi lăsase jos, lângă pat şi se ridică. Îşi puse ciorapii în punga de rufe murdare şi încălţă o pereche curată, peste care încălţă bocancii şi îşi legă strâns şireturile.

Cafeaua fiersese destul. Puse şunca pe farfuria verde şi ciobită pregătită de Brook. Mirosea foarte bine. Ar fi vrut să mănânce o bucăţică, dar nu prea îi era foame.

Oare Brook plecase pe jos ca să aducă restul de lucruri pe care le ascunsese în portbagajul Lincolnului? Dar nu ar fi lăsat mâncarea pe foc. Ar fi luat cafeaua de pe plită şi ar fi băut o cană înainte de a pleca, ar fi luat o felie de şuncă şi ar fi mâncat-o pe jumătate, eventual cu pâine şi unt.

Nu aveau aparat de prăjit pâine, dar Brook se oferise să o prăjească pe plită seara trecută. Focul era aproape stins. Probabil că Brook pusese de cafea şi şunca la prăjit şi se dusese afară să taie lemne.

Doamne, se rugă Emery, nu-mi eşti dator cu nimic, dar te rog…

O răpiseră pe Aileen şi i-o dăduseră înapoi. Ar fi putut să facă acelaşi lucru şi cu Brook; dacă era aşa, probabil că i-l vor înapoia într-o zi-două.

Se trezi uitându-se absent la farfuria cu şuncă. O aşeză pe masă şi îşi puse haina şi căciula. Oare căciula lui, pe care femeile acelea nu voiseră să i-o înapoieze, era tot pe scaunul din faţă al Lincolnului? Nici măcar nu se uitase. Zăpada se aşternuse pe pervazul ferestrelor, dar nu mai ningea la fel de tare ca în ziua precedentă. Urma lăsată de bocancii lui Brook se distingea cu claritate, traversând veranda din spatele casei, îndreptându-se, apoi, spre grămada de lemne, apoi se întorsese puţin din drum. Brook văzuse ceva, sau mai degrabă auzise un zgomot dinspre nord, unde era parcat jeepul. Emery reuşea cu greu să urmeze cărarea trasată de paşii lui Brook în

zăpadă.

Brook zăcea lângă magazie, cu un braţ de lemne lângă el. Sângele ce colora zăpada din jurul capului lui ar fi putut fi, spera Emery din cauza unei răni superficiale a scalpului. Era posibil ca Brook să fie încă în viaţă, deşi inconştient. Deşi se apropie să vadă mai bine, ştia că nu poate fi adevărat.

Închise ochii şi se ridică. Îi luaseră şi toporul; îşi făcuse griji în privinţa carabinei, fără să se mai gândească la topor, şi iată că folosiseră toporul de data asta…

Coiotul mort era încă în jeep, acolo unde-i trântise aseară. Îl luă şi-l duse în partea de sud a cabanei, acolo unde depozitase lemnele în toamnă, aşezându-l pe un fel de catafalc din lemne. Mulţumit de rezultat, construi unul asemănător pentru fiul său, aşezând corpul care nu apucase să îngheţe deasupra şi acoperindu-i cu un cearşaf curat pe care îl fixă cu ajutorul a câteva lemne mai mici. Ar fi trebuit să sune la poliţie dacă telefonul funcţiona încă, dar şeriful ar fi putut să-l acuze că l-a omorât pe Brook.

Când ajunse înăuntru, după un moment de ezitare, zăvorî uşile. Un calendar de anul trecut, agăţat pe perete, îi oferea numărul singurului serviciu de pompe funebre din Voylestown.

— Aţi sunat la Serviciul de Pompe Funebre al lui Merton. Nu putem să vă răspundem momentan, dar…

Aşteptă semnalul sonor, apoi începu să turuie mesajul:

— Sunt Emery Bainbridge.

Puteau să-i afle adresa şi numărul de telefon de la Informaţii.

— Fiul meu a murit. Vreau să vă ocupaţi de înmormântare. Sunaţi-mă cât de repede puteţi.

Urmă un minut sau două de tăcere, ca pentru a cinsti memoria lui Brook, apoi se auzi tonul. Formă numărul de la poliţie.

— Biroul şerifului Ron Wilber…

— Tot Emery Bainbridge vă deranjează. Fiul meu, Brook, a fost ucis.

— Adresa?

— Pe autostrada E-E, cam la zece kilometri distanţă de Lacul Haunted.

— Ce s-a întâmplat, domnule Bainbridge?

A vrut să spună cum una dintre femei s-a ascuns după cabană cu toporul ridicat şi a aşteptat ca Brook să dea colţul;

totul se desluşea foarte clar din urmele lăsate pe zăpadă, dar dacă ar fi menţionat toate acestea acum, nu ar fi făcut altceva decât să-l facă pe şerif să-l suspecteze şi mai tare. Aşa că urmă:

— A fost lovit în cap cu toporul meu, care a fost furat ieri.

— Da, îmi aduc aminte. Nu mişcaţi cadavrul. Vom trimite pe cineva de îndată ce acest lucru va fi posibil.

— Dar deja l-am mutat. Când…

— Atunci nu-l mai mutaţi. Nu mai puneţi mâna pe nimic…

— Când veţi trimite pe cineva aici?

Îi simţi mai degrabă, fără să-i audă, respiraţia accelerată.

— În această după-amiază, Emery. Vom încerca să trimitem pe cineva chiar în această după-amiază.

Dacă n-ar fi minţit, reflectă Emery, i s-ar fi adresat cu „domnule Bainbridge”. Îi mulţumi şi închise telefonul, apoi se aşeză mai bine în scaunul său, căutându-şi jurnalul din priviri. Ar fi trebuit să scrie în jurnal; avea o mulţime de lucruri de relatat. Jan avea un telefon celular în maşină. Îl luaseră? Nu observase dacă mai era acolo.

Ridică din nou telefonul din furcă, dar îl aşeză la loc, fără să formeze niciun număr. Ceasul lui cel negru era pe pat. Îl ridică şi verifică ora.

09:17 Jan a sosit ieri cu Brook şi gemenele. Trei femei micuţe şi negricioase, cu glugi pe cap, au încercat să-i fure maşina. Am avut o discuţie în contradictoriu cu Jan şi copiii.

Cercetă pixul cu mare atenţie. Era exact de culoarea sângelui lui Brook pe zăpadă.

Aileen a fugit. Am căutat-o cu maşina lui Jan, pe care am lăsat-o în schimbul ei răpitoarelor. Una dintre ele m-a împuşcat. Nu înţeleg engleza.

Pixul cel roşu se opri din scris.

Computerul de acasă, adică de la casa lui Jan, se corectă el în gând, are un corector de texte, pixul acesta nu avea aşa ceva şi totuşi îl avertizase într-un fel, prin culoarea lui… Era oare posibil ca femeile acelea să vorbească, totuşi, limba engleză? În deplasările sale dincolo de ocean întâlnise oameni care

vorbeau o engleză ininteligibilă pentru el. Încercă să-şi amintească ce spusese femeia aceea şi ce spusese el, dar nu reuşi niciuna, nici alta.
Totuşi, într-un colţişor al minţii sale încolţise ideea că ele vorbeau un fel de engleză, dar puţin mai deosebită de a lui.

Atunci când s-a arătat luna lui prier a venit Suflarea lui mărţişor fără urm-a amorţit.

Învăţase versurile acestea în liceu – cât trecuse de atunci? Dar nu-i adevărat, erau mult mai vechi decât atât, erau mai mult de şase sute de ani de când un poet celebru scrisese aceste versuri arhaice, care la început i se păruseră atât de străine, de parcă erau scrise în germană. Astăzi ar fi sunat cam aşa: „Atunci când luna martie a sosit/Vântul de martie s-a potolit”.
Limba se schimba mereu, evolua…
Ridică telefonul din furcă, convins că îşi amintea cu precizie numărul de pe telefonul mobil al lui Jan.
Se auzi un apel îndepărtat. Oare era chiar apelul telefonului din Lincolnul negru al lui Jan acoperit cu zăpadă? Existau telefoane speciale pentru a fi purtate în geantă… Dacă femeile ar fi luat telefonul şi l-ar fi demontat, ar fi trebuit să audă o voce care să-i comunice că numărul format nu mai exista.
După ce sună de nenumărate ori, cineva răspunse în sfârşit.
— Alo? Spuse el. Alo? Spuse el cu o voce care chiar şi lui i se părea lipsită de expresie.
La celălalt capăt al firului nu răspundea nimeni. Rosti cu o voce cât se poate de clară:
— Eu sunt bărbatul căruia i-aţi ucis fiul şi vin să vă omor. Dacă vreţi să-mi daţi vreo explicaţie, ar trebui să o faceţi acum.
Nu răspunse nimeni.
— Foarte bine. Puteţi să mă sunaţi dacă vreţi.
Le dictă numărul lui de telefon, rar şi mai distinct decât de obicei.
— Dar nu voi mai fi acasă pentru foarte mult timp.

Sau, cel. Puţin, nu vorbesc o engleză pe care eu să o pot

înţelege. Ar trebui să precizez că am fost foarte grav rănit. Brook m-a pansat. Nu m-a consultat niciun medic. Poate că ar trebui.

Îşi pipăi pansamentul şi descoperi că era îmbibat cu sânge închegat. Se hotărî, că dacă l-ar fi schimbat, ar fi/pierdut timp preţios, şi că nici măcar nu ar fi reuşit să se bandajeze cum trebuie.

Brook şi cu mine le-am dus pe Jan şi pe fete în oraş.
Înainte de a mă trezi, de dimineaţă, femeile acelea l-au ucis pe Brook, afară, pe zăpadă.

Puţin mai jos de cabană, era un pâlc de sălcii. Se îndreptă spre ele prin zăpada înaltă şi tăie câteva crengi cu ajutorul cuţitului de vânătoare. Le duse în cabană.
Apoi tăie trei nuiele, fiecare dintre ele având de trei ori lungimea piciorului său, şi le legă la capete cu sfoară, îşi confecţionă un fel de încălţări pentru zăpadă pe care le ataşă cizmelor legându-le strâns cu sfoară de acestea.
Se depărtase deja, destul de mult de cabană, când auzi un sunet asemănător ţârâitului unui telefon. Se întoarse la cabană ca să răspundă, lăsând barosul pe care îl luase cu el, pe verandă.
— Domnul Bainbridge? Sunt Ralph Merton.
Vocea lui Ralph Merton era ca de înmormântare.
— Pot să vă transmit condoleanţele mele, dumneavoastră şi celor dragi?
Emery oftă şi se aşeză întinzându-şi picioarele.
— Da, domnule Merton. Sunteţi foarte amabil să mă sunaţi. Nu credeam că mă veţi mai suna astăzi.
— Mă tem că nu sunt la birou, domnule Bainbridge. Am un dispozitiv care mă ajută să preiau mesajele de la birou fără să mai fie nevoie să mă duc acolo. Dacă îmi permiteţi să vă întreb, fiul dumneavoastră suferea de ceva?
— Nu, Brook era perfect sănătos, din câte ştiu eu.
— Deci nu l-a examinat niciun doctor?
— Niciunul, cu excepţia mea.
După câteva minute de tăcere, Emery adăugă:
— Şi femeia care l-a ucis. Cred că, de fapt, erau două femei,

iar în acest caz cea de-a doua l-a văzut şi ea. Nu că ar avea vreo importanţă…

Ralph Merton tuşi încurcat:

— Voi trimite un medic să vă examineze fiul şi să semneze certificatul de deces, înainte ca eu să ajung la dumneavoastră, domnule Bainbridge.

— Desigur. Uitasem.

— Aveţi un medic de familie?

— Nu.

— În acest caz, se auzi vocea lui Ralph Merton, de data asta parcă puţin mai umană, aş putea să-l trimit pe doctorul Ormond. Este un tânăr foarte priceput. Va porni spre dumneavoastră imediat ce îl voi solicita. Sunt foarte sigur de acest lucru.

— Mulţumesc. Vă rămân îndatorat.

— Voi suna chiar acum. Puteţi să ne anunţaţi imediat ce intraţi în posesia certificatului de deces, domnule Bainbridge?

— Desigur.

— Minunat. Acum, în ceea ce priveşte situaţia actuală… Fiul dumneavoastră se află înăuntru?

— Nu, este afară. L-am acoperit cu un cearşaf, dar cred că este deja acoperit şi cu un strat de zăpadă.

— Minunat. Îl voi suna imediat pe doctorul Ormond. Când veţi avea certificatul de deces, vă puteţi baza pe serviciile oferite de firma noastră. Aveţi toată înţelegerea mea. Am şi eu doi băieţi…

— Mulţumesc, repetă Emery şi puse telefonul în furcă.

Cabana încă mai mirosea slab a cafea şi şuncă prăjită. Poate că nu ar fi trebuit să plece la drum cu stomacul gol, dar era chiar şi mai grav să plece şi să lase ibricul pe foc, ca mai devreme. Opri soba, luă o cană curată din dulap, încercând să-şi păstreze echilibrul cu pantofii pe care şi-i confecţionase el însuşi, îşi turnă cafea şi sorbi încet, pregătindu-se să mănânce şi două feliuţe de şuncă. Mai puse încă trei între felii de pâine şi îşi îndesă sandviciurile în buzunar.

Barosul îl aştepta la uşă; încuie uşa şi porni la drum pentru a doua oară. Când ajunse destul de departe, încât nu mai zărea cabana de pe drumul acoperit de zăpadă, i se păru că aude din nou ţârâitul slab al telefonului. Probabil că era doctorul Ormond; ridică din umeri şi-şi văzu de drum.

Uşa cabanei neluminate părea destul de masivă. O examină cu atenţie şi dădu un ocol casei. Zăpada spulberată ajunsese aproape la nivelul zăvorului. Găsindu-şi o poziţie cât mai echilibrată, ridică barosul şi lovi. La cea de-a treia lovitură, lacătul se desprinse şi uşa se deschise în interior.

În timp ce intra pe uşa dezmembrată, îşi dădu seama că nici măcar nu ştia cine era proprietarul casei sau cum arăta, că nici măcar nu ar fi în stare să-l recunoască dacă s-ar întâlni cu el pe stradă.

Furtul ar fi putut fi trecut cu vederea dacă ar fi reuşit să se explice şi să-i ceară scuze proprietarului, să se ofere să suporte despăgubirile; deşi nu mai putea fi vorba de nici o scuză şi nici o explicaţie în cazul în care reuşea ce-şi pusese în gând. Ar deveni un justiţiar, iar legea, pentru care chiar şi actele de dreptate se numeau tot crime, l-ar fi condamnat. Va fi nevoit să afle adresa acestei cabane şi să trimită banii prin poştă.

Bineînţeles că se putea să nici nu găsească vreo armă aici, iar în cazul acesta ucigaşii lui Brook urmau să-l omoare şi pe el, înainte de a mai avea timp să pună ceva la cale. Ar putea să-l omoare chiar şi…

Dar înainte de a-şi sfârşi gândul, descoperi seiful de arme, o cameră de oţel vopsită astfel încât să pară din lemn, cu o încuietoare cu cifru. Dar o jumătate de duzină de lovituri cu barosul au distrus încuietoarea. Mai avea nevoie de câteva serii pentru a urni uşa de oţel cu o grosime de şaisprezece centimetri. Încuietoarea era din oţel, iar mânerul ciocanului pe care îl găsise în cutia cu scule, aproape de intrare, era din fibră de sticlă; pentru câteva secunde, care i se păruseră infinite, a fost sigur că nu va reuşi.

Dar una dintre balamale cedă cu un pocnet sec – cel mai plăcut sunet pe care îl auzise vreodată. Încă o lovitură şi uşa se va deschide. În seif se găseau douăzeci de puşti cu ţeavă dublă, un revolver de calibrul şaisprezece, o carabină Sako nou-nouţă; două feluri de gloanţe şi trei cutii de cartuşe pentru carabină într-unul din sertarele de dedesubtul panopliei cu arme.

Emery înşfăcă carabina şi o puse la ochi; patul armei era destul de îngust – probabil că proprietarul era mai firav, dar o

putea mânui cu uşurinţă, de parcă îi aparţinuse întotdeauna.

Puse cinci cartuşe în încărcător şi îşi umplu buzunarele cu restul. Gândindu-se că femeile ar fi putut să se aprovizioneze cu muniţie de aici dacă ar fi descoperit seiful deschis, împrăştie câteva cartuşe în jurul cabanei.

Se instală într-un pâlc de pini de pe malul lacului şi reuşi să desluşească structura alambicată, căreia Aileen îi spunea ziggurat, atât cât îi permitea lumina cenuşie şi ninsoarea: era un ansamblu de module cubice dispuse piramidal, formând o serie de terase acoperite de ninsoare.

Cu siguranţă că nu era un aparat de zbor; poate o navă spaţială. Sau mai degrabă o staţie interstelară. La bază, sau mai degrabă la nivelul gheţii – deoarece, probabil că nu se zărea baza, fiind scufundată în apă, cam la o adâncime de cincisprezece metri sau mai mult – modulele erau deformate în mod vizibil.

Ridicându-se, păşi pe gheaţa măturată de vânt. Existau probabil şi copci în care apa răzbea la suprafaţă la vremea când femeile acelea au adus-o pe Aileen de la ziggurat şi i-au predat-o pe şosea. Probabil că acestea se formaseră datorită crăpăturilor provocate de ziggurat la aterizare. Totuşi, apa fusese destul de îngheţată ca Aileen să poată păşi peste ea, deşi lacul acesta de munte era foarte adânc. Nu reuşea să-şi dea seama cum se petrecuseră lucrurile, deşi probabil că nu era prea departe de adevăr.

Nu distingea nici o fereastră, dar câteva module păreau să aibă un fel de uşi circulare. Dacă femeile stăteau de pază, l-ar fi putut împuşca în orice clipă, în timp ce se furişa spre ziggurat; dar pentru asta ar fi trebuit să deschidă o uşă, iar el le-ar fi luat-o înainte şi ar fi tras primul. Ridică piedica de la carabină. Îşi dădu jos mănuşa din mâna dreaptă şi o îndesă peste muniţia şi sandviciurile uitate din buzunar.

Venise aici să-şi caute moartea şi dacă l-ar fi împuşcat înainte de a ajunge la ziggurat, ar fi sfârşit aici, pe gheaţă.

Toţi oamenii mureau. Toate fiinţele mureau până la urmă, tinere sau bătrâne; iar el trăise deja mai mult decât mulţi dintre cei pe care îi cunoscuse în timpul liceului şi al facultăţii. Trăise aproape de trei ori mai mult decât Brook.

În dreapta lui, se conturau urmele unor cizmuliţe mici, care

se depărtau de ziggurat, urme care nu fuseseră acoperite de zăpadă, ceea ce însemna că erau foarte proaspete. Le examină cu atenţie şi constată că porneau din dreptul unei uşiţe a cărei margine inferioară nu depăşea nivelul gheţii cu mai mult de doi centimetri. Era închisă cu ajutorul unui zăvor destul de mare pentru a-l deschide fără a mai fi nevoit să-şi scoată mănuşa.

Un val de căldură plăcută îi cuprinse faţa. Păşi în interiorul zigguratului. Căldură! Aveau căldură, căldură ce se datora, probabil, unui dispozitiv care funcţiona, deşi Aileen se plânsese că îi fusese frig înăuntru. În cazul acesta, căldura provenea de la un dispozitiv pe care reuşiseră să-l repare recent, poate cu ajutorul pieselor Lincolnului.

Pe jumătate absent, închise uşa în urma lui şi se îndreptă spre cea de-a doua, care se desluşea drept înainte. Dincolo de aceasta era o lumină slabă şi albăstruie şi întunericul adâncurilor. Deci aşa se explica gheaţa de pe cizmele lui Aileen; trecuse prin apa lacului, dar aici, în interiorul zigguratului, unde apa avea o înălţime de treizeci de centimetri. Îşi desfăcu şireturile şi se descălţă. Îşi legă ghetele una de cealaltă cu ajutorul şireturilor. Poate că ar fi fost mai bine să-şi lase încălţările aici, în tunelul de aerisire, dar fără ele ar fi fost blocat în ziggurat şi era prea riscant. Îşi scoase şi şosetele şi le îndesă în bocanci, îşi suflecă pantalonii şi păşi desculţ în apa întunecată, cu încălţările în mâna stângă şi carabina în dreapta, purtată ca pistol.

Pereţii şi podeaua modulului erau acoperiţi cu butoane şi tot felul de echipamente ciudate; se opri ca să cerceteze ceea ce părea a fi un simplu cadran, deşi limbile tremurau nedefinit, dispăreau şi reapăreau, cadranul dovedindu-se a fi, de fapt, doar o proiecţie fără substanţă. Primul număr de pe cadran semăna cu un zero, ultimul putea să fie trei sute, deşi nu mai văzuse nici odată un asemenea trei. Deplasând o manetă minusculă de la bază spre stânga şi numeralele îşi crescură dimensiunile; apoi cadranul se întunecă şi se concretiză, deveni solid.

De deasupra se auzi un zgomot destul de estompat, ca şi cum cineva din modulul superior ar fi scăpat un obiect de dimensiuni reduse.

Tresări şi se uită în jur alarmat. O altă uşă circulară, aflată în

partea cealaltă a modulului deteriorat, dădea într-un modul interior, care ar fi trebuit (dacă podeaua ambelor module avea acelaşi unghi de înclinare) să fie mai puţin scufundată. Traversă şi intră pe uşa respectivă, urmat de cadranul pe care-l studiase mai devreme, care se deplasa pe suprafaţa peretelui metalic asemenea unui puc de hochei, ciocnindu-se de alte echipamente, până când îl prinse şi deplasă maneta de la bază spre dreapta, aşa cum fusese iniţial.

O scară aflată în mijlocul noului modul părea că-l invită să urce în cel superior, ceea ce şi făcu, cu destul de mare greutate, cu bocancii atârnându-i greoi, gata să se strângă de gât cu propriile şireturi şi cu carabina pe care o ţinea în mâna dreaptă. Scara, confecţionată dintr-un fel de metal albicios care nu părea a fi aluminiu, se îndoia sub apăsarea lui, dar rezista.

Modulul superior în care intră era aproape intact şi mai rece decât cel din care urcase. Se auzea vântul care lovea pereţii metalici şi spulbera zăpada, deşi nu exista nici o fereastră sau vreo deschizătură care să-i ofere imaginea lacului viscolit.

Cât de înspăimântată trebuie să fi fost biata Aileen!

Curios, puse jos bocancii şi carabina, scoase cuţitul şi răzui câteva mostre din metalul care alcătuia ultima treaptă a scării. Erau strălucitoare pe partea proaspăt desprinsă şi opacă pe cealaltă. Se abţinu să ghicească provenienţa metalului. O piesă neidentificabilă, mult mai mare, care răsărea din podea părea să fie construită din acelaşi material; îşi descheie haina şi depozită mostrele în buzunarul cămăşii.

O piesă rectangulară aflată lângă perete părea un fel de masă de lucru acoperită cu un plastic alb. Pe ea se aflau două obiecte nedefinite; traversă încăperea păşind peste dispozitive amorfe şi un fel de echipamente, dotate cu ecrane cu forme neobişnuite.

Obiectul pe care îl ridică de pe masa de lucru începu să îşi schimbe forma la atingerea lui, formând nişte cavităţi cu forme parabolice; celălalt obiect se deschise revelând o diagramă sofisticată. Luminiţe portocalii şi verzi rătăceau pe suprafaţa diagramei în neştire. După ce bâjbâi puţin, reuşi să oprească şi să readucă dispozitivul la forma iniţială, apoi îl vârî în buzunarul de la haină, alături de alte câteva lucruri interesante, pe care le descoperi în compartimentele

extensibile ce păreau că ţin locul sertarelor, deşi nu erau chiar sertare.

Pe neaşteptate, o faţă uriaşă se ivi pe masă, iar strigătul ei furios răsună în tot modulul. Pendulele şi un fel de clopoţei îi ţineau hangul, alcătuind un concert grotesc şi asurzitor. O fracţiune de secundă care i se păruse o veşnicie, ascultă şi privi nedumerit ceea ce se întâmpla în jurul lui.

Era la doi metri în spatele lui, cu toporul ridicat, când o simţi şi se întoarse. Se repezi spre ea şi se alese doar cu o lovitură cu coada de lemn, pe umăr. Luptându-se, se rotiră de câteva ori pe podeaua înclinată. Ea muşcându-l şi zgâriindu-l, iar el încercând, mai întâi cu o mână şi mai apoi cu două, să apuce coada toporului.

Îi smulse toporul, îl roti neîndemânatic, atingându-i călcâiul cu partea neascuţită. Ea îl muşcă de obraz, gata să-i sfâşie faţa. Lăsând din mână toporul, îi băgă degetul în ochi. Ea îl scuipă (după cum îşi aminti el cu stupoare, ulterior), se ridică şi îşi luă tălpăşiţa.

Şi dus-a fost.

Pe jumătate împietrit de violenţa şi bruscheţea atacului, ca şi de gălăgia asurzitoare provocată de masa de lucru, se ridică şi privi de jur împrejur. Toporul pe care i-l furaseră se afla în stânga; pata maronie de pe lama strălucitoare era, probabil, sângele lui Brook. Din rana de pe obraz, sângele lui picura pe podeaua metalică. Cizmele şi carabina se aflau exact acolo unde le lăsase.

Se ridică încet în picioare, îşi recuperă toporul, dar apoi îl abandonă, căci nu putea să care atâta greutate, iar carabina era o armă mult mai eficientă. De altfel, toporul era arma cu care fusese ucis Brook.

Se înfioră. Femeile acestea l-au ucis pe Brook. Toporul era toporul lui şi nimic mai mult: o bucată de oţel montată pe un mâner de lemn, un obiect cumpărat cu treizeci sau patruzeci de dolari de la magazinul de unelte din oraş – era stupid să învinuiască toporul, la fel de stupid ca şi cum ar fi învinuit piatra de care se împiedicase.

Îl ridică şi îi şterse lama pe una dintre mânecile hainei până când reuşi să cureţe aproape de tot sângele lui Brook. Carabina era o armă mult mai eficientă, dar dacă ar fi lăsat toporul aici, femeile acelea l-ar **fi** descoperit cu siguranţă şi l-

ar fi atacat înarmate cu el. Dacă îl ducea afară, ar fi putut să sape o gaură în stratul gros de gheaţă şi să-l arunce în apă; dar dacă îl arunca în apa întunecată de la baza scării ar fi ajuns probabil la acelaşi rezultat, însă de o sută de ori mai repede. Curând, poate chiar foarte curând, s-ar putea ca aceea care încercase să-l ucidă să încerce din nou.

Masa continua să facă scandal.

Exasperat, îi spuse să tacă din gură, dar nu primi niciun răspuns. Se repezi la faţa feminină care scotea sunetele acelea sâcâitoare şi o lovi cu toporul, până când se aşternu tăcerea, asemenea unei cortine, iar suprafaţa mesei redeveni albă şi stabilă, dintr-un fel de plastic.

Era oare şi un fel de dispozitiv educativ, în afară de masă de lucru? Sau poate era doar o modalitate de a ţine companie celui care lucra?

Aşeză toporul pe ea, îşi găsi batista şi o lipi de obraz.

Curios din nou, se apropie de unul dintre pereţi şi îl pipăi. Nu era aşa de rece cum s-ar fi aşteptat, deşi părea mult mai rece decât temperatura camerei.

— Izolat, bolborosi el, dar nu destul. Oare cât de izolat trebuie să fie pentru a călători în spaţiu? Poate că era necesar să fie extrem de izolator. Astronauţii petreceau ore întregi în costumele lor de protecţie. După o clipă de gândire ajunse la concluzia că o staţie spaţială pierdea căldură în spaţiu numai prin intermediul radiaţiilor, iar o asemenea staţie la temperatura camerei nu avea cum să piardă prea multă căldură.

Duse toporul în dreptul deschizăturii din podea pentru a-l arunca în apă, dar, tocmai atunci, zări cadavrul unei femei care plutea cu faţa în jos, în apa opacă a camerei de dedesubt.

La plecare, constată că urmele bocancilor lui de la venire erau la fel de adânci ca şi cum de-abia fuseseră făcute, deşi ninsoarea se înteţise. Se adunase atât de multă zăpadă pe terasele zigguratului încât părea o rocă ce se înălţa din gheaţă; dacă i-ar arăta-o cuiva, lui Brook, să zicem, deşi poate că ar fi fost mai bine să dea ca exemplu pe cineva care încă trăia… Dacă i-ar fi arătat-o lui Jan, Aileenei sau Pamelei, care fusese mama lui Brook, ar fi spus: „Stânca aceea de acolo

este goală pe dinăuntru şi e plină cu nişte încăperi cu lumină albăstruie, unde trăiesc nişte femei negricioase care încearcă să te ucidă”. Iar cei mai mulţi, sau cele mai multe dintre ele ar fi spus că minte, că e nebun sau beat. Timp de câteva secole, locuitorii Irlandei şi ai Angliei şi ai altor câteva ţări înregistraseră o rată scăzută a habitatelor din zona de deal, acolo unde timpul se scurgea diferit, deşi în Africa, unde oamenii aveau pielea neagră, oamenii aceia mărunţi despre care se povestea nu aveau pielea albă…

Făcuse greşeala de a întoarce cadavrul femeii; amintirea figurii ei livide şi a ochilor holbaţi a continuat să-l urmărească toată viaţa. Încercă să-şi aducă aminte un termen pe care îl găsise mai demult într-o carte, şi care denumea destul de exact paloarea aceea cadaverică.

Exista un soi de africani cu pielea palidă, numiţi Yumbos care locuiau în zonele de deal şi se furişau în casele oamenilor pentru a fura mâncare. Aileen îi spusese că nu-i dăduseră să mănânce decât pâine. Mâncau foarte puţin probabil, pentru că mai aveau de stat o perioadă nelimitată de timp pe aici.

Dacă nu ar fi avut capota ridicată, Emery ar fi trecut pe lângă Lincoln fără să-l vadă, confundându-l cu un morman de zăpadă. Ambele uşi erau încuiate (se pare că le încuiase chiar el din obişnuinţă, noaptea trecută), iar cheile se aflau încă în buzunarul lui Brook. Sparse un geam cu ţeava carabinei şi îşi recuperă căciula. Brook mai lăsase câteva lucruri aici: un televizor sau un computer în portbagaj, dar pentru a ajunge la ele, trebuia să împuşte încuietoarea şi, oricum era deja mult prea încărcat cu ceea ce luase din ziggurat.

Când a trecut pe lângă cabana neluminată pe care o jefuise, se gândi că ar trebui să afle dacă venise cineva să ia armele rămase. Dar după câteva minute respinse ideea. Celelalte două femei (dacă într-adevăr rămăseseră numai două) ar fi putut sau nu să ia armele, dar oricum, nu era prea sigur că aveau şi muniţie. Erau periculoase şi asta era tot ce trebuia să ştie despre ele.

Propria lui cabană era întunecată. Încercă să-şi aducă aminte dacă lăsase lumina aprinsă, sau dacă o aprinsese de dimineaţă. Scrisese în jurnal – consemnase foarte succint moartea lui Brook – aşa că trebuie să fi aprins lampa de pe

birou. Nu-şi amintea să fi şi stins-o.
Oare să fi reuşit să între pe fereastră, spărgând geamul? Încercau să-l avertizeze în legătură cu ceva? S-ar fi putut să mai fie gloanţe în cealaltă cabană, în vreun sertar sau dulap, sau chiar în buzunarele vreunei haine care atârna în cuierul de lângă uşă.
Uşa de la cabana lui arăta la fel cum o lăsase; nu exista nici o urmă în zăpada proaspătă din faţa ei, iar încuietoarea strălucitoare nu părea forţată. Puteau oare să spargă broaşte? Înconjură cabana, precaut mai ales în partea de nord, trecu pe lângă jeep şi pe lângă locul în care fusese ucis Brook, dar evită să se apropie prea tare pentru a nu revedea cadavrul acestuia. Ar fi trebuit să fi fost îngropat sub zăpadă până acum, aşa cum îi spusese antreprenorului; cu toate acestea nu putu să se abţină să nu privească faţa contorsionată şi răvăşită a lui Brook. Fiul său nu se va mai duce nici odată la Purdue, nu va mai putea profita de pe urma contractelor tatălui său cu NASA. Brook era mort şi toate visele (atât de multe) muriseră o dată cu el. Oare îl jelea pe Brook sau propriile lui vise?
Uşa din spate părea la fel de neatinsă ca şi cea din faţă, fără vreo urmă în zăpada din jur. Fără îndoială că stinsese lampa automat atunci când terminase de scris în jurnal. Toată lumea obişnuia să facă astfel de gesturi reflexe.
Descuie uşa din spate, intră, aşează puşca într-un colţ şi îşi goli buzunarele pe masă: cadranul care se luase după el, aparatul acela care dădea la iveală diagrame mai mari decât el, cadrul dreptunghiular, care părea să fie o carte ale cărei pagini se întorceau ori de câte ori le atingeai cu mâna, caracatiţa de lumină al cărui corp era format dintr-un fel de sferă de ceramică de dimensiunea unei bile. Mai avea un cub cu şapte feţe, mărgelele acelea care se înşirau singure şi care sigur erau mai mult decât nişte simple mărgele şi un fel de vas în care obiectele de dimensiuni mici păreau să se topească şi în câteva minute dispăreau. Plus cartuşele pentru carabină, carnetul de cecuri, cheile, batista, briceagul şi sandviciurile neapetisante.
Văzându-le îşi aduse aminte că îi era foame. Aprinse focul sub ibricul de pe plită şi se aşeză să se gândească ce ar putea să facă. Să mănânce întâi? Să-şi bandajeze obrazul? Să se

ocupe de foc? În cabană era rece, deşi i se părea aproape confortabil după viscolul de afară.

Sau să scrie mai întâi în jurnal – să treacă în revistă tot ceea ce văzuse în ziggurat, acum, când avea totul proaspăt în minte? Cel mai înţelept ar fi să se ocupe de foc, dar asta ar fi însemnat să iasă afară după lemne şi să-l vadă pe Brook. Numai gândul de a-l revedea îl umplea de groază.

O descriere detaliată a zigguratului ar putea să valoreze milioane în câţiva ani şi ar fi putut să o scrie, sau cel puţin să o înceapă în timp ce îşi încălzea cafeaua şi pregătea masa. Desfăcu o conservă de tocană irlandeză, o răsturnă într-o farfurie curată, o puse la încălzit, apoi se aşeză la loc pe scaun şi apăsă întrerupătorul lămpii de pe masă.

Dar nu se aprinse. O cercetă cu atenţie, înşurubă becul mai strâns, apăsă din nou pe butonul întrerupătorului şi izbucni în râs. Nu era de mirare că nu era lumina aprinsă! Ori becul se arsese în absenţa lui, ori săriseră siguranţele.

Ridicându-se, încercă să repună în funcţiune reţeaua electrică de la panoul de deasupra. Dar tot degeaba.

Cum era reclama acela? Ceva despre cablurile electrice care nu erau afectate de zăpada care se depunea pe ele… Dar în cazul celor de faţă, singurele din zonă care duceau până la lac, încă de acum patru ani, nu era valabilă… Găsi una dintre lămpile cu gaz pe care o folosise înainte de electrificarea zonei, o umplu cu combustibil şi o aprinse.

Dacă nu era curent, însemna că nici telefonul nu funcţiona, dar când îl puse la ureche, receptorul emise binecunoscutul ton care îl asigură că era încă în stare de funcţionare. Emery îşi aminti că cei de la telefoane reuşeau întotdeauna să fie mai eficienţi decât cei de la compania de energie electrică.

Apoi se hotărî să se ocupe de rana de pe obraz pentru care trebuia să aducă apă de la râu sau să topească zăpadă, ca pe vremuri.

Umplu ceainicul cu zăpadă curată din spatele cabanei. Curăţă sângele uscat scoţând la iveală urmele de dinţi şi o vânătaie. În urma unei muşcături umane te puteai alege cu tot felul de boli – gurile oamenilor erau la fel de insalubre ca şi cele ale maimuţelor, dar nu avea ce să mai facă. Puse puţin iod pe rană, apoi dezinfectă şi cu apă oxigenată, pansă cu tifon din rezerva împuţinată simţitor de Brook atunci când îi bandajase

prima rană.
Oare femeia aceea care îl muşcase şi încercase să-l omoare cu propriul topor era aceeaşi persoană care îl ucisese şi pe Brook? Aşa s-ar părea; doar dacă femeile nu schimbaseră armele între ele şi dacă presupunerile lui erau adevărate, însemna că Brook fusese răzbunat. Îl va lăsa pe şerif să preia cazul în continuare. Nu era încă decis dacă le va spune celor însărcinaţi cu investigarea crimei despre existenţa zigguratului.
Amestecă tocana şi se decise că nu era încă destul de caldă; avea să o facă bună şi fierbinte ca să o mănânce cu multă pâine.
Nici el nu se încălzise încă şi, de fapt, nici nu se dezbrăcase de haină, deşi se afla la adăpost, în cabană. Era vremea să se ocupe de lemnele pentru foc. După aceea, va putea să-şi dea haina jos şi să stea în cabană până se va opri viscolul şi vor sosi cei pe care-i aştepta cu maşinile de dezăpezire: poliţistul, doctorul nu-ştiu-cum şi antreprenorul.
Afară, în partea de sud a cabanei se opri să se holbeze la locul unde zăcea cadavrul lui Brook. Înaintea ochilor lui nu se arăta altceva decât un morman de zăpadă, care se deosebea de mormintele obişnuite prin faptul că era alb şi pufos; coiotul zăcea şi el la capul lui Brook, iar grămada de zăpadă care îl acoperea nu era cu mult mai mare sau mai mică decât cea a fiului lui. Lui Emery i se păru că acest lucru este deosebit de liniştitor. Brook se afla în compania unui coiot domesticit. Cu toate acestea, urmau să fie despărţiţi în curând – în cel mult patru sau cinci zile sau chiar mai curând. Era păcat. Emery îşi umplu braţele cu lemne şi se întoarse la cabană.
Aprinse întâi nişte ziare cu un strop de benzină, apoi nişte surcele şi de-abia la sfârşit lemnele propriu-zise. Aşeză canistra de benzină pe cămin şi îngenunche ca să aranjeze mai bine ziarele.
În cenuşa din vatră erau urme de paşi.
Clipi nedumerit şi le privi cu atenţie. Se ridică, luă lanterna şi le mai cercetă încă o dată.
Nu era niciun dubiu, deşi nu erau chiar nişte urme clare şi detaliate, aşa cum ar fi vrut el, erau neregulate şi slab delimitate, presărate cu o substanţă neagră, încercă să frece între degete o firimitură din substanţa misterioasă. Nu putea

să fie altceva decât cenuşă…
Urmele aparţineau unor ghete de dimensiuni mici, două perechi, una dintre ele încă şi mai mică, acesteia din urmă părând să-i lipsească un călcâi.
Intraseră pe coş. Se ridică în picioare şi privi în jur. Nu părea să lipsească nimic.
Se căţăraseră pe acoperiş (jeepul lui parcat lângă peretele din nord al cabanei le uşurase mult ascensiunea) şi coborâseră pe coş. El nu ar fi reuşit una ca asta şi nici Brook dacă ar fi fost încă în viaţă, dar gemenele ar fi putut, iar ele erau puţin mai mari decât fetele. Ar fi trebuit să le vadă urmele, dar acestea fuseseră probabil estompate de zăpadă şi le confundase cu cele ale femeilor care fuseseră pe acolo de dimineaţă şi îl uciseseră pe Brook. El se uitase doar după urme recente lângă uşi.
Şi bineînţeles că nu depistase niciuna. Era foarte sigur de asta; nu era nici o urmă mai proaspătă decât cele lăsate de el de dimineaţă. Atunci de ce ieşiseră pe coş? Orice persoană, capabilă să manevreze echipamentul performant de pe ziggurat, ar fi trebuit să deschidă cu uşurinţă ambele uşi din cabană, din interior. Să coboare pe horn nu era o treabă aşa de dificilă pentru nişte femei de mărimea gemenelor, dar să se urce înapoi, chiar şi cu ajutorul unei frânghii, era ceva mai complicat. Şi de ce ar fi făcut-o când puteau să iasă pe uşă?
Acoperi cenuşa cu şi mai multe ziare decât iniţial şi îmbibă fiecare ghemotoc de hârtie cu benzină. Să fi aprins întâi focul sau să îşi pregătească puşca întâi?
Ultima variantă i se păru cea mai sigură. Luă carabina şi trase piedica, o puse sub braţ şi aruncă un chibrit aprins în şemineu.
Flacăra gălbuie se transformă într-un adevărat incendiu într-o clipită. Auzi un fel de clinchet metalic şi apoi văzu ceva prăbuşindu-se în focul din cămin, şi de acolo sărind asupra lui.
— Stai, spuse el ameninţând-o cu ţeava puştii. Stai pe loc sau trag!
Îşi simţi una dintre glezne cuprinsă de o mână apărută ca din senin. Se scutură ca să se elibereze de strânsoare şi o a doua femeie apăru rostogolindu-se de sub priciul pe care dormise Brook, cel pe care îl pregătise iniţial pentru Jan. Lovi la întâmplare cu patul puştii şi nimeri braţul celei care aterizase

de pe horn, apoi încercă să-i dea o a doua lovitură în genunchi, dar nu reuşi.

— Ieşiţi afară! Ieşiţi afară amândouă, sau jur pe Dumnezeu că…

Ele se repeziră în schimb să-i ia carabina din mână. Sunetul împuşcăturii fu aproape asurzitor în cabana îngustă. Carabina rămase în mâinile lui. Se trezi privind cu atenţie faţa maronie şi mânjită de cenuşă, care se contorsiona ca ziarul de mai înainte, cu ochii strălucitori şi gura strâmbată într-o grimasă de durere.

Femeia din spatele ei ţipă şi se întoarse, lăsând carabina din mână şi ducându-şi mâna la coapsa rănită. Sângele i se scurgea printre degete.

Cea mai înaltă păşi spre el – într-un gest, probabil, involuntar – întrucât încerca să-şi păstreze echilibrul. Dar căzu şi îşi juli faţa de podeaua de lemn, pe care rămase întinsă, inconştientă.

Cealaltă femeie îngenunche încercând să-şi oprească sângerarea. Se uită la Emery rugător, adresându-i un apel mut de ajutor.

— Nu! Spuse el.

Încă mai avea în mână carabina cu care o împuşcase. Aparţinea altcuiva, iar proprietarul probabil că o preţuia destul de mult, dar nimic din toate acestea nu mai avea importanţă. O azvârli într-un colţ.

— De asta am renunţat la vânătoarea de căprioare, îi spuse el în trecere. Am rănit un pui de căprioară şi l-am hăituit vreo zece kilometri. Când l-am găsit s-a uitat la mine în acelaşi mod…

Pungile de plastic în care îşi punea de obicei gunoiul erau sub chiuvetă. Dădu la o parte plapuma, păturile şi cearşaful de pe priciul care fusese al lui Brook şi-l acoperi cu două pungi de plastic, apoi o ridică şi o întinse pe patul improvizat.

— Ai tras în mine şi acum eu am tras în tine, la rândul meu. N-am vrut. Poate că nici tu nu ai vrut, sau cel puţin aşa îmi place să cred.

Cu ajutorul cuţitului său de vânătoare, îi decupă hainele în jurul rănii. Pielea din spatele coapsei era neatinsă şi se vedea foarte clar că glonţul rămăsese înăuntru.

— Am să te tai aici ca să scot chestia asta afară, îi spuse el.

Ar trebui să fie destul de uşor, dar mai întâi trebuie să sterilizăm cuţitul.

Îi dădu restul de tifon pentru a-l ţine pe rană pentru a reduce sângerarea şi încercă să umple cea mai mare oală pe care o avea cu apă de la chiuvetă.

— Cum am putut să uit că nu mai funcţionează pompa? Se întrebă el şi ieşi afară să umple recipientul cu zăpadă proaspătă.

— Am să-ţi curăţ rana şi să o dezinfectez înainte de a scoate glonţul.

Vorbi rar şi cât se poate de clar, întorcându-se de afară şi închizând uşa în urma lui, sperând că ea înţelegea măcar o parte din ceea ce îi spunea.

— Întâi va trebui ca această apă să fie destul de fierbinte ca să cureţe rana şi nu să o infecteze.

Puse oala cu zăpadă pe plită şi dădu la o parte farfuria cu tocană.

— Hai să vedem ce avem aici!

Îngenunche lângă femeia cealaltă, care se pare că murise, şi îi examină rana din spate, apoi se şterse pe degete. Făcu un efort de voinţă să o întoarcă cu faţa în sus, încercând să nu se uite la faţa ei. Gaura pe care glonţul o lăsase în partea din faţă era atât de mică şi de obscură, că a trebuit să verifice cu un creion înainte de a se declara mulţumit.

Se ridică în picioare, puse creionul pe care îl introdusese în rană, înapoi în buzunarul de la cămaşă, unde descoperi fragmentele de metal albicios pe care le luase din ziggurat. O clipă îşi mută privirea de la ele la ziarele care încă mai ardeau în şemineu.

— Am să mai pun nişte vreascuri pe foc. Dacă se răceşte camera nu îţi va fi de niciun folos. S-ar putea chiar să-ţi fie fatal.

Grijuliu, o înveli cu cearşaful, pătura şi plapuma.

— Nu vei muri. Ţi-e frică?

Avea impresia că, dacă vorbea mai mult cu ea, va începe să-l înţeleagă. Aşa învăţau şi copiii mici să vorbească…

— Nu am de gând să te omor şi nici rana de la picior nu poate face acest lucru, sau cel puţin aşa cred.

Ea îi răspunse şi încercă chiar să zâmbească. Arătă spre ea şi apoi spre femeia cealaltă, moartă, şi scutură din cap. Puse

lemne pe foc peste ziarele care ardeau. Apa din oala cea mare era doar o idee mai caldă, dar tocana era fierbinte. Umplu un castron şi i-l înmâna împreună cu o lingură; ea se ridică pentru a mânca, dar continua să ţină tamponul de pansament cu mâna stângă pe rană.

Cartea de telefon a oraşului Voylestown includea şi numărul doctorului Ormond. Emery îl formă.

— Bună ziua.

— Domnul doctor Ormond? Sunt Emery Bainbridge.

— Da. Ralph Merton mi-a vorbit de dumneavoastră. Voi încerca să vă fac o vizită cât mai curând posibil.

— Mai e o problemă, domnule doctor. Mă tem că am avut un accident datorită descărcării unei arme.

Un fâşâit provocat de răsuflarea doctorului bruie pentru o clipă convorbirea.

— Deci a fost rănit cineva. Grav?

— Amândoi am fost răniţi. Sper, totuşi, că nu este vorba de ceva foarte grav. Aveam o carabină încărcată – arma mea de vânătoare – care era sprijinită de perete. Eram puţin cam agitaţi şi încă mai suntem. Unii oameni… oamenii aceştia… îmi pare rău.

În timp ce scornea toată această poveste, îi aduse aminte brusc de moartea lui Brook.

— Ştiu că fiul dumneavoastră este mort, domnule Bainbridge. Mi-a spus Ralph. A fost ucis?

— Da, cu un topor. Îmi cer scuze, domnule doctor. De obicei nu îmi pierd controlul aşa de uşor…

— Dar este absolut normal, domnule Bainbridge. Nu este nevoie să-mi povestiţi cum s-a întâmplat accidentul cu arma de vânătoare dacă nu doriţi. Sunt medic, nu poliţist.

— Carabina a căzut şi s-a descărcat, spuse Emery. Glonţul mi-a străpuns şoldul – nu cred că e ceva foarte grav -…

Se uită cu atenţie la femeia rănită de pe pat încercând să-i găsească un nume potrivit.

— Şi a intrat în piciorul lui Tamar. Ar fi trebuit să vă precizez că Tamar este o studentă străină care stă la noi datorită unui program de schimb intercultural între ţara ei şi noi.

Tamar fusese sora lui Solomon, iar ţinuturile regelui Solomon erau pe undeva prin Africa.

— Este din Aden şi nu prea vorbeşte engleză. Mă pricep să

dau primul ajutor şi fac tot ce pot, dar m-am gândit că ar fi mai bine să vă sun…

— E conştientă?

— Da. În momentul acesta stă în capul oaselor şi mănâncă. Glonţul i-a atins partea exterioară a coapsei. Cred că a trecut pe lângă os. Dar se află încă înăuntru.

— S-a întâmplat recent?

— Cred că acum zece minute.

— Nu-i mai daţi de mâncare. S-ar putea să vomite. Daţi-i apă. Nu este vorba de o rană intestinală, nu-i aşa? Nu este în regiunea abdomenului?

— Nu, este în coapsă, aşa cum spuneam. Cam la şaisprezece centimetri deasupra genunchiului.

— Atunci daţi-i apă. Cât mai multă. A pierdut mult sânge?

Emery se uită la cadavrul celeilalte femei. Va fi nevoie să explice şi petele lăsate de sângele ei.

— E greu de spus, dar cred că cel puţin o jumătate de litru. Poate chiar mai mult.

— Înţeleg.

Ormond răsuflă uşurat.

— I-aş putea face o transfuzie dacă ar fi la spital, domnule Bainbridge, dar s-ar putea să nu fie absolut necesar. Câte kilograme credeţi că are?

Încercă să-şi amintească cât de grea i se păruse când o ridicase în braţe. Era destul de agitat, iar nivelul lui de adrenalină destul de ridicat.

— Cred că între patruzeci şi cinci şi cincizeci de kilograme cred.

Ormond mormăi:

— Mică. Oase mici? Înălţime?

— Da, foarte mică. Soţia mea îi spune Petite. Minciuna îi venise destul de natural, fără să se gândească prea mult la ea.

— Aş putea să spun că are cam un metru şi jumătate. E foarte delicată.

— Dar dumneavoastră, domnule Bainbridge? Aţi pierdut mult sânge?

— Aş zice că mai puţin de jumătate din cât a pierdut ea.

— Înţeleg. Întrebarea este dacă intestinul dumneavoastră a fost perforat…

— Nu. Doar în cazul în care se află mult mai aproape de piele decât credeam eu. Cred că e doar o zgârietură. Eu stăteam jos, ea era în picioare. Glonţul m-a zgâriat pe mine şi apoi a pătruns în piciorul ei.

— Eu aş mai aştepta puţin până să mănânc sau să beau ceva în locul dumneavoastră. Aţi mâncat sau aţi băut ceva de când aţi fost rănit?

— Nu, minţi Emery.

— Foarte bine. Aşteptaţi puţin. Puteţi să mă sunaţi din nou peste două ore?

— Desigur. Mulţumesc foarte mult, domnule doctor.

— Eu voi fi aici, cu excepţia cazului în care e vreo urgenţă în oraş şi am cum să mă deplasez acolo. Dacă eu nu voi fi acasă, soţia mea va răspunde la telefon. Aţi anunţat poliţia?

— Nu şi despre accident. Este doar un accident, nu are nimic de-a face cu poliţia.

— Sunt obligat să raportez toate rănile provocate de gloanţe pe care le examinez. Poate că doriţi să anunţaţi dumneavoastră poliţia…

— Bine, îl voi suna pe ofiţerul care investighează moartea fiului meu.

— Rămâne la latitudinea dumneavoastră, dar eu trebuie să raportez. Altceva?

— Nu cred.

— Aveţi antibiotice în casă? Câteva capsule rămase de la un tratament mai vechi?

— Nu cred.

— Căutaţi. Dacă găsiţi ceva care credeţi că este eficient, sunaţi-mă imediat. Dacă nu, peste două ore.

— Da. Vă mulţumesc, domnule doctor, spuse Emery, apoi puse receptorul în furcă.

Apa provenită din zăpada topită clocotea pe plită. O dădu la o parte, observând că în oală nu mai era decât un sfert din cantitatea iniţială de zăpadă.

— Îndată ce se mai răceşte puţin îţi voi spăla rana şi te voi bandaja cum trebuie, spuse el.

Ea îi zâmbi cu timiditate.

— Eşti din Aden. Cred că asta e pe undeva prin Yemen. Te cheamă Tamar. Poţi să spui „Tamar”?

Îi vorbea rar, rotunjind cuvintele.

— Ta-mar. Spune şi tu, spuse el arătând spre ea.
— Teie-mar.
Zâmbi din nou, dar mai puţin temătoare.
— Foarte bine. Vorbeşti arabă cred, dar am câteva cărţi bune pe aici şi dacă voi reuşi să descopăr o limbă mai obscură pentru tine o să-l folosim – prea multă lume vorbeşte arabă în ziua de azi. Aş fi vrut să-mi poţi spune de unde vii cu adevărat, spuse el după o scurtă ezitare. Sau când ai venit. M-am gândit mult la asta. Nu-i aşa că e stupid?
Ea încuviinţă printr-o mişcare a capului, deşi lui i se păruse că nu înţelesese nimic.
— Cred că ai călătorit prin spaţiu în chestia aia. În ziggurat.
Presără surcele de lemne pe jar.
— M-am gândit şi la asta. Câte membre avea echipajul vostru?
Simţindu-i nedumerirea, arătă spre cealaltă femeie, moartă, şi ridică trei degete.
— Atâtea? Trei? Aşteaptă puţin!
Găsi o pagină goală în jurnal şi desenă un ziggurat cu trei figurine alături.
— Atâtea?
Îi oferi jurnalul şi un pix.
Scutură din cap şi indică spre picior cu mâna liberă.
— Da, bineînţeles. Ai nevoie de ambele mâini.
Îi curăţă rana cât de atent şi de delicat putea cu dezinfectant şi apă caldă şi improviză un bandaj dintr-o cămaşă curată şi un adeziv.
— Acum trebuie să scoatem glonţul. Cred că aşa e cel mai bine pentru tine – s-ar putea să ai scame de la haină în rană şi chiar şi ţesut de la cealaltă femeie.
Rupse un aparat de ras de unică folosinţă şi reţinu lama minusculă şi deosebit de ascuţită.
— Voiam să folosesc lama briceagului, îi explică el ajutând-o să se întoarcă pe partea cealaltă, dar cred că e mai bine aşa.
Tăie şi restul de pantalon.
— O să te doară puţin. Aş fi vrut să am un calmant pentru tine.
Incizia superficială descoperi marginea glonţului. Pescui cleştele din oala cu apă fierbinte cu ajutorul unei furculiţe şi extrase glonţul.

Observă destul de surprins că ea muşcase din pernă pentru a nu striga de durere.

— Uite-l!

Îi arătă glonţul.

— A trecut prin sternul prietenei tale şi cred că i-a atins inima. Apoi a fost deviat descendent, de o coastă, probabil, şi te-a lovit pe tine. Dacă nu ar fi fost deviat, ar fi putut să te ocolească. Sau să te ucidă. Stai liniştită, te rog.

Îi puse mâna pe spate şi o simţi înfiorându-se sub atingerea lui.

— Vreau să curăţ sângele de pe podea şi să cercetez glonţul la lumina lanternei. Dacă s-a fragmentat în interiorul corpului înseamnă că nu s-a fragmentat prea tare. Dar dacă totuşi s-a fragmentat, va trebui să căutăm toate rămăşiţele şi să le scoatem afară, împreună cu toate celelalte particule străine care au pătruns în corpul tău.

Nereuşind să se oprească din pălăvrăgit, adăugă:

— Îţi este frică, nu-i aşa? La toate v-a fost. V-aţi speriat de mine şi de Brook. Poate că vă speriaţi de bărbaţi în general.

Găsi nişte fibre în rană, care ar fi putut să provină din pantalonii ei, şi le extrase pe rând; rupse o a doua cămaşă pentru a face încă un bandaj pentru partea cealaltă a coapsei.

— Trebuia să facem asta înainte de a te bandaja, îi mărturisi el în timp ce lega ultimul nod. Asta se întâmplă de obicei când eşti rănit, pansezi rana cu un bandaj. Gata, poţi să te întorci acum.

O ajută.

Flăcările se înălţaseră în cămin. Scoase fragmentele de metal din buzunarul cămăşii şi i le arătă, apoi arătă spre foc.

Ea scutură capul cu putere.

— Vrei să spui că ard sau nu ard?

Zâmbi.

— Cred că vrei să spui că ard. Hai să vedem.

Aruncă bucăţelele de metal argintiu care proveneau din scara zigguratului pe foc. Imediat, urmă o explozie de scântei şi camera se umplu de fum albicios.

— Magneziu. Mă gândeam eu…

Îşi mută scaunul în apropierea priciului pe care zăcea ea şi se aşeză.

— Magneziul este un metal rezistent şi foarte uşor, dar arde.

Este folosit la artificii. Zigguratul tău, scara, baza spaţială sau ce-o fi ea va arde cu o flacără destul de puternică pentru a distruge aproape totul din jur, dar am de gând să-i dau foc mâine dimineaţă. Este o pierdere imensă şi nu-mi place să fac asta, dar aşa voi proceda. Tu nu înţelegi nimic din ceea ce îţi spun, nu-i aşa, Tamar?

Luă jurnalul şi desenă un foc şi fum ieşind din ziggurat.

Ea studie desenul gânditoare şi apoi aprobă printr-un gest.

— Mă bucur că eşti de acord cu mine, îi spuse el. Mă temeam că te vei opune, dar poate că misiunea ta presupune să nu faci mare vâlvă pe aici.

Ea nu reacţionă în niciun fel, iar el luă o pungă curată de sub chiuvetă; constată cu mulţumire că era destul de mare pentru a cuprinde cadavrul femeii de pe podea.

— Trebuie să fac asta înainte să devină prea rigidă, îi explică el celei rămase în viaţă. Devine rigidă într-o oră sau două. Probabil că va fi mai bine şi pentru că, în acest mod, nu va trebui să o mai avem în faţa ochilor…

Tamar făcu un gest pe care nu îl înţelese. Îşi îndoi mâinile şi îşi închise ochii.

— Mâine, înainte ca furtuna să se domolească, am să o târăsc până la nava voastră şi am să o las să ardă împreună cu aceasta.

Vorbea mai mult pentru sine, ca să-şi mai limpezească gândurile.

— Probabil că e o crimă, dar aşa am să fac. Trebuie să facem ceea ce trebuie.

Luă carabina din colţul în care o lăsase.

— Am să curăţ puşca şi o voi duce înapoi la cabana de unde am luat-o, pe drum. Am să arunc şi glonţul. Cât priveşte varianta pregătită şerifului, arma mea s-a descărcat şi ne-a rănit pe amândoi. Dacă va fi necesar, voi spune că m-ai muşcat de faţă în timp ce-ţi examinam rana. Dar nu voi mai putea să mă bărbieresc, aşa că, oricum, până ajung ei aici, s-ar putea ca barba să-mi acopere toată faţa.

Ea se îndreptă spre jurnalul lui şi spre creion şi când i le dădu, ea îi aşternu pe hârtie o schiţă de portret a celei de-a treia femei.

— E moartă. I-am băgat degetele în ochi atunci când a încercat să mă ucidă şi a fugit. Probabil că a căzut printr-o

gaură din podea. Apa de dedesubt era destul de adâncă, aşa că nu avea cum să se lovească. Probabil că s-a înecat.

Tamar indică sacul de plastic în care se afla tovarăşa ei moartă, apoi se desenă pe ea, sfârşind prin a tăia desenul cu două linii oblice.

Emery tăie cu linii oblice femeile desenate în ziggurat şi îi returnă jurnalul şi creionul.

— Va trebui să-ţi petreci restul vieţii aici, mă tem, cu excepţia cazului în care trimit pe cineva după tine. Nu mă aştept să-ţi placă – multora dintre noi nu ne place – dar va trebui să te străduieşti, la fel ca şi noi.

Ea se învioră brusc şi arătă spre leul minuscul desenat pe capătul pixului, intonând o melodie şi mişcând pixul ca pe o baghetă de dirijor. Îi trebuiră câteva secunde pentru a identifica melodia.

Era imnul Marii Britanii.

Mai târziu, în timp ce ea dormea, el telefonă unui medic – cercetător.

— David, întrebă el dulceag, nu-ţi mai aduci aminte de fostul tău şef? Emery Bainbridge?

David îşi amintea.

— Am ceva aici care s-ar putea să te intereseze, David. Mai întâi trebuie să-ţi precizez că nu pot să-ţi spun de unde mi-a parvenit. Sursa e confidenţială. Va trebui să te obişnuieşti cu ideea. Nu voi avea cum să-ţi spun, da?

Era de acord.

— Este vorba de o farfurioară. Arată ca un fel de scrumieră.

Descoperi un bănuţ în dezordinea de pe masă.

— Voi lăsa să cadă în ea un bănuţ. Ascultă cu atenţie.

Bănuţul căzu cu un clinchet distinct.

— În scurt timp, bănuţul dispare. Acum pare doar puţin aburit, ca şi cum a stat afară în frig şi a făcut condens.

Emery mută farfurioara mai aproape de lumina lămpii cu gaz.

— Acum bănuţul a devenit strălucitor. Cred că cea mai mare parte a cuprului a dispărut şi ceea ce se vede este zincul de dedesubt. Reuşesc cu greu să disting figura lui Lincoln.

David îi spuse ceva.

— Am încercat. Chiar dacă întorci farfuria invers şi o scuturi, bănuţul sau orice altceva nu cade, iar eu nu am de gând să

încerc să-l scot afară cu degetele.

Vocea spartă din receptor suna mai puternic decât propria lui voce.

— Aş fi vrut să poţi să vezi şi tu, David. Acum e cam cât un vârf de creion şi se micşorează în continuare. Stai puţin… Gata. A dispărut. Cred că atomii sau moleculele se evaporă printr-un fel de procedeu chimic. E singura explicaţie pe care am reuşit să o formulez. Cred că am putea să o verificăm analizând mostrele de aer de deasupra, dar nu dispun de echipamentul necesar aici.

— David, am de gând să înfiinţez o nouă companie. Va fi ceva foarte restrâns. Îmi voi folosi toţi banii şi voi face toate împrumuturile necesare. Ştiu că acum ai o slujbă bună. Dar probabil că te plătesc numai pe jumătate din cât meriţi, ceea ce e foarte mult. Dar dacă vii la mine, îţi ofer zece la sută din profit. Bineînţeles că poţi să te mai gândeşti. Nici nu mă aşteptam să te hotărăşti pe loc. Hai să zicem o săptămână. Cum ţi se pare?

David vorbi mai mult timp.

— Da, şi aici. De fapt, nu am curent. Telefonul funcţionează ca prin minune. Voi fi blocat aici, la cabană, încă vreo două sau trei zile. Apoi voi veni în oraş şi vom sta de vorbă. Bineînţeles că o poţi vedea. Poţi chiar să o încerci, dar nu o vei putea examina în laboratorul tău. Sunt sigur că îmi înţelegi motivele.

Îi puse o ultimă întrebare.

Emery chicoti:

— Nu, nu e făcută dintr-o piatră magică. Cred că aş putea să ghicesc de unde provine, dar nu voi face asta. E secret, îţi aduci aminte? Este vorba de o tehnologie avansată. Suntem ca un fel de mecanici medievali care au descoperit o maşină de tăiat hârtie. S-ar putea să nu reuşim nici odată să fabricăm ceva asemănător, dar cea pe care o avem ne va fi de mare folos.

După ce închise telefonul îşi mută din nou scaunul la căpătâiul lui Tamar. Aceasta stătea cu faţa în sus, cu ochii şi gura închisă, iar respiraţia ei se auzea destul de clar în tăcerea din cabană.

— Jan va voi să se întoarcă, îi spuse el lui Tamar în şoaptă. Va

încerca să ne împăcăm, la mai puţin de o lună, de când va afla de compania de care vorbeam. Dar va trebui să finalizez divorţul până atunci. Voi protesta puţin în legătură cu împărţirea proprietăţilor şi apoi voi semna.

Mâna stângă a lui Tamar se odihnea deasupra învelitoarei; îi luă mâna într-a lui, atent să nu o trezească.

— Pentru că nu vreau ca Jan să se întoarcă. Pe tine te vreau, Tamar, iar tu vei avea nevoie de mine.

Degetele măslinii şi delicate se încolăciră în jurul mâinii lui, în somn.

— Începi să ai încredere în mine, nu-i aşa? Poţi să ai încredere. Nu-ţi voi face niciun rău.

Tăcu. Îl învăţase pe coiot să aibă încredere în el, dar din cauza aceasta, coiotul murise pentru că se încrezuse într-un om. Va trebui să o facă pe Tamar să înţeleagă că nu trebuia să aibă încredere în toţi bărbaţii, că existau milioane de bărbaţi care ar fi jefuit-o, ar fi violat-o şi ar fi ucis-o dacă ar fi putut.

— Cum vă reproduceţi voi, acolo, în viitor, Tamar? Asexuat? Cred că prin înseminare artificială.

Tăcu o clipă. Se întreba dacă viitorul acestei planete va fi asemenea celui din care venea ea. Oare schimbase ceva atunci când nava se ciocnise la aterizare de stratul de gheaţă? Sau atunci când îl ucisese pe Brook? Dacă era aşa, poate că ei doi ar fi putut să schimbe totul cu ajutorul unei noi tehnologii.

Tamar oftă; părea că zâmbeşte în somn. Se aplecă să o sărute, lipindu-şi uşor buzele de ale ei.

— De asta a fost atât de gravă ciocnirea de sol, atât de gravă că nu aţi mai reuşit să reparaţi zigguratul? Pentru că prin ciocnire sau prin faptul că mi-aţi ucis fiul, aţi distrus viitorul din care veneaţi schimbându-l…

În filme, reflectă Emery, oamenii nu făceau altceva decât să se urce în maşini ale timpului şi să dispară pentru a apărea, mai devreme sau mai târziu, în acelaşi colţ al Pământului, ca şi cum Copernic nici măcar nu existase. În realitate, Pământul îşi schimba poziţia în sistemul solar, acesta în galaxie, iar galaxia în univers. Ar fi trebuit să călătorească atât prin timp cât şi prin spaţiu pentru a se întoarce în timp cu adevărat, fără a schimba locul.

Undeva pe lacul îngheţat exista un dispozitiv care făcea posibil acest lucru şi care era încă în stare de funcţionare. Nu

mai făcea salturi în timp, ci doar modifica viteza de trecere a timpului – timpul timpului, cum s-ar spune. Orele pe care le petrecuse în ziggurat nu însemnaseră decât câteva minute în afara lui, fapt dovedit de urmele lăsate de el la dus care se păstraseră aproape intacte la întoarcere; Aileen petrecuse acolo cel puţin o jumătate de zi, în numai două ore.

Mâine va da foc zigguratului. Va trebui să facă acest lucru, dacă nu voia să piardă tot ceea ce luase din el şi să fie condamnat pentru uciderea femeii din sacul de plastic, va trebui să facă acest lucru dacă nu voia să o piardă pe Tamar.

Dar nu era oare posibil ca maşinăria timpului să reziste scufundată în lac, îngropată în noroiul de pe fund şi să funcţioneze la fel ca şi până acum? Pescarii de pe Lacul Haunted vor putea să vadă soarele nemişcat, în timp ce orele s-ar fi scurs în neştire. Se decise să cumpere lacul, atunci când profitul noii companii îi va permite acest lucru.

— Vom construi o nouă cabană, îi spuse el lui Tamar cea adormită. Un cămin adevărat, şi încă unul mare, chiar la marginea lacului. Vom locui în casa aceea vreme îndelungată, tu şi cu mine, şi vom avea o droaie de copii.

Foarte uşor, simţi strângerea delicată a degetelor ei.

CUPRINS